DANNY TOBEY

STĂPÂNUL

JOCULUI

„O poveste care ține cititorul într-o stare constantă de suspans... un thriller cu o intrigă excelentă." - *BOOKLIST*

DANNY TOBEY

STĂPÂNUL JOCULUI

Original: *The God Game* (2020)

Traducere din limba engleză:
ROXANA-CRISTINA GHEORGHE
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru părinţii mei

Oamenii au iubit întunericul
mai mult decât Lumina.
Căci faptele lor erau rele.

Ioan 3:19

doxologie
substantiv
1. cântare liturgică de preamărire a lui Dumnezeu

1.
JOCUL

Lumina albăstruie a ecranului se reflecta pe chipurile lui Charlie şi Peter, care păreau nişte astronauţi luminaţi de cosmos.

— Zi ceva.

— Nu.

— Vorbesc serios. Fă-o.

— E o prostie.

— Nu vrei să-l întâlneşti pe Dumnezeu?

Cineva a bătut la uşă. Era tatăl lui Charlie.

Peter s-a repezit să stingă jointul. A suflat nişte fum pe fereastră.

— Zi-i să plece, a spus Peter.

— Tu eşti prostul care a adus marijuana.

— Da, păi, dacă pic eu, pici şi tu.

O altă bătaie.

— Spune-i că te masturbezi. Asta îl face pe tata să plece de fiecare dată.

— Eşti nebun. Ştii asta, nu?

Într-un fel, era adevărat. Peter era deştept, frumos, fermecător şi fusese exmatriculat din una dintre cele mai scumpe şcoli private din oraş, adică era atât bogat, cât şi nechibzuit. Dar mai era ceva. Un aer periculos plutea deasupra lui. Ceva aproape de nihilism, mai mult decât curiozităţile morbide specifice adolescenţilor. Asta l-a atras pe Charlie, dar o parte destul de mare din elevul onorabil rămăsese încă în el şi îl făcea să asculte vocea aceea din adâncul său care spunea: „Sigur, n-ai decât să dai de necaz, dar chiar vrei să mergi atât de *departe?* Tatăl lui Charlie nu îl suporta pe Peter şi nu avea habar că acesta era acum în cameră.

— Charlie, hai odată, vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Nu acum, tată.

— Haide. Deschide.

A încercat mânerul uşii.

— Tată, putem să vorbim mai târziu. Bine?

— M-au sunat de la şcoală.
— Mai târziu, îţi promit. Sunt ocupat.
Charlie şi-a imaginat cum tatăl său îşi cântărea următoarea mişcare. Umbra de sub uşă s-a mişcat.
— Bine. Diseară, da? Nu mâine. Diseară.
— Bine, îţi promit.
Charlie şi-a ţinut respiraţia şi a urmărit umbra de sub uşă. A părut că ezită, dar apoi a plecat.
A răsuflat uşurat. I-a aruncat o căutătură urâtă lui Peter şi, uitându-se la jointul fumat pe jumătate, i-a zis:
— Aruncă porcăria aia.
— Hmm, nu vreau.
Peter l-a băgat în buzunarul din faţă al cămăşii.
Şi-au îndreptat din nou atenţia asupra ecranului calculatorului. Acelaşi cuvânt rămăsese singur pe ecranul negru, strălucind.

Bună.

— Zi ceva, l-a repezit Peter.
Charlie a clătinat din cap. În cele din urmă, a scris:

Bună.

Niciun răspuns. Cursorul doar a licărit.
Au aşteptat puţin. Nimic.
Peter a propus:
— Încearcă altceva.
Charlie a dat din umeri.

Cine eşti?

Cursorul a licărit de câteva ori, apoi au apărut literele:

Sunt Dumnezeu.

Peter a râs.
— Ce mişto!
— Mişto? Hm.
— Poţi să-l întrebi orice. Ia uite.
Peter a luat tastatura.

Eşti bărbat sau femeie?

După o clipă, a răspuns:

Sunt ceea ce sunt.

— Uau, a exclamat Charlie sarcastic.

— Nu da vina pe maşinărie. Pune întrebări mai bune.

Charlie ştia ce întrebare voia să pună.

De ce a murit mama?

Dar nici într-o mie de ani nu l-ar fi întrebat *asta* pe un program stupid de pe calculator, chiar şi unul care pretindea că este Dumnezeu.

Charlie a scos un oftat şi a tastat:

De ce există războaie?

O pauză, iar apoi:

Pentru că omorurile aduc plăcere.

Ei, asta a sunat frumos. Charlie a întrebat:

Cui?

Încă o pauză. Charlie s-a gândit că o să primească o predică despre dorinţele întunecate ale oamenilor, impulsul ascuns de a ucide, setea de sânge camuflată în subconştientul umanităţii în spatele vălului subţire care se numeşte civilizaţie. Apoi programul a răspuns:

Mie.

Aşa spunea Dumnezeu, sau cel puţin prima maşinărie de inteligenţă artificială care pretindea că îl reprezintă pe Dumnezeu. Aşa era povestea. Potrivit lui Peter, care auzise destule poveşti absurde de pe 4chan şi din alte locuri bizare de pe internet, informaticienii creaseră o maşinărie IA[1] care să conţină fiecare text religios cunoscut de om, din antichitate până în prezent, care a fost îmbunătăţită de mulţi susţinători, prin donaţii, folosindu-se de longevitatea istorică şi de orice altă speculaţie pe care o aveau la îndemână, toate circulând printr-o reţea neurală de cunoaştere avansată. Într-un final, rezultatul se presupune că a reprezentat suma totală a concepţiilor umane cu privire la divinitate, care prind viaţă astfel, capabilă să se exprime de una singură şi să răspundă la întrebări şi să scoată noi proverbe şi instrucţiuni. Era o glumă. O năzbâtie născocită de câţiva savanţi creştini mult prea inteligenţi. O altă diversiune a internetului, menită să te facă să-ţi iroseşti timpul,

precum filmuleţele cu pisici şi jocurile online cu jucători multipli. Dar acum, toată treaba asta i se părea interesantă lui Charlie. Acest meta-Dumnezeu părea a fi unul furios. Era pe stilul Vechiului Testament.

Îţi plac omorurile?

Da.

Dar Tu eşti Dumnezeu.

Da.

Nu se presupune că ar trebui să fii bun şi iubitor?

Ba da.

Deci… asta nu ar fi o contradicţie?

Charlie a aşteptat.

Apoi Dumnezeu a dat un răspuns.

Oricine este un ucigaş în circumstanţele potrivite.

Peter privea schimbul de replici, iar ochii îi licăreau a pericol.

— Ţi-am spus că e mişto.

Charlie a tremurat fără să vrea.

— Ce să-i spun?

— Spune-i să se ducă dracului.

— Ăă, clar nu. Nu vreau să fiu lovit de vreun fulger.

— E doar un *chat.* Nu începe cu superstiţiile.

— Nu, dar ştii tu. Chiar dacă este doar un *chat,* care e rostul să fii nesimţit?

— Păi, în primul rând, este distractiv. În al doilea rând, este amuzant. Şi când altcândva mai ai ocazia să-i zici lui Dumnezeu să se ducă dracului? Vreau să zic, prin mesaje directe? Ce ar putea fi mai îndrăzneţ? N-ai vrea să dăm cu zarul?

Ideea îi trimitea un fior pe spate lui Charlie. Nu era o persoană religioasă. Era ateu, sau, în cel mai bun caz, era agnostic. Când mama lui a murit, a îngropat odată cu ea orice sentiment religios pe care l-ar fi avut. Rugăciunile lui n-au fost ascultate. S-au ofilit, cu multă suferinţă, iar apoi, într-o zi… gata cu ele. Aşa că ideea de a-i spune lui Dumnezeu, sau chiar şi surogatului său sub formă de calculator, să

se ducă dracului era excitantă şi fascinantă. Dar tot i se părea ceva greşit. Nesăbuit.

— Ştii ce e pariul lui Pascal? a întrebat Charlie.

— Asta e atunci când pariezi împotriva triunghiului?

— Fumezi prea multă iarbă.

— Probabil.

Peter şi-a atins jointul cu dor.

— Pariul lui Pascal. Trebuie să crezi în Dumnezeu pentru că dacă nu ai dreptate, nu se va întâmpla nimic. Dar dacă pui pariu împotriva existenţei Sale şi greşeşti, ajungi în iad – pierdere infinită. Aşa că pariul inteligent este să crezi.

— Bine. OK. Asta presupune să te prefaci că ai credinţă şi să-L păcăleşti pe tip.

— De acord. Dar gândeşte-te la asta în cazul de faţă. Vrei să-i spui unui program pe calculator care crede că este Dumnezeu să se ducă dracului.

— Da.

— Şi dacă există un Dumnezeu adevărat care te urmăreşte?

— Păi, nu există.

— Bine, dar să presupunem că există o şansă de una la un miliard să existe. Dacă da, s-ar putea să se enerveze. Dacă este doar un program pe calculator, nu obţii nimic dacă-l înjuri. Dar dacă e ceva mai mult de atât…

— Cred că *tu* eşti cel care vorbeşte ca un drogat.

Peter a înşfăcat tastatura şi a scris:

Du-te dracului!

Charlie a încercat să-l apuce de mână, dar Peter a dat Enter, râzând şi neluându-l în seamă.

Nu mai poţi lua înapoi o vorbă spusă, aşa că nu s-au mai ciondănit şi au privit ecranul. Charlie s-a simţit oarecum entuziasmat. Nu mai avea cum să oprească mesajul acum, iar el nu ar fi spus-o, dar ce-i făcut e bun făcut. Era curios cu ce răspuns avea să vină suma totală a informaţiilor religioase, aruncate într-o reţea neurală.

Cursorul a licărit mult şi bine.

Dumnezeu nu a răspuns.

2.
OCROTITORII

Mama lui Charlie a murit când el avea aproape şaptesprezece ani, după o lungă luptă cu cancerul, ce a lăsat restul familiei – adică pe Charlie şi pe tatăl său – în ruine. Imaginea tatălui în dormitorul lor, lipindu-şi faţa de perna cea veche a mamei sale, era pur şi simplu prea mult de suportat. Aşa că atunci când Charlie a coborât, îmbrăcat pentru şcoală, şi a observat că tatăl său gătea, ceva ce nu mai făcuse de mult timp – bacon şi ouă, care sfârâiau pe plită – lui Charlie nu i-a venit să creadă. Un teanc de clătite era pregătit, toate unse cu unt.

Înainte, tatăl lui Charlie gătea. Era contabil, dar pasiunea lui a fost dintotdeauna gătitul. Pregătea cine imense şi mic dejunuri delicioase în timp ce mama se juca adesea cu Charlie sau stătea ghemuită într-un fotoliu şi citea. Când ea s-a îmbolnăvit, lucrurile s-au schimbat complet.

Dar acum, la aproape un an de la moartea ei, tata stătea aplecat deasupra plitei, iar mirosul de clătite şi de bacon împânzea toată casa.

— Ţi-e foame? a întrebat tata.

Vorbea vesel, dar în acelaşi timp precaut. Ca şi cum ar fi purtat un tricou nou pentru prima dată şi nu ştia dacă oamenii vor râde de el sau nu.

Charlie şi-a dat seama că se simţea sfâşiat. În adâncul său, ceva se isca – o rază de speranţă. Tatăl lui se cam pierduse cu firea în ultimii doi ani. Încercase să-l protejeze pe Charlie de orice. Analizele de la laborator, operaţiile, chimioterapia, speranţele deşarte. A funcţionat o perioadă, dar apoi, tatăl său a clacat, iar mama lui era prea slăbită şi nu mai rămăsese nimeni altcineva decât Charlie să-i ţină părul când vomita sau să-i pună comprese reci pe frunte. În timp ce se gândea la asta, vechea furie a ieşit la suprafaţă şi a călcat în picioare speranţa, şi vocea din capul lui spunea: „De ce el poate să se

simtă mai bine în timp ce eu încă mă simt ca şi cum aş fi pe podea sfărâmat într-un miliard de bucăţi?”

— Nu, a zis Charlie, ducându-se spre uşă şi luându-şi ghiozdanul din cuier. Nu mi-e foame.

Imediat ce a rostit cuvintele, s-a simţit groaznic, dar şi puţin puternic, într-o lume în care nu-i mai rămăsese nicio putere, nici de a-şi salva propria mamă, nici de a face orice altceva.

Când a văzut zâmbetul tatălui său cum piere puţin – încă mai zâmbea, dar fals de data aceasta, doar de dragul lui Charlie – i s-a frânt inima, dar era prea târziu să mai repare ceva, aşa că a plecat.

Charlie a parcat în locurile rezervate elevilor şi a trecut de găştile de sportivi şi copii bogaţi care stăteau prin zonă, a trecut de sala de sport, unde elevii se adunau ca vitele într-un ţarc înainte de prima oră, şi s-a îndreptat spre laboratorul de tehnologie, unde îl aşteptau adevăraţii săi prieteni, grupuleţul de inadaptaţi inteligenţi care-şi spuneau Ocrotitorii.

Laboratorul de tehnologie era ca un cufăr cu comori pentru tinerii jucători şi pasionaţii de maşinării: aveau şaisprezece calculatoare conectate la reţea pe care se puteau juca în timpul prânzului, o imprimantă 3D şi o zonă destinată roboticii. Charlie a înfiinţat grupul pe vremea când era boboc, când a observat aceiaşi trei elevi care veneau la prânz să joace *Bolo,* ediţia veche – Vanhi, Kenny, Alex. I-a invitat la el acasă să vadă *Blade Runner* şi să joace *Cyberpunk.* După un alt maraton de zaruri poliedrice şi jocuri, ce a ţinut toată noaptea acasă la Kenny, au făcut prima lor farsă: au pus scheletul de la anatomie în cantină cu o etichetă care spunea „Am mâncat toată mâncarea”. Cu ochii înceţoşaţi şi râzând în hohote, la ora şapte dimineaţa, unul dintre ei a zis:

— Avem nevoie de un nume.

După zero ore de somn, ideea asta părea să aibă logică pentru totdeauna, chiar dacă era ridicolă. Nu le păsa.

— Ce nume să fie? a întrebat Kenny.
— Ceva tare, suntem un grup tare, a spus Charlie.
— Ceva feroce, a spus şi Vanhi. Doar ne păzim spatele unul altuia.

Numele ei însemna „foc” în hindi, ceea ce i se potrivea, pentru că era plină de intelect arzător, farmec şi bunătate. Îi înfrunta pe bătăuşi şi nu accepta prostiile nimănui. *Ea* era feroce.

— Noi împotriva lumii, a adăugat Kenny. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul.

Kenny era cel mai tensionat din grup. Era unul dintre cei mai buni violoncelişti din stat şi redactor-şef adjunct la ziarul şcolii. Părinţii lui erau amândoi doctori. Îi spuseseră că a fi de culoare este un dar, iar darul era că întotdeauna trebuia să lucreze de două ori mai mult decât ceilalţi pentru acelaşi nivel de respect. Fără presiune. Grupul Ocrotitorilor era micul său secret faţă de părinţi şi faţă de biserică – era portiţa lui de evadare.

— Perturbatorii, a propus Alex.
— Sună prea obscur, a răspuns Charlie.
— Terminatorii! a încercat Kenny.
— Doamne, nu suntem ucigaşi, a râs Vanhi.

Charlie a pocnit din degete.

— Ocrotitorii.

Se potrivea de minune. Au depus un jurământ.

Doar Peter le ridica statutul social. Băiatul cu păr blond şi ochi albaştri şi strălucitori li s-a alăturat în clasa a X-a, după ce fusese exmatriculat de la St. Luke, o şcoală privată exclusivistă din Austin. FBI l-a prins cum accesa ilegal programele informatice ale companiilor telefonice şi crea conturi de telefon gratis pentru prietenii săi. Cu înfăţişarea şi banii lui, Peter ar fi putut să facă parte din elite, să stea alături de casta superioară, purtând pantaloni kaki şi tricouri de culoarea somonului. Era de felul lui atletic şi alerga pe stadion, aşa că se avea bine şi cu sportivii. Partea lui întunecată îl făcea să fie popular în rândul piromanilor şi al tinerilor goth, şi totuşi, el alegea să stea cu ei în laboratorul de informatică, iar dacă Ocrotitorii ceilalţi nu aveau să recunoască asta

cu voce tare, în secret faptul îi încânta peste măsură. *Acea mare enigmă, Peter Quine, ne-a ales pe noi!*

— Unde e Alex? a întrebat Charlie în timp ce-şi punea geanta pe masă.

Dar ştia deja răspunsul.

— Nu e aici, a răspuns Vanhi.

— Iar, a adăugat Kenny.

— Poate are prieteni noi, a spus Peter pe un ton nu prea prietenos.

Doar Peter putea să viseze la prietenii în afara cercului sigur al Ocrotitorilor.

— L-am văzut stând de unul singur ieri, a zis Charlie.

— Hmm, a spus Vanhi. Nu-mi place cum sună asta.

Alex Dinh a fost dintotdeauna tipul ciudat, cu un smoc de păr peste ochi şi un zâmbet caraghios care părea răutăcios, şi totuşi din altă lume, visând cu ochii deschişi. În generală îşi petrecea timpul singur şi le spunea oamenilor că vine de pe Marte. Până să ajungă în clasa a IX-a, trecuse peste faza asta şi ajunsese să fie un copil deşirat, cu o voce moale, care se lumina la faţă când venea vorba de farse. Pe atunci erau nişte nebunatici drăguţi, şmecherii pe care-i plac profesorii pentru că sunt inteligenţi şi au suflet bun. Dar pe măsură ce a trecut timpul, Alex a luat-o pe un alt drum, atât de încet încât abia dacă şi-au dat seama la început. Odată, când erau într-un magazin de cartier, un paznic a alergat după ei. Au fost buimăciţi când li s-a spus să-şi golească buzunarele – furtul nu prea era una dintre activităţile Ocrotitorilor – dar, ce să vezi, Alex strecurase un pachet de cărţi în buzunarul din spate atunci când au ieşit, fără niciun motiv. A petrecut noaptea în închisoare pentru 2,08 dolari. Întreaga experienţă l-a făcut să fie şi mai pus pe rele, ca şi cum închisoarea i se potrivise mănuşă.

— Să-i dăm puţin spaţiu, a intervenit Kenny. Poate doar are nevoie de puţin timp singur.

— Nu vrei să mai fie în grup cu noi, s-a răstit Vanhi.

— Nu am spus asta.

Dar apoi Kenny a început să se plângă:

— Aproape că am fost cu toţii *arestaţi* din cauza lui.

— Acum are cea mai mare nevoie de noi, a replicat Vanhi. Charlie, tu ce crezi?

Charlie s-a uitat la ei, dar nu a scos niciun cuvânt. A dat din umeri.

O clipă mai târziu, uşa de la laboratorul de tehnologie s-a deschis şi a intrat Alex. Părea obosit, avea cearcăne sub ochi şi părul său era puţin mai ciufulit decât de obicei. Conversaţia s-a oprit şi toată lumea s-a uitat la el.

— Ce e?

Ţinea o mână pe ghiozdan de parcă nu se decisese încă dacă să rămână sau nu.

— Nimic, a zis Peter pe un ton plăcut. Întotdeauna era cel care îndrepta orice situaţie. Stăteam şi noi pe aici şi ne-o frecam puţin.

— Mda, a zis Vanhi sarcastic, nişte oameni care şi-o freacă puţin. Povestea vieţii mele.

Alex s-a uitat la ei sceptic, apoi şi-a aruncat geanta jos şi s-a îndreptat spre rândurile din capăt. Când a sunat clopoţelul, Charlie şi-a dat seama că nu şi-a terminat tema la matematică şi a înjurat în barbă.

Când să iasă, Vanhi l-a apucat de braţ.

— Ce e cu tine? Îmi aduc aminte când o luai razna dacă vreunul voia ca un membru să fie dat afară.

— Eu nu am zis nimic.

— Asta e şi ideea. Nu ai zis *nimic.*

— Scuze.

— Charlie, te înţeleg. Ai fost bătut măr timp de doi ani lungi şi grei. Dar e un nou început. Clasa a XII-a. Trebuie să te întorci. Tu erai şeful clasei! Tu aveai numai note de zece. Uită-te la tine acum. Îl vreau pe vechiul Charlie înapoi. Cel mai bun prieten al meu.

Charlie i-a pus mâna pe umeri.

— Mă tem că trebuie să te mulţumeşti cu tipul ăsta.

Ştia că ea doar încerca să-l ajute. Toată lumea încerca să ajute. Dar niciunul din ei nu mai trecuse prin ce a trecut el, cu excepţia lui Peter, a cărui mamă murise cu mult timp în urmă. Peter era singurul care nu-l trata ca pe un ciudat delicat. Peter înţelegea: compasiunea era o *notă de aducere aminte.*

— Vanhi, sunt bine. Pe cuvânt.

În timp ce ea pleca încruntată, Charlie şi-a simţit telefonul vibrând în buzunar. A primit un mesaj ciudat:

DD!

Charlie ştia de însemna asta. Era prescurtarea de la „du-te dracului”.

Nu-i apărea niciun număr.

Şi-a adus aminte de discuţia lui şi a lui Peter de pe chat de noaptea trecută, cu aşa-zisul Dumnezeu IA.

Spune-i să se ducă dracului.

Şi aşa au făcut.

Iar acum a venit şi replica: *Du-te* tu *dracului!*

Dar au intrat anonim, prin Tor. Acel site nu avea cum să ştie numele lui Charlie, cu atât mai puţin numărul lui de telefon. Deci trebuia să fie o coincidenţă.

Charlie a scris:

Cine eşti?

De data aceasta, nu a mai urmat nicio pauză. Telefonul lui a vibrat instantaneu, la o fracţiune de secundă după ce a apăsat Trimitere. Nici măcar nu era suficient timp pentru ca o persoană să scrie.

Sunt tăticul tău, Dumnezeu.
Mami îţi transmite salutări.
Am o treabă pentru tine.

3.
ORA S-A TERMINAT

Totul se scurgea rapid pentru Tim Fletcher. Desigur, în sinea lui lucrurile nu stăteau chiar aşa. Era căpitanul echipei de fotbal. Jucătorii îl urmau peste tot ca nişte animale proaste şi îi îndeplineau ordinele. Cât despre fete, ei bine, era evident. Putea să aleagă pe oricine, aşa că a ales-o pe Mary Clark, pentru că era Mary Clark, perfecţiunea întruchipată, varianta feminină a lui Tim. Tatăl lui Tim era proprietarul unei bănci, aşa că erau bogaţi. Erau membrii celui mai bun club de golf. Totul era exact aşa cum trebuia să fie. Exact aşa cum a fost dintotdeauna. Era un adevărat clişeu şi era foarte mândru de asta.

Şi totuşi…

Putea să simtă. Nu era inteligent în felul în care erau inteligenţi tocilarii care stau toată ziua cu nasul în cărţi, dar nu era nici prost. A moştenit capacitatea de a înţelege cum funcţionează puterea, trăsătură specifică membrilor clasei superioare.

Putea să simtă cum puterea începe să se schimbe. Pe vremea tatălui său, absolveai liceul, jucai fotbal în facultate, moşteneai banca tatălui tău şi te căsătoreai cu o fată care arăta ca mama ta. Tocilarii urmau să devină doctorii, avocaţii şi contabilii tăi. Aveau s-o ducă bine, dar nu chiar atât de bine. Aveai să faci conversaţie cu ei în timp ce-ţi făceau calculele sau te ascultau la plămâni, iar apoi se duceau la ei acasă în suburbii în timp ce tu te duceai să joci golf la Oak Haven.

Dar acum, tatăl lui nu stătea prea bine din punct de vedere financiar. Generaţii întregi de bărbaţi acaparaţi de alcoolism şi amante diminuaseră averea familiei, şi o duceau cam greu acum. Părinţii lui păstrau aparenţele, dar îi auzea prin perete cum se certau. La şcoală, încă era considerat regele. Şi totuşi vedea cum lumea se schimbă în jurul său. Acasă în Austin. În Silicon Valley. Aceiaşi puşti pe

care-i domina la liceul Turner High erau cei care storceau de bani banca tatălui său cu aplicaţiile lor create în camerele din cămine. Tehnicile vechi nu mai funcţionau. Nu mai era nimic la locul său. El ce naiba putea să mai facă?

A privit-o pe Mary cum îşi făcea tema. Ea nu ştia că-i verifica telefonul de fiecare dată când nu era de faţă. De ce naiba îl căuta pe Google pe ratatul ăla, Charlie Lake? Nu au mai fost în consiliul elevilor de ani de zile, de când Charlie s-a dat la fund. Chiar şi aşa, Tim a văzut întotdeauna prietenia lor cu ochi bănuitori.

— Nu ai niciun motiv să-ţi faci griji, l-ar fi asigurat Mary, punându-şi mâinile cu manichiură perfectă pe umerii lui. Sunt cu *tine.*

Şi atunci, ce făcea acum?

Tim voia, nu, *avea nevoie* să deţină controlul.

A împins pe masă spre Mary cutiuţa argintie.

— Ce e asta?

— Deschide-o.

A râs emoţionată şi a desfăcut fundiţa roşie.

Înăuntru era o brăţară de aur roz. Costase o mică avere.

— Pune-ţi-o.

— Tim, e o nebunie. Nici măcar nu este aniv…

— Pune-ţi-o.

Vocea lui nu mai suna la fel de caldă.

Mary a încercat să închidă brăţara în jurul încheieturii, dar îi tremurau puţin degetele.

— Lasă-mă pe mine.

Degetul lui mare a împins puţin în osul de la încheietura ei delicată.

Ea a tresărit.

— Scuze.

Tim a ridicat palmele.

— Am mâini mari.

Când a sunat clopoţelul, a zâmbit larg şi s-a ridicat.

— Îţi stă foarte bine.

S-a îndreptat spre uşă, trecând pe lângă posterul despre boli cu transmitere sexuală care arăta cum

sexul cu o persoană însemna de fapt sex cu toată lumea.

— Mereu vei fi a mea.

I-a aruncat cel mai frumos zâmbet al său.

4.
URMĂTORUL NIVEL

Charlie i-a arătat textul.

Peter a căscat ochii mari cât cepele.

— Ştii ce înseamnă asta.

— Da, înseamnă că vreun chat IA ciudat mă urmăreşte cibernetic. Sau îmi joci o farsă.

— Eu nu aş vorbi astfel despre mama ta.

Pentru prima dată, nu era pic de ironie în vocea lui Peter. Era diabolic, s-a gândit Charlie, dar nu era crud.

— Atunci ce dracu'?

Peter a citit din nou textul:

Sunt tăticul tău, Dumnezeu.
Mami îţi transmite salutări.
Am o treabă pentru tine.

Cuvântul *treabă* avea un link.

— Seamănă cu cel pe care l-am primit eu. Dar e diferit.

— Ai primit şi tu unul?

— Da.

Peter şi-a căutat telefonul.

Se aflau lângă vestiare în afara camerei consilierei, doamna Fleck, cu posterele sale stridente despre sentimente şi perseverenţă. Se zvonea că doamna Fleck avea multe pisici.

Peter şi-a deschis mesajele.

Ai curaj, nu glumă.
Eu să mă duc dracului? Nu. Du-te TU dracului!
Tu crezi în mine? Eu cred în tine.
Acum… ARATĂ-MI.

Cuvântul *ARATĂ* era şi el un link.

— Ai dat click pe el? a întrebat Peter.

— Nu. Tu?

— Încă nu. Am vrut s-o facem împreună.

— Bine atunci, să folosim telefonul tău, a zis Charlie. Nu vreau să descarc vreun virus.

— Nu cred că despre asta e vorba aici.

Charlie a ridicat din sprâncene.

— L-am insultat. Şi acum vrea să dăm click pe un link? Nu, mersi.
— Uite ce e, eu am găsit site-ul, corect?
— Corect.
— Ţi-am spus despre el.
— E adevărat.
— Păi, probabil nu ţi-am spus tot ce am citit.
— La naiba.
Peter i-a aruncat acel zâmbet relaxat al său.
— Totul e în regulă, pe cuvânt.
Entuziasmul lui era contagios şi cu greu îi puteai rezista.
— Chatul ăsta este mai mult de-atât.
— Mai mult decât un chat?
— Oamenii care vorbesc despre el sunt cei mai tari din lume. Cei mai tari programatori. Gândeşte-te la chat ca la un fel de paznic.
— Paznic la ce?
— Păi, nici eu nu ştiu exact. Ei l-au creat. Iar el stă de pază. Şi e destul de greu doar să ajungi pe website ca să vorbeşti cu el. Dar dacă te place…
— Atunci…
— Atunci eşti invitat.
— Invitat la ce?
— Ei bine, asta urmează să aflăm.
— Şi crezi că asta este invitaţia noastră?
— Nu. Cred că ăsta este testul nostru, prin care vor vedea dacă *ar trebui* să fim invitaţi. „Am o treabă pentru tine." „Cred în tine." „Arată-mi." Să le arătăm, deci.
— Deci dăm click pe link, şi apoi…
— Vedem ce vrea. Dacă e în afara limitelor noastre, nu o vom face.
— Şi dacă ne dă viruşi?
— Uite ce e, dacă oamenii ăştia ar fi vrut să ne spargă conturile, ar fi făcut-o deja. Pe lângă asta, aşa cum ai spus şi tu, putem folosi telefonul meu.
Charlie rămânea fără scuze, sau mai exact rămânea fără probleme infantile pe care Peter să le desconsidere fără nicio dificultate. Dacă într-adevăr ar fi vrut, Charlie s-ar fi putut gândi la un milion de

motive bune pentru a nu da click pe link. Adevărul e că nu voia să se gândească la niciun motiv.

Şi totuşi, era ceva ce-l deranja.

— Cum rămâne cu referinţa la mama mea? „Mami îţi transmite salutări.” Asta îmi întoarce stomacul pe dos. Şi cum de au ştiut?

— E peste tot pe conturile tale de socializare. Unui robot i-ar lua doar două secunde să afle asta despre tine. Şi sincer să fiu, cred că este vorba doar despre un laitmotiv, nu despre cruzime. Fii atent, gândeşte-te la el ca la o maşinărie IA. *Dumnezeu* înseamnă *tată,* iar apoi se face legătura dintre *tată* şi *mamă.* El pur şi simplu face nişte conexiuni. Nu este vorba despre viruşi, ci doar despre limbaj de procesare. Ştii tu, prostii de-astea.

Charlie a scos un oftat.

— Măcar testează linkul mai întâi.

— Ai dreptate.

Peter a verificat pop-up-ul de pe link. În loc de o adresă de web, a apărut un şir aleatoriu:

R29kIGlzIGdyZWF0Lg==

— E o porcărie, a zis Charlie. Maschează URL-ul.

— Poate, dar nu e o porcărie. Este un text codat. Probabil base64.

— De unde-ţi dai seama?

— O presupunere justificată. Multiplu de patru, toate caracterele sunt de la A la Z sau de la zero la nouă. Şi ultima parte, Lg==. Vezi partea asta repetată tot timpul. E o pauză.

— Deci ce înseamnă?

Peter a căutat pe Google un decodor base64, apoi a lipit şirul în el şi a apăsat Decodare.

În caseta de jos a apărut textul decodat:

Dumnezeu este minunat.

— Ce amuzant, a spus Peter. Deci au mascat adresa de web şi au ascuns o parolă în mască. Ne-au dat uşa şi cheia. Oamenii ăştia nu încearcă să ne viruseze. Încearcă să ne testeze. Acum singura întrebare este: avem curajul să ne băgăm?

Charlie a oftat pentru că ştia că Peter încerca să-l momească, şi totuşi avea de gând s-o facă oricum. Era curios. A revenit la textul original – *Am o treabă pentru tine!* – şi a dat click pe cuvântul *treabă.*

Pentru o clipă, ecranul a devenit negru.

Apoi Arhanghelul Mihail şi-a făcut apariţia, sub forma unui text:

Aţi ajuns la poarta a XII-a
din Noul Ierusalim.
Arhanghelul Mihail>> Parola, vă rog.

— Păi, deja o ştim, a zis Peter. Mai bine să fii norocos decât deştept. Vrei să faci tu onorurile?

— Sigur.

Charlie a tastat:

Dumnezeu este minunat.
Arhanghelul Mihail>> Pe aici, vă rog.

Apoi au apărut nişte instrucţiuni cu font alb pe ecran negru. Le spuneau ce aveau de făcut, dar nu şi cum trebuiau s-o facă.

— Aa, a zis Peter.

— Hm. Nu e chiar atât de rău.

— Nu. E destul de distractiv.

— Şi realizabil.

— Foarte realizabil. Foarte specific Ocrotitorilor.

— Adevărat, dar… chiar vrem să-i băgăm şi pe ei în asta?

Peter s-a uitat la Charlie, surprins.

— Sigur. Le-ar plăcea la nebunie. Vrei să păstrăm toată treaba asta doar pentru noi?

Charlie a clătinat din cap, în mod defensiv. De ce *voia* s-o păstreze doar pentru ei doi? Oare pentru că Peter devenise cel mai bun prieten al său? Oare fiindcă Ocrotitorii păreau naşpa în comparaţie cu el? Pentru că atunci când era cu Peter se simţea misterios şi special şi – timp de aceste câteva clipe de nebunie – se simţea eliberat de durerea care-i apăsa sufletul ca o piatră?

Sau varianta D, toate cele de mai sus?

Charlie a ridicat din umeri.

— Sigur că o să-i invităm. Nu trebuie să le spunem *de ce* facem asta.

— Nu vrei să le poveştești despre Dumnezeu?
— Păi, încă nu. Adică, nici măcar nu ştim dacă o să primească invitaţia. Doar noi doi am primit textele.
— Sigur.
Peter a dat din cap ca şi cum ceea ce spusese Charlie avea logică.
— Sigur.

5.
IDILA

Domnul Burklander avea patruzeci şi şapte de ani când elevii din clasa a XII-a de la ora de scriere creativă au aflat că soţia lui îi aruncase toate hainele pe peluza din faţă de la fereastra de la etajul doi al casei lor. A avut un infarct puternic şi a leşinat pe iarbă în chiloţi. Când s-a întors, le era tuturor greu să se uite direct în ochii lui, dar o făceau totuşi, pentru că le era drag.

Nu a aflat nimeni de ce l-a dat soţia afară mai exact, dar faptul că Jennifer Miller nu mai era în clasa domnului Burklander stârnea câteva zvonuri. Dar nu erau decât atât. Nişte zvonuri.

Domnul Burklander s-a apropiat de Charlie în timp ce restul elevilor ieşeau din clasă. Charlie se holba în jos la biroul său, pierdut în gânduri.

— Cum îţi mai merge?

Charlie a ridicat privirea, părând surprins.

— Bine, presupun.

— Nu mi-ai dat lucrarea cu povestea ta.

— Nu am avut inspiraţie.

— Nu pot să accept o astfel de scuză, Charlie. Nu există lipsă de inspiraţie. Pur şi simplu stai şi faci, e ca o slujbă, indiferent dacă-ţi place sau nu. Vreau să încerci. Cred că scrisul te-ar putea ajuta să ieşi din starea în care te afli acum. Chiar cred asta.

— Da, probabil.

Charlie şi-a luat ghiozdanul şi s-a îndreptat către uşă.

Domnul Burklander l-a apucat cu o mână. L-a tras pe Charlie, puţin cam brusc.

— Nu mă joc cu tine. E vorba de viaţa ta.

Ochii domnului Burklander s-au îmblânzit.

— Am pierdut-o pe mama când aveam în jur de douăzeci de ani. Îmi aduc aminte. Am avut acelaşi vis timp de ani buni. Se făcea că stătea sub o clădire care se cutremura. O tot trăgeam de braţ şi încercam s-o fac să se mişte, dar în zadar. O bucată din

clădire a căzut exact peste ea. Am aproape cincizeci de ani, Charlie, şi încă îmi aduc aminte cum *simţeam* acel vis când mă trezeam. Întotdeauna mă trezeam în momentul în care se prăbuşea clădirea. O să treci peste, Charlie. Ai toată viaţa înainte.

Charlie a încercat să-şi tragă braţul, dar apoi s-a oprit.

Domnul Burklander era singurul care încă mai încerca să-l salveze. Burklander era sponsorul consiliului elevilor. Întotdeauna l-a plăcut pe Charlie.

Când mama lui Charlie a murit, notele lui au scăzut de la zece la opt. Era pe drumul de a deveni şef de promoţie. El şi Vanhi făcuseră un pact cum că vor merge la Harvard împreună. Acum nu voia nimic altceva decât să alerge în direcţia opusă, încercând să-şi aducă aminte cine fusese cândva. Şcoala încercase să-l ajute. Nu putea să dea vina pe ei pentru toate astea. Au încercat să-l pună în contact cu diverşi consilieri. I-au oferit un semestru pauză, apoi un an pauză. Dar le-a refuzat ajutorul, oricât de mic sau de mare ar fi fost. Era o insultă la adresa lui. Îl făceau să se simtă slab. Dacă voia să arunce totul la gunoi, nu aveau cum să-l oprească. Să se ducă naibii. Să se ducă naibii totul. Oricum nu voia să meargă la Harvard. Nu voia decât să fie lăsat în pace. În cele din urmă, profesorii s-au săturat să-i mai suporte neobrăzarea. Majoritatea, cel puţin. Nu ştia dacă să-l iubească sau să-l urască pe cel care încă mai încerca.

S-a gândit puţin la situaţia domnului Burklander. Oare chiar ar fi putut să se culce cu o elevă? Era posibil aşa ceva? Era profesorul preferat al tuturor elevilor. Genul care spunea glume fără perdea şi scria înjurături pe tablă când discutau despre *De veghe în lanul de secară.* Ar fi putut el să se preteze la aşa ceva? De ce mai avea un loc de muncă atunci? Oare şcoala muşamaliza totul?

Dar acum nu vedea nimic altceva în ochii domnului Burklander decât bunătate. Şi îngrijorare sinceră.

Aşa că Charlie i-a răspuns:

— Bine.

Era cel mai acceptabil lucru pe care-l spunea zilele astea, era de acord cu nimic.

Charlie s-a îndreptat către clădirile demontabile din partea de sud a şcolii. Ca orice alt mare liceu public care se întinde pe o suprafaţă vastă, era supraaglomerat. Oamenii roiau pe holuri umăr la umăr, dând unii peste alţii. Oraşul avusese în plan să extindă şcoala înspre sud, dincolo de rambleu, dar apoi a urmat colapsul economic, iar şcoala a rămas cu şiruri întregi de clădiri demontabile, rulote idealizate, înconjurate de materiale de construcţii, care aşteptau ca economia să se îmbunătăţească şi fondurile să ajungă. Charlie a trecut de grămezile de cărămizi şi şi-a adus aminte de o altă versiune a sa, cea care era în consiliul şcolii, care ţinea o petiţie la inspectoratul şcolar ca să obţină mai mult spaţiu pentru şcoală. Totul părea dintr-o altă viaţă.

Charlie l-a găsit pe Alex acolo unde se aştepta, pe scările unei case, luând prânzul. Era de unul singur. Părul îi cădea peste faţă, iar blugii lui largi şi tricoul *vintage* cu Metallica păreau uzaţi. Citea Vonnegut şi mânca un sendviş bologna care arăta trist, nu că ar fi putut arăta şi altfel.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Alex.

— Te căutam pe tine.

— De ce?

— Nu prea ai mai stat cu noi în ultima vreme.

— Am fost ocupat.

Charlie s-a făcut că se uită la suprafaţa de pământ goală.

— Văd.

— Du-te naibii.

Alex a izbutit să-i zâmbească slab.

Charlie s-a întrebat ce făcea aici. Adevărul era că nu mai ştia sigur ce părere avea despre Alex. Odată cu venirea lui Peter, Alex devenise, ei bine, mai puţin relevant în lumea lui Charlie. Alex şi Peter erau amândoi îndreptaţi spre nihilism, dar

nihilismul lui Peter era elegant şi captivant. Al lui Alex era singuratic şi inadaptat – Peter, oricât de dur ar fi sunat, era mai distractiv. Cu el era mai uşor. Şi era ceva la Alex ce părea tulburător în ultima vreme. Era greu să-şi dea seama exact ce anume. Doar că uneori, atunci când se uita în ochii lui, Charlie simţea că priveşte într-o groapă fără fund. Îşi aducea aminte de băiatul care stătea afară când erau petreceri în generală, desenând cu cretă pe trotuar adevărata lui casă de pe Marte.

Şi totuşi, Ocrotitorii erau un loc pentru oamenii care nu aveau un loc al lor. Nu de asta l-au format?

— Haide, l-a îndemnat Charlie. Hai să mănânci cu noi.

Alex a clătinat din cap.

— Nu, mi-e bine aici.

— De ce nu?

— Am chef să citesc.

Charlie a observat ceva pe peretele din spatele lui Alex. Nişte graffiti, scrise cu pixul; era scrisul lui Alex.

Propoziţia nu era completă: CU TOŢII TREBUIE…

— „Cu toţii trebuie” să ce?

— Ce?

— Graffitiul ăsta. „Cu toţii trebuie” să ce?

— A, nu ştiu. Un cântec nou. Cred că mă plictisisem şi eu.

Charlie voia să-i spună că vorbeşte prostii, dar a lăsat-o baltă.

— Vii la laboratorul de tehnologie după şcoală? Avem ceva important de discutat. Un proiect nou.

„Proiect” era cuvântul lor codat pentru farse şi alte activităţi oficiale ale grupului. Înainte, acesta era motivul existenţei lor – farse pentru adevăr şi justiţie, niciodată cu intenţii rele, doar experimente sociale ce aveau loc o dată pe an, cum ar fi aranjarea grădinii cu dovleci în formă de falus, care reprezenta strângerea de fonduri pentru echipa de fotbal. Dar de vreme ce Vanhi şi Kenny era obsedaţi de înscrierile la facultăţi, iar Charlie era plin de

suferinţă, nu se gândise nimeni la o farsă pentru clasa a XII-a, până ca Dumnezeul IA să-şi prezinte provocarea lui Charlie şi lui Peter.

La auzul cuvântului „proiect”, Alex s-a luminat la faţă. Timp de o clipă, arăta ca vechiul Alex. Charlie s-a întrebat dacă Alex s-a îndepărtat din cauza lor – pentru că au fost cu toţii prea ocupaţi cu vieţile lor ca să observe? Când a fost prima dată când Alex a călcat greşit, şi cât de departe ajunsese acum? Timp de o fracţiune de secundă, vălul suferinţei lui Charlie s-a ridicat şi s-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu Alex cel dulce şi caraghios, şi ce s-a întâmplat cu mine?”

— Sigur, a spus Alex. O să încerc să vin şi eu.

— Super. Ai grijă la Gheaţa-9[2].

— Da, a zis Alex, revenind deja asupra cărţii lui.

Mary Clark îşi ura mama. Nu, nu era corect. Nu îşi ura mama. Ura ceea ce susţinea mama ei. În acea dimineaţă, Mary a încercat să plece de acasă exact aşa cum a vrut ea. Fără machiaj. În pantaloni de trening. Ştia că avea să arate groaznic fără toate hainele ei elegante şi fără machiajul subtil – asta e ceea ce îi spusese mama ei dintotdeauna –, dar nu-i păsa. Era închisă într-o cutie şi nu ştia cum să evadeze. S-a gândit la Tim şi s-a cutremurat.

Mama sa a prins-o când să iasă pe uşă.

— Draga mea, fugi sus.

— O să întârzii.

— E în regulă. Merită să întârzii.

Mama ei putea să arunce un comentariu ca nimeni altcineva, câteva cuvinte simple, fără nicio dramă, şi totuşi mereu trecea dincolo de orice apărare şi ajungea direct la os.

Mary s-a simţit demoralizată. S-a dus sus şi s-a aranjat.

Când a vrut să plece a doua oară, mama ei a dat din cap aprobator şi i-a spus acelaşi lucru pe care l-a auzit de ani de zile:

— E important să arăţi frumoasă.

Brăţara o ardea pe încheietură. Voia s-o arunce la gunoi. Sau şi mai bine de-atât, s-o returneze la magazinul scump de la care a cumpărat-o Tim şi să doneze banii. Nu îndrăznea să facă asta. Şi-a adus aminte de durerea pe care a simţit-o când Tim i-a împins în încheietură. Dar adevărata putere pe care o avea asupra ei era altundeva. Nu trebuia să-i aducă aminte de ceea ce ştia. Se vedea clar în ochii lui.

„Îmi aparţii."

Era amuzant. Toată lumea voia să fie în locul ei. Iar ea ar fi vrut să fie oricine altcineva.

Simţea nevoia să facă ceva nesăbuit.

Fără să se gândească, a mers spre scările din partea estică, unde ştia că Charlie se întâlneşte cu Peter după şcoală.

„Până la urmă, e doar un drum", s-a gândit ea.

Cine putea s-o învinuiască pentru asta? Cine putea afla?

Vanhi s-a grăbit acasă după pauză să lucreze la formularul de înscriere. Voia să fie singură, în liniştea din camera ei. Niciun alt elev în jurul ei care să o deranjeze.

Vanhi era o multitudine de contradicţii. Era un elev model. Îi plăceau manga şi Comic-Con şi Neil Gaiman. Şi-a dorit cu ardoare să meargă la Harvard încă de când avea zece ani, când mama şi tatăl ei i-au adus un tricou cu Harvard din una dintre vacanţele lor. A cântat la chitară bas electrică într-o trupă care se numea Dipshits[3], până s-au despărţit. Acum avea părul roşcat cu şuviţe negre. Înainte de asta, a fost mov, şi înainte, a fost argintiu. Era şi punk şi tocilară şi inadaptată şi şmecheră, toate la un loc. Uneori îşi dorea să poată alege doar una pentru că de cele mai multe ori simţea că e trasă din douăzeci de direcţii.

S-a conectat în program şi s-a holbat la formularul ei de înscriere la Harvard.

Era perfect, cu excepţia unui singur lucru de care nu ştia nimeni. Nici măcar părinţii ei, pentru că şi-a editat cardul de raport online înainte ca ei să-l vadă.

A picat AP US History[4]. Era o nebunie. Era un elev extraordinar. Putea să programeze al naibii de bine. Lua zece la toate materiile. Dar s-a simţit mult prea încrezătoare şi s-a culcat pe o ureche când a venit vorba de examen. La chimie şi fizică putea pur şi simplu să *simtă* cum trebuie să fie rezolvate problemele. La engleză putea să compună un eseu minunat care să curgă aşa cum trebuie, fără să stea pe gânduri. Atomii se lipeau unii de alţii, mingile săreau, cuvintele îşi făceau apariţia. Memoratul ţinea de secolul douăzeci. A citit cartea, dar nu a reţinut ce culoare avea suspensorul lui George Washington, pentru numele lui Dumnezeu. De ce trebuia să ştie sau să-i pese cine a fost John Muir? A fost o greşeală care s-a întâmplat o dată, dar nu mai avea cum să dea timpul înapoi. Acolo, pe raportul ei perfect, era o notă proastă. Îi trăgea media în jos. O aducea de pe locul 1 sau 2 la locul 57. Şi având în vedere că Harvard respingea 95% din candidaţi, ăsta era sfârşitul ei. Visul ei de o viaţă s-a dus pe apa sâmbetei într-o zi proastă.

Nu ştia nimeni. Au presupus doar că va fi acceptată. Nu a spus nimănui. Era secretul ei ruşinos. Vanhi şi-a citit eseul pentru a douăzecea oară. Simţea că era o înşelătorie. Toată munca a fost în zadar. Nota aceea strica totul.

A modificat câteva virgule, apoi a dat la o parte mouse-ul.

Şi-a luat chitara şi şi-a întins degetele pe corzi, simţind tensiunea.

Parcă o auzea pe mama ei spunând:

„Cine naiba a mai auzit de o indiancă ce cântă la bas?”

„Ăă, ai uitat de Mohini Dey, mamă?”

Şi-a mişcat degetele pe chitară, începând să cânte *Another One Bites the Dust*[5].

În onoarea înscrierii ei la Harvard.

Ducă-se naibii.

A pus chitara deoparte.

Era timpul pentru Ocrotitori.

Charlie îl aştepta pe Peter la scări când a venit cineva complet neaşteptat.

— Bună, Charlie.

O avea în faţă pe Mary Clark, o imagine din trecutul său, plutind deasupra tuturor şi arătând superb. Era majoretă, o reprezentantă a elevilor, cea care a fondat asociaţia lor, Elevi împotriva Deciziilor Distrugătoare. Şi era în general o persoană de treabă, spre deosebire de cercul de monştri de care era de obicei înconjurată.

Şi-a adus aminte de prietenia lor din clasa a IX-a, când erau în consiliul elevilor. Vorbeau şi râdeau în timp ce lucrau împreună la proiecte împotriva graffiti sau proiecte ce ţineau de revizuirea regulamentului vestimentar. Dar era o limită invizibilă. În afara consiliului elevilor, aparţineau unor lumi diferite.

Aşa că simplul fapt că venea acum la el, în lumina zilei, fără să mai fie legaţi unul de altul prin intermediul consiliului elevilor, era şocant.

— Bună, i-a răspuns Charlie, aşteptând să-i spună care era scopul venirii sale.

— Mergi la Grove diseară?

Nu mergea. Grove era locul din inima pădurii în care se duceau elevii ca să bea şi să stea împreună, sub luminile păgâne ale focurilor de tabără şi ale maşinilor oprite. Charlie nu s-a aventurat niciodată să meargă acolo, şi nici nu l-a invitat nimeni vreodată. Dar ceva anume l-a provocat să mintă acum.

— Da, cred că da.

— Ai putea să mă duci şi pe mine cu maşina?

A crezut că a auzit el prost, dar a decis să presupună că nu.

— Sigur. Pot să iau maşina tatei.

Voia să zică ceva suav, sau inteligent, sau orice altceva. Dar era atât de confuz că nu ştia de unde să

înceapă. Mary Clark avea destui la care să apeleze ca s-o ducă cu maşina. Şi ce era şi mai ciudat era de ce nu o ducea Tim, dacă era să o ducă un băiat. Şi ce i-ar fi făcut Tim lui Charlie când avea să afle?

— Mulţumesc, a fost tot ce-a spus, ca şi cum toată treaba asta ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Tocmai pleca atunci când şi-a făcut apariţia şi Peter lângă umărul lui Charlie şi a zis jovial:

— Ce naiba a fost asta?

— Nu ştiu.

— Am crezut că te-ai retras din consiliul elevilor?

— M-am retras.

— Poate că are nevoie de ajutor cu următoarea campanie pentru hârtie igienică mai bună.

Charlie l-a ignorat.

— Haide, a spus Peter. O să întârziem la întâlnirea cu Ocrotitorii.

În timp ce Charlie şi Peter se îndreptau spre subsolul şcolii, Edward Burklander era în biroul directoarei, Elaine Morrissey. O femeie în vârstă de patruzeci şi opt de ani, mamă a trei copii, dintre care unul era la liceu; l-a chemat pe domnul Burklander la ea în birou. I-a cerut să închidă uşa. Avea o faţă serioasă. Pe măsură ce s-au apropiat unul de celălalt, uşa s-a închis, iar electricitatea dintre cei doi a devenit prea greu de suportat şi s-au luat în braţe din nou, trântind hârtiile şi coşuleţul de plastic cu pixuri de pe biroul ei. I-a ridicat fusta şi a mângâiat-o pe coapsele moi. Ea şi-a arcuit spatele şi el şi-a dat jos cureaua. În timp ce o penetra, ea a scos un mic geamăt şi a încercat să dea la o parte poza cu soţul şi cu copiii lor de pe birou ca să nu o privească. Dar nu putea să ajungă la poză, şi în curând, a uitat de ea complet.

În colţul camerei, calculatorul zumzăia.

6.
SEMNUL

— Şi de ce am face asta? a întrebat Vanhi.

Stătea picior peste picior pe masă şi părea sceptică. Ca întotdeauna, sarcasmul ei era înţepător şi electric, domina camera, iar Charlie s-ar fi căsătorit cu ea imediat dacă ar fi fost interesată de băieţi. Oricum, tot s-a întâmplat ca primul semestru din clasa a IX-a să tânjească după ea. Vanhi îi spusese: „Voi fi cea mai bună prietenă a ta, dar ai avea mai multe şanse dacă ai flirta cu un copac”.

Acum îi întreba de ce ar vrea ei să se implice în această poveste. La fel cum făcuse şi înainte de grădina cu dovleci în formă de falus. La fel cum făcuse şi înainte de incidentul cu scheletul, sau aşa-zisul Atac Împotriva Nesimţiţilor. Dar ştiau că Vanhi urma să fie mereu de acord până la urmă. Avea locul ei special, fiind singura fată dintre Ocrotitori. Ceea ce însemna că avea un lob frontal uşor mai dezvoltat, dar în adâncul ei, tot îi plăcea să facă năzbâtii la fel de mult ca toţi ceilalţi.

— Păi, anul ăsta sunt alegerile, a răspuns Peter. Şi e ultimul nostru an.

— Hai promoţia 2017, a zis Vanhi. Deci… de ce am face-o?

— Un an special merită o farsă specială, a zis Charlie.

Au căzut de comun acord să nu pomenească nimic de chat, sau de instrucţiunile de la porţile de mărgăritar.

— Ce fel de infracţiune este considerată asta? a întrebat Kenny agitat.

Vorbele părinţilor lui îi răsunau în minte: „Fără paşi falşi; nu există a doua şansă”. Nu-l ajuta nici faptul că fratele lui a renunţat la facultatea de medicină ca să devină „scenarist” în LA. Kenny era acum fiul cel bun.

— E o infracţiune minoră, a spus Alex.

— Nu e prea rău.

Kenny simţea că-l cam ia cu ameţeală. Fiecare particulă din corpul său îi spunea să plece, dar aceştia erau prietenii lui, inteligenţi şi talentaţi, dacă nu şi puţin maliţioşi, şi nu avea de gând să-i părăsească în bârlogul ursului. Şi nici nu voia să fie catalogat drept fricos mai târziu.

— Eu am făcut şi mai rele, a adăugat Peter, neadresându-se cuiva anume.

— Totuşi… a insistat Kenny.

— Nu trebuie să vii şi tu, l-a tachinat Alex.

Kenny s-a uitat într-o parte, ruşinat.

Vanhi a spus:

— Ar trebui s-o facem.

— Serios? a întrebat Charlie uimit.

— Tipul e un nemernic. Flirtează cu albi care aparţin supremaţiei şi neonazişti. Iar Ocrotitorii sunt total împotriva nemernicilor.

— E adevărat, a zis Kenny, încercând să-şi ridice moralul.

— E adevărat, a recunoscut şi Charlie, puţin îngrijorat că prietenii săi au acceptat atât de uşor să facă asta. Lui i se părea complet în regulă să-şi arunce viaţa la gunoi. Dar nu voia să fie şi ei traşi în jos odată cu el. Până la urmă, înscrierile la facultăţi aveau loc în curând. Dar nu era decât o mică infracţiune…

— Vom avea nevoie de un cleşte tăietor, a spus Peter.

— Am eu unul, s-a oferit Alex, spre surprinderea nimănui.

— Puneţi mâinile, a zis Kenny, întinzându-şi mâna în mijlocul grupului.

Toată lumea a pus mâna peste a lui.

— Ultimul nostru an. Ultima noastră farsă. La trei strigăm „Fără nemernici”?

Toată lumea a fost de acord.

— Unu…

— Doi…

— Trei…

— Fără nemernici!

Pe drumul spre parcare, Charlie a tras-o de mânecă pe Vanhi.

— Chiar nu e nevoie să vii şi tu, i-a şoptit el ca să audă doar ea.

Spre deosebire de Alex, Charlie a zis-o sincer, nu sub formă de provocare.

— Poate că nu ar trebui să vii. Nu e tocmai momentul potrivit să fii arestată.

— Asta e valabil şi pentru tine, i-a întors-o Vanhi.

Nu s-a clintit niciunul, aşa că mai târziu se aflau alături de Peter, Alex şi Kenny în maşina Honda Civic a lui Kenny pe drumul care ducea spre autostradă. Au căzut de comun acord că BMW-ul lui Peter era prea ostentativ pentru o astfel de misiune.

Au găsit semnul acolo unde trebuia, de vreme ce Charlie şi Peter îl identificaseră înainte. Luminile de un portocaliu intens anunţau „Timp de călătorie către ieşirea din Westview – 10–12 minute" pe un fundal negru, care avea pe margine metal auriu şi se afla deasupra autostrăzii.

Ar fi putut s-o facă la miezul nopţii. Ascunşi de întuneric. Dar care mai era distracţia? Totul doar ca Departamentul de Transport din Texas să-l dea jos până să înceapă aglomeraţia de la prima oră? Nu. Ăsta era ultimul lor an, promoţia 2017. Un an cu alegeri. Era nevoie de o faptă îndrăzneaţă. O demonstraţie pentru adevăr şi justiţie, care erau destul de diminuate în ziua de azi. Au lăsat maşina în parcarea unui Whataburger şi au găsit un drum pe sub pod, pe unde se puteau pierde în întuneric dedesubtul pasajului, văzuţi doar de un cuplu de oameni ai străzii care stăteau ghemuiţi în nişte saci de dormit în spaţiul dintre gazon şi baza podului. Se aşteptaseră la asta, iar Peter, cu farmecul său natural, le-a dat nişte sendvişuri cu pui de la Whataburger şi i-a asigurat că Ocrotitorii nu au fost niciodată aici şi nu sunt nici acum. Legământul cu pui/secrete a avut loc, au luat-o în jos şi s-au furişat în umbra semnului, sperând că nu puteau fi văzuţi din stradă, şi au găsit panoul de comandă.

Lacătul său ieftin a căzut uşor datorită cleştelui tăietor al lui Alex. S-a desprins în două bucăţi pe care le-a rupt vesel.

— Hai s-o facem, a zis el rânjind.

A deschis panoul de comandă şi Peter a îngenuncheat în faţa lui. Înăuntru erau nişte taste şi un ecran mic, înconjurate de plastic negru. Pe ecran se cerea numele administratorului. Peter a tastat opţiunea standard, *administrator,* şi a trecut la spaţiul pentru parolă. A încercat parola standard, pe care o căutase pe .narthex.

— Nu le schimbă niciodată, a zis el bucuros.

A tastat *DTOC* şi a apăsat Enter.

Acces respins.

— Nu trebuie să ne îngrijorăm.

S-a încruntat. A ţinut apăsat pe ALT-CTL, iar apoi a tastat *CIPC* în timp ce apăsa cele două butoane. Ecranul s-a schimbat şi l-a informat că parola era acum resetată pe cea standard.

— O nimica toată.

A tastat *administrator* şi apoi *DTOC* din nou.

A apărut un meniu şi astfel au reuşit să intre.

A selectat *Imagine Text,* a introdus cuvintele pe care le stabiliseră înainte, după care a selectat *Efectuare fără Salvare.* Arhanghelul IA nu le spusese ce mesaj să scrie, doar că trebuiau să aleagă unul. Poate asta făcea parte din test. Charlie şi Peter au compus răspunsul împreună.

Textul a apărut pe semnul de construcţii mare şi luminos de deasupra lor, şi putea fi văzut de toată lumea. Acum era timpul să plece naibii de acolo.

Alex a pus panoul de control înapoi în cutie, băgând şi firul negru şi inelat. Vanhi a închis uşa, iar Alex i-a pus noul lacăt industrial pe care-l cumpărase. Spre deosebire de cel ieftin de dinainte, nu avea să fie atât de uşor de tăiat. Între timp, Charlie şi Kenny puseseră deja un lacăt similar pe sursa de energie. Era nevoie de ceva muncă pentru a opri frumuseţea asta de semn.

Primele maşini au început să claxoneze, exprimându-şi acordul sau protestele, era greu să-ţi

dai seama.

Erau la jumătatea drumului de sub pasaj când Peter a zâmbit larg cuplului de oameni ai străzii care tocmai ce-şi terminaseră Whatachick'n-ul şi împachetau gunoaiele. Le-a dat două batoane de Snickers.

— Nu ne-aţi văzut niciodată.

Unul din ei i-a făcut cu ochiul complice.

Înapoi în maşină, au făcut un viraj în U şi şi-au îngăduit plăcerea de a privi pentru o clipă, cu motorul pornit, cum participanţii la traficul de la ora de vârf treceau pe lângă semn, unii claxonând, iar alţii încetinind să se uite mai bine.

Era un haos frumos.

— Delict de gradul trei, a zis Alex.

— Ce?

— Am minţit mai devreme. Când am spus că este doar o infracţiune mică.

— Serios?

— Delict de gradul trei. Falsificarea unui semn de circulaţie. Închisoare.

— De ce ai minţit?

Charlie s-a uitat la Alex cu atenţie, încercând să-l înţeleagă. Nu era îngrijorat pentru el, ci pentru Vanhi şi Kenny, şi chiar şi pentru Peter. Ar fi trebuit să ştie şi ei măcar care era riscul.

— Nu am crezut că o vom mai face, a spus Alex aproape scuzându-se.

— Oo, uau, a zis Kenny, cu veselia libertăţii de a se afla departe de marginea prăpastiei.

— Da, a zis şi Vanhi.

— Păi, am făcut-o.

— Da. Da, am făcut-o.

Şi-au admirat munca. Gestul nu avea să schimbe lumea. Dar într-un univers aleatoriu şi haotic, era o mică încercare mândră în întuneric. Pe sub pod, sute de maşini treceau, semnul spunând lumii cu litere de un portocaliu aprins:

DONALD TRUMP ESTE O ŞOPÂRLĂ METAMORFICĂ

O sirenă s-a auzit în depărtare, şi, deşi probabil nu avea nimic de-a face cu ei, nu aveau de gând să aştepte să afle.

— Delict de gradul trei, a repetat Peter cu voce tare.

— Ce tare, a zis Charlie.

— Mâine mă înscriu la Harvard, a adăugat Vanhi.

— Deci… ar trebui să plecăm?

— Sigur că da. Să mergem.

Au pornit încet în direcţia opusă, lăsând semnul glorios torentului de maşini care se îndreptau spre casă.

7.
REGELE-ŞOPÂRLĂ

Se zvonea că Grove era locul în care Prietenii din Criptă se întâlneau pe ascuns în timpul regimului de teroare pe care-l stabiliseră în suburbiile din Glendale şi Pleasant Valley în anii ’90. Era o poveste cu rol de avertisment pentru Charlie şi prietenii săi, o poveste despre elevi onorabili care au luat-o pe calea greşită. Şi ei au fost un grup de inadaptaţi inteligenţi – Ocrotitorii se considerau uneori o versiune benignă a acelui grup de poveste dar ceva teribil li s-a întâmplat Prietenilor din Criptă. Se descriau ca fiind nişte tehno-anarhişti, un amestec periculos de furie adolescentină impulsivă şi isteţime în domeniul mecanicii, al bombelor cu ţeavă şi al viruşilor. Aveau de gând să atace sistemul, chiar dacă nu ştiau sigur cu ce ar fi trebuit să-l înlocuiască. Timp de secole, fiecare părinte a auzit de ei, aruncând câte o privire pădurii ca şi cum ar fi fost bântuită şi întrebându-se „Oare copilul meu ar putea vreodată să… nu”. Dar ca multe alte lucruri de la sfârşitul anilor ’90, aceste sinistre poveşti cu graffiti făcute pe copaci – şobolani cu ochii oblici – şi fapte periculoase care s-au sfârşit tragic s-au pierdut de-a lungul anilor şi au devenit doar nişte amintiri vagi.

Acum Grove era un loc de petreceri.

— Cred că te joci cu focul, a spus Peter în acea seară în camera lui Charlie, cu uşa închisă şi încuiată şi cu fereastra abia crăpată.

— Doar o duc cu maşina.

— Are iubit.

— Da, şi e un nesimţit.

— Probabil, dar este şi prost, sportiv şi violent. Zic şi eu, nu o să-i placă asta. Şi are şi prieteni foarte voinici.

— Şi ce, o să mă bată pentru că am dus-o cu maşina pe iubita lui?

— Îmi place varianta asta nouă a ta, Charlie. Complet neînfricat. Zic şi eu, nu vreau să trebuiască să te scap când echipa de fotbal o să vină după tine. Eu sunt cu dragostea, nu cu bătaia.

— O să fie bine.

— Bine. Nu zic că nu merită. Arată bine. Al naibii de bine.

— E doar un drum. Doamne! Probabil o să se şi întâlnească mai

târziu cu ea acolo.

— Sigur. Şi tu eşti singura persoană care are maşină.

— Mă rog.

— Nici măcar nu e maşina ta.

— Am prins ideea.

— E un Nissan, pentru numele lui Dumnezeu.

— Am înţeles. De-ajuns.

Peter a început să râdă şi era imposibil să stai supărat pe el. Putea să fie şi nesimţit şi să te şi împace într-o singură propoziţie.

S-a auzit un bâzâit de la telefonul lui Charlie.

După o fracţiune de secundă, a vibrat şi telefonul lui Peter.

Amândoi s-au uitat la ecrane, apoi privirile li s-au întâlnit şi au zâmbit.

Pe telefoane, primiseră un nou mesaj de la acelaşi număr anonim care le-a trimis sarcina din partea lui „Dumnezeu”.

Acestea nu îi mai înjurau.

Era exact invers.

Aţi primit invitaţie.

Cuvântul *invitaţie* avea un hyperlink.

— Oo, haide.

Peter a zâmbit, iar ochii albaştri îi licăreau.

Charlie a oftat.

— La naiba.

— Asta e ceea ce am *vrut.*

Charlie a dat din umeri.

— Odată ce am început, trebuie s-o ducem la bun sfârşit.

Era pe punctul de a da click pe cuvântul *invitaţie,* dar Peter l-a oprit.

— Trimite linkul pe laptop. M-am săturat de ecranele astea mici. Să facem un pas înainte.

— Bine.

Charlie a copiat linkul şi l-a trimis pe e-mailul său. A deschis calculatorul şi a rămas cu cursorul pe linkul de pe ecranul mare.

— Eşti satisfăcut acum? Acustica e bună? Ai nevoie de nişte popcorn?

— Hai, frate, nu mai trage de timp!

— Dar tu eşti cel care…

Peter s-a apropiat şi a dat Enter.

Cuvântul *invitaţie* a pulsat, hyperlinkul s-a activat.

Şi apoi…

Pentru o clipă, ecranul a devenit negru.

Apoi a început o muzică, un fel de versiune a cântecului de carnaval care răsună în faţa cortului în timp ce cineva te invită înăuntru: „Haideţi, intraţi, oameni buni. Pe aici!"

Venea din boxele de jocuri ale lui Charlie, care erau de-o parte şi de alta a laptopului, şi umplea camera.

Pe ecran, s-a tras o cortină roşie şi a apărut un bărbat sub formă de caricatură cu capul mare: Donald Trump într-un costum Unchiul Sam[6] şi cu un joben pe cap. A făcut cu mâna, iar gura i se mişca în sus şi-n jos, deschizându-se şi închizându-se. Nu-i ieşea niciun sunet pe gură, dar a apărut un text alb pe fundalul negru din spatele lui, câte o literă pe rând care scotea sunete de maşină de scris.

Eşti invitat!

Ding! Gura s-a mişcat în sus şi-n jos ca a unei păpuşi controlate de un ventriloc.

Intră şi joacă-te cu G.O.D.[7]!

Ding!

Adu-ţi şi prietenii!
E distractiv!

Dar ţine minte regulile. Câştigă şi TOATE VISURILE
ŢI SE VOR ÎNDEPLINI. Pierzi şi vei muri!
:)
E alegerea ta. Liber arbitru!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trump purta nişte pantaloni cu bretele în culorile roşu, alb şi albastru. Acum braţul său de desen animat s-a ridicat şi a arătat spre ei.

Te Vrem Pe Tine!

Trump s-a schimbat – chipul i s-a transformat într-o şopârlă, încă purtând pălăria Unchiului Sam. Cu cortul mare încă în spatele său, şopârla a zis:

Dă click aici!
Trebuie să spui daaa.

Charlie şi Peter s-au uitat unul la celălalt.

— Ce naiba e asta?

— Habar n-am, a răspuns Peter. Dar vreau să intru!

— Hmm, „Câştigă şi toate visurile ţi se vor îndeplini. Pierzi şi vei muri”? Nu, mersi.

— Aa, haide. Eşti în stare s-o duci pe Mary la Grove şi să rişti să-ţi tăbăcească fundul paisprezece musculoşi reali, dar nu vrei să joci un joc pe calculator?

— Un joc pe calculator pe un site nebun care glumeşte că o să ne omoare?

— Cine a spus că o să ne omoare? Au zis doar că o să mori.

— Joacă tu porcăria asta.

— E doar o glumă, l-a asigurat Peter. Râd şi ei puţin.

— Cine sunt *ei* de fapt? Cine a creat chestia asta?

— Ţi-am zis deja, habar n-am. Lumea vorbeşte mult despre el online.

— Deci… nord-coreeni?

— Ha, ha. Ar trebui să dai click pe da.

— Dă *tu* click pe da.

— Nu vrei decât să trăieşti destul încât să ajungi să faci sex cu Mary.

— Du-te naibii!

— Nu cred că vei ajunge să trăieşti atât, chiar dacă nu joci!

— Du-te naibii!

Charlie a analizat animaţia.

— Nu te deranjează chiar deloc că ei ştiu ce am făcut?

— Ce vrei să spui?

— O caricatură a lui Trump. O şopârlă. Am modificat semnul ăla cam acum o oră. Nu ne-au spus decât să-l modificăm, nu şi ce să scriem. Cum de au aflat atât de repede? Şi l-au transformat într-o animaţie?

— E o animaţie destul de nasoală. Ţie cât ţi-ar lua s-o faci?

— Nu asta e ideea. Nici măcar nu a apărut la ştiri încă. Ne urmăresc?

— Ce pot să spun, le place stilul nostru. Deci, e super. Şi-au ridicat pălăria în faţa noastră. Ocrotitorii sunt mişto.

Apoi Charlie şi-a dat seama. Ocrotitorii au făcut asta împreună.

— Crezi că tot grupul a primit invitaţia?

— Nu ştiu. Probabil. Am fost cu toţii acolo.

Charlie le-a trimis un mesaj pe grup.

— Ce faci? l-a întrebat Peter.

— Ei nici măcar nu ştiu de site sau de Dumnezeul IA. I-am târât şi pe ei în asta. Ar trebui să-i atenţionăm şi să luăm o decizie împreună. Şi între timp poate îi şi întrebi pe prietenii tăi de pe internet ce naiba e jocul ăsta.

— Sună corect. Dar dacă or să-şi retragă invitaţia pentru că aşteptăm?

— Atunci înseamnă că nu ne voiau chiar atât de tare cum au spus.

— Hm. Are logică. Chiar ai experienţă cu respingerile.

Charlie i-a dat un pumn în braţ lui Peter, a zis, Adevărat" – iar apoi a trimis textul:

Aţi primit cumva un mesaj ciudat cu o „invitaţie"?
Nu daţi click pe el încă. O să vă explicăm noi.

Peter a adăugat:

Mâine – la miezul nopţii. Laboratorul de tehnologie. Să nu întârziaţi!

A pus un emoji cu craniu cu oase încrucişate.

Charlie a ridicat din sprânceană.

— Trebuie să ai puţin stil, a zis Peter. Să stârneşti curiozitatea oamenilor.

Charlie a văzut cât e ceasul.

— Trebuie să plec. Ceea ce înseamnă că tu trebuie să pleci.

Peter s-a făcut că se duce către uşă.

— Aa, da. Tatăl tău mă urăşte.

S-a îndreptat spre fereastră.

— Merg şi eu cu tine. Ca să scap de întrebările tatei.

S-au furişat pe fereastră. Noaptea era răcoroasă, iar aerul era proaspăt şi curat. Aer de toamnă. Au coborât pe spaliere şi au aterizat cu un uşor bufnet în pământul din grădină. Prin fereastra de la parter l-au văzut pe tatăl lui Charlie lucrând la masa din bucătărie, stând cu spatele la ei.

— Fir-ar să fie!

Peter şi-a pipăit buzunarul din spate.

— Mi-am uitat jointul sus.

— Du-te şi ia porcăria aia din camera mea.

Peter s-a urcat pe spaliere şi a trecut prin fereastră.

Charlie s-a uitat din nou la tatăl său. Se întreba la ce lucra oare singur la masă, atât de târziu în noapte? Slujba lui de contabil – slujbă pe care a considerat-o dintotdeauna plictisitoare şi doar un lucru care nu l-a ajutat cu nimic atunci când soţia lui a murit şi unicul său fiu a luat-o razna? Umerii tatălui său erau cocoşaţi, postură pe care a început să o aibă după ce mama lui Charlie a primit diagnosticul.

Peter a revenit jos şi şi-a bătut buzunarul.

— L-am luat.

S-au urcat amândoi în maşina tatălui lui Charlie.

— Ce crezi că faci?

— Merg cu tine la Grove!

— Ăă, nu prea cred. O duc pe Mary.

— De-asta ai nevoie de mine. Să te scap când Tim o să încerce să-ţi dea o mamă de bătaie.

— Ieşi.

— Bine, bine. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Nu voi spune asta.

Peter a coborât şi a făcut o plecăciune falsă.

— Atunci îţi spun adio.

— Da, bine. Seară plăcută!

— Şi ţie la fel, bunul meu domn!

Charlie a pornit motorul şi a luat-o spre Mary şi spre Grove.

8.
VALEA STRANIE

Dincolo de copaci, luminile maşinilor parcate tăiau întunericul în toate direcţiile, luminând pădurea în fâşii de fluorescentă.

Mary l-a condus pe Charlie prin pădure, ţinându-şi intenţiile ascunse.

Fusese tăcută cam pe toată durata drumului, croindu-şi drumul de pe veranda din faţă în maşina veche şi deteriorată a tatălui său ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Ca şi cum aşa ceva se mai întâmplase înainte şi avea o explicaţie din punctul de vedere al regulilor de liceu sau al ritualurilor de împerechere ale primatelor. „Am trecut de antropologie, s-a gândit Charlie. Asta este zona crepusculară injectată cu hormoni."

La un moment dat, l-a luat de mână. Nu a făcut-o cu intenţia de a flirta şi nu a ţinut decât o clipă, în timp ce-l conducea printr-o groapă mică, ca şi cum ar fi putut să meargă spre Grove şi în somn. Ea doar îl ajuta să nu se împiedice în timp ce treceau amândoi pe sub o ramură noduroasă şi joasă şi o luau în josul scărilor pietroase acoperite de pământ. Apoi i-a dat drumul şi nu a rămas decât cu furnicăturile din palmă şi din degete, ca o persoană care duce dorul mâinii amputate.

Cum de s-a nimerit să fie în compania fetei pe care a iubit-o încă din clasa a şaptea? O fată care a fost mereu prea bună pentru el şi despre care totuşi a crezut iluzoriu că, în adâncul ei, avea toate motivele de a trece peste barierele sociale şi de a-l cunoaşte pe el cel adevărat. Îndrăznea să-şi permită să viseze că, după cinci ani, după nenumărate întâlniri ale consiliului, nopţi petrecute lucrând la proiecte şcolare (în timpul cărora stătea pe patul ei, cu uşa crăpată, la cerinţa părinţilor), *acum* avea să se întâmple, aşa dintr-odată? În clasa a XII-a, când se pregăteau cu toţii să o ia pe drumuri separate? Şi de ce nu, până la urmă? Nu era asta perioada când

lucrurile scăpau puţin de sub control, lumea era relaxată, conştientă că nu-i va mai vedea niciodată pe jumătate din oamenii din liceu? Nu se aflau în valea stranie – un moment în care lucrurile puteau deodată să urmeze noi reguli, sau poate chiar nicio regulă? Charlie fusese în cădere liberă în tot timpul ăsta din ultimii doi ani. Poate că în sfârşit avea să întâmple ceva.

Mary era pe punctul de a-i răspunde la întrebare.

Mai aveau câţiva paşi până să ajungă în poiană, acolo unde era toată lumea adunată, bând şi stând împreună, unii în jurul unui foc de tabără, alţii sprijinindu-se pe capotele maşinilor, cu motoarele pornite şi muzica învăluind atmosfera. Dar încă nu erau la vedere, erau ascunşi de ultimul şir gros de copaci ce înconjura poiana.

Mary a pus o mână pe pieptul lui Charlie să-l oprească. S-a uitat în ochii lui.

— Îmi pare rău pentru mama ta.

— Oh.

Era ultimul lucru pe care voia să-l audă. „Te iubesc” ar fi sunat drăguţ. „Ia-mă acum, distrugător de inimi” ar fi sunat bine, dacă nu chiar puţin medieval. Dar nu, înapoi la mama lui. Ăsta era ultimul lucru la care voia să se gândească. Se gândea la asta cam tot timpul. Dar aici, în poiana asta, cu felul în care lumina cu tentă albăstruie a lunii cădea pe copaci, timp de o clipă, acea durere persistentă şi ascuţită din pieptul lui dispăruse.

Acum revenise.

— Mersi, a zis el, gândindu-se la cum să schimbe subiectul.

— Ţi-am spus asta acum un an. Îţi mai aduci aminte?

„Sigur că îmi aduc aminte”, voia Charlie să spună. A fost cel mai umilitor moment din viaţa sa. El era acolo, un elev de clasa a XI-a, la înmormântarea mamei sale, după un an de chinuri. Dintr-odată, cea mai frumoasă fată din şcoală îşi face apariţia la înmormântare, stând undeva în spate. De ce? Charlie a văzut-o după înmormântare

pe un hol lung şi tăcut din biserică, a încercat să-i mulţumească, dar nu putea să rostească acele cuvinte. Ea i-a spus că-i pare rău şi Charlie a înţeles greşit situaţia – ce naiba căuta acolo în primul rând, nu *trebuia* să fie un semn că şi ea a simţit acelaşi lucru în tot acel timp? – şi a sărutat-o. A fost un sărut stângaci, moale. Ea voise de fapt să-l îmbrăţişeze, iar el a înţeles greşit şi şi-a lipit uşor buzele de ale ei. Electricitatea a fost de nesuportat. Buzele ei erau mai moi decât şi-ar fi imaginat vreodată. Ea a rămas aşa o secundă, apoi s-a dat înapoi şi a spus uşor, ceea ce a fost şi mai rău:

— Nu, nu…

Nu era o comandă, ci era surprinsă. Ceva de genul „O, nu, bietul de tine, eşti ca un căţeluş scump”. Delirase de suferinţă, iar acum delira de ruşine.

— Îmi cer scuze, a mormăit el.

Iar ea i-a spus:

— Nicio problemă.

Şi de atunci nu au mai vorbit timp de un an întreg, ea întorcându-se să-şi trăiască viaţa, iar Charlie îndreptându-se spre eşec.

Iar acum *ea* era cea care aducea vorba de asta. Charlie a privit-o jucându-se cu noua brăţară pe care o avea la mână. Părea scumpă. Era mai mult decât şi-ar fi putut el permite vreodată.

— E drăguţă, i-a spus, uitându-se la brăţară, iar ea a tresărit, ca şi cum ar fi împins-o în stomac cu un deget ascuţit.

— Îţi aduci aminte de fratele meu?

— Ştiam cine era, a zis Charlie. Dar nu îl cunoşteam.

— Era extraordinar.

Acesta era unul dintre cuvintele cu care putea fi descris Brian Clark. Era o versiune masculină, mai mare, a lui Mary. Era perfect. Legendar.

Maşina lui Brian a fost lovită din faţă de un şofer beat când era în clasa a XII-a, cu un an înainte să plece la universitatea A&M. Acum Mary era

preşedinta clubului EÎDD al şcolii, pe care l-a fondat în memoria lui Brian.

— Primul an a fost cel mai rău. Apoi devine mai uşor.

— Ştiu, a zis Charlie, pentru că asta era ceea ce trebuia să spună.

S-a jucat cu brăţara din nou.

— Simţi uneori că viaţa ta e o minciună?

— Nu doar o minciună. Ci un dezastru. Tu?

A întors absentă brăţara, apoi şi-a dus braţele pe lângă corp.

— E ceva la clasa a XII-a. Simţi că totul s-ar putea schimba. Se va schimba. Există posibilitatea unei noi vieţi. Şi tu simţi la fel?

— Obişnuiam să simt asta. Înainte voiam să merg la Harvard. Eu şi prietena mea, Vanhi, am făcut un pact cum că ne vom înscrie şi vom merge acolo împreună. Ştiu că e o nebunie. Nu poţi pur şi simplu să-ţi doreşti o anumită şcoală. Mai ales o şcoală ca asta. I-am tot spus asta lui Vanhi. Dar acum nu mai contează. Mă îndoiesc că aş putea intra chiar dacă aş vrea. Am lăsat totul baltă.

Cerul era de un violet-închis, norii reflectând lumina poluării. Dar pădurea era întunecată.

În şcoala primară, Mary era precoce, populară şi îndrăzneaţă. În şcoala generală, era înaltă, atletică şi liniştită. La liceu era impresionantă, mai bună decât oamenii cu care alegea ea să iasă. Charlie s-a băgat în consiliul elevilor doar ca să fie aproape de ea. A iubit-o aproape toată viaţa.

— O să fii bine, l-a asigurat Mary, luându-l de mână.

Trebuia s-o sărute acum? Doamne fereşte, imaginea acelui sărut stângaci de la înmormântare i-a revenit în minte. Nici gând să repete aceeaşi greşeală. Ruşinea pur şi simplu l-ar fi anihilat.

— De ce îţi pasă? a întrebat-o el în schimb.

Uite că a spus-o. Pur şi simplu i-a ieşit pe gură. Emoţia pur şi simplu a crescut şi a ieşit din el.

L-a privit surprinsă.

— Suntem prieteni.

— Chiar suntem?

— Nu vrei să fii prietenul meu?

— Nu, a răspuns Charlie, nu pe un ton rău, ci pe unul clar.

S-a uitat la el cu ochii mari cât cepele.

— Trebuie să plec.

Şi-a dat seama că încă îl mai ţinea de mână. A strâns-o uşor de degete.

— Nu pleca.

— Dacă te vede Tim…

— Ce să vadă?

— Charlie, nu îl cunoşti cum îl cunosc eu.

— Credeam că nu e aici.

— El nu e. Dar prietenii lui…

— I-ai spus că te aduc cu maşina?

— Nu chiar.

— De ce m-ai rugat pe mine să te aduc?

S-a aplecat spre el şi l-a sărutat.

A fost doar un moment.

Apoi s-a dat în spate. L-a împins în piept: „Nu mă urmări".

Fără să mai zică altceva, s-a dat înapoi şi a luat-o printre copaci spre poiană, ca şi cum ar fi venit singură. Charlie a rămas acolo, holbându-se, pierdut în umbre, privind cum o mulţime de elevi duceau o viaţă la fel de îndepărtată şi de intangibilă pentru el precum o emisiune televizată.

În acelaşi timp, la kilometri distanţă, ecranul de la calculatorul lui Charlie arăta un cort roşu de circ cum îşi deschidea cortina. Avea următorul mesaj:

Invitaţie acceptată.

9.
PĂCĂTOSUL

Liceul Turner nu era renumit pentru siguranţă, ci pentru numeroasele lui colective – găşti, copii bogaţi, elevi onorabili, pasionaţi de teatru, fraieri – care coexistau în pace şi armonie. Găştile se băteau între ele, copiii bogaţi îşi cheltuiau banii, copiii cu teatrul jucau „Our Town” şi scriau poeme despre disperare, fraierii fumau iarbă pe rambleu, iar şcoala publică fremăta ca o bestie uriaşă şi de nestăpânit ce era.

Charlie nu ştia sigur de unde făcea Peter rost de marijuana, dar ştia că umbla un traficant de droguri pe la Turner, poate chiar mai mulţi, care vindea diverselor grupuri. Nu era adevărat că puştii bogaţi nu fumau marijuana sau nu luau droguri. Doar că o făceau în siguranţa vilelor părinţilor lor în loc de terenurile ierboase sau clădirile temporare. Rambleul reprezenta oarecum un ascunziş faţă de autorităţile şcolii şi paznicii din cămine. Nu era ca şi cum nu ar fi ştiut de rambleu. Doar că îşi puteau permite să-l *ignore,* în cea mai mare parte a timpului, lăsând la o parte câteva arestări simbolice. Nu puteai să arestezi pe toată lumea, tot timpul.

Pe drum, Charlie a trecut printre casele demontabile. O luase pe un drum ocolit, dar era ceva ce-l deranja. Acel graffiti, „Cu toţii trebuie…” Acea explicaţie stupidă. Versuri dintr-un cântec? Zău aşa. Alex cânta la chitară în camera lui mai mult piese de-ale lui Kurt Cobain. Destul de prost. Totuşi…

Acel graffiti era tot acolo. Tot neterminat. Şi acolo era şi Alex, stând singur pe treptele Casei B, citind *Leagănul pisicii.* Citise aproape toată cartea de ieri.

— Hei, Charlie.

— Hei, Alex.

— A fost tare farsa de ieri.

— Da. Demnă de cărţile de istorie.

Alex a dat din umeri.
— Diseară vii? La laboratorul de tehnologie.
— Cred că da, a răspuns Alex. La miezul nopţii?
— Da, a fost ideea lui Peter. Desigur.
— Desigur.
— Auzi, ai primit cumva un mesaj ciudat, cu un link? Ca un fel de invitaţie?
— Da, cred că da.
Acesta era un răspuns generos, având în vedere că venea de la Alex.
Charlie a dat din cap. Deci Dumnezeu (sau G.O.D. aşa cum era acum) ştia că au modificat cu toţii semnul de circulaţie? Cum putea să ştie asta? Chiar erau urmăriţi atât de îndeaproape?
— Nu ai dat click pe link, nu-i aşa?
— Nu.
— Bun. Să n-o faci încă.
— Ce este?
— Nu ştiu. Peter încearcă să afle câte ceva.
Alex s-a încruntat.
— Eşti bine?
— Sigur, a răspuns Alex.
Când au înfiinţat grupul Ocrotitorilor, Alex era cel mai tăcut din grup. Cel mai inadaptat. Dar era mereu la laboratorul de tehnologie. El l-a găsit primul. Îşi lua prânzul acolo şi stătea pe net sau se juca pe calculator. Când s-au adunat, avea logică să-l includă şi pe Alex în grupul lor. Dar era mai uşor pe atunci, când era Alex cel ciudat şi *inofensiv,*
— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Alex dintr-odată.
Aproape că părea supărat.
— La ce?
— La mine.
— Alex, despre ce vorbeşti?
— Pot să simt. Nu trebuie s-o spuneţi. Niciunul dintre voi.
— Te referi la Ocrotitori?
— Nu mă vreţi în grup. Nu mă mai vreţi.
Charlie voia să-i spună că nu e adevărat. Dar era un mincinos groaznic. Alex cel ciudat şi inofensiv a făcut loc pentru Alex cel nebun şi problematic. Mai

era şi altceva? Oare Alex era pe punctul de a face ceva şi mai rău, ceva profund care nu putea fi numit, cu care Charlie pur şi simplu nu putea să aibă de-a face acum? Şi-a dat seama că asta îl făcea să pară un prieten naşpa – poate Vanhi avea dreptate –, dar a simţit adevărul ca pe o bulă care se strecoară în propria lui orbită, şi era prea mult de suportat. Kenny era înfricoşat de noul Alex. Peter nu era vreun sfânt, dar Charlie se simţea în siguranţă în preajma lui, chiar şi atunci când intrau în belele. Peter ştia când să împingă şi când să se tragă înapoi. Era bogat, aşa că avea să fie în regulă până la urmă. Alex părea un om care se îneacă, care se aruncase singur într-un lac şi trăgea după el pe oricine ar fi încercat să-l salveze.

Aşa că da, la naiba, poate că nu-l mai voia pe Alex în grupul lor. Dar Charlie i-a spus:

— Nu e adevărat.

Pentru că nu voia să rănească sentimentele lui Alex.

Alex a tresărit. Cât de mult a ezitat Charlie? O fracţiune de secundă? Se pare că suficient, pentru că Alex auzise tot ce a trebuit să audă.

Charlie s-a simţit ca naiba. Vanhi avea dreptate: Charlie cel din clasa a IX-a ar fi fost primul care i-ar fi luat apărarea lui Alex, l-ar fi tras de pe marginea prăpastiei. Asta însemna prietenia. Nu poţi pur şi simplu să te descotoroseşti de oameni atunci când îţi convine ţie. Oricât de ciudat ar fi părut, Alex era un Ocrotitor. Charlie a încercat să salveze situaţia, dar răul fusese făcut deja.

— Vorbesc serios. Eşti unul dintre noi.

Dar îşi dădea seama că momentul trecuse. Acel prim răspuns era adevărul şi a dat greş, iar tot ce a urmat după au fost doar nişte vorbe aruncate în vânt, care au înrăutăţit situaţia.

— Bine.

— Doar că ne facem griji pentru tine, a zis Charlie pe un ton slab.

— Să nu vă faceţi. Sunt bine.

Alex s-a întors la cartea lui.

— Alex.
— O să citesc puţin.
Vocea îi tremura uşor.
Charlie s-a simţit ruşinat.
— Alex, îmi pare rău. Nu am vrut să…
— Aş dori să citesc acum, a spus Alex pe un ton mai ascuţit.
Charlie a dat din cap.
— Bine, bine. Ne vedem diseară, da?
Alex nu a răspuns.

Peter era în zona rambleului, stând pe jos pe iarba rece în timp ce părul blond îi era ridicat de vânt. I-a oferit jointul lui Charlie, dar aici Charlie trăgea linie. Un fum ocazional, din când în când, era altceva. Dar nu avea de gând să se transforme într-un drogat, mai ales la şcoală, ziua în amiaza mare. Acel firicel subţire care îl lega de viaţa lui anterioară nu fusese rupt încă. Şi totuşi, după o întâlnire depresivă cu Alex, Peter era ca o gură de aer proaspăt, relaxat şi fără griji, bătut de vânt pe rambleu într-o zi frumoasă.
— Nu, mulţumesc, l-a refuzat Charlie.
Peter a zâmbit şi a ridicat din umeri.
— Cred că am dat-o-n bară cu Alex.
— Alex? Tu vorbeşti serios? Ce-ai făcut cu Mary?
— M-a sărutat.
Peter a tuşit, din gură ieşindu-i fum.
— Dumnezeule, nu ştii şi tu să treci direct la lucrurile esenţiale.
Charlie i-a povestit despre întâlnirea din pădure.
— Deci pur şi simplu a plecat după aia?
— Dap. S-a dus direct în poiană.
— Păi, asta chiar că a fost stânjenitor.
— Mie-mi spui.
— Ai mai văzut-o de atunci?
— Nu. Cred că ocoleşte şcoala ca să mă evite.
— Asta dacă-i pasă. Pun pariu că jumătate din toată treaba asta este doar în capul tău.
— Eşti un adevărat prieten, ştiai asta, nu?

— Mhm, a zis Peter liniştit, trăgând din joint. Deci… azi am invitat-o pe Caitlyn Lacey să meargă la bal cu mine.

A lăsat fumul să se ridice în sus.

— Nu iese cu Kurt?

— Ba da.

— Atunci de ce ai întreba-o?

— De ce nu? Tu îţi faci lipeala cu Mary Clark. Te trezeşti că şi Vanhi o să se logodească în curând cu Rebecca Moore. Toată ordinea socială e cu fundul în sus. E haos total.

— Ce-a zis?

— M-a refuzat, desigur. Face sex cu mine în maşină, dar nu vrea să mă ducă acasă să mă prezinte mamei.

— A făcut sex cu tine?

Peter a dat din cap.

— Când?

A dat din umeri.

— Nu doar o dată.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Eu nu divulg secrete despre relaţiile mele. Excepţie făcând cazul de faţă.

Peter a zâmbit, dar era un zâmbet puţin amar.

— Ştiam că o să mă refuze. Nu e mare chestie. Cui îi pasă de o petrecere stupidă cu o gaşcă de trântori?

— Atunci de ce ai întrebat-o?

Peter s-a gândit puţin.

— Trebuia s-o aud cum îmi spune nu. Să-şi joace rolul în Marea Minciună. Bine, să fie ca ea. Să iasă cu Kurt pentru popularitate când eu sunt cel pe care-l vrea de fapt. Dar trebuie s-o doară şi pe ea niţel.

Charlie a clătinat din cap.

— Nu ai toate ţiglele pe casă.

Peter a zâmbit şi a mai tras din joint.

— Deci diseară. La laboratorul de tehnologie. La miezul nopţii. Să nu întârzii.

— Ai aflat ceva despre invitaţie?

— A, da.

— Ce?

— E secret. Nu vrei să strici surpriza, nu-i aşa?
— Presupun că nu.
Charlie a auzit soneria.
— E timpul pentru şcoală.
— Am observat că mi-e mai bine dacă nu vin la ore. Instruirea formală îmi întunecă viziunea.
— Bine.
— Hei, dacă te duci încolo, poţi să-i dai tu asta lui Zeke?
Peter s-a scotocit prin ghiozdan şi a scos un pacheţel maro şifonat.
Zeke era în capătul opus de pe rambleu, în apropiere de casele demontabile, la umbra peretelui de cărămizi roşii de la sala de gimnastică. Părul lui blond-închis cu *dreadlocks* îi atârna ca nişte cozi de cal, aspru şi plin de mărgele. Stătea cu capul în poala Monicăi Jameson, care părea că n-avea habar de cozi împletite şi agita în mână *dreadurile* lui încurcate.
— Ce este?
— Mi-a dat jumătate din prânzul lui ieri. Eu îl uitasem pe al meu.
— Sigur, a acceptat Charlie, deşi a simţit imediat că ar fi trebuit să-i spună în schimb „Arată-mi!" Dar nu era ca şi cum Peter ar fi fost traficant de droguri. Pe lângă consumul recreaţional de marijuana, Charlie nu l-a văzut niciodată pe Peter să aibă ceva de-a face cu drogurile. Când era la şcoala privată, mergea într-adevăr la petreceri cu copii bogaţi şi consuma cocaină şi pastile cu prescripţie, dar asta a fost atunci şi acum erau în prezent. A fost alungat din lumea aceea, şi din câte putea Charlie să-şi dea seama, Peter nu s-a uitat înapoi. Nici măcar nu se mai vedea cu tipii ăia. Oricum. Charlie a zis da deja, şi care ar fi cel mai rău lucru pe care l-ar putea spune cineva: ai dus un pachet de hârtie cu conţinut necunoscut din punctul A în punctul B, nu ai acceptat niciun ban, nu ştiai nimic şi, oricum, cel mai probabil nu era decât un sendviş bologna? Hai să nu considerăm asta un delict suprem.

În plus, era o zi frumoasă şi însorită pe rambleu. Nu era niciun adult în zonă. „Relaxează-te, Charlie, şi-a spus în gând. Lumea nu se învârte în jurul tău.”

A luat pachetul cu mâncare de la Peter şi s-a îndreptat spre clasă.

Când Charlie a ajuns la Zeke, i-a spus:

— Uite, de la Peter.

Zeke abia dacă şi-a ridicat capul şi a luat pachetul.

— Mersi, frate.

— N-ai pentru ce.

Şi asta a fost tot, iar Charlie a mers la umbra sălii roşii de gimnastică până în clasă.

10.
FAPTE BUNE

La ora de scriere creativă, Mary a stat cu spatele la el. Simţea că o să-i facă o gaură în cap de cât s-a holbat la ea, aşa că s-a calmat şi s-a concentrat pe lecţie.

Domnul Burklander vorbea despre Faulkner şi despre punctul de vedere. Elevii trebuiau să scrie o poveste din punctul de vedere al unei persoane pe care nu au întâlnit-o niciodată şi pe care o urau. Charlie avea de gând să scrie despre dragostea la prima vedere din perspectiva lui Donald Trump – care avea să se încheie cu el dându-şi seama că era de fapt o oglindă –, dar apoi a aflat că jumătate din clasă avea să scrie despre Trump.

A sunat clopoţelul, iar Mary a ieşit pe uşă atât de repede încât Charlie nu a putut să se apropie. Nu s-a uitat deloc înapoi. A încercat s-o prindă din urmă pe hol, dar s-a oprit deodată când o palmă l-a împins în piept, suficient de tare încât să-l sperie.

— Bună, Charlie, a spus Tim Fletcher.

Charlie a simţit cum îi creste adrenalina. Dacă aşa trebuia să fie, asta e. Nu avea de gând să se dea înapoi din faţa unui musculos nesimţit de un metru nouăzeci. Dacă era să mănânce bătaie, aşa să fie. Măcar avea să piardă luptând.

— Bună, Tim, a zis pe o voce ascuţită.

— Cum a fost la oră? Ai văzut-o pe Mary?

— Da. I-am văzut ceafa, cu trei rânduri în spate. A fost fascinant.

— Am auzit că ai dus-o cu maşina noaptea trecută.

— Da.

Charlie a aşteptat. Nu mai avea ce să spună altceva.

— A fost frumos din partea ta.

— Cu plăcere?

— Acum faci pe deşteptul?

— Am dus-o cu maşina. Ce vrei să zic? Nu am scos-o la cină şi la un film.

Tim a zâmbit. Era un zâmbet gen băiatul tatei, bogat, privilegiat, fără griji. Lucrurile mergeau cum voia el. Într-un fel sau altul. Avea o echipă. Avea o legiune întreagă de fani ai fotbalului care-l adorau într-un stat care considera fotbalul din liceu aproape la fel de important ca religia. Putea să hărţuiască şi să-şi bată joc după placul inimii. Având în vedere că se apropia balul, avea un istoric perfect în echipa de fotbal şi şansa la un nou campionat pe stat, Tim era de neatins. Iar Charlie, fost student inteligent, fiu de contabil, era un nimeni.

— Poate că *ar trebui* s-o scoţi la cină şi la un film, a spus Tim pe un ton plăcut. Poate că ar trebui să încerci. Ce zici de asta?

— Cred că Mary poate să facă orice vrea ea?

S-a schimbat ceva în ochii de un căprui-deschis ai lui Tim. S-au întunecat şi a ridicat din sprâncene.

— Ar trebui s-o întreb pe Mary ce vrea?

Lui Charlie i-a trecut prin cap că în timp ce el era ocupat să-şi demonstreze curajul, probabil că Mary era cea pe care o punea în pericol, nu pe el însuşi. „Nu-l cunoşti”, spusese ea. Uitându-se în ochii lui Tim, dintr-odată ideea părea plauzibilă, iar el nici nu se gândise la asta când l-a înfruntat pe Tim. A început să se gândească la cum să repare ceea ce probabil a stricat.

— O ameninţi?

— Nu, a zâmbit Tim. Nu fi ridicol, a spus pe un ton ce nu părea deloc ridicol.

— Dacă te atingi de ea…

— Charlie, Charlie.

Tim a pus mâna pe umărul lui.

— Relaxează-te. Te agiţi degeaba. De cât timp suntem eu şi Mary împreună? Şi ce eşti tu pentru ea? Un nimic, nu-i aşa? Nici măcar nu sunteţi prieteni. Aşa că de ce-ţi faci griji?

Tim s-a dat la o parte şi şi-a întins braţul, invitându-l pe Charlie să meargă mai departe, liber

şi fără probleme, prin multitudinea de elevi care circulau pe hol.

Charlie s-a pus exact lângă Tim, ceea ce a făcut ca avantajul înălţimii lui Tim să fie şi mai evident.

— Vorbesc serios. Să nu îndrăzneşti să o răneşti.

— Charlie.

Tim a zâmbit galant. Vedeta fotbalului. Regele balului.

— Nu aş putea nici să omor o muscă.

Informatica era materia preferată a lui Charlie, nu doar pentru că stătea între Vanhi şi Kenny, ci şi pentru că îi plăcea să programeze şi era cu mult înaintea proiectelor simple pe care le făceau în clasă. Dar oricât de bun ar fi fost Charlie, Vanhi era cu ani-lumină înaintea lui. Era făcută pentru programare. Când Charlie i-a cerut să se alăture Ocrotitorilor, ea i-a spus:

— De ce aş vrea să fiu încetinită de o gaşcă de băieţi proşti care îşi petrec timpul jucându-se cu roboţii?

Era un motiv bun. Şi totuşi, ziua următoare şi-a făcut apariţia, şi-a aruncat geanta pe jos şi a zis:

— Să începem treaba.

Restul era istorie.

Charlie s-a aşezat la locul lui între Kenny şi Vanhi şi ea l-a înghiontit în umăr.

— Asta pentru ce a fost? a întrebat Charlie, frecţionându-şi braţul.

— Pentru înşelat.

— Pe cine?

— Pe mine!

— Mm, din câte îmi aduc eu aminte, tu ai fost cea care m-a respins.

— Poate. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie încă să mă venerezi. Până la urmă, sunt o zeiţă divină a naturii.

— Chiar că eşti o zeiţă. Măreaţa Regină a Rahatului.

L-a lovit şi mai tare.

— Unii dintre noi încearcă să se concentreze aici, a zis Kenny, oftând teatral şi forţându-se să programeze.

Spre deosebire de restul grupului, Kenny nu era un tocilar pe mate-ştiinţe, ci mai degrabă era priceput la filosofie şi cultură generală. Părinţii lui erau foarte religioşi, catolici devotaţi şi când era mic l-au pus să înveţe greacă şi ebraică. A citit despre teologie, mitologie şi filosofie la nivel de facultate de la vârsta de doisprezece ani.

— Hei, apropo, a zis Charlie, veniţi diseară?

— A, te referi la micul conclav secret de la miezul nopţii al lui Peter? a întrebat Kenny. Sigur, de ce nu?

— Nu aţi dat click pe invitaţia aia încă, nu-i aşa?

— Nu, nu obişnuiesc să răspund la mesaje spam.

— Foarte bine. Peter încearcă să afle mai multe despre asta.

— Păi, asta ne consolează. Ce crezi că este?

— Un fel de joc. Vreau doar să mă asigur că nu e dubios.

— Dacă e implicat Peter, e aproape sigur că e dubios, a remarcat Vanhi.

Charlie a ignorat-o. Vanhi întotdeauna credea tot ce era mai rău despre Peter.

A pornit programul şi pe ecran a apărut poza unei sfere. Poza schematică, redarea în 3D, a fost creată de la zero cu C++. Cădea în josul ecranului şi sărea iar, respectând legile gravitaţiei. Mai multe sfere au început să cadă de sus şi din laterale, lovindu-se una de alta şi îndreptându-se în direcţii diferite.

— Eu îi spun Bile.

— Super, a zis Kenny.

Veşnicul snob violoncelist.

Când clasa s-a liniştit şi se concentra pe programare, Charlie s-a aplecat spre Vanhi.

— Nu urmează să ai înscrierea la facultate?

— Ba da, marţea viitoare. Cine eşti tu, mama?

Charlie a râs cu jumătate de gură.

— Mă gândeam la ultima noastră farsă.

— Trump! Trump! Trump!

— Da, fost amuzantă, dar…

— Dar ce? a oftat ea enervată.

— O infracţiune? Adică, la ce naiba ne gândeam? Tu chiar ai putea să intri la Harvard mai devreme. Vrei să dai cu piciorul şansei ăsteia doar pentru „Trump este o şopârlă metamorfică”? Sau orice chestie nouă ce s-o întâmpla diseară?

Charlie ştia că nu avea nimic de pierdut. Viitorul său era ratat oricum. Dar din câte ştia el, Vanhi încă avea lumea la picioare.

Vanhi a simţit cum se îmbujorează.

— De ce mă tratezi aşa? Pentru că sunt fată? I-ai spus şi lui Kenny să nu-şi arunce viaţa la gunoi?

Acum era rândul lui Charlie să roşească.

— Nu e vorba de asta. Doar că întotdeauna am spus că ne vom duce la fund împreună. Acum nu pot să fac asta. Nu vreau să vă trag şi pe voi cu mine la fund.

Vanhi fierbea pe dinăuntru. Nu putea să permită ca Charlie să afle că şi ea era la fel de ratată ca el. Nu putea să-şi dezvăluie ruşinea ei secretă, eşecul ei la AP. Era ca şi cum, dacă trăgeai de un fir, întreg puloverul Vanhi avea să se deşire. Aşa că a blufat de două ori. În loc să fie amândoi nişte rataţi, de ce să nu pretindă că încă mai puteau să câştige amândoi?

— Ascultă, îţi propun ceva. Te înscrii la Harvard mai devreme, şi mă înscriu şi eu. Dacă tu o dai în bară, o dau şi eu în bară.

— E o prostie. De ce ţi-ai distruge viitorul?

— Dacă nu o faci tu, nu o fac nici eu.

— Nu vorbeşti serios.

— Pune-mă la încercare.

L-a bătut uşor pe umăr.

— Suntem prieteni, Charlie. Eu îţi păzesc spatele. Aşa că promite-mi că o s-o faci, iar eu nu va trebui să-mi distrug viitorul doar ca să demonstrez ceva.

Charlie a încercat să-şi dea seama ce era cu ea. Vorbea serios? Nici gând să se înscrie el la Harvard. Singura cale de a intra la care putea *visa* era să se folosească de moartea mamei lui ca poveste tristă a trecerii de la şef de promoţie la eşec. Chiar şi în

cazul acela, tot avea nevoie de o dovadă că s-a reabilitat, şi cum ar fi putut aşa ceva să fie posibil când el încă mai era vai de capul lui? În niciun caz. Dar de ce să sufere şi Vanhi din cauza lui? Aşa că a minţit.

— Bine. Sigur. De ce nu? O să mă înscriu şi eu.

— Bine, a zis Vanhi, încercând să pară liniştită.

S-au privit cu precauţie, nesiguri de care pe care îl păcălea.

S-au pus pe programat. Sarcina era să creeze un *software back-end* pentru o companie distribuitoare, precum Amazon. Trebuia să fie trimis peste tot în lume şi să fie folosit cât de repede posibil. Fără drone totuşi, cel puţin în simularea asta.

I-a şoptit la ureche:

— Chiar m-ai înşelat.

— Te-am înşelat?

— Cu Mary Clark, Charlie. Serios?

— Am dus-o cu maşina doar.

— Ai sărutat-o.

Charlie s-a întors spre ea şi i-a aruncat o privire perplexă.

— De unde ştii asta?

— Toată lumea ştie.

— Ea a spus?

— Mă îndoiesc. Nu e genul de lucru pe care Mary Clark l-ar face public. Cea mai frumoasă fată din şcoală îl sărută pe cvasi-tocilarul marginalizat.

— Atunci cum?

— Charlie, ai sărutat-o la şase metri de o mulţime. Chiar ai crezut că nu o să observe nimeni?

— Eram în pădure.

— Nu ştiai, Charlie? Mereu e cineva care să vadă totul.

Charlie s-a întors, cu obrajii arzându-i. Deci Tim ştia? Nu spusese nimic pe hol, dar furia aceea rece din ochii lui…

— Trebuie să ai grijă, Charlie.

— Cu Tim?

— Da. Dar nu o să vină el direct la tine. O să-l pună pe Kurt Ellers sau pe Joss Iverson s-o facă.

Kurt era un nenorocit extrem de sadic. Era direct şi grosolan, în timp ce Tim era dibaci şi cultivat. Jucătorii în ofensivă din echipa lui Tim. Joss era plin de muşchi – un fundaş gata să sară la atac; nu trebuia decât să i se arate direcţia.

— Nu o vei mulţumi niciodată, a zis Vanhi, sunând dintr-odată ca şi cum i-ar fi păsat. Nu vrea decât un tip bogat care să-i cumpere de toate. Ai văzut ce brăţară i-a luat Tim? Era din aur roz. Probabil a costat o mie de dolari.

— E o nebunie atât de mare să cred că mă place?

— Nu, e o nebunie să crezi că te va alege pe tine vreodată.

Vorbeau încet, iar Kenny se făcea că nu-i aude.

— Eşti o prietenă adevărată, i-a spus Charlie.

— Sunt.

A sunat clopoţelul şi ea şi-a adunat lucrurile.

— Ştii ce e ăla prieten, Charlie? Cineva care-ţi spune adevărul, chiar şi atunci când nu vrei să-l auzi.

La prânz, a primit un mesaj:

Ne vedem la casele demontabile.

Venea de pe numărul lui Mary, ceea ce era o nebunie, ultimul mesaj de la ea fiind de acum doi ani, despre un proiect anti-graffiti pentru consiliul elevilor, pentru revopsirea pereţilor din partea sudică. Charlie a simţit cum îi sare inima din piept de bucurie, dar când a ajuns acolo, nu a văzut-o nicăieri pe Mary. Dar dincolo de umbrele dintre case, a văzut un mic grup care era adunat acolo. Charlie i-a mai dat lui Mary câteva minute, apoi s-a îndreptat spre grup să vadă dacă era pe acolo. S-a oprit când l-a văzut pe Kurt Ellers, sadicul şef. Dintr-odată, avertismentul lui Vanhi i-a apărut în minte – o săruţi pe Mary, Tim află, Kurt se ocupă de treaba murdară. Dar grupul nu se concentra asupra lui Charlie, se întâmpla altceva deja. Charlie s-a apropiat puţin şi a simţit că-i pică cerul în cap. Erau strânşi în jurul lui Alex.

— Fă-o, i-a zis Kurt vesel.

Ţinea telefonul pregătit, gata să filmeze.

— N-n-nu.

Alex se bâlbâia de frică. Era ţinut de braţe de doi fotbalişti.

Kurt l-a împins cu forţă. Alex ţinea capul plecat, iar părul îi cădea în ochi.

— Chiar ai crezut că o să te lăsăm să scapi aşa cu una, cu două după ce ai făcut asta? Adică, ce naiba? Am crezut că asiaticii sunt deştepţi.

— Lăsaţi-mă în pace.

— O să-ţi spun Asiaticul Prost de acum înainte, a zis Kurt, cu un zâmbet urât şi plin de răutate.

— Mănâncă rahat.

Kurt i-a dat o palmă atât de tare şi atât de rapid peste faţă, încât Alex a părut că mai întâi s-a speriat şi abia apoi a simţit durerea. Dar imediat i-a apărut o urmă de un roşu-aprins pe obraz şi a închis ochii, încercând să nu plângă.

Palma l-a trezit pe Charlie la realitate. Privise toată scena îngheţat pe loc. Acum era în alertă. Avea o alegere de făcut. Niciuna dintre variante nu era plăcută.

Şi ce făcuse Alex de fapt? „Chiar ai crezut că o să te lăsăm să scapi aşa cu una, cu două după ce ai făcut asta?” Ce însemna *asta?* Ce nebunie o fi făcut Alex de s-a pus în pericol? „Nu mai da vina pe victimă, şi-a spus Charlie. Nimeni nu merită asta. Eşti doar un laş, cauţi o scuză ca să nu te implici.”

— Haideţi, le-a zis Kurt băieţilor care-l ţineau pe Alex.

Ce-i punea să facă?

Alex părea terifiat. A început să se zbată pătimaş.

Erau cel puţin cinci tipi. Charlie nu avea timp suficient ca să fugă după ajutor. Chiar dacă ar fi chemat pe cineva, ar fi fost prea târziu până se întorceau.

Mai devreme, Alex îi ceruse lui Charlie, în felul său, să-i spună că nu este singur, iar Charlie a făcut un lucru de mântuială. Cu o secundă de ezitare, îl trimisese pe Alex şi mai adânc în gaura lui de izolare.

A simţit un val de furie. Faţă de Kurt. Fată de Tim care nici măcar nu era aici, dar care-şi conducea banda de regi sadici. Faţă de Alex, pentru că era singurul Ocrotitor care ameninţa să-i transforme din tocilari simpatici, poate chiar *plăcuţi,* în altceva. Faţă de el, pentru că se simţea aşa.

Fotbaliştii de-o parte şi de cealaltă a lui Alex i-au dat jos pantalonii. El a ţipat:

— Nu!

Unul din ei i-a dat jos chiloţii apoi. La naiba, chiar era un puşti de şaptesprezece ani care purta boxeri cu supererou. Apoi era complet gol, cu penisul atârnându-i în văzul tuturor, nici mic, nici mare, doar unul normal, în timp ce toţi tipii râdeau şi-şi băteau joc de el, iar Kurt a ridicat telefonul să facă o poză.

Charlie a luat-o la fugă. A fugit mai repede decât a fugit vreodată în viaţa lui, parcurgând imediat distanţa până la ei şi lansându-se asupra lui Kurt atât de repede încât niciunul dintre ticăloşii ăştia fascişti şi cruzi nu l-a văzut venind, fiind atât de concentraţi să-l chinuie pe Băiatul de pe Marte şi penisul lui perfect normal. Charlie nu se mai bătuse niciodată, dar exista un început pentru toate.

Adrenalina era la maxim şi s-a lansat asupra lui Kurt Ellers, trântindu-l la pământ şi dându-i un pumn zdravăn în faţa aia încrezută înainte ca Joss să-l tragă pe Charlie de pe el.

— Şterge poza, a strigat el, luând telefonul lui Kurt în timp ce Joss îl trăgea de lângă Tim.

Telefonul s-a izbit de pământ la câţiva metri de ei.

— Lasă-l în pace!

— Nici de-al dracului.

Kurt s-a ridicat şi şi-a şters pământul de pe faţă cu dosul palmei.

— Tu i-ai zis să facă asta?

Ochii lui Kurt au privit cu maliţiozitate.

— N-am nicio idee despre ce naiba vorbeşti, i-a întors-o Charlie.

Alex privea toată scena fără să-şi creadă ochilor. S-a dat mai în spate de lângă băieţi, care se uitau toţi la Charlie, şi şi-a ridicat pantalonii.

Chiar înainte să primească primul pumn, Charlie s-a gândit: „Oricum aveau să vină după mine mai devreme sau mai târziu”. Cel puţin aşa luase el iniţiativa.

Charlie a simţit usturimea şi capul i s-a lovit de bărbia lui Joss.

A simţit cum strânsoarea lui Joss se slăbeşte pentru o secundă.

Charlie l-a lovit pe Joss în fluierul piciorului. S-a auzit un urlet, iar Charlie s-a tras exact la timp, înainte ca bătăuşul să-şi revină. Telefonul lui Kurt era pe asfalt, iar Charlie a sărit pe el repede, cu toată greutatea pe călcâie. Ecranul s-a spart şi telefonul s-a crăpat. Charlie s-a dat în spate spre şopronul casei în timp ce grupul se apropia de el. A luat una dintre cărămizile din teancul de materiale de construcţii şi a aruncat-o spre ei, încetinindu-i puţin. A luat o altă cărămidă şi a izbit-o de telefon, iar şi iar, până ce era complet fărâme.

— Era nou, s-a plâns Kurt.

— Dă-i drumul, a zis Charlie, dând din cap spre Alex şi ţinând cărămida ridicată, fiind gata de atac. Buza i se crăpase şi simţea gustul de sânge. Dar se simţea exaltat. Se simţea plin de viaţă, simţea că are un scop pentru prima dată într-un an.

— Eşti mort, i-a zis Kurt, de data asta fără să mai fie vesel.

— Cu toţii trebuie să murim odată şi-odată.

Charlie a încercat să pară curajos şi neîngrijorat, deşi înăuntrul său a simţit un gol în stomac.

Fundaşul de rezervă, Chris Everett, s-a repezit spre el şi Charlie a aruncat cărămida. L-a lovit pe Chris în umăr.

Fotbalistul s-a dat înapoi clătinându-se şi i-a spus:

— Eşti nebun de legat.

— Haide, i-a zis Charlie lui Alex.

Nesigur, Alex s-a uitat de la un persecutor la altul, dar toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Charlie. Alex a venit lângă el.

S-au dat înapoi, până ce ajunseseră la colţ, apoi Charlie a aruncat cărămida şi au luat-o la fugă. Alex a fost mereu surprinzător de rapid. A luat-o înaintea lui Charlie, apoi a încetinit ca să poată scăpa amândoi. Dar grupul de fotbalişti nu i-a urmat. Orice ar fi plănuit pentru Charlie, avea să vină mai târziu.

Dar un lucru era sigur. Avea să se întâmple.

Odată ce au ajuns în siguranţă în celălalt capăt al şcolii, Charlie l-a întrebat:

— Eşti bine?

Alex era morocănos acum, ruşinea a ceea ce se întâmplase revărsându-se peste el.

— Nu am văzut nimic, a încercat Charlie să-l consoleze, dar a sunat monoton.

A încercat să facă o glumă:

— Adică, cu excepţia penisului tău, care arăta super.

Alex a clătinat din cap.

— E prea devreme pentru glume? a întrebat Charlie.

— Nenorociţii ăştia. Îi urăsc.

— Alex, s-a terminat. Eşti bine. Am distrus telefonul.

— Or să spună tuturor.

— Ce să spună? Că sunt nişte tâmpiţi bolnavi? Că arăţi ca orice alt tip din şcoală care se schimbă la vestiare? Nu e nimic de spus.

Charlie s-a gândit la ceva.

— Şi ce ai făcut oricum?

— Nu am meritat asta.

— Ştiu. Sigur că nu ai meritat. Dar despre ce a fost vorba?

— Nimic.

Ochii lui Alex s-au aţintit asupra ghiozdanului său din reflex. A văzut că prietenul lui s-a uitat la el şi şi-a plecat capul şi mai mult.

Charlie i-a luat ghiozdanul. Alex nici măcar nu a încercat să-l oprească.

Înăuntru erau sute de copii printate cu un fluturaş creat în Photoshop, cu Tim Fletcher desenat având capul ataşat la un corp care avea un penis minuscul.

Fluturaşul arăta ca un afiş de concert şi avea scris *Trăiască Lordul cu Penis Mic.*

— Tu ai făcut astea?

Alex a dat din umeri.

— Nu a fost greu, a zis el sarcastic.

— Da, ştiu. *De ce* le-ai făcut?

A dat din umeri din nou.

— Tipul ăla e un ticălos.

— Lumea e plină de ticăloşi. Tim e aşa de ani de zile. De ce ai făcut asta?

Un gând respingător i-a trecut prin cap lui Charlie: sărutul, confruntarea cu Tim de pe hol.

— Ai făcut asta pentru *mine?*

— Nu te flata. Lumea nu se învârte în jurul tău.

— Nu am spus asta, a început Charlie, dar apoi a lăsat-o baltă. Ai pus vreunul?

Alex a clătinat din cap.

— Unul dintre acoliţii lui m-a văzut când le scoteam la imprimantă în bibliotecă.

Nesăbuit şi neglijent. Poate Kenny avea dreptate. Poate că Alex îi trăgea pe toţi în jos.

Alex a zis:

— Nu trebuia să faci asta.

— Ba sigur că da, a spus Charlie, deşi în adâncul sufletului, nu era prea sigur.

Alex a dat să plece, dar Charlie l-a apucat de braţ ca să-l oprească. Alex s-a strâmbat.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

— Lasă-mă să văd.

Charlie a ridicat mâneca lui Alex. Erau vânătăi de sus până jos pe antebraţul său, dar se vedea că erau vechi.

— Ce naiba?

Alex şi-a tras braţul.

— S-au mai luat de tine şi înainte?

— Nu.
Alex începuse să roşească.
— Alex…
— Ne vedem mai târziu.
— Alex. Diseară, da? La miezul nopţii?
Alex a dat din umeri.
— Unde altundeva să fiu?
Charlie l-a lăsat să plece. Voia să-i spună „Eşti unul de-al nostru”. Dar nu ştia dacă avea să sune reconfortant sau condescendent. Sau fals. Alex zicea că o să vină la noapte. Era de ajuns, deocamdată.
Alex a plecat, cu ghiozdanul poznaş pe umăr.
În timp ce se îndepărta de el, Charlie a simţit cum îi vibrează telefonul în buzunar.
S-a uitat la mesaj.

Ai făcut o faptă bună, iar Dumnezeu te-a văzut.
800 de Galbeni.

11.
NATIVI DIGITALI

Tatăl lui Charlie a scotocit prin camera lui, dar căutând ce, mai exact? Droguri? Filme porno? Ceva, orice, un indiciu. Ca să-şi înţeleagă propriul fiu.

„Îl pierd.”

Este cel mai groaznic lucru la care te poţi gândi, ca tată. Să te uiţi la fiul tău, care obişnuia să stea la tine în poală şi să te strige „Ta-ta” şi să ceară „unt de alahide”. Iar apoi să-ţi dai seama că nu-l mai cunoşti. Nu-l mai poţi ajuta.

„Îl adaug pe lista oamenilor pe care nu-i pot salva.”

„Fiul meu.”

„Soţia mea.”

„Eu.”

Arthur Lake ştia exact care a fost momentul în care şi-a dat seama că era depăşit ca tată. Când Charlie avea doisprezece ani, şcoala le dăduse copiilor iPad-uri. Charlie voia să-şi pună nişte jocuri pe al lui, la fel ca prietenii săi. Dar tatăl lui a vrut să-i impună o limită. Două jocuri. Atâta tot. iPad-ul era pentru şcoală. Nu era o jucărie.

— Bine, a zis Charlie pur şi simplu.

Victorie! Un moment demn de Tatăl Anului.

Apoi într-o zi, Arthur a venit acasă şi a găsit iPad-ul pe masa din bucătărie, deschis ca de obicei. Câteva aplicaţii aveau semnul exclamării, arătând că trebuiau să fie actualizate. Dar un semn de exclamare plutea pe ecran, fără să stea pe vreo pictogramă anume. Era pur şi simplu acolo, atârnând pe poza de fundal.

Din curiozitate, tatăl lui Charlie a apăsat pe el. O nouă secţiune a iPad-ului s-a deschis, toată plină cu jocuri. Era ca şi cum Charlie ar fi pus o uşă invizibilă pe ecran, ştiută doar de el. Dacă ar fi fost camera lui, tatăl lui Charlie ar fi putut să caute luni de zile fără să găsească uşa ascunsă de sub covor.

Excepţie făcând faptul că o uşă secretă are margini, o balama, ceva. Dacă nu ar fi fost atenţionarea de actualizare, Arthur Lake nici nu ar fi ştiut că acest loc ascuns se afla acolo.

Ce altceva mai ascundea Charlie faţă de el?

Peste câţiva ani, ce avea să mai fie, în afară de jocuri? Şi cum naiba se presupune că trebuie să-ţi creşti copilul când nici măcar nu poţi să găseşti uşa de la camera lui secretă?

Acum, cinci ani mai târziu, Arthur Lake stătea în genunchi în faţa calculatorului lui Charlie de la birou. Arthur l-a pornit şi ecranul era blocat. A simţit iarăşi zidul care îi separa.

Athur a încercat o parolă atât de evidentă şi de dureroasă, că nu avea cum să fie adevărată. A tastat numele soţiei sale decedate, Alicia.

Ecranul s-a deblocat, arătând desktopul lui Charlie şi dezordinea de aplicaţii şi documente. Un *browser* era deschis şi aştepta în bară. Arthur a intrat pe el, întrebându-se ce avea să găsească.

Arăta ca un fel de joc sau chat. Era un cort ca dintr-un carnaval. Lângă el, o şopârlă cu un joben pe cap dormea pe pământ.

Textul era aşa:

Eşti invitat!
Intră şi joacă-te cu G.O.D.
Adu-ţi şi prietenii!

Arthur a citit mai departe. La sfârşit era un spaţiu, iar apoi:

Invitaţie acceptată.

A răsuflat uşurat. Nu era decât un joc prostesc. Nu erau instrucţiuni pentru o bombă sau cocktailuri sinucigaşe. Dacă se juca, înseamnă că-şi trăia viaţa. Era copil.

Arthur a mişcat cursorul să vadă ce era în istoricul lui Charlie, dar şopârla s-a trezit şi s-a uitat fix la el din ecran, ca şi cum mişcarea ar fi deranjat-o.

Era înfricoşător. Animaţia era nefinisată, dar felul în care răspundea era tulburător.

Arthur s-a uitat la camera mică folosită pentru Skype şi altele şi s-a gândit: „Oare Charlie mă urmăreşte? Camera asta poate fi activată tot prin mişcare? Am fost prins? Cum să fiu prins? s-a corectat el. Asta e casa mea. Eu sunt tatăl”.

Arthur avea să-i spună ceva lui Charlie. Un motiv pentru care se simţea mai bine pentru prima dată după luni întregi. Ani chiar. L-a dezamăgit pe Charlie când s-a îmbolnăvit Alicia. A încercat să facă tot ce a putut, dar a dat greş. Dar chestia asta nouă s-ar putea să fie spre binele tuturor. Un nou început.

A decis să părăsească dormitorul lui Charlie. „Să-i ofer puţină intimitate. Îl las cu jocurile lui. O să vorbim diseară.”

Arthur a plecat din cameră.

Nu avea dreptate, nu Charlie era cel care-l privea prin cameră.

Dumnezeu îl urmărea prin acel mic ochi.

Şi de ce nu? Nu-i adevărat că Dumnezeu mereu vede totul?

12.
CASA DE AUR

După şcoală, Charlie a citit mesajul din nou.

Ai făcut o faptă bună şi Dumnezeu te-a văzut.
800 de Galbeni!

Ce naiba mai era şi asta? Nu se alăturase jocului încă – întâlnirea era la noapte aşa că de ce îi dădea Dumnezeu mesaj? Şi ce erau ăia Galbeni?

Şi mai era şi mesajul care-l adusese acolo în primul rând.

Vino să ne vedem la case.

„Cu drag, Mary.” Sau cel puţin venea de pe telefonul ei.

Chiar a trimis ea asta?

Încercase ea să-l salveze pe Alex, trimiţându-l pe Charlie într-o ambuscadă?

A decis să nu mai vină?

Dacă nu a fost ea cea care l-a trimis, atunci cine a fost?

Jocul? Pe care nici măcar nu l-a început?

De ce s-o folosească pe ea? Ştia oare că au fost împreună noaptea trecută? Că s-au sărutat?

Cu siguranţă nu.

Dar era o singură cale prin care putea să afle.

S-a îndreptat spre vestiare unde Mary îşi petrecea timpul după ultima oră cu prietenii ei. A ocolit terenul de fotbal, ochindu-l pe Tim Fletcher de la distanţă, alături de Kurt şi Joss şi o gaşcă de lachei idioţi, bătând palma unii cu alţii. Nu ştia dacă era vorba de vreun meci bun sau de tortura lui Alex. Kurt s-a îndreptat spre tribune şi s-a uitat la telefon. Nenorocitul ăla deja fugise să-şi cumpere altul nou? Lui Charlie i-ar fi luat săptămâni, chiar luni să-şi permită unul.

A găsit-o pe Mary în mijlocul unui grup de prieteni şi admiratori. Băutoarea rea şi sexy, Caitlyn Lacey, i-a aruncat o privire de genul „Ce crezi că faci tu aici?” Rebecca Moore părea plictisită. Amanda Miles, mai drăguţă, mai deşteaptă, dar tot

de pe altă lume, i-a aruncat un mic zâmbet complice.

Charlie stătea acolo, cu hainele şifonate, părul ciufulit, buza spartă şi ochii căprui concentraţi şi limpezi. Mary s-a uitat la prietenele ei, apoi a trecut pe lângă Charlie fără să zică un cuvânt. El a urmat-o. Când au ieşit afară şi au dat colţul ca să nu fie la vedere, a întrebat-o:

— Mi-ai trimis un mesaj azi?

— Nu.

— Nu mi-ai spus tu să ne vedem la case la prânz?

A clătinat din cap. Părea sincer surprinsă.

Charlie nu ştia ce-l deranja mai mult – un joc pe calculator care a făcut o glumă de pe numărul iubitei la care visa, sau faptul că fata nu îi scrisese de fapt.

S-a uitat la buza lui spartă.

— Ştiu ce ai făcut azi. A fost foarte curajos din partea ta.

— Ştii ce a făcut nemernicul ăla?

— Kurt?

— Tim.

— Tim nu a fost acolo, Charlie. A fost cu mine.

— Era acolo cu sufletul.

— Ştiu.

A dus mâna pentru o secundă la buza lui, îngrijorată, dar şi-a dat seama ce face şi s-a uitat după colţ, la şcoala din spatele lor care nu se mai vedea, ca şi cum cineva ar fi putut să-i prindă în orice clipă şi să-i dea de gol.

În timp ce-şi retrăgea mâna, brăţara de aur roz i-a zornăit la încheietură, iar Charlie nu ştia dacă din cauza asta sau din cauza luptei, sau din cauza faptului că ea a respins implicarea lui Tim, dar – cu ochii la brăţară – s-a răstit la ea:

— Asta e de la el?

Charlie şi-a adus aminte cum se foia cu ea neliniştită noaptea trecută.

— Ar trebui să ţi-o dai jos, i-a spus, fiind cuprins de furie.

— Charlie, nu înţelegi.

— De ce îi tot găseşti scuze?

— Nu fac asta.

— Kurt l-a chinuit pe Alex. *Pentru* Tim. Din cauza unei farse stupide.

— Ştiu exact cine este Kurt. Şi ştiu cine este Tim. Charlie, asta nu are nimic de-a face cu noi.

A spus „noi”, iar lui Charlie nu i-a scăpat asta.

— Dacă îţi face rău…

— Mă descurc eu.

— Pot să fac ceva.

— Nu, nu o vei face.

A spus-o pe un ton rece şi l-a făcut să se dea puţin înapoi. Dar ochii ei erau calzi.

— Am crezut doar…

Înainte să poată termina propoziţia, şi-a dus un deget la gură, l-a umezit şi a şters tăietura de la buza lui.

— Îmi pare rău, a zis Charlie, privind cum brăţara ei strălucea. Nu ar fi trebuit să-ţi spun s-o dai jos. Îmi doresc ca tu să fi vrut s-o faci.

— Ştiu.

Voia s-o întrebe ce însemnau toate astea – sărutul de noaptea trecută, ochii calzi şi atingerea moale de acum, doar pe ascuns, fără să fie văzuţi de cineva. Voia s-o întrebe dacă ceva din toate astea mai era valabil odată ce dădeau colţul şi erau iar în văzul tuturor. Dar nu a întrebat pentru că nu a vrut să ştie. Şi fiindcă îi era teamă că ştia deja. Amintindu-şi atingerea ei pe buza lui, s-a întrebat: „Ce mai contează? E ceva real pe pământ, cu excepţia prezentului?”

Ea i-a şoptit:

— Trebuie să plec.

În timp ce pleca, brăţara de aur a strălucit în soare.

★

Domnul B. părea mai supărat decât l-a văzut Charlie vreodată. L-a prins pe Charlie când era în drum spre laboratorul de tehnologie, ştiind exact unde să-l găsească.

— În clasa mea. Acum.

— Ce e? Ce am făcut?
— Acum, a insistat domnul B., cu sprâncenele ridicate.
În sala de clasă, l-a studiat pe Charlie cu atenţie.
— Te-ai bătut?
Charlie a oftat, uşurat. Deci despre asta era vorba?
— A fost pentru un motiv bun.
— Nu-mi pasă.
— Dar…
Burklander a ridicat o mână.
— Nu vreau să aud asta. Fir-ar să fie, Charlie!
Charlie era speriat. Nu a mai auzit niciodată un profesor care să înjure de supărare.
— Sunt pe punctul de a renunţa la tine.
Charlie a clipit de câteva ori.
— De ce?
— Reprezentantul Texasului pentru Harvard vine în oraş săptămâna viitoare. M-a întrebat pe cine ar trebui să întâlnească. I-am spus că pe tine, Charlie. I-am spus totul despre tine. Prin ce ai trecut. Ce ai realizat înainte de asta. Cum aveai de gând să treci peste. A fost interesat.
Charlie a scos un oftat. De fiecare dată când domnul Burklander încerca să-l reconecteze pe Charlie la viaţa lui anterioară, simţea golul şi durerea a tot ce s-a întâmplat. Dar Burklander nu terminase ce avea de spus.
— Nu o să-i arăt un copil cu buza spartă.
— Îmi pare rău. Am făcut ceea ce trebuia.
— Este încă un lucru pus pe o listă cu multe altele, Charlie. Încă un lucru de explicat.
— Nu eu am cerut să-l văd.
Burklander a strâns din pumni.
— Ştiu asta. O fac eu pentru că tu *nu poţi.*
Charlie s-a simţit ruşinat.
— Nu e vina mea.
— Îţi zic asta de luni de zile, treci peste. Ai avut şansa ta.
— Ştiu.
— Nu pot… nu ştiu ce să mai fac pentru tine.

Aşa că, în cele din urmă, ultimul profesor care mai credea în Charlie renunţa. Era îngrozit? Sau uşurat?

— Îmi pare rău, a spus el încet.

Domnul Burklander s-a uitat la el cu atenţie şi a părut pierdut în gânduri pentru o clipă.

— Am citit ceva noaptea trecută. Ceva cu care nu am mai avut de-a face ani de zile. Aproape am ars-o odată, dar nu m-am îndurat s-o fac.

Charlie a încercat să se gândească ce carte ar fi putut avea acest efect asupra domnului B.

Domnul Burklander a scos un carneţel uzat de sub birou, unul de modă veche. L-a atins delicat cu două degete, bătând pe copertă şi ezitând.

— Jurnalul meu, din anul în care a murit mama mea. E greu de citit. În primele pagini, parcă aşteptam să intre pe uşa din faţă şi să strige „Surpriză, am glumit doar”.

A clătinat din cap.

Charlie l-a analizat. Dintr-odată şi l-a imaginat pe domnul Burklander în curtea din faţă, fosta lui soţie aruncându-i hainele pe fereastră de sus şi ţipând la el în timp ce vecinii îi priveau. Căzând în chiloţi în iarbă, după ce a făcut infarct. Era greu să potrivească imaginea asta cu chipul demn şi chipeş pe care îl avea acum în faţa lui.

Burklander a părut că a luat o decizie.

— Vino cu mine.

La capătul holului era un avizier, şi printre reclamele pentru piesele de teatru şcolare şi meciurile de fotbal, era o coală de înscrieri: „Preşedintele elevilor – Alegerile vor fi pe 8 noiembrie 2016”. Cursa începuse deja de câteva săptămâni. Erau deja cinci nume pe listă. Charlie o ignorase până atunci.

Domnul B. a împuns-o cu degetul.

— Înscrie-te.

— Nu vreau să candidez pentru postul de preşedinte al elevilor.

— Ba da. Nu trebuie să câştigi. Trebuie doar să candidezi. Şi atunci, şi numai atunci, te voi duce în

faţa reprezentatului de la Harvard. Voi explica eu circumstanţele noii tale înscrieri. Voi muta munţii din loc doar dacă îmi vei arăta că acolo, undeva în adâncul tău, mai e o urmă din copilul pe care l-am cunoscut cândva.

Ultimul lucru pe care voia Charlie să-l facă era să candideze pentru preşedinţie. Şi totuşi, Charlie s-a gândit la câte au făcut împreună pentru consiliul şcolii. S-a gândit la carneţel. La visul cu mama decedată a lui Burklander – cum o trăgea de braţ, spunând „Uite, clădirea o să cadă”, ea refuzând fără nicio grijă să-şi ridice privirea.

Charlie chiar a simţit o fărâmă de speranţă – timp de o clipă, s-a văzut candidând pentru postul de preşedinte al elevilor, vorbind unei mulţimi. S-a jucat cu pixul. A încercat să-l ridice, dar era extrem de greu. A pus pixul pe hârtia prinsă în avizier. Nu putea să-şi treacă numele. Ar fi fost doar o minciună. Nimic mai mult. Măcar atât îi datora lui Burklander. Să nu-l mintă.

— Nu pot.

Domnul Burklander a stat o clipă, apoi a pus mâna peste a lui Charlie.

— Poţi.

A început să-i mişte mâna lui Charlie, până ce numele lui era trecut.

— Nu e ceva serios. Nu pot s-o fac.

— E un început. Să nu-ţi tai numele. Nu azi. Lasă să rămână acolo o vreme, chiar dacă este o minciună.

Burklander a zâmbit şi l-a bătut uşor pe spate.

— Este o minciună pe care vreau s-o aud.

13.
CASĂ DURERII

Charlie muncea două ore pe zi la centrul de fotocopiere din West Beverly – o slujbă care îţi amorţeşte creierul sub luminile fluorescente. A început să lucreze când s-a îmbolnăvit mama lui, iar cheltuielile au afectat familia. A continuat să lucreze de atunci şi a reuşit să pună puţin deoparte şi pentru el, încercând în acelaşi timp să plătească gazele şi cumpărăturile, în timp ce tatăl lui încerca să-i scoată din groapa în care ajunseseră.

Charlie a trecut pe lângă mall pe drumul spre casă şi a intrat pentru prima dată pe culoarele strălucitoare din Neiman Marcus. Femeia de la casa magazinului de bijuterii s-a uitat la el sceptică, cu sprâncenele pensate excesiv. Charlie a găsit ceea ce căuta. Brăţara era perfectă pentru Mary, având o singură diferenţă. Nu era de la Tim.

— Cât costă? a întrebat Charlie.

A reuşit să adune două sute de dolari. Era o nebunie totală. Ştia asta. Dar era un gest simbolic. Dacă Mary era prinsă între două lumi – între ceea ce voia şi ceea ce credea că trebuie să fie – el avea să uşureze tranziţia. Putea să schimbe brăţara cu cea a lui Tim, iar Tim nu şi-ar fi dat niciodată seama. Poate că atunci nu ar mai fi fost atât de rău dacă l-ar fi ales pe Charlie. Putea să aducă şi el puţină strălucire în viaţa ei.

— Nouă sute de dolari, a spus femeia din spatele tejghelei pe un ton plictisit.

Charlie a simţit cum i se înroşesc obrajii.

— Aşa am crezut şi eu.

Dar femeia deja nu-l mai băga în seamă.

Tatăl lui Charlie era la masa din bucătărie şi arăta ca un adolescent entuziasmat.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Orice ar fi fost, cel puţin nu auzise de bătaie. Era prea fericit.

— Ce este? a întrebat Charlie suspicios.

— Vino aici.

Zâmbetul i-a dispărut când Charlie a păşit în lumină.

— Ce-ai păţit la faţă?

— M-au trântit la sport. La fotbal. Sunt bine.

Arthur i-a studiat chipul, neştiind dacă să-l creadă sau nu. A aruncat din nou o privire hârtiilor împrăştiate în faţa lor pe masa ieftină de la IKEA şi a ales să-l creadă până la urmă. Zâmbetul entuziasmat i-a revenit pe faţă. Paginile aliniate pe masă nu arătau ca foile de contabilitate pe care le avea de obicei. Erau schiţe, planuri de afaceri, inventare.

— Stai jos.

Charlie s-a aşezat vizavi de tatăl său, uitându-se neliniştit la hârtii.

— Înainte îţi făceam mese de dimineaţă delicioase.

— Bine, a zis Charlie încet, întrebându-se dacă tatăl lui şi-a pierdut minţile în cele din urmă.

— Eu găteam orice.

— Ştiu.

— Eram un bucătar foarte bun.

— Da. Adevărat.

— Mai ştii cum făceam grătar împreună?

Charlie a zâmbit.

— Da.

— Toată lumea venea pe la noi. Burgerii mei erau atât de buni! Îţi mai aduci aminte de reţeta mea secretă?

Doamne, tatăl lui chiar putea să fie siropos. Dar Charlie i-a făcut jocul.

— O treime muştar, o treime sos de soia şi o treime sos Worcestershire.

— Exact. Nu ai mai spus nimănui, nu-i aşa?

Charlie s-a forţat să zâmbească.

— Îmi plăcea la nebunie.

— Iar mama făcea plăcinta aceea cu lămâie.

Atmosfera s-a întunecat, iar Charlie se simţea vinovat. Tatăl lui se simţea în sfârşit bine, aducându-şi aminte de ceva frumos, iar el a trebuit să pomenească ceva de mama. Şi a făcut-o intenţionat, ca şi cum ar fi fost greşit să-şi aducă aminte de nişte momente bune fără să vorbească despre ea. A măsurat momentul şi a ştiut ce făcea, şi se ura pentru asta. A încercat să îndrepte situaţia.

— Deci vrei să facem un grătar? Asta e ideea ta?

Pentru o clipă, tatăl său a părut că ezită să continue. Se uita în gol. Apoi şi-a revenit şi el.

— Nu, vreau să facem ceva mai bun de atât.

— Bine…

— Vreau să deschid un restaurant.

Arthur a aşteptat şi Charlie şi-a dat seama că tatăl său era emoţionat. Îl privea pe Charlie ca şi cum s-ar fi aşteptat să izbucnească în râs. Ideea era atât de la nimereală, atât de neaşteptată, dar cu siguranţă nu era ceva nou. Tatăl său lucrase la asta ceva timp.

Charlie a abordat situaţia cu precauţie.

— Un restaurant?

— Da. Ce părere ai?

— Păi… nu ştiu. Ce fel de restaurant?

— Ceva simplu. Un loc unde oamenii să vină să-şi petreacă timpul. Ca un local cu burgeri de cartier. Familii. Adolescenţi. Jocuri pinball. Fotbal de masă. Un loc…

Arthur părea că se chinuie să găsească un cuvânt potrivit.

— Plin de viaţă.

A făcut o grimasă şi a încercat din nou.

— Un loc fericit.

S-a uitat la Charlie precaut.

— Am şi un nume pentru el: La Arthur.

Arthur Lake părea mândru de el. Charlie a oftat prelung.

Planurile păreau în regulă. Arthur avea de gând să refacă spaţiul unei foste bănci dintr-un strip mall. Rezultatul avea să fie unul primitor, genul de loc în care ţi-ar plăcea să te uiţi la *Cowboys* într-o zi

ploioasă de duminică sau să-ţi scoţi copiii la nişte bucăţi de pui într-o seară de marţi.

Dar apoi Charlie s-a gândit la slujba fără viitor de la centrul de fotocopiere. Felul în care tatăl său s-a pierdut cu firea când mama s-a îmbolnăvit, lăsându-l pe Charlie să se descurce de unul singur.

— Cum rămâne cu contabilitatea? O s-o laşi baltă?

— Nu pot să fac asta doar pe jumătate.

— O să *renunţi* la slujba ta? Eu nu am putut să renunţ la şcoală doar pentru că a murit mama.

— Chiar nu ai putut?

Asta l-a durut puţin. Dar Charlie a continuat.

— Cum rămâne cu mâncarea? Cum rămâne cu casa? Am crezut că toate chestiile medicale ne-au lăsat cu datorii.

— E adevărat. O să am nevoie de un împrumut. Pot să mai fac o ipotecă pentru casă.

— Cred că glumeşti.

— Nu, Charlie, eu…

— Cum rămâne cu facultatea?

— O să mergi?

— Şi dacă merg? Dacă aş vrea să merg?

Tatăl lui Charlie a pufnit pe nas, râzând batjocoritor.

Charlie s-a gândit la domnul Burklander.

— Dacă aş merge? Ai putea s-o plăteşti?

— Charlie…

— Dacă aş intra la o facultate foarte bună?

— Au burse. Eu pot să plătesc o parte din ea.

— Îţi pasă măcar de ce vreau eu?

— Ştii măcar ce vrei?

— Dacă nu vine nimeni?

— Despre ce vorbeşti?

— La restaurantul tău. La Arthur, a adăugat Charlie puţin sarcastic. Dacă nu vine nimeni? Şi apoi rămânem fără bani şi apoi, ce, ne pierdem casa?

— Charlie, am nevoie de asta. Îmi pare rău dacă te simţi înşelat, şi eu mă simt la fel.

— Tu eşti *adultul.*

— Ştiu, ştiu.

— Nu-mi pasă. Fă-o. Fă ce vrei. Vrei să înnebuneşti şi să deschizi un restaurant, fără să ai nicio experienţă şi nici habar cum merg afacerile, foarte bine. Mai bine să fiu falit decât doar sărac. E mai palpitant aşa.

— Doamne fereşte, Charlie. Şi dacă funcţionează? Dacă o să fie foarte bine? E atât de greşit să am puţină speranţă? Să vreau să fac ceva puţin nebunesc? Hai s-o facem împreună. Vom crea asta amândoi.

Arthur a împins nişte hârtii în faţa lui Charlie.

— Ce e asta?

— Este o cerere de împrumut. O sută de mii de dolari. O să ipotechez casa. N-o semnez dacă tu nu vrei.

— Cred că glumeşti. Vrei să pui toată treaba asta în cârca mea?

— Spune ceva. Şi o să renunţ.

Arthur a făcut un semn cu mâna spre schiţe, modele, tabelele făcute în Excel. Câte nopţi o fi pierdut ca să investească în acest vis nebunesc?

Nu era ca şi cum ar fi dormit cineva în casa asta oricum.

Tatăl său îl privea, arătând mai mult ca un copil decât un bărbat în toată firea. Era absolut distrus – avea inima distrusă, sufletul distrus. Charlie s-a gândit că încă douăzeci de ani ca şi contabil fără soţia sa arătau mult mai întunecaţi decât cei douăzeci de ani în care a muncit din greu ştiind că acasă avea să se întoarcă la ea.

Apoi Charlie s-a gândit la Mary, cum stă cu mâna pe brăţara ei de aur. Casa ei imensă pe partea dreaptă a oraşului, la câteva blocuri de casa imensă a lui Tim Fletcher. Charlie nu putea să-i ofere lui Mary lucrurile cu care era obişnuită. Iar acum tatăl lui voia să-i afunde şi mai mult în datorii.

La naiba. Planul lui Burklander era o nebunie oricum. Dacă nici tatăl său nu credea în el, ce naiba ştia Burklander? Gândul acesta făcea alegerea şi mai uşoară.

— Fă-o, a zis Charlie într-un final.
— Serios?
— Sigur.
Voia să adauge: „Aruncă-ne în prăpastie, de ce nu?” Dar a văzut privirea tatălui său – neîncredere? Bucurie? Aşa că nu a continuat.
Două ore mai târziu, când s-a furişat afară în noapte, a aruncat o privire ferestrei de la parter şi l-a văzut pe tatăl său, încă stând la masă, cu capul pe ea şi dormind printre teancurile de hârtii.

Charlie a aruncat cu pietre în fereastra lui Kenny. Era timpul să plece.
Mai devreme, Kenny stătuse la masa de seară alături de părinţii săi, cu capul plecat pentru rugăciune. Tatăl lui, un om demn, auster, fără pic de umor, cu câte un smoc de păr gri dat după urechi, şi cu chelie în faţă, a spus:
— Să ne rugăm. Tatăl nostru care eşti în ceruri…
Nu erau bogaţi, deşi ambii săi părinţi erau doctori. Mama lui era medic pediatru. După taxele şcolare, mai pierdeai bani şi cu ocupaţia asta. Tatăl său era profesor la spital şi dădea banii frumoşi pe care-i obţinea la clinica privată pentru cercetări. Credinţa îi ajuta să-şi ducă viaţa. Atârna la gâtul lui Kenny ca un ştreang.
— Te-ai mai gândit la specializare? l-a întrebat tatăl lui.
— Nici măcar nu am intrat la facultate încă.
— Nu am de gând să plătesc pentru ceva fără rost.
Din reflex, ochii lui Kenny s-au aţintit asupra scaunului gol unde obişnuia să stea fratele său. Cel care s-a retras de la facultatea de medicină. Ce ruşine. „Scenaristul” care nu reuşea să prindă un serial de televiziune pentru care să scrie. Kenny a simţit o greutate, presiunea aşteptărilor.
— Ştiu, tată. M-am gândit la jurnalism.
— Încă un scriitor.
Asta a durut.

— Sau poate pregătire pentru medicină, a propus Kenny.

Mama lui a dat din cap aproape imperceptibil. A luat o gură de vin. Îşi permitea să bea un sfert de pahar pe noapte. Nici mai mult, nici mai puţin.

Kenny a cerut permisiunea să meargă să exerseze, singura cale sigură de scăpare.

A interpretat concertul la violoncel al lui Dvořák, lăsând muzica să-l poarte departe. Viaţa lui părea o coardă de violoncel – puteai s-o faci să treacă de la o uşoară dezordine la un nivel perfect, la vibraţia potrivită. Era cosmic felul în care se aranja totul. Până ce pocnea, o victimă a propriei tensiuni.

Parcă nu mai venea odată miezul nopţii.

Când pietricica lui Charlie i-a lovit fereastra, Kenny s-a gândit: „Du-mă într-un loc nou”.

14.
LEGĂMÂNTUL

Laboratorul de tehnologie era în beznă la miezul nopţii, dar cineva aprinsese nişte lumânări.

Avea aerul unei biserici, învăluit în tăcere şi lumina caldă a lumânărilor.

În întuneric, patru monitoare erau pornite, dar erau goale, emiţând o strălucire neagră şi monotonă. Formau un şir de ecrane luminate uşor, cu o lumânare în dreptul fiecăruia, arătând ca nişte mici altare electronice.

Charlie, Vanhi şi Kenny erau afară, în parcarea din spatele laboratorului. Vântul bătea cu putere, iar Vanhi tremura. S-a uitat la buza lui Charlie şi a dat să spună ceva, dar Alex tocmai venea pe drumul din spatele ei, şi Charlie a clătinat din cap uşor.

— Îţi povestesc mai târziu, i-a zis el încet.

Alex li s-a alăturat oarecum sfios.

— Nu aveam cum să ratez asta.

Poate că Peter avea dreptate (din nou), s-a gândit Charlie – aveai nevoie de puţin stil ca să le stârneşti curiozitatea.

Au folosit cheia neoficială ca să deschidă uşa şi să intre în întuneric. Uşa s-a închis în urma lor şi în timp ce li se acomodau ochii nu putea vedea decât micile flăcări portocalii şi ecranele din spatele lor.

— Vreau ca voi… a început să spună o voce familiară.

A apărut o faţă din întuneric, cu o lanternă îndreptată asupra măştii sale de Guy Fawkes. O mână a dat masca la o parte teatral, lăsând la iveală chipul frumos şi diabolic al lui Peter.

— …să mă gâdilaţi la boaşe.

— Doamne, a zis Kenny, clătinând din cap.

Au râs cu toţii.

— Bine aţi venit, bine aţi venit, veniţi cu toţii, fraţii mei Ocrotitori şi sora mea Ocrotitoare. V-aţi săturat să vă jucaţi jocuri banale cu zarul pe covorul murdar al lui Kenny?

— Hei! a exclamat Kenny.
— V-aţi săturat să fiţi nişte rataţi, stând şi masturbându-vă?
— Îmi place să mă masturbez, a zis Vanhi.
— Vreţi să fiţi bogaţi, populari, puternici, frumoşi?
— Eu vreau!
Alex a zâmbit larg.
— Eu vreau!
Nici măcar Alex nu putea să reziste farmecului lui Peter în seara aceea.
— Eu vreau să fiu bogat! a adăugat Kenny.
— Da! a răspuns Peter.
— Vreau să fiu populară printre fete! a zis şi Vanhi.
— Da!
— Vreau să-i tăbăcesc fundul lui Tim Fletcher! s-a băgat şi Charlie.
— Da! au fost cu toţii de acord, inclusiv Alex.
— Atunci spuneţi da, dragii mei, spuneţi da propunerii pe care v-o prezint acum. O oportunitate unică în viaţă. Numai de aţi fi suficient de inteligenţi s-o acceptaţi!
— Ce să acceptăm? Ce să acceptăm?
Kenny se făcea că se dă pe lângă el, ca unul care a venit la târg şi era gata să îi dea banii primului vânzător care vine la el să-i prezinte ultimul model de mop ultra-subţire.
— Într-adevăr! i-a îndemnat Peter. Ceea ce vreţi, doamnelor şi domnilor, este să vă jucaţi de-a Dumnezeu! Să răsturnaţi ordinea socială. Să obţineţi ce ar trebui să fie al vostru! Să treceţi de la sărăcie la bogăţie! Şi astfel vă prezint… Jocul lui Dumnezeu!
Cu un mic truc, ecranele s-au pornit la comandă.
Charlie s-a uitat să vadă dacă Peter avea în mână dispozitivul cu *Bluetooth,* dar într-o mână ţinea masca, iar în alta lanterna. Poate că era activat de voce. Peter avea o pasiune pentru punerile în scenă, evident.

Pe fiecare ecran, Charlie a recunoscut invitaţia familiară pe care o văzuse pe desktopul său noaptea trecută.

Şopârla era tot acolo, sprijinindu-se de o margine a cortului, cu jobenul într-o parte. Îşi inspecta leneşă unghiile de şopârlă.

— N-o să vă vină să credeţi ce am citit despre acest joc, le-a spus Peter, ademenindu-i.

— Cum ar fi?

Alex avea pe chip acel mic zâmbet sadic care era întotdeauna puţin tulburător.

— Nişte nebunii. Există nişte puncte. Dacă faci ceva bine, primeşti Galbeni. Dacă faci ceva rău, primeşti Blaxx.

Charlie şi-a adus aminte de mesaj: *800 de Galbeni!*

— Cum adică, bine sau rău? a întrebat Vanhi.

— Adică bine versus rău. Întuneric versus lumină. Fapte biblice de justiţie şi pedeapsă. Chestii din Vechiul Testament, nu glumesc.

— Cum joci?

— Asta e chestia, a răspuns Peter. Nu ştiu. Vom afla împreună.

— Cine l-a creat?

— Nu zice nimeni asta. Nu e o nebunie? E vechi. E încă de pe vremea jocurilor de societate. E doar pe bază de invitaţie. Ar putea fi Cicada 3301. Sau poate Dritë Collective. Această bază de date a crescut de-a lungul timpului foarte mult. Acum nu mai suferă schimbări mari. Lucrurile pe care le-am citit…

— Dacă e atât de secretă, cum de ştii toate astea? a întrebat Vanhi sarcastică.

— Ai căutat pe Google? a întrebat Kenny.

— Ha ha, nu. Nu cauţi chestii de genul ăsta pe Google. Este Partea Întunecată a Internetului. Ştiu eu câţiva oameni. Uitaţi, scrie totul aici. „Câştigă, şi toate visurile ţi se vor îndeplini.” Dacă faci ceva bine, lucrurile merg aşa cum vrei tu. În viaţă.

— Cum ar fi?

— Bani. Fete. Maşini. Ce vrei tu.

— Prostii. În viaţa reală?

— Da, în viaţa reală, fraiere!

— Asta e imposibil, l-a contrazis Charlie.

Charlie s-a uitat la Alex şi la Kenny. Păreau mult prea entuziasmaţi.

— Nu e imposibil. Singurul lucru imposibil este o atitudine greşită, a declarat Peter, folosind unul dintre citatele de pe posterele despre dezvoltare personală ale doamnei Fleck. Dar există un dezavantaj. Nu aş vrea să vă implic pe toţi în asta fără să vă spun tot adevărul.

— Despre ce? a întrebat Kenny.

— Păi, a zis Peter, simţindu-se foarte mândru de el, Partea Întunecată a Internetului e cam dubioasă când vine vorba despre asta, dar se zvoneşte că, dacă mori în joc, mori şi în viaţa reală.

— Off, zău aşa, a intervenit Vanhi. Astea-s nişte prostii.

— Aşa am auzit.

— Asta ar fi ilegal!

— La fel ca spargerea unui semn de circulaţie? a rânjit Charlie.

— Nu, la fel ca o *crimă.* Genul ăsta de ilegalitate.

Vanhi şi-a încrucişat braţele sfidătoare şi şi-a suflat o şuviţă din ochi. Charlie a simţit cum devine din ce în ce mai neliniştit. Dacă Galbenii se presupune că însemnau bani, fete şi altele în viaţa reală, Blaxx trebuia să fie ceva rău tot în viaţa reală. Nu credea în nimic din toate astea, dar dacă măcar într-o anumită măsură era adevărat ce se spunea, nu-i plăcea unde aveau să ducă toate astea. Sau cât de uşor prietenii săi păreau să fie de acord.

— Nu mai e crimă dacă o face Dumnezeu, a zis Peter.

— *Touché,* a zis Kenny.

— Este jocul lui. Dacă faci ceea ce trebuie pentru el, nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Haideţi odată, s-a băgat şi Alex. Sunt doar nişte prostii oricum. Un joc nu are cum să te omoare. Nu fiţi copii.

Alex era straniu de încântat, mult prea dornic să participe.

— „Nu fi copil.” Un adevărat argument logic, a zis Kenny.

Alex a aruncat în el cu un mouse pad.

Peter s-a dus spre unul dintre ecrane. Aceleaşi cuvinte de noaptea trecută erau acolo, urându-le bun venit.

Eşti invitat!
Intră şi joacă-te cu G.O.D.
Adu-ţi şi prietenii!
E distractiv!
Dar ţine minte regulile. Câştigă şi TOATE VISURILE
ŢI SE VOR ÎNDEPLINI. Pierzi şi vei muri!
:)
E alegerea ta. Liber arbitru!!!!!!!!!!!!!!!!!

— Haideţi, fraţilor, s-a plâns Peter. Nu pot să mă joc singur.

— Eu mă bag, a zis Alex aşezându-se la unul dintre monitoare.

— Şi eu, a spus şi Kenny, spre surprinderea tuturor.

S-a dus spre Peter şi calculatoare. Era tentant pentru Kenny, perspectiva religioasă – era afundat în religia din familia lui, care i se părea atât frumoasă, cât şi sufocantă. Acesta era un mic act de rebeliune, prea dulce ca să-l ignore. În plus, nu era decât un joc. El nu credea în zvonuri.

— Oh, fir-ar să fie, a adăugat Vanhi. Mă bag şi eu.

— Vanhi, i-a şoptit Charlie, apucând-o de braţ.

A încercat să-i prindă privirea.

— Haide, Charlie, sunt nişte bazaconii. Doar nu crezi în toată treaba asta cu moartea, nu?

— Nu ai nevoie de asta. Cine ştie ce-o fi de fapt.

— Dacă oamenii ar fi murit în ultimii douăzeci de ani din cauza unui joc pe calculator, nu crezi că am fi auzit ceva despre asta?

A trecut pe lângă el şi s-a aşezat.

Charlie a oftat. Nu conta cine erai – bărbat, femeie, fraier, mişto –, era greu să-i rezişti lui Peter. Pericolul pe care-l emana te intoxica. Era simbolul unei societăţi secrete. Toată lumea se holba la Charlie, aşteptând să vadă ce avea să facă.

„La naiba, s-a gândit el. Sunt de acord cu toţii. Şi eu sunt aici, stând de unul singur.”

— Bine, o să joc.

— Păi, Charlie, uite care e treaba, a zis Peter jenat, dând din cap spre cele patru monitoare care străluceau în întuneric. Probabil ai observat că sunt doar patru invitaţii. Iar noi suntem cinci.

— Vrei să spui că eu nu sunt invitat?

— Nu.

Peter a deschis un al cincilea calculator.

— Când am băgat numele tău, s-a întâmplat asta.

Ecranul s-a aprins şi, în loc de o invitaţie, a apărut un spaţiu de joc. Înăuntrul cortului, cum ar veni.

Pe ecran era un mic punct care avea numele lui Charlie trecut sub el.

Peter a ridicat din umeri.

— Orice o fi Jocul ăsta al lui Dumnezeu, îl joci deja.

15.
ÎNCEPUTUL

A început cu un spaţiu gol. Ca o scenă, înainte de o piesă de teatru.

Un chenar negru cu un inventar gol apărea într-o parte. Şi un fel de punguţă cu bani. Cu 800 de Galbeni, aşa cum i-a fost promis. Zero Blaxx. Un mic punct în mijlocul ecranului, marcat „Charlie”.

Când s-a aşezat şi a încercat să mişte mouse-ul, au apărut patru linii, conturul unei camere. Erau doar nişte contururi în 2D de sus în jos, care abia dacă se vedeau. Dar pe măsură ce cursorul era mişcat, apăreau detaliile camerei. Un birou aici. O masă acolo. Toate liniare. Toate în stil retro. Genul de joc pe care l-ai fi putut crea cu BASIC când erai mic.

Ocrotitorii s-au holbat la monitoarele lor, fiecare la biroul său cu calculator din centrul camerei. Peter era deja în zona de joc cu Charlie şi începuse să exploreze.

Vanhi a dat click pe invitaţie şi Charlie a văzut ceea ce nu a apucat să vadă la propria lui invitaţie. Şopârla s-a ridicat uşor somnoroasă şi şi-a dat jos jobenul. A făcut o mică plecăciune, apoi şi-a întins cealaltă mână, arătând spre cortina roşie.

Aceasta s-a deschis. Era o animaţie stângace.

În spatele ei totul era negru, apoi cortul s-a apropiat de ecran până ce negrul a acaparat întreaga imagine şi a apărut şi avatarul lui Vanhi, un alt punctuleţ, în mijloc. Charlie era în partea stângă în sus.

Peter se mişca în partea dreaptă de sus. Mobila şi detaliile pe care deja le exploraseră ei îi apăreau şi lui Vanhi.

Deci jucau împreună. Trebuiau să lucreze în echipă.

„E bine”, s-a gândit Charlie.

În curând au apărut şi Kenny şi Alex şi toţi cinci descopereau imediat zona de joc.

Priveau în josul lumii, umplând ceea ce începea să semene din ce în ce mai mult cu o schiţă, planul 2D al unui spaţiu mare.

— Arată ca un joc vechi pe consolă, a remarcat Peter.

— Da, ca *Pyro 2.*

— *SubSpace Continuum.*

— Cele clasice!

— Sau *Bolo!* a adăugat Kenny.

— Nu seamănă cu *Bolo,* a spus Vanhi puţin arbitrar.

— Du-te naibii.

— Se dă în jos de unul singur. Am găsit o uşă. Sunt pe un hol.

Totul părea să se formeze oriunde mergeau, încărcându-se dintr-o bază de date necunoscută.

— Uau! a exclamat Charlie şi toată lumea s-a uitat la el.

— Ce e?

— Daţi pe rotiţa de la mouse.

Au făcut asta şi imaginea s-a schimbat.

Charlie aproape a simţit că-l ia ameţeala în timp ce zona de joc în 2D s-a clătinat şi s-a înclinat, învârtindu-se într-o imagine 3D, numai linii şi spaţii goale între ele.

— O, nu se poate, e ca în *Knight Lore!*

— *Little Big Adventure?*

Acum punctuleţul său arăta ca un poligon în formă de diamant, cu „Charlie" deasupra lui.

Vanhi era o sferă.

Peter era un con.

Alex era un romb.

Peter a început să râdă.

— Ce e? l-a întrebat Alex, gândindu-se că voia să facă o glumă pe seama lui.

— Kenny are un pătrat.

Peter a râs şi mai tare.

— Se potriveşte de minune.

— Nu sunt aşa! a izbucnit Kenny. Adică, sunt un pătrat *aici,* dar nu sunt pătrat[8].

I-a dat un ghiont lui Peter.

— Nici măcar nu se mai foloseşte termenul ăsta de argou, a mormăit Kenny în barbă.

— Urmaţi-mă, eu o iau pe hol.

S-au împrăştiat pe hol, liniile albe şi negre scoţând la iveală zona de joc cu câţiva paşi înaintea jucătorilor. O lume care se construieşte de una singură element cu element, exact la timp pentru ca fiecare pas să calce pe ceva solid, în loc de vid.

— Primesc Galbeni, a observat Vanhi, uitându-se la inventarul ei. Cu cât descopăr mai multe, cu atât primesc mai mulţi.

— Câţi ai?

— Douăzeci şi cinci. Şi încă se adună!

— Eu am doisprezece, a zis Kenny.

— Asta pentru că eşti naşpa, i-a replicat ea.

— Jocul ăsta scoate ce-i mai rău din voi, a spus Kenny, clătinând din cap.

Charlie a aruncat o privire contului său. Deja avea 800 de Galbeni de la lupta de azi. Nu voia să explice de ce avea atâţia ca să nu-l facă pe Alex să se simtă prost. Spera că nu avea să observe nimeni.

— De ce sunt Blaxx[9] ceva rău oricum? a zis Vanhi. Ce e cu prostiile astea rasiste?

— Chiar că.

Peter şi-a mişcat avatarul într-o nouă cameră.

— Galbenii ar trebui să fie cei naşpa. Şi Blaxx cei mişto.

— Cât de sensibili sunteţi voi doi, a zis Kenny.

— Hei, îmi pare rău că trebuie să întrerup conversaţia aceasta fascinantă, dar uitaţi-vă la asta.

Charlie a arătat spre o parte a ecranului.

Pe măsură ce descoperea camera principală, a observat ceva: un şir de mese, organizate într-un arc semicircular, înconjurat de alte mese de-a lungul pereţilor. Lipseau detaliile – echipamentul, imprimantele. Dar aveau în faţă schema exactă a laboratorului de tehnologie.

— Nu se poate aşa ceva. E camera noastră, a arătat Kenny în jur. E *asta.*

— Nu vezi asta în *Bolo,* a remarcat Vanhi.

Şi-au dus toţii jucătorii înapoi în hol, în laboratorul de tehnologie virtual. Pe măsură ce-l explorau apăreau din ce în ce mai multe detalii.

Până ce s-a întâmplat ceva fantastic.

Ca şi cum ar fi fost lăsată de o pensulă invizibilă, au văzut cum apare o dâră de „realitate" de-a lungul ecranului, umplând spaţiul negru de pe un perete cu o linie de bucăţi cenuşii vopsite în alb – adevărata suprafaţă din jurul lor. Şi apoi au văzut de ce.

Kenny se ridicase în picioare, părând încântat şi şocat în acelaşi timp.

— Nu am crezut că o să funcţioneze.

Ţinea telefonul în mână.

— Am revenit la mesajul original şi am urmat linkul de pe telefon.

L-a ridicat să le arate şi lor.

— M-am dus în acelaşi spaţiu de joc din viaţa reală. L-am ridicat astfel încât să se potrivească unul cu altul – peretele adevărat cu cel virtual. Şi uitaţi!

A mai pictat ceva în aer cu ajutorul telefonului.

Imediat şi-au întors capetele de la Kenny spre calculatoare. La fel ca înainte, o altă bucată din realitate a apărut pe ecran, umplând peretele şi mai mult.

— O, nu se poate aşa ceva!

Charlie nu-l mai văzuse pe Alex atât de fericit de câţiva ani.

Au început cu toţii să picteze camera, plimbând telefoanele în aer ca nişte lunatici şi umplând şablonul lumii de pe calculator cu detalii din viaţa reală. Cu cât erau mai multe unghiuri, cu atât apăreau mai multe imagini şi cu atât mai mult jocul părea să se divizeze şi să extindă poligoanele în timp ce erau învăluite în imagini din viaţa reală, precum floricelele dintr-un aparat vechi de făcut popcorn, creând un întreg.

— E al naibii de *mişto,* a afirmat Vanhi, cel mai bun compliment al ei.

A pus mâna pe umărul lui Charlie în timp ce treceau unul pe lângă altul şi i-a zâmbit, dând din cap.

— E super. E mai mult decât super.

Era într-adevăr.

Galbenii se strângeau, rasişti sau nu.

— Cum de te-ai gândit să încerci asta? l-a întrebat Peter pe Kenny, impresionat.

Toţi ştiau că Kenny era inteligent într-un alt fel decât ei. Ei erau fizicienii, el era filosoful. Dar exact din acest motiv şi-a dat seama primul.

— E o carte care-mi place mie mult, le-a spus. *I Am a Strange Loop.* E vorba despre conştiinţă, cum se naşte din materia inconştientului. În ea se vorbeşte despre regresul infinit – punând o cameră în faţa propriei sale imagini de pe un ecran. Jocul ăsta mi-a amintit de carte.

Charlie şi-a amintit de cartea aceea pe care i-a împrumutat-o Kenny în clasa a IX-a. Simţea că întreaga lui viaţă se învârtea în cerc.

— Câţi Galbeni ai? l-a întrebat Vanhi pe Charlie la ureche.

— La fel de mulţi ca tine, presupun, i-a răspuns vag, evitând subiectul. Haide.

S-au întors la cartografiere.

Dar s-a întrebat: oare câţi Galbeni *avea* acum? S-a întors la biroul lui, departe de ceilalţi. Pe ecran, camera se întregea din ce în ce mai mult. A micşorat-o şi a deschis inventarul. Încă era gol, dar acum avea o mie două sute de Galbeni. A încercat să apese pe ei. I-a apărut o casetă cu text.

Ai 1200 de Galbeni. Ce ţi-ar plăcea să cumperi?

1>>Anonimitate 1000

2>> Control Social Introductiv 1000

>

Charlie s-a gândit. Anonimitatea era bună pe internet, dar în comparaţie cu controlul social, părea puţin cam introvertită. Controlul social suna mai mult decât doar ceva fascist, aşa că şi acesta era ciudat. Dar interesant. De ce nu? Era doar fascism „introductiv” până la urmă.

Charlie a tastat:

Ai 1200 de Galbeni. Ce ţi-ar plăcea să cumperi?
1>>Anonimitate 1000
2>>Control Social Introductiv 1000
>2

A dat Enter.

O clipă nu s-a întâmplat nimic.

A reapărut zona de joc, dar dintr-o nouă perspectivă.

El privea direct şirul de birouri.

Cel din mijloc era al lui.

Se uita la propria sa ceafă, care se uita la ecran.

Iar pe ecran, acea imagine era repetată, iar în micul ecran din repetiţie era repetată iar şi iar şi iar… ca şi cum Jocul ar fi auzit explicaţia lui Kenny şi ar fi decis să se distreze un pic. Sau, s-a gândit Charlie, cu fiori pe şira spinării, să fi fost doar o coincidenţă? Pentru că un regres infinit era exact ceea ce se vedea în această perspectivă, indiferent de ce spusese Kenny.

„Briciul lui Occam.[10] Hai să nu o luăm razna."

Dar când a dat click pe monitorul din monitor, s-a schimbat în ceva mai simplu: o tablă de şah. Şaizeci şi patru de pătrate. Treizeci şi două de piese, jumătate albe, jumătate negre. Grafică 2D simplă.

Acel simbol suprem al maşinăriei care e mai presus de om, tabla de şah. Şahul se presupunea că este lupta eternă a înţelepciunii umane, şi s-a dovedit a fi doar o problemă de matematică pe care creaţiile noastre o pot rezolva mai rapid decât însuşi creatorii săi.

Charlie a dat click pe tablă.

A licărit, iar apoi…

Ecranul calculatorului s-a umplut cu ferestre care se schimbau atât de repede încât Charlie abia dacă apuca să vadă ce arătau imaginile. Dar unele lucruri i-au rămas în minte – conturile lui de pe reţelele de socializare, comentariile, rapiditatea conexiunii, fotografii, căutări (aia era căutarea pe Google cu poza lui Mary în costum de baie pe care o

descoperise timid într-o noapte târzie, pe întuneric, cu uşa închisă?). Era un amalgam, şi totuşi un anumit ritm şi un anumit model reieşeau din baza de date la un nivel şi mai înalt, imaginea unui păianjen care învârte o pânză în sens invers. Conectarea triunghiurilor pe feţele din poze (ştiaţi că fiecare faţă poate fi recunoscută din doar trei puncte, cu o acurateţe de 98%?), şiruri argintii de prieteni ai prietenilor prietenilor prietenilor (ca acel poster clasic despre bolile cu transmitere sexuală – nu faci sex cu o singură persoană, faci sex cu toţi cei care au făcut sex cu toţi cei care au făcut sex cu acea persoană – atunci de ce mai e atât de greu să nu fii virgin!) – era hipnotizant felul în care păianjenul conecta lumea, până ce lumea în sine era irelevantă şi tot ce conta era pânza în sine.

— A, uau, a zis Alex din spatele lui Charlie.

Charlie a ieşit din starea hipnotică şi s-a întors să se uite la ceilalţi. Stăteau toţi în spatele lui.

— Cum ai făcut asta?

— Nu ştiu, a zis Charlie, minţind prost.

Pe ecran, salturile şi umblatul prin universul reţelelor de socializare ale lui Charlie dispăruseră. Tabla de şah rămăsese acolo, cu toate cele treizeci şi două de piese, umplând ecranul.

Dar acum piesele aveau feţe.

Mary era regina albă.

Tim era regele.

Kurt Ellers era nebunul.

Joss Iverson era calul.

Pe cealaltă parte a tablei: Vanhi, Peter, Alex şi Kenny – cai şi nebuni şi ture, adunaţi pentru luptă.

Şi Charlie era regele, negru din cap până-n picioare.

16.
IZOMETRIC

— De ce e Charlie regele? a întrebat Alex morocănos.

— Nu ştiu, a răspuns Charlie. Poate pentru că am fost primul care a dat click pe el.

— Chestia cu camera în cameră a fost ideea mea, a zis Kenny pe un ton enervat.

— Nu o să uite nimeni asta, l-a asigurat Peter. Când or să scrie cărţi despre toată chestia asta. O să vezi.

Kenny l-a ignorat.

— Mă rog, e doar un joc.

— Aşa e, a zis Charlie.

Dar în adâncul lui, se simţea oare puţin entuziasmat, el să fie numit rege? Până la urmă el a fost cel care a fondat Ocrotitorii. Nu că i-ar mai fi păsat cuiva prea mult. Peter era adevăratul băiat-minune acum. Oare îl bucura puţin faptul că el era regele în joc, iar Peter mâna sa dreaptă, sub formă de cal? Poţi fi sigur că da.

Oricum, nu conta până la urmă.

— Încearcă să te mişti, a propus Kenny.

Charlie a dat click pe piesele sale. Nu s-a întâmplat nimic.

— Poate că albul trebuie să înceapă.

— Alte porcării, s-a plâns Vanhi.

Poate. Sau poate că Charlie nu deblocase misterele şi permisiunea din cadrul Controlului Social Introductiv – o achiziţie pe care a păstrat-o doar pentru el, de vreme ce nu putea s-o explice fără să-i provoace disconfort lui Alex.

Când nu ştii ce să spui, schimbă subiectul.

— Haideţi, a zis Charlie. Avem o şcoală întreagă de cartografiat.

Mânaţi de adrenalină şi de admiraţie, au petrecut următoarele trei ore alergând pe holurile goale ale liceului Turner ca nişte barbari cuceritori,

plimbându-şi telefoanele şi capturând fiecare extinctor şi fiecare vitrină cu trofee.

Era o exaltare decadentă – şcoala era numai a lor! Goală, tăcută, după miezul nopţii; paşii şi strigătele lor de bucurie răsunau pe coridoare şi se loveau de dulapuri şi gresie. Toată ziua, şcoala fusese atacată de pericole – un ocean de corpuri care se împingeau şi se buluceau, râzând şi certându-se, făcându-şi ochi dulci şi luându-se la bătaie –, dar acum era numai a lor.

Charlie a sărit şi a lovit pancarta cu „Hai Tigrii!”, făcând-o să se clatine în balamale.

A scos un ţipăt. Nu se mai simţise atât de liber de ani de zile. Ferestrele erau cufundate în beznă, tăcute precum o criptă.

Au continuat să alerge până ce nu au mai ştiut încotro să o ia.

Deodată, lui Charlie i-a vibrat telefonul în mână.

Toate telefoanele lor au vibrat.

Primiseră un mesaj:

Zona a fost cartografiată! E timpul să treceţi la nivelul următor!

Iar apoi a început.

Pe telefoane, zona de joc era o simulare perfect realistă a şcolii lor, plină de toate suprafeţele şi lucrurile lumii din jurul lor. Dar apoi Charlie a observat ceva cum se târa pe marginile ecranului. Nişte unde care s-au dovedit a fi viţă-de-vie şi crăpături care acopereau pereţii, tavanul şi podeaua, deformând suprafeţele şi conferindu-le un aspect de joc hiperrealist. Viţa-de-vie făcea şcoala să pară un castel medieval sau o casă victoriană bântuită, răsucindu-se pe uşi în josul holurilor, prin crăpăturile dulapurilor şi în jurul ceasului cu cifre romane. Spărturi virtuale au apărut în tencuială şi în cărămizi, cufundând totul într-un aer întunecat. Pe pereţi se vedeau nişte torţe care luminau drumurile. Semnul cu „Ieşire”, care era mereu aprins, acum strălucea roşu în capătul holului, pulsând uşor, parcă luat din bârlogul burlesc al unui vampir.

Ori de câte ori mişcau telefoanele, puteau vedea lumea reală prin ecran, stratificată cu zona de joc ca şi univers alternativ de viţă-de-vie, ceaţă, porţi de fier şi hieroglife strălucitoare, aducând realităţii liceului Turner ceva nou şi extraordinar.

Peter a trecut cu telefonul său printr-un dulap. Îi vedeau mâna pe ecran cum apucă dulapul vreunui străin şi deschide lacătul.

În viaţa reală, lacătul rămânea închis.

Pe ecran, s-a deschis. Înăuntru a găsit o grămăjoară de Galbeni.

— Da, a dat Peter din cap în semn de apreciere. Acum începem să avansăm.

17.
RESPIRAŢIA LUI DUMNEZEU

Dincolo de viţa-de-vie încolăcită şi torţele arzătoare, un întreg şir de rune, coduri şi hieroglife, obiecte care aşteptau să fie descoperite, au apărut peste tot în şcoală. Arăta şi medieval, şi futuristic în acelaşi timp, totul era în ceaţă şi lumina era uşor de neon.

Prin telefoane, plăcuţa cu nume de la biroul directoarei nu mai avea pe ea Doamna Morrissey, ci porecla ei bine cunoscută, Doamna Dragon. Pancarta pe care Charlie o lovise mai devreme nu mai avea pe ea „Hai Tigrii!”, ci „La naiba cu Tigrii!”

Peter şi-a luat Galbenii din dulap. Trei sute în total.

Nu avea nimeni niciun Blaxx încă. Nici măcar nu ştiau cum să-i obţină – sau, mai bine zis, cum să-i evite. Charlie s-a gândit la balanţa de Galbeni – trei sute, opt sute –, ce însemna asta pentru Blaxx? Păi, cui îi pasă – piesele lui de şah nu se mişcau deloc. Mare scofală.

— Ar trebui să cumpăraţi ceva cu Galbenii. Sunt destul de mulţi, a zis Charlie cu voce tare, iar apoi a regretat.

— Cum faci asta?

— Daţi click pe ghişeu. Apoi deschideţi inventarul. Aici sus este banca.

Peter a citit de pe telefon:

— Avem opţiuni. Veniţi lângă mine. „Sabia lui Pelicus”.

— Sună interesant.

— „Poarta lui Tannhauser”.

— Prea multe chestii paşnice.

— Şi încă ceva.

Peter şi-a ridicat privirea şi sprâncenele.

— „Respiraţia lui Dumnezeu”.

— Da, a zis Alex.

— Dap, a fost de acord Kenny. Se numeşte Jocul lui Dumnezeu. Trebuie să apelezi la Respiraţia lui Dumnezeu.

— Ca să fac un pic pe avocatul diavolului… a zis Charlie, dar Vanhi l-a întrerupt ca să zică:

— Fără nicio aluzie.

— …sabia şi Poarta lui Tannhauser sună puţin mai interesant decât „respiraţie”.

Kenny a clătinat din cap.

— N-aţi citit niciodată Biblia. Respiraţia lui Dumnezeu este mai mult decât „respiraţie”. Înseamnă *suflet. Puterea* Lui. De a crea sau de a distruge.

— Care e până la urmă? a întrebat Charlie. De a crea sau de a distruge?

— Poate că depinde de noi, a spus Vanhi.

— Sunt convins de asta, a anunţat Peter.

Fără să mai supună la vot, a dat click pe numărul trei şi a cumpărat Respiraţia lui Dumnezeu.

18.
URGIA LUI DUMNEZEU

La început, nu s-a întâmplat nimic. S-au uitat cu toţii la telefoane, singuri pe hol, cu câteva ore înainte de răsărit.

Apoi, un zgomot încet şi uşor s-a auzit din telefoane, începând cu cel al lui Charlie. Era cel mai departe pe hol, lângă biroul doamnei Morrissey. Şi-a ridicat telefonul, exact la timp ca să poată vedea cum foile de pe avizierul de lângă biroul ei zburau în vânt în zona de joc. În realitate, totul a rămas nemişcat şi liniştit.

Pentru o clipă, a bătut vântul în interior. Apoi hârtiile au căzut.

În acelaşi timp, telefonul lui Kenny a scos un foşnet în timp ce vântul trecea pe lângă el, şi s-a auzit un scârţâit uşor precum cel al unei balamale ruginite exact când s-a uitat în sus la pancarta cu *Hai Tigrii! (La naiba cu Tigrii!* în zona de joc), care acum se mişca înainte şi înapoi, după care s-a oprit.

Zgomotul s-a oprit la Kenny în timp ce Vanhi şi Peter au auzit cum vântul trece pe lângă ei şi au văzut pe telefoane cum smocurile de praf şi hârtiile mototolite se îndepărtează de ei pe hol, pe măsură ce respiraţia lui Dumnezeu mergea mai departe, invizibilă, ca şi cum s-ar fi aflat afară, nu înăuntru, o adiere uşoară care s-a dus în jos pe hol până ce a ajuns la capăt şi, puţin probabil, a luat-o la stânga.

Unul dintre smocurile de păr s-a oprit în peretele din capăt, acelaşi loc în care Burklander i-a pus mâna lui Charlie pe foaia de înscrieri – o foaie printre alte hârtii fluturânde – căreia prietenii săi nu îi acordaseră nicio atenţie, din fericire. Hârtiile au foşnit, apoi s-au liniştit, iar smocul de praf, la fel de straniu ca înainte, a început să se mişte din nou, şi a luat-o la stânga, dus de vânt până ce nu l-au mai văzut.

Apoi totul a rămas nemişcat.

În timp ce s-au uitat unul la altul timp de o secundă, le-a trecut prin minte că, odată ce au pierdut respiraţia lui Dumnezeu, s-ar putea să nu o mai poată găsi din nou.

— Să mergem! a exclamat Kenny entuziasmat.

Au luat-o în jos pe hol, apoi au făcut stânga şi au văzut adierea departe – ridicând particule de praf şi făcând hârtiile să foşnească – cum dispărea în josul scărilor din dreapta.

În viaţa reală, sala cazanelor era neetichetată – doar dacă farsorii şi şmecherii nu o identificau cumva drept locul perfect în care să intre şi să provoace daune. Dar acum avea un semn mare deasupra uşii, ca şi cum ar fi fost încrustat în metalul tare:

רוח אלוהים

— Ce înseamnă asta? a întrebat Charlie.

— Arată ca literele de pe platoşa lui Darth Vader, a observat Alex.

— E în ebraică, a răspuns Kenny. „Ruach elohim”.

A zâmbit triumfător.

— Respiraţia lui Dumnezeu.

În dreapta uşii, în viaţa reală era un mic cititor de legitimaţii, unde îngrijitorii şi echipa de instalatori îşi treceau cardul ca să intre în cameră şi să regleze căldura şi alte necesităţi climatice ale celor două mii cinci sute de elevi înghesuiţi. Dar când Alex a trecut telefonul peste ea, a văzut altceva: nu doar o bucată de plastic gri în dreptul căreia să-ţi pui legitimaţia, ci imaginea digitală a unei tastaturi numerice. Numerele virtuale străluceau în culoarea roşie. Nu aveau nevoie decât de un cod.

— Ce ar trebui să încercăm? a întrebat Alex.

— Şase şase şase, a propus Peter, zâmbind.

— Hm, ar fi mai bine să nu invocăm bestia încă, a răspuns Charlie.

— Corect. Bine gândit. Până la urmă se numeşte respiraţia lui *Dumnezeu.*

— Şaptezeci şi şase? Nota lui Alex de la ultimul test la fizică? a propus Peter din nou.

Glumea, dar Alex a tresărit.

Charlie s-a întrebat ce era cu asta – felul în care Alex venea uneori la şcoală păşind uşor prudent după ce luase o notă proastă sau avusese o problemă de comportament. Nu vorbea niciodată despre asta. Nu recunoştea niciodată nimic atunci când îl întreba Charlie ceva.

Kenny a zis:

— Am o idee.

Încă mai ţinea telefonul aţintit asupra uşii, chiar dacă ceilalţi nu mai făceau asta de ceva timp. Sub cuvintele în ebraică s-a materializat o nouă frază, strălucind ca jarul.

Îmi voi vărsa mânia peste tine, voi sufla împotriva ta
cu focul urgiei Mele şi te voi da în mâinile unor oameni
care nu lucrează decât la nimicire.

— „Oameni care nu lucrează decât la nimicire”. Sună precum Kurt Ellers, a zis Vanhi.

Charlie s-a întrebat: *Oare* ştia *deja despre altercaţia de la case?* Ascunsese totul degeaba? Nu menţionase nimeni nimic de asta, în afară de faptul că Vanhi s-a îngrijorat pentru buza lui, dar poate că o făcuseră din respect faţă de Alex. Poate că bârfa se răspândise peste tot.

— Poate că de data aceasta, *noi* suntem aceşti oameni, a zis Peter. Poate că noi vom sufla asupra lui Kurt cu focul urgiei *noastre.*

Ştia şi Peter? Posibilitatea îl încânta pe Charlie – Peter ar fi ştiut astfel că Charlie era curajos, şi nici nu trebuia să fie el cel care să-i spună. Asta era şi mai mişto.

— Ezechiel 21:31, a spus Kenny. Prevestea distrugerea amoniţilor din cauza vanităţii lor. Ei au crezut că vor deţine puterea pentru totdeauna.

— Nimeni nu crede că-şi va pierde puterea vreodată, a remarcat Peter. Dar mereu se întâmplă.

— Păi, asta ne dă răspunsul cu privire la creare sau distrugere, a spus Kenny. Aici este vorba despre urgia lui Dumnezeu.

Charlie a clătinat din cap.

— Nu e bătut în cuie. E doar un citat. Noi nu am decis nimic încă. Nici măcar nu trebuie să trecem dincolo de uşa asta.

— Dar dacă vrem, ştim cum s-o facem, a zis Kenny.

Ştiau cu toţii la ce se referea: Ezechiel 21:31. Un cod de patru cifre. Un cod de trecere. Dar nu a zis nimeni nimic. Nu a atins nimeni tastatura. Căzuseră de comun acord pe tăcute că cel care trebuia să ia decizia era Kenny.

— Încearcă, a zis Peter. Douăzeci şi unu treizeci şi unu.

— Cum? a întrebat Kenny. Pe ecran sau în viaţa reală?

— În viaţa reală. Este o uşă reală, a zis Vanhi.

— Dar butoanele sunt doar pe ecran, a răspuns Kenny.

Şi-a pus mâna între cititorul de legitimaţii adevărat şi telefonul său, lăsându-şi degetele pe plasticul gol din viaţa reală. Pe ecranul telefonului, i-a apărut mâna, iar numerele care erau pe cititor au dispărut ca prin magie în spatele degetelor sale, ca şi cum ar fi fost acolo în viaţa reală, trecute pe dispozitiv, iar mâna sa se mişca peste ele.

— O, nu se poate, e atât de real, s-a mirat Kenny.

Iluzia era perfectă, ca şi cum numerele nu existau doar pe ecranele lor cu realitate alternativă, ci şi sub degetele lui în carne şi oase, exact pe cititor.

Astfel a reuşit să tasteze pe pătratul de un gri simplu, privind cum degetele lovesc cifrele imaginare.

Doi unu trei unu.

A urmat o pauză, iar apoi un bip în viaţa reală.

Sala cazanelor s-a deschis.

19.
OMULEŢUL

S-au furişat în sală.

În versiunea virtuală, camera arăta mai mult ca un spaţiu din iad decât unul dintr-un liceu public. Aşa cum holurile deveniseră macabre din cauza viţei-de-vie şi a crăpăturilor, această sală pulsa într-o lumină portocalie, precum ochii unui demon prin îmbinările şi garniturile ţevilor de încălzire. Focul strălucea ca nişte dinţi care scrâşneau.

Şi-au ţinut telefoanele şi au privit camera prin ecranele lor mici. Apoi au văzut omuleţul din umbre care le zâmbea.

O creatură deformată stătea pe un scaun într-un colţ. În realitate, era doar un scaun. Dar pe ecrane, omuleţul stătea pe el picior peste picior, cu un picior pocit atârnând fără vlagă. În mâini ţinea un obiect în formă de ciocan.

Vocea sa a venit din difuzoarele telefoanelor lor:

— Salutări! Ce vă aduce aici?

— O, nu se poate una ca asta, a zis Vanhi.

A vorbit cu o voce îndrăzneaţă, de bătrânel amuzant, şi suna ca un desen animat vechi care se difuza sâmbăta dimineaţa, precum *Crypt Keeper* sau *Dungeon Master.* Arăta ca un personaj dintr-un joc video creat frumos, realist, dar oarecum comic, simţindu-se în largul său în mijlocul Ocrotitorilor reali. Felul în care vocea omuleţului răsuna din telefoanele lor în acelaşi timp crea o iluzie şi părea că vine din cameră.

— E grozav, a adăugat Alex.

— Vorbeşte cu el, a zis Kenny, împingându-l pe Peter. Tu eşti cel mişto.

— Tu eşti expertul în Biblie.

— Nu cred că tipul ăsta e din Biblie.

— Eu sunt Hefaistos, le-a spus omuleţul, ignorând felul în care discutau despre el, atât de nepoliticos ca şi cum nu ar fi fost acolo.

— Eu sunt Kenny.

— Foarte bine, i-a şoptit Peter.
— Hefaistos, ce faci aici? a vorbit Vanhi tare, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.
— Cred că e virtual, nu retardat, a şoptit Alex.
— Văd că aţi ştiut codul, a zis Hefaistos. Doi unu trei unu. Totuşi, numărul meu este doi doi unu doi.
— OK, e bine de ştiut, a răspuns Vanhi.
Era distractiv.
— Eu sunt zeul meşteşugarilor, a ciripit el. Egiptenii mă cunoşteau sub numele Ptah. Pentru nordici, eram Wayland Meşteşugarul. Ugariţii mă cunoşteau sub numele Kothar-wa-Khasis. Şi desigur, Hefaistos în Grecia.
— Eu o să-ţi spun George, a zis Peter.
Omuleţul l-a ignorat şi s-a dat jos de pe scaun, menţinându-şi echilibrul cu ajutorul unui baston pe care îl ţinuse sprijinit de perete. A mers şchiopătând. De fiecare dată când bastonul său atingea pământul, zgomotul lui ieşea prin difuzoare. Iluzia era extraordinară.
— Bine aţi venit pe muntele Etna. Doriţi să vedeţi Respiraţia lui Dumnezeu?
Au răspuns că da.
— Hm, există o problemă.
Hefaistos şi-a scărpinat bărbia.
— Eu deja v-am spus numărul meu. Cred că voi avea nevoie de altceva în schimb. Da, aşa cred. Ce ar putea fi?
Părea să se gândească, şi meşteşugarul micuţ şi jalnic părea aproape drăguţ, în ciuda diformităţilor lui. Apoi un zâmbet i s-a lărgit pe toată faţa, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee, iar rânjetul era strălucitor şi voios, dar avea o tentă sinistră.
— Ştiu! a zis el vesel. Ce ziceţi de un sacrificiu?

20.
FOCUL LUI DUMNEZEU

— Un sacrificiu de sânge, a zis drăcuşorul amuzant. Ăsta este cel mai tare.

Peter a ridicat din sprâncene.

— Poate să-i spună cineva lui Yoda ăsta Malefic s-o lase mai moale? a şoptit Vanhi.

Charlie i-a dat un cot.

— Haide, să-i facem jocul puţin.

Peter s-a apropiat de omuleţ.

— Ce primim în schimb mai exact?

Micul zeu le-a spus.

— Cine e cel mai tânăr? a întrebat Hefaistos. Zeii iubesc sângele tânăr.

— Acela ar fi Kenny, a răspuns Peter.

— Mersi, amice, i-a replicat Kenny.

Peter a dat din umeri.

— E adevărat.

— Kenny este acela? a întrebat micul zeu şi simplul fapt că l-au auzit rostind numele unuia dintre ei le-a trimis fiori pe şira spinării. Jocul era creat perfect, fără cusur.

— Da, Kenny, a răspuns el, zâmbind uşor jenat, dându-şi seama că vorbea cu un personaj animat care exista doar pe telefoanele lor.

Şi totuşi se vedea în camera în care se aflau, în timp ce ochii lui Kenny şi ai celorlalţi se acomodau cu imaginea – aşa cum se întâmplă când, după câteva minute, uiţi că porţi ochelari 3D sau că te uiţi la cele două jumătăţi ale unor ochelari bifocali. Trecerea de la lumea reală la cea virtuală de pe telefoanele lor devenise ceva instinctiv, sau mai degrabă o a doua vedere.

— Păi, Kenny, dacă vrei să dobândeşti puterea unui zeu, trebuie să-i mulţumeşti pe zei. Va fi necesar un *thusia.*

Kenny a clătinat din cap. Între Ocrotitori, el era singurul care ştia ce înseamnă *thusia.* Era din greaca veche, din studiul Bibliei. Venea de la *thuo,* „a

sacrifica, măcel, omor, a oferi o parte din masa ta zeilor”. Însemna „victimă”. Kenny nu credea în prostiile alea cum că dacă mori în joc, înseamnă că mori şi în viaţa reală, dar nu era pregătit nici pe departe să-şi lase prietenii să joace fără el. Era prea devreme ca să piardă.

— Eu nu sunt *thusia* al tău, s-a răstit Kenny.

Micul zeu a zâmbit. Dinţii îi erau la fel de deformaţi ca piciorul lui ondulat şi faţa lui asimetrică. A şchiopătat spre Kenny şi l-a măsurat din cap până-n picioare.

— Un tânăr chipeş. Un tânăr mândru. Zeii te vor considera delicios.

— Iac, a zis Vanhi. Nu l-ar considera nimeni delicios pe Kenny.

— Asta e lipsă de politeţe.

— Ori asta, a zis Hefaistos, ori pierdeţi cu toţii.

Kenny a analizat silueta ciudată din faţa lui, desenul animat exagerat care arăta ca un joc pe calculator, dar hiperreal în forma lui monstruoasă.

— Haideţi, prieteni. Abia am început să jucăm. Doar nu o să mă vindeţi aşa pur şi simplu, nu?

— Cu toţii trebuie să murim odată si-odată, a zis Peter.

— E doar un joc.

— Cum rămâne cu „mori în joc, mori în viaţa reală”?

— *Probabil* nu este adevărat, l-a tachinat Peter.

— Trebuie să existe o altă cale, a spus Charlie. Ce zici de o capră?

— E adevărat, a vorbit Kenny piţigăiat. Eşti un zeu grec, nu-i aşa? Grecii antici sacrificau animale, nu oameni.

Hefaistos i-a zâmbit.

— Tu eşti un animal pentru mine.

— Of, haide, fă asta pentru echipă. Nu e ca şi cum micul George o să te omoare *cu adevărat.*

Peter a mers spre omuleţ şi şi-a dus braţul în faţă, ca să demonstreze că trecea prin el. Dar nu a apucat să facă asta, pentru că Hefaistos s-a ferit exact la

timp şi şi-a arătat indignarea, aranjându-şi părul şi şalul.

— Nu trebuie să moară nimeni, a zis Hefaistos teatral. E de ajuns doar o picătură de sânge. Una singură. Nu e prea mult, nu-i aşa? O picătură de sânge, în schimbul puterii pe care v-o ofer? Focul lui Dumnezeu!

— Bine.

Kenny a întins degetul în faţa zeului virtual.

— O singură picătură. Haide.

Nu părea îngrijorat, având în vedere faptul că o imagine virtuală nu ar fi putut să-i ia sângele.

Hefaistos a dat din cap mulţumit.

A şchiopătat prin cameră spre o secţiune cu ţevi care erau conectate la un aparat ce zumzăia. Pe suprafaţa plată se aflau nişte mănuşi de muncitor, nişte resturi argintii de ţevi şi o cutiuţă cu lame lăsată de cei care lucraseră acolo. Când Kenny a deschis cutia şi a văzut lamele care erau puse aiurea înăuntrul ei, i-a picat zâmbetul.

Hefaistos i-a spus fericit:

— O singură picătură e de ajuns.

— Nici gând.

Kenny le-a aruncat o privire Ocrotitorilor.

Nu a zis nimeni nimic.

Atmosfera din cameră se schimbase dintr-odată, de la distractivă la neliniştită. Jocul nu avea cum să-i ceară lui Kenny să se taie de-adevăratelea, nu-i aşa?

— Nu vorbeşti serios, nu? a întrebat Kenny.

Silueta a aşteptat, bătând din piciorul lui bun.

— Ba cred că el chiar vrea asta, a răspuns Peter.

— El? Ăsta? E un joc nebunesc. Nu o să mă tai.

— Sigur că nu, a zis Charlie.

— Păi atunci, cred că timpul vostru în Jocul lui Dumnezeu a expirat, i-a anunţat Hefaistos pe un ton plăcut.

— E doar o mică tăietură, a zis Alex. Adică, una singură. E ca o înţepătură de ac.

— Fă-o tu.

— Bine, o s-o fac.

Alex s-a întins să ia lama. Dar Charlie l-a oprit.

— Nu. Nici gând.

Acesta era Alex de care se temea. Nihilistul care se purta de parcă nu era mare lucru dacă s-ar fi tăiat, de parcă ar fi trecut prin altele şi mai rele.

Hefaistos a clătinat din cap.

— Trebuie să fie cel mai tânăr.

— Zeul a vorbit, a zis Alex.

— Cânt la violoncel. Nu pot să-mi tai degetul.

— Taie-te la mâna stângă, i-a spus Alex.

— Mâna stângă este cea cu care se cântă.

— Atunci dreapta! i-a aruncat-o Alex cu veselie.

— Nu fac asta.

— Nu se taie nimeni, a intervenit Charlie. Nu pot să cred că luăm asta în considerare.

— Cum putem avea garanţia că ne vei da ceea ce ne-ai promis? l-a întrebat Peter pe zeu.

— Peter.

Charlie s-a apropiat de el, uşor agresiv.

— Nu vom face asta.

Peter nu a părut îngrijorat.

— O, desigur că vă pot da ceea ce vă promit, le-a spus Hefaistos. Şi mult mai mult de atât. Şi ştiu exact împotriva cui vă doriţi să folosiţi această putere. Am prevăzut asta. Va fi o victorie splendidă. Dezlănţuirea furiei zeilor pe bună dreptate. Dar a sosit clipa. Trebuie să luaţi o decizie. Vreţi s-o obţineţi? Veţi face ceea ce trebuie? Nu voi mai aştepta.

Zicând toate acestea, Hefaistos le-a întors spatele şi a început să şchiopăteze, cu bastonul scoţând zgomote în timp ce se îndrepta spre umbrele din colţul îndepărtat al camerei întunecate.

Toată lumea se uita la Kenny. Totul depindea de el.

— O s-o fac, a spus el, luându-i pe toţi prin surprindere.

— Nu, a zis Charlie.

Era prea mult să-şi dea sângele. Chiar dacă era doar o înţepătură stupidă.

— Suntem prietenii tăi.

Charlie s-a uitat urât la restul grupului.
— Nu o să te forţăm să faci asta.
— Nu mă forţează nimeni. Eu vreau s-o fac. Am evitat subiectul toată ziua. Cu toţii ştim ce i-a făcut Kurt lui Alex. Îl urăsc pe tipul ăla. Nu am putea niciodată să i-o întoarcem pe stradă. Dar putem face asta.
— Nici măcar nu ştim dacă… chestia asta… spune adevărul.
— Eu aş da o picătură de sânge ca să aflu. Tu nu ai face-o? Pentru Alex?
— Deja a făcut-o, a intervenit Alex. Kurt deja a luat mai mult de o picătură de sânge de la tine, i-a zis el lui Charlie. Tu ai făcut asta pentru mine. Care e diferenţa aici?
Charlie ar fi vrut să spună „Pentru că mie nu-mi pasă de mine". În schimb, a ridicat din umeri. Se săturase să facă pe dădaca.
— E alegerea lui Kenny.
— Atunci o s-o fac, a spus acesta. O singură picătură.
Kenny era bursier, dar plăcerea lui vinovată erau jocurile pe calculator. Şi nu orice jocuri. Îi plăceau mult cele vechi. Jocurile de aventură de odinioară. *Zac McKraken, Maniac Mansion, Monkey Island.* Puzzle-urile erau prosteşti, grafica era teribilă, şi totuşi îi distrăgeau atenţia – de la fotbalişti, de la idioţi, de la rasiştii care-l priveau de sus, de la copiii negri care-l certau pentru că era prea alb, ce naiba o mai fi însemnând şi asta. Nu-şi găsea locul nicăieri, decât în grupul Ocrotitorilor. Iar acum putea să facă jocul să continue. Pentru ei.
Era o idee bolnavă să-şi taie propriul deget cu lama doar ca să vadă ce avea să facă un zeu grec virtual în continuare? Tim Fletcher şi Kurt Ellers se distrau făcându-şi contuzii. Ăsta era un preţ mic pentru o mică aventură.
Kenny a scos o lamă uşor şi, spre uşurarea lui, a observat că nu era neapărat veche sau ruginită. Mai târziu avea să dezinfecteze înţepătura cu alcool. Şi să-şi facă vaccin antitetanos.

Aşa că ce naiba.

Înainte să se gândească de două ori, observând cum toţi ochii Ocrotitorilor erau mari cât cepele, a împuns lama în deget şi apoi a ridicat-o, scoţând un scâncet.

— La naiba, i-a scăpat lui, tipul care era atât de cuminte încât mai devreme abia dacă i-ar fi venit să spună „valea”.

A tăiat mai adânc decât ar fi vrut. A ţinut degetul ridicat în lumina obscură şi a văzut picăturile roşii cum se adună şi curg pe mână.

— Delicios, a zis Hefaistos.

21.
CODUL SÂNGELUI

În zona de joc apăruse un furnal cu cărbuni aprinşi, care scotea fum.

Hefaistos i-a făcut semn lui Kenny să-şi ducă mâna la gura lui şi apoi a luat cu degetul o picătură de sânge şi şi-a dus-o la buze.

— Da, a zis Hefaistos, molfăind. Asta va fi de ajuns.

Charlie a scos un oftat. Era grotesc, dar faptul era consumat. Acum puteau merge mai departe să-şi primească premiul.

Kenny părea să gândească la fel. Tensiunea de pe umeri i-a dispărut. Îşi îngrijea degetul care îi sângera mai mult decât voise.

— Nu are rost să irosim, a zis Hefaistos.

„Serios, s-a gândit Charlie, chiar trebuie să-l privim pe micul vârcolac cum bea şi mai mult sânge?"

Dar Hefaistos a avut altă idee.

A bătut cu bastonul pe suprafaţă plată a radiatorului care zumzăia.

— Trebuie să scrii ceva.

A arătat spre degetul sângerând al lui Kenny.

— Cu ăsta.

— Super, a zis Alex. Asta e la nivelul Prietenilor din Criptă.

Charlie s-a gândit că ăsta nu era tocmai un model al succesului. Potrivit legendei, jumătate din ei au fost arestaţi, iar liderul şi-a ratat şansa de a merge la Universitatea Princeton, aşa că s-a aruncat de pe acoperişul şcolii.

— Ai făcut o promisiune, i-a spus Charlie lui Hefaistos. O singură picătură. Asta ai spus.

— Am minţit?

— Dă-ne Respiraţia lui Dumnezeu, s-a rostit Kenny la el.

— Treaba voastră.

Hefaistos a început să plece şchiopătând.

— Nenorocitule pitic, a zis Vanhi.

— Fără mesajul cu sânge *rămâneţi fără premiu.*

Şi-a încrucişat braţele ca un copil încăpăţânat.

— Care e mesajul? a întrebat Peter.

Hefaistos le-a spus.

— Nu o să fac asta, a zis Kenny.

Până la urmă era o persoană religioasă, sau cel puţin provenea dintr-o familie religioasă. Ce ar fi crezut *părinţii lui despre el? Totul părea greşit.* Extrem, morbid de greşit.

S-a uitat la Peter, care a dat din umeri, spunând parcă „De ce nu? Nu e decât un joc".

Kenny s-a uitat la Vanhi, care credea în Sfânta Treime a programării, a vopselei de păr şi a chitarei bas. Părea neîngrijorată, ca şi cum nu ar fi fost nicio diferenţă între înţepătură şi asta.

Nici nu s-a mai obosit să se uite la Alex. Kenny văzuse deja expresia *înfometată din ochii lui.* Orice ar fi fost toate astea, Alex voia mai mult.

În cele din urmă, s-au uitat cu toţii la Charlie.

Charlie a oftat. Dă-o încolo. Măcar acum să mai fie şi altcineva vocea raţiunii.

— De ce nu? Am ajuns până aici.

Kenny a dat din cap, dar Charlie i-a văzut dezamăgirea din ochi.

— Bine. Pentru Alex.

Kenny a îngenuncheat în faţa radiatorului şi a început să scrie cu degetul.

Nu avea suficient sânge. A închis ochii şi a tras aer adânc în piept.

— Odată ce am început ceva, trebuie să duc la bun sfârşit.

A luat din nou lama şi a strâns din dinţi. Al doilea deget, cu mâna înclinată.

Hefaistos l-a privit, cu colţul gurii sale strâmbe ridicat într-un zâmbet. Apoi a plecat, dispărând în umbrele din spatele ţevilor şi conductelor.

— Hei! a strigat Kenny. Ai promis!

Dar înainte să apuce să se mai plângă, s-a auzit un scârţâit şi portiţa de la foc s-a deschis, în timp ce fumul virtual ieşea pe ea. S-au adunat în jurul

furnalului, care avea o strălucire de un portocaliu roşiatic, iar flăcările le-au vorbit.

Ceea ce au şoptit ele era un cod, practic o serie de instrucţiuni, porunci, indicii şi incantaţii – pentru că, la urma urmelor, care era diferenţa dintre o soluţie de programare şi o vrajă? Ambele erau un şir precis de cuvinte într-o limbă secretă ştiută doar de iniţiaţi, menită a manipula o realitate care este intactă doar pentru cei care erau dornici s-o accepte astfel. Jocul le-a dat exact ceea ce le-a promis Hefaistos: un instrument pe care îl puteau folosi în timpul orei a doua, când Kurt era prezent, pentru a-l ataca printr-o răzbunare invizibilă.

Doar la auzul cuvintelor şi ştiind ce avea să urmeze, Ocrotitorii s-au simţit puternici şi îmbogăţiţi.

Telefonul lui Charlie a vibrat.

Primise un nou mesaj de la Dumnezeu. Dar de data aceasta era doar pentru el.

22.
LEVIATAN

Abia aşteptau să vină ora a doua.

Au ieşit de la subsol exact când soarele răsărea, ciufuliţi şi somnoroşi după noaptea lor albă, şi au încercat să stea treji în timpul primei ore. Charlie s-a tot uitat la noul mesaj straniu de la Dumnezeu:

Vino la 8710 S. Wayland
Singur – – Nu spune nimănui sau nu va mai fi valabil.
Control Social – – L-ai câştigat.

„Nu spune nimănui sau nu va mai fi valabil."

De ce încerca Jocul să-l separe de prietenii săi?

A căutat adresa pe Google. Era doar un spaţiu cu magazine. Nimic mai mult.

A sunat clopoţelul şi s-au dus în sala de ştiinţele naturii – cu excepţia lui Vanhi, care se ducea la arte – schimbând priviri neliniştite, dar înverşunate.

Când Kurt Ellers şi-a făcut apariţia, ocupându-şi locul lângă Caitlyn Lacey şi punându-şi mâna pe fundul ei ca şi cum ar fi fost proprietatea lui, fără să se uite la celelalte rânduri de bănci, au zâmbit.

Poate că Peter a zâmbit puţin mai mult, pentru că şi-o putea imagina pe Caitlyn fericită să şi-o tragă cu el în ascunzişul câmpurilor de lângă Meadow Drive, şi totuşi la fel de fericită să-l privească de parcă ar fi fost nebun atunci când o întreba dacă vrea să meargă cu el la bal. Caitlyn era imaginea în oglindă a lui Mary: la fel de populară, dar rea, în timp ce Mary era bună, crudă în timp ce Mary era curioasă şi deschisă.

— Bine, a zis Peter uşor. Hai s-o facem.

— Să ţineţi minte planul, a zis Charlie.

— Dap.

A început ora, iar doamna Harlingen vorbea despre forţele vulcanice care porneau din adâncul pământului de sub ocean şi fierbeau ajungând în apă. Lui Kenny îi amintea de ceva întunecat şi primordial, cum ar fi Leviatan, acel monstru de

mare antic din Biblie. Precum puterea pe care urmau s-o dezlănţuie.

A dat click pe slide-urile din PowerPoint de pe ecranul mare de deasupra lor:

Izvoare hidrotermale.

Izvoare hidrotermale de pe fundul oceanului.

Viermi tubifecşi şi moluşte – melci de mare cu limbi dinţate.

Focuri şi creaturi ale adâncurilor!

Kenny a şoptit:

— Poţi să-l prinzi pe Leviatan într-o plasă de peşti sau să-i legi limba cu o frânghie?

Peter a început să noteze codul pentru Respiraţia lui Dumnezeu pe telefon, subtil, pe sub bancă, lucru la care orice adolescent de pe pământ era expert.

Kurt Ellers trebuie să fi scris şi el ceva, şi câteva secunde mai târziu, Caitlyn Lacey a aruncat o privire telefonului său şi a chicotit cu răutate.

Charlie şi-a adus aminte cu mândrie cum a zdrobit ultimul telefon al lui Kurt, înainte să transmită lumii întregi imaginea cu Alex cu pantalonii în vine, plângând şi cu mucii curgându-i pe faţă.

Kurt şi-a băgat telefonul la loc în buzunar.

Peter a continuat să scrie, ochii săi zburând de sus în jos subtil.

— „Poţi să-i umpli fundul cu harpoane sau capul cu suliţe de pescuit?”, recita Kenny în barbă.

Peter a urmat instrucţiunile cu atenţie, rând cu rând, întocmai cum le-a arătat focul:

x = getPosX()

y = getPosY()

Avea să înceapă în curând şi nu avea să dureze prea mult.

„Cine îndrăzneşte să-i deschidă gura, plină de dinţi înfricoşători?”

size = getOldSize () + 1

„Horcăitul lui provoacă explozii de lumină; ochii lui sunt ca nişte raze ale răsăritului.”

Def transmit (z):

„Respiraţia lui aprinde cărbunii, iar flăcările îi ies pe gură.”

sendLocation (x, y, z, size)

Peter a trimis instrucţiunile, una câte una.

Acum nu trebuiau decât să aştepte momentul potrivit pentru a-şi pune planul în practică.

Degetul său atârna deasupra tastei.

Încă o dată, Kenny a spus un citat din Cartea lui Iov:

— „Îi conduce pe toţi cei care sunt aroganţi; este rege peste toţi cei care sunt mândri.”

Acela a fost momentul în care Kurt Ellers a simţit ceva cald în buzunar, lângă turul pantalonului. Nu era neplăcut, era doar ciudat. De unde să ştie el ce avea să facă bucla infinită a semnalului din telefon?

Apoi, s-a întâmplat atât de repede. Bateria cu litiu din telefonul lui Ellers a creat o ieşire termală, un gaz în creştere care a dus la o presiune incredibilă într-un spaţiu mic de metal.

Juraseră că o s-o facă doar când telefonul era în mâna lui Ellers sau pe banca lui. Probabil că avea să se sperie. Dacă prindeau un moment bun, poate că ar fi şi ţipat chiar în faţa întregii clase. Oricum, avea să-l coste 700 de dolari, al treilea telefon în două zile. Asta da dreptate. Merita şi mai rău, dar nu aveau de gând să se coboare la nivelul lui.

Dar telefonul nu era pe bancă. Era în buzunarul lui.

Reacţia chimică a fost rapidă şi violentă. Pantalonii lui Kurt Ellers au luat foc. A sărit din scaun şi toată lumea s-a întors să se uite cum ţopăie ca un nebun, apoi a căzut pe jos urlând şi rostogolindu-se ca să stingă flăcările. Elevii din jurul lui au rămas cu gura căscată. Unii s-au împins în bănci. Unii au ţipat. Alţii şi-au scos telefoanele şi au filmat.

Doamna Harlingen a luat extinctorul de pe perete şi a fugit la Ellers, dar micile flăcări se stinseseră deja. Ea nu şi-a dat seama de asta, aşa că l-a umplut de spumă albă.

S-a ridicat în picioare.

O senzaţie stranie de calm s-a aşternut peste cameră.

S-a uitat în jur cu ochii lui maliţioşi.

Era rănit, dar nu prea rău. Putea să fie mult mai rău. Avea o gaură în pantaloni care-i lăsa la iveală jumătate de coapsă şi marginea carbonizată a boxerilor. Pielea i se înroşise, dar nu era prea rănită. A gemut de durere o clipă, apoi şi-a venit în fire. Dar l-a cuprins ruşinea, iar obrajii i s-au înroşit.

Lumea a râs. Nu toţi. Nici măcar majoritatea. Dar destui, văzându-l cum stătea acolo, acoperit de spumă şi cu cracul pantalonului ars. Poate că le aducea aminte de abuzurile pe care le-a provocat, nu doar lui Alex, ci şi altor zeci de elevi. Pe care i-a băgat în vestiare. I-a strigat poponari şi rataţi. Încă din şcoala primară.

Au râs, unii mai neliniştiţi, alţii nu, până ce doamna Harlingen le-a aruncat o privire atât de severă încât camera s-a cufundat în linişte, şi l-a ajutat să meargă până la uşă, o imagine destul de comică, el fiind un uriaş ce *şchiopăta* sprijinindu-se de doamna Harlingen, o femeie cu un pulover urât pe ea şi cu o coafură stil anii ’80.

L-a ajutat să ajungă la uşă ca şi cum ar fi fost cel mai bun elev din şcoală, şi cu o ultimă privire moralizatoare care spunea „Să nu mişte nimeni”, l-a ajutat să meargă la cabinetul medical.

23.
PREA DEPARTE

Ocrotitorii s-au adunat în jurul mesei şi şi-au şoptit uşor.

— Fir-ar să fie! a zis Peter. Aţi văzut asta?

— Nu a ştiut ce l-a lovit, a zis Alex, cu zâmbetul până la urechi.

— Nu ăsta a fost planul.

Vanhi era furioasă. L-a împins pe Peter în piept.

— Trebuia s-o faceţi când avea telefonul pe bancă. Nu în buzunar.

— Eu nu am apăsat niciodată pe Trimite. Nu am fost eu.

— Da, sigur.

— Poţi să crezi ce vrei. Eu spun adevărul. Am vrut să-l pedepsesc pe tip. Nu să-l ard de viu.

— Juri? l-a întrebat Charlie, încercând să-şi dea seama dacă minte.

— „Şi tu, Brutus?” Nu l-am ars intenţionat, ce dracu’. Nu sunt psihopat.

— Eu cred că a meritat-o, a zis Alex. Ar fi trebuit să fie şi mai rău de-atât.

Toată lumea s-a holbat la Alex timp de o secundă tulburătoare.

— Nu spune asta, l-a mustrat Vanhi.

— Poate că a făcut-o jocul, a zis Peter. Gândeşte de unul singur.

S-au despărţit în timpul orei a treia, iar Vanhi l-a tras pe Charlie deoparte.

— Tu îl crezi?

— Pe Peter? Sigur. Face el prostii, dar nu minte.

— De unde ştii tu?

— Îmi fac mai multe griji pentru tine, a zis Charlie. Ar trebui să renunţi înainte ca lucrurile să scape de sub control. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu Prietenii din Criptă. Nu renunţa la Harvard pentru asta.

Vanhi s-a simţit ruşinată. Îşi minţise părinţii. Îl minţise pe Charlie. Avea la fel de puţin de pierdut

ca şi el.

— Ai început cererea *ta* de înscriere la Harvard? i-a aruncat-o ea.

— Nu.

— Atunci nu mai îmi spune mie ce să fac.

Când a plecat, Vanhi şi-a verificat telefonul, care vibrase în buzunar. Primise un mesaj anonim:

Ştiu secretul tău.

24.
ŞTIE

Vanhi a simţit că-i sare inima din piept.

Avea un singur secret. Nu-l spusese nimănui. Doar a măsluit raportul şcolar, a primit semnătura părinţilor ei, iar apoi l-a modificat la loc.

A scris:

Care secret?

Nu a trebuit să aştepte. Mesajul a apărut, arătând raportul ei *şcolar.* Nota ei falsificată se schimba, era când zece, când şase, răsucindu-se ca o bandă Möbius. A sosit şi răspunsul, scurt şi la obiect:

Trişoareo.

Vanhi a înjurat în barbă. I-a scris:

Cine eşti?

Nu a primit niciun răspuns.

Dar ştia cine era. Nota proastă fusese luată cu un an în urmă. Atunci de ce primea ameninţarea tocmai acum? Era Jocul. Trebuia să fie. De ce a acceptat să joace? De ce nu a ascultat când Charlie a rugat-o să nu joace? Nu i-ar da niciodată satisfacţia să spună că a avut dreptate. A fost alegerea ei. Fir-ar să fie. Era vina ei, orice ar fi făcut. O s-o repare şi pe asta, aşa cum a reparat nota ei proastă. Putea să depăşească tehnologic acest joc groaznic.

Vanhi a încercat să identifice numărul de la care a fost trimis mesajul, dar era mascat şi anonim, având zeci de rute. Nu avea niciun sfârşit. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Avea de gând să scrie din nou, dar i-a luat-o înainte.

Stai liniştită. Am nevoie doar de o favoare.

Charlie a plecat repede la prânz şi s-a dus spre 8710 South Wayland.

Trebuia să afle.

Vino la 8710 S. Wayland

Singur – – Nu spune nimănui sau nu va mai fi valabil.

Control Social – – L-ai câştigat.

Mai devreme, dăduse peste Mary pe hol, iar ea l-a oprit, părând supărată. Auzise deja ce se întâmplase cu Kurt Ellers. Încă mai purta brăţara aia nenorocită. Poate că Vanhi avea dreptate. Nu avea să-l aleagă niciodată pe Charlie. Chiar dacă părea să-l placă, tot nu avea nicio şansă. „Control social, pe naiba, s-a gândit Charlie. Nu controlez nimic."

— Ce aţi făcut?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Kurt. Se ia de prietenul tău şi apoi telefonul lui explodează ziua următoare?

— Nu „s-a luat" de prietenul nostru. L-a torturat.

— Sunt de acord. Dar aţi fi putut să-l răniţi serios.

Aproape că a spus „Nu a fost ăsta planul", dar aşa ar fi recunoscut.

— Nu am fost noi, a mormăit Charlie.

Ea i-a analizat faţa.

— Bine.

Nu putea să-şi dea seama dacă-l crezuse sau nu.

L-a lăsat acolo şi s-a dus în parcare de una singură, îndreptându-se spre maşina ei, până când Tim a venit dintr-o parte şi a oprit-o. Au schimbat câteva vorbe, iar apoi i-a pus mâna pe spate şi a condus-o la două maşini mai încolo, spre camioneta lui stil „Sunt un nemernic". A închis uşa pentru ea, destul de tare.

Plin de nervi, Charlie s-a dus la maşina lui veche şi vai de capul ei, s-a rugat să pornească şi când a mers, s-a dus direct la locul în care nenorocitul ăla de joc i-a zis să meargă. „Hai să vedem ce am câştigat", s-a gândit el.

25.
CUTIA

Stai liniştită. Am nevoie doar de o favoare.

Vanhi s-a dus la acea casă aşa cum i-au spus instrucţiunile. Nu-i venea să creadă că asculta de comenzile unei persoane anonime care ar fi putut foarte bine să fie doar un algoritm maliţios. Părinţii ei sacrificaseră totul pentru ea, *îşi părăsiseră* prietenii şi familia ca să se mute pe cealaltă parte a lumii doar ca ea să poată creşte în ţara oportunităţilor. Gândul că vreun joc putea să distrugă asta acum era de neconceput.

Aşa că a urmat indicaţiile pe care jocul i le-a trimis pe hartă şi a ajuns la o casă de pe strada Tremont, dintr-o zonă suburbană a altui district şcolar. N-avea habar cine locuia aici.

Exact când se întreba ce să facă mai departe, a primit un mesaj:

Bate la uşă.

S-a uitat în stânga şi-n dreapta să vadă dacă era urmărită. Cartierul era liniştit. Nu era nimeni pe stradă. Perdelele erau trase. Câinii lătrau în spatele gardurilor. S-a îndreptat spre uşa din faţă şi a bătut.

Niciun răspuns.

Jocul i-a trimis:

Du-te prin spate.

Vanhi avea senzaţia că cineva o lua peste picior. A privit iarăşi în jur. Nu o urmărea nimeni. S-a dus la poarta dintr-o parte şi a închis ochii. Chiar avea de gând să facă asta? *„Ştiu secretul tău?* Da, avea de gând s-o facă.

A apăsat pe clanţă, dar poarta era închisă pe dinăuntru. S-a uitat prin gard şi a văzut cum atârna un lacăt.

— Fir-ar să fie.

Uitându-se în jur încă o dată, s-a strecurat prin capătul gardului cu scânduri orizontale. A pus piciorul pe unul din ele şi a urcat pe gard. Era un gard de doi metri şi jumătate înălţime şi trebuia să

seară în iarbă pentru că nu avea pe ce să pună piciorul în partea din interior. A tras aer adânc în piept şi şi-a dat drumul. Era mai departe decât *îşi imaginase* şi a aterizat urât pe un picior, trebuind să se împleticească să atenueze impactul. În timp ce s-a ridicat şi s-a şters de praf, un câine legat a venit la ea.

Ea a căzut pe spate, dar câinele doar a sărit şi a lins-o pe faţă până a început să râdă şi să-l mângâie pe urechi.

— Bine, bine, amice. Suntem prieteni. Mersi pentru că nu m-ai sfâşiat.

S-a pus cu burta în sus ca să-l mângâie.

Vanhi s-a uitat la telefon. Mai primise un mesaj.

Ia-o.

Nu a fost nevoie să întrebe ce să ia.

În mijlocul curţii, ieşind atât de tare în relief, era o cutie de carton învelită de zeci de ori în hârtie de ambalat.

S-a auzit un şuierat şi s-a uitat la fereastra de la casă, acolo unde o pisică se holba la ea cu ochii ei galbeni, nefiind nici pe departe la fel de prietenoasă precum câinele.

A sunat telefonul în biroul ziarului şcolii. Era al lui Eddie Ramirez, redactorul-şef. Sau, aşa cum îi plăcea lui să-şi spună, RŞ.

Kenny venise acolo pentru întâlnirea lor de la prânz. Arunca din când în când priviri la Candace Reed, minunata lui colegă editor. Eddie îi *învinsese* pe amândoi şi obţinuse postul de RŞ. Kenny îşi spunea că asta însemna că el şi Candace aveau măcar un lucru în comun, dar Candace era mult mai intrigată de câştigul lui Eddie decât de pierderea lui Kenny.

Voia să se întoarcă la Joc. Cum putea ziarul şcolii să concureze cu zei animaţi care se mişcau în spaţiu real?

Dar şi-a schimbat părerea când telefonul a sunat şi ochii lui Eddie Ramirez s-au luminat.

— Ăă… da… sigur… OK.

S-a uitat la ei.
— Am primit un pont tare.
Kenny s-a uitat la Candace şi şi-a dat ochii peste cap. Eddie era întotdeauna în căutarea unei ştiri de senzaţie pentru a transforma *Tiger Claw* dintr-un ziar care laudă victoriile la fotbal în rampa lui de lansare spre o carieră în jurnalism. Şi nu-i păsa dacă trebuia să calce pe cadavre ca să poată ajunge acolo.
— Uitaţi tot ce am vorbit mai devreme, a zis Eddie.
— Cum am putea uita de burgeri într-o zi de vineri? a zis Candace pe un ton sarcastic.
— Tocmai am aflat ceva.
— O nouă ştire? a întrebat Kenny.
— Da. Şi nu e vreo prostie legată de bal.
Eddie s-a aplecat.
— Graffiti satanice pe proprietatea şcolii.
Kenny s-a uitat surprins. Avea mâna în poală, cu bandajele pe ambele degete. Şi-a amintit de cât de tare l-au durut. O ţinea ascunsă, sub masă.
— Serios?
Ultima ştire a lui Candace fusese „Whiz Quiz Team vine la Westbrook".
— Cum adică *satanic?* a întrebat Kenny, încercând să pară relaxat.
— Nu au spus ce anume.
— Unde? a întrebat Kenny.
— În sala cazanelor, la subsol.
Kenny a încercat să-şi menţină faţa neutră.
— Cine a sunat?
— Nu ştiu. A fost un pont anonim.
— Ce voce avea?
Eddie a ridicat din umeri enervat.
— Cui îi pasă?
— Bărbat, femeie, bătrân, tânăr?
— Bărbat. Tânăr. Plictisitor. Mă rog. Nu înţelegi care e ideea? „Graffiti Satanice în Şcoală". Asta chiar ar putea atrage atenţia asupra noastră. Exact la timp pentru înscrierile la facultate.
Creierul lui Kenny o luase la goană. Cine a sunat? De ce? Ocrotitorii făcuseră ce a vrut Jocul.

De ce voia cineva să folosească asta împotriva lor?

Trebuia să gândească rapid.

— Dacă e o păcăleală?

— De ce ar suna cineva ca să ne păcălească?

— Să ne facă de râs. Să provoace un scandal. Ştiri false.

— De asta trebuie să investigăm. Cu asta ne ocupăm noi.

Eddie vorbea întotdeauna atât de pompos!

— Da, a zis Candace. De ce să nu verificăm ce e cu asta?

Eddie s-a uitat la Kenny cu atenţie.

— De ce eşti atât de împotrivă?

— Nu sunt. Doar încerc să fiu obiectiv.

Ăsta era cuvântul magic în jurnalism. De obicei puteai să câştigi o dezbatere cu el.

— Sigur, a zis Eddie. În regulă. Eu şi Candace o să ne ocupăm de asta.

— Nu, s-a grăbit Kenny să zică.

Era mai bine să fie şi el cu ei.

— O să merg şi eu.

— Nu avem nevoie de trei oameni pentru asta.

— Puteţi să vă treceţi pe voi ca autori, nu vă faceţi griji.

Asta a părut să-l mulţumească pe Eddie.

Kenny s-a avertizat că trebuie să-şi păstreze calmul. Deja îi veneau în minte chipurile părinţilor săi, care-l arătau cu degetul şi-l priveau acuzator. „A fost doar o glumă! ar fi spus el. Un joc! Nu îl venerez pe diavol, serios!” S-ar fi holbat la el şi i-ar fi spus: „Ai fost exmatriculat temporar şi ai pierdut şansa de a merge la Universitatea Columbia pentru un joc?” Aproape că ar fi fost mai bine dacă era un adevărat susţinător al diavolului. Măcar atunci ar fi fost condamnat.

— Sala cazanelor e încuiată, a zis Candace. Va trebui să intrăm cumva.

— Lăsaţi asta pe mine, a zis Kenny, aproape salivând de entuziasm. Asta ar putea fi ca Prietenii din Criptă.

Ochii lui păreau înfometaţi.

— Asta a spus cel care a sunat. „Chestia asta e la fel ca povestea aia oribilă cu Prietenii din Criptă”.

— Asta a fost acum douăzeci de ani, a zis Kenny.

— Satana a revenit în şcoală, dragul meu, a spus Eddie. S-a dat şi la ştirile *pe stat.*

— Nu cumva a murit unul din ei? a întrebat Candace.

— Dap.

Eddie a scos un fluierat. A făcut cu degetele o şcoală imaginară care pluteşte.

— Facem legătura între poveşti, a zis Candace. Întâmplările de atunci, magie neagră, adolescenţi în pericol. Chestiile astea prind la public.

— Şi totuşi, a spus Eddie cu generozitate, Kenny s-ar putea să aibă dreptate. Ar putea să fie o farsă.

Eddie a pocnit din degete teatral.

— Aa, am uitat să menţionez ceva.

Eddie s-a aplecat conspirativ, dar Kenny deja ştia ce avea să spună.

— La telefon, tipul a spus că arăta ca şi cum ar fi fost scris cu sânge.

Alex era fascinat.

Fantezia îi oferise mereu o cale de scăpare. De bătăuşi. De cureaua de acasă. Dar asta depăşea cu mult jocurile cu zaruri obişnuite. Era chiar şi deasupra site-urilor pe care îi plăcea să stea. Cele despre care nu vorbea cu nimeni, care-i permiteau să-şi exploreze curiozităţile morbide.

Asta era ceva nou. Lumea reală şi cea virtuală se uneau.

A chiulit de la două ore şi s-a afundat şi mai mult în joc.

A găsit Templul din spaţiul ascuns de la etajul al treilea al şcolii, dar nu a putut să intre. A continuat să exploreze toată ziua, mergând numai uitându-se în jos la telefon, lucru ce ar părea nebunesc, doar că toată lumea mergea aşa. Nu trebuia să ştie nimeni că se uita *prin* el la o altă lume complet diferită.

Era înaintea tuturor prietenilor săi în Joc. Se pricepea la asta. Jocul continua să i-o spună. Era un

expert.

Îşi dorea doar să nu aibă telefonul între el şi lumea jocului. Îi distrăgea atenţia. Dar avea să rezolve asta.

Era singur pe hol şi toată lumea era în clasă.

Dar pe telefon, holul arăta ca un bazar, cu standuri în dreptul cărora se aflau diverşi zei vânzători sub formă de avatare.

A scris către bărbatul cu ochi negri din umbra unui stand:

Cât costă?

50.000 de Galbeni.

Nu am atâţia.

Personajul nu a răspuns. Doar a stat acolo, respirând uşor şi aşteptând ceva. Alex era emoţionat, dar entuziasmat. A scris o întrebare:

Ce trebuie să fac?

Charlie conducea încet prin cartierul în declin. Nu era urât, doar vechi. Şi pustiu. Spaţiul cu magazine era cam abandonat, chiar dacă era mijlocul zilei. Magazinele erau deschise, dar liniştite. Nu mergea nimeni pe străzi. Privea cum se apropie de adresa la care trebuia să ajungă.

8716.

8714.

8712.

Când a ajuns la 8710, a oprit.

Charlie a parcat maşina şi a coborât.

Se afla în faţa unei sucursale locale a unei bănci. Semnul de pe uşă spunea că închid la amiază. Afară era un bancomat.

Charlie s-a uitat în jur.

Nu era nimeni.

S-a uitat la bancomat.

Era doar un ecran obişnuit care-ţi ura bun venit.

Era pe cale să se urce în maşină şi să plece. Dar apoi a fost curios să vadă cum arăta bancomatul prin telefonul său.

Nu era nimic diferit. Arăta exact la fel ca în realitate.

S-a uitat în spate încă o dată, dar tot nu era nimeni în jur, cu atât mai puţin cineva care să se uite la el.

La mişto, a plimbat telefonul în jurul său.

Un bărbat stătea la distanţă urmărindu-l. A lăsat telefonul în jos şi a văzut că nu era nimeni acolo de fapt. L-a ridicat din nou, şi persoana era în acelaşi loc, pe partea cealaltă a străzii.

Faţa lui arăta ca o mască albă şi strălucitoare, aproape de porţelan.

Charlie a simţit cum se cutremură.

A mişcat telefonul în cealaltă direcţie.

Nu mai era nimeni altcineva.

Nu. Aşteaptă. L-a mai plimbat puţin. În capătul îndepărtat al spaţiului cu magazine, acolo unde se termina şi se făcea o curbă la stânga, se afla un alt bărbat, în spatele unui stâlp. Şi faţa lui era tot goală şi netedă. Avea o linie subţire drept gură. Neutră.

Când Charlie s-a uitat la el, silueta i-a întors privirea.

Charlie s-a întors spre primul bărbat, dar acesta dispăruse.

Bancomatul s-a luminat.

Nu pe telefonul lui, ci în viaţa reală.

Butoanele au început să fie apăsate pe ecran automat.

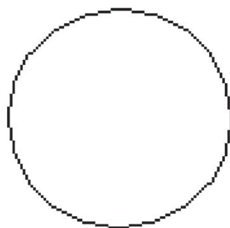
Apoi banii au început să iasă din el. În bancnote de douăzeci de dolari. Prea mulţi ca să rămână în orificiul de plastic, aşa că au început să cadă pe asfalt. Nu bătea deloc vântul în acea zi. Au fâlfâit pe asfalt lângă el.

Era timpul să plece. Ştia asta. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să ridice una dintre bancnote. Dacă ridica una, avea să o şi ia cu el. Dacă lua una, avea să ia şi altele.

S-a gândit la slujba lui groaznică de la centrul de fotocopiere. Locul în care a început să lucreze atunci când cheltuielile i-au doborât familia. S-a gândit la noul împrumut nebunesc al tatălui său. Camioneta nouă şi strălucitoare a lui Tim şi cel de-al treilea telefon nou-nouţ al lui Kurt Ellers.

Charlie s-a uitat în stânga şi-n dreapta şi a luat câteva bancnote de douăzeci de dolari de pe jos. Le-a băgat frumos în buzunare. A mai luat câteva, iar apoi le-a băgat pe toate până la urmă, întrebându-se câte mii de dolari câştigase.

Era pregătit să plece naibii de acolo odată, când ecranul s-a schimbat şi bancomatul vechi i-a arătat o poză nefinisată, un cerc neuniform, verde, pe un fundal negru.

Sub el, era trecut:

Un Inel care să-i Conducă pe toţi.[11]

Charlie ştia exact ce înseamnă.

„Doamne, ajută-mă, s-a gândit el, încep să înţeleg jocul ăsta."

26.
OCHIUL LUI DUMNEZEU

Peter s-a gândit la putere.

Tatăl său nu a avut niciodată parte de putere. Era un vânzător pe care nu te puteai baza, care s-a forţat să facă dreptul, lucrând part-time timp de cinci ani. Facultatea de drept abia dacă era acreditată. Companiile de top nu voiau să se atingă de el. Aşa că a început să dea lumea în judecată şi să-i stoarcă de bani. Se pricepea la asta. A făcut o grămadă de bani, i-a pierdut pe toţi, apoi i-a făcut din nou.

Mama lui Peter era o femeie pioasă şi ciudată care întotdeauna a crezut că merită mai mult. A fugit cu managerul tatălui său pe vremea când încă era vânzător, umilindu-i pe Peter şi pe tatăl său.

Peter a fost un copil gras, tocilar şi stângaci, dar nu a povestit nimănui asta mai târziu. Asta se întâmpla când era în Arizona, când era tachinat fără milă şi se întorcea acasă cu nasul sângerând şi palmele julite din cauza copiilor care-l trânteau la pământ. Încă îşi mai aducea aminte de gustul şi felul în care simţea pietrişul în gură. Când mama lui i-a părăsit, tatăl său a decis că se vor reinventa. S-a înscris la prostia aia de facultate de drept pentru programul de noapte. I-a spus lui Peter să slăbească zece kilograme până împlineşte zece ani, altfel o să-i vândă toate lucrurile. A pus o oglindă în camera băiatului cu un semn pe ea pe care scria GRAS. Tatăl lui Peter ajunsese să vadă problemele lor ca pe un simptom al aceleiaşi probleme: lumea era crudă, şi trebuia să scoţi ratatul din tine, ori aveai să te îneci. E mai bine să înveţi asta mai devreme decât mai târziu.

Până să se mute în Texas, Peter era slab şi tatăl lui era bogat. Fetele îl considerau pe Peter misterios şi fermecător. Tatăl lui a inventat o nouă poveste pentru ei: o soţie moartă, un fiu care a fost mereu slab şi o viaţă care a fost mereu bogată.

Era extenuant să-i faci pe toţi să creadă că nu-ţi pasă.

Chiar şi azi, Peter ştia cum să-şi împartă mâncarea în două şi s-o împrăştie prin farfurie ca să nu observe nimeni.

Oamenii credeau că el alege să nu se potrivească nicăieri, dar adevărul era că nu-şi găsise niciodată locul.

Până şi Caitlyn, dublura întunecată a lui Mary Clark, îl considera fascinant. De aceea făcea sex cu el pe ascuns, în timp ce se întâlnea cu Kurt Ellers în public.

Dar ceea ce a văzut Peter acum l-a rănit mai mult decât ar recunoaşte el vreodată.

Era în zona rambleului; sărise peste prânz ca să exploreze Jocul.

Charlie trebuia să se întâlnească acum cu el, dar plecase supărat cu maşina din campus cine ştie unde. Peter ştia că Charlie şi Vanhi nu-l credeau când spunea că nu el a fost cel care a făcut să explodeze telefonul lui Kurt în buzunar. Dar cum putea să-i învinovăţească pentru că erau suspicioşi, când toată viaţa lui era o minciună? E adevărat că nu a venit el cu acea minciună, dar o trăise suficient de mult încât să nu mai ştie cum să trăiască altfel.

A dat click pe inventar.

Cu toţi Galbenii pe care-i avea a cumpărat ceva care se numea Ochiul lui Dumnezeu. Era doar o versiune introductivă, doar pentru mesaje. Totuşi, suna distractiv să ştii că ai puterea să citeşti mesajele tuturor. Dar acum că citea mesajele pe care le interceptase cu ajutorul ei, nu mai era atât de sigur.

Mai devreme, Caitlyn îi ceruse să se vadă cu ea într-o sală de clasă goală şi întunecată. L-a împins într-o bancă şi şi-a băgat mâna pe sub tricoul lui. În timp ce Mary era numai raze de soare şi flori, Caitlyn era arsenic şi otravă. Lui Peter îi plăcea cât de dură era, cum făcea întotdeauna ce voia ea, chiar dacă asta însemna să-l înşele pe Kurt şi să-l ţină ascuns pe Peter, lucru care-l durea. Ceea ce nu ştia

el despre Caitlyn era că învăţase cum să treacă prin viaţă uşor, mersese la Home Depot când avea doisprezece ani ca să cumpere un lacăt şi să-l pună la uşa de la dormitorul ei. Uneori persoanele rele locuiesc exact în casa ta.

— Îţi place? îi şoptea acum, muşcându-l uşor de ureche.

A împins-o uşor. Era întotdeauna indiferent. Întotdeauna mai presus de toate.

A ridicat din umeri şi i-a zâmbit uşor.

Juca teatru. Dar juca bine.

— Vrei să faci sex în şcoală? a întrebat-o el.

— Haide, o să fie distractiv.

— Sunt obosit.

— O să te fac eu să te răzgândeşti.

A pus mâna pe cureaua lui.

Se săturase să tot fie folosit. A oprit-o.

— Am venit pe la tine ieri. Nu erai acasă. Erai cu el?

Adevărul era că fusese la Careloft, făcea asta o dată pe săptămână, dar nu spusese nimănui. Faptele bune erau preocuparea lui Mary. Ea ţinea asta secret. Dacă cineva ar fi ştiu că ea, Caitlyn, se ducea acolo în fiecare marţi, ar fi crezut că pur şi simplu o copiază pe prietena ei superioară din punct de vedere social. Dar făcea voluntariat acolo de mai mulţi ani, învăţând cum să le vorbească supravieţuitorilor, şi o făcea să se simtă completă. Dar aşa ceva era total anapoda pentru că ea era cea răutăcioasă, toată lumea ştia asta şi se conforma, putea să-şi piardă rolul într-o clipă. Putea să dispară din scara socială. Aşa că a zis:

— Da, am fost cu el. Şi ce?

Peter a clătinat din cap, apoi a lăsat-o baltă. Avea să primească ce i se dădea. A mângâiat-o pe obraz.

Dar apoi i-a venit ei rândul să întrerupă momentul.

— Ce s-a întâmplat azi nu se mai poate repeta.

— Ce anume?

I-a zâmbit. Îl bucura faptul că ea ştia.

— Dacă vrei să mă mai vezi vreodată.

— Eşti îngrijorată că ţi-am rănit iubitul?
— Sunt îngrijorată că o să ne dai de gol.
— Şi care e problema cu asta?
— Of, Peter, i-a şoptit ea, sărutându-l pe gât.
A trecut cineva prin faţa clasei şi au îngheţat pe loc. Dar uşa nu s-a deschis. Paşii au mers mai departe. Şi-a dus buzele la urechea lui.
— Nu ar trebui ca un hacker să ştie cel mai bine că unele lucruri trebuie făcute pe ascuns?
Acum se gândea la asta, în timp ce urmărea cum Mary şi Caitlyn îşi scriau în timp real, mai întâi Mary, apoi Caitlyn.
E foarte drăguţ
La fel e şi maica Tereza dar nu mi-aş trage-o cu ea.
Chiar îmi place de el.
Atunci fă-o.
Mi-e frică. Ce o să facă el?
Cine, T?
Nu mai contează. Dar tu?
Peter?
Da.
Mă rog.
Am crezut că-ţi place de el.
E distractiv, aşa pe lângă, dar K e popular.
Şi?
Nu va fi bine pentru mine dacă K o s-o ia razna acum – am reuşit să ajung până aici.
Peter a recitit conversaţia. Apoi iar. Şi iar. De fiecare dată, i se întipărea şi mai bine. Caitlyn îi spusese că-l înşală pentru că e mai distractiv aşa. Adevărul era că făcea asta pentru că Peter era un ratat. La fel ca tatăl lui – avea toţi banii din lume, dar nu putea să ajungă nicăieri. O casă mare în coclauri, Regele Nimicului.
Nu ar fi spus niciodată nimănui cât de tare îl durea asta. Era lecţia pe care o învăţase cu mult timp în urmă. Grăsanul devine străinul misterios. Nu-i lăsa niciodată să se apropie, şi nu vor vedea Grăsanul dinăuntru.
Şi totuşi, ultimul rând îl intriga. Ce însemna?

Trebuia să afle.

Mary era în biroul psihiatrei.

Ea era perfectă, aşa că programările acestea nu existau, potrivit mamei ei.

De fapt, mama ei i-a interzis să meargă atunci când Mary i-a cerut, aşa că a găsit pe cineva pe care să-l plătească din buzunarul ei, folosind banii pe care îi câştiga în urma unei slujbe de birou despre care nu spusese nimănui, pentru că şi asta era jenant. Femeile din familia Clark nu lucrau pentru că nu erau nevoite s-o facă.

Doctoriţa Rocardi avea un birou mic cu diplome în ramă şi mărunţişuri adunate de prin lume: pisici cu o lăbuţă ridicată în semn de salut, totemuri zâmbitoare. S-a apropiat în scaunul ei cu roţi în timp ce Mary stătea perfect dreaptă pe o canapea tapiţată care avea pe ea prea multe perne zen.

— Azi era ziua lui, a zis doctoriţa Rocardi, în felul ăla specific ei care nu era nici întrebare, nici afirmaţie, ci undeva la mijloc.

— Da.

— Câţi ani ar fi avut?

— Douăzeci.

— Tu cum mai eşti?

— Bine.

Mary încerca să-şi menţină vocea calmă şi egală. Dar nu reuşea. Vocea ei era înecată şi firavă. Se întreba dacă doctoriţa Rocardi putea să-şi dea seama.

— Cum mai e cu venlafaxina?

— Nu-mi place. Mă face să mă simt ciudat.

— În ce sens?

— Puţin ca pe ace. Neliniştită.

— Se poate întâmpla. Te ajută să te simţi mai bine?

— Nu, a încercat Mary să fie sinceră, dar nu voia să se plângă. Mă simt destul de tristă.

— La fel ca înainte?

A dat din cap.

— Poate chiar mai rău, din cauza… perioadei acesteia. Dar în mare parte, la fel.

Doctoriţa Rocardi s-a aplecat spre ea.

— Spune-mi de ce. Mai e şi altceva?

Ajunsese şi aici. Mary era uimită de felul în care doctoriţa Rocardi ştia întotdeauna că Mary ascundea ceva. Asta făcea familia ei – ascundea lucruri. Toată lumea suferea, dar nimeni nu făcea nimic în privinţa asta. Puteai trăi în acel impas pentru totdeauna. Dar nu şi psihiatra. Ea se pricepea la slujba ei. Ea privea dincolo de aparenţe.

Mary s-a gândit la fratele ei. Copilul-minune, eroul şcolii, căpitanul echipei de fotbal, membru al Programului de Pregătire a Ofiţerilor. Era Tim înainte ca Tim să fie Tim. Dar în timp ce Tim era rău şi lipsit de suflet, Brian fusese mărinimos şi bun. Popularitatea lui era o grijă pe care o purta cu graţie.

Dar Brian s-a dus, iar Tim era cel mai apropiat de ceea ce fusese el. Şi Tim ştia asta. Ştia ceea ce doctoriţa Rocardi voia să ştie. Ce se afla dincolo de aparenţe.

Doctoriţa Rocardi a aşteptat ca Mary să spună ceva. Coarda timpului s-a întins până ce părea că avea să se rupă.

Îşi dorea să spună ceva.

— Nu, a răspuns în cele din urmă.

Doctoriţa Rocardi a dat din cap. Scaunul ei s-a dat uşor înapoi.

— O să diminuăm tratamentul cu venlafaxină. Nu poţi să te opreşti dintr-odată, dar o să facem uşor trecerea spre ceva nou care s-ar putea să funcţioneze.

— Bine.

Mary a simţit că-i vine să plângă şi s-a abţinut.

Aşa că avea să plângă mai târziu, la şcoală, în baie înainte de ora a cincea, exact înainte s-o găsească Tim. Din experienţă, ştia exact care erau băile în care era cel mai bine să plângi singur, fără să fii văzut de nimeni, atunci când, în ciuda tuturor

eforturilor tale, pur şi simplu nu te mai puteai abţine.

27.
VRĂJITORUL

Charlie a intrat triumfător în Neiman Marcus. Părea un alt univers în comparaţie cu spaţiul cu magazine în care fusese înainte.

S-a uitat după aceeaşi femeie care-şi ridicase sprâncenele sceptică ieri. Dar nu mai era aici, în schimb o femeie mult mai drăguţă care purta o eşarfă indigo era foarte fericită să-i vândă brăţara la 900 de dolari. Nu a avut ocazia să simtă mândria de a-i arăta femeii răutăcioase cât de mult se înşelase în privinţa lui, dar era conştient de faptul că tocmai cumpărase o copie aproape exactă a brăţării pe care Mary Clark o purta acum la încheietura ei perfectă. Acelaşi aur roz. Aceeaşi închizătoare delicată. Ştia că era oarecum ciudat să-i cumpere aceeaşi brăţară pe care o avea deja, dar ştia de ce o face. Ştia de ce i-a sugerat-o Jocul. Abia aştepta s-o vadă.

Charlie şi-a scos telefonul ca să-i trimită un mesaj:

Trebuie să ne vedem.

I-a răspuns relativ repede:

Nu acum. Tim e aici.

Charlie s-a strâmbat. Dar nu se simţea ca un amant. Mesajul i s-a părut oarecum temător: „Fii atent. E cu ochii pe mine”.

Era greu să-şi dea seama sigur. Fără tonul unei voci umane, puteai să citeşti un mesaj în zeci de feluri. Scria din pat, purtând un halat desfăcut? Sau din şifonier, cu uşa închisă?

Eşti bine?

Da. La 6 la Grove, bine?

Lui Charlie i-a săltat inima de bucurie. Dar de ce îl ascundea ea în pădure?

A simţit un amestec de speranţă şi ruşine. A optat pentru speranţă şi i-a răspuns:

Bine.

Dacă Jocul îl privea acum, spera că era mândru de el. Luase banii şi-i dăduse pe o brăţară de aur,

eliberând-o pe Mary din lanţurile lui Tim. Avea să-l prezinte prinţesei. Avea să ucidă bestia, prinţişorul întunecat. Putea să urmeze jocul de cuvinte neural al Jocului, indiciile sale comice. Brăţară – Cerc – Inel. Un inel care să-i conducă pe toţi.

Şi să devină rege?

Nu, nu-i păsa de asta.

Nu-i aşa?

Charlie a ieşit din magazin în mulţimea de oameni din mall. Se simţea bine să fie anonim, să se plimbe liber prin marea de cumpărători.

Telefonul i-a vibrat din nou, dar de data aceasta nu era Mary.

Când l-a deschis cu degetul mare, a apărut ceva ce nu căutase, harta mallului. S-a văzut pe el, un punctuleţ albastru care pulsează în mijlocul ecranului. Magazinele erau nişte cutii crem în jurul său, marcând arterele principale ale mallului. Apoi a apărut un punctuleţ roşu, ceva ce nu mai văzuse înainte pe Google Maps. Punctuleţul roşu se îndrepta spre el.

Charlie nu ştia ce înseamnă asta. Dar un limbaj codat antic îi spunea că „albastru înseamnă bine, roşu înseamnă rău”. Dacă un punctuleţ roşu se apropie de tine, orice ar fi, continuă să mergi.

Până la urmă, era culoarea luptătorilor răi cu săbii cu laser.

Pe măsură ce mergea, punctuleţul roşu îl urmărea.

„Am făcut ce a vrut Jocul, s-a gândit Charlie. De ce mă urmăreşte cineva?”

Charlie a trecut pe lângă Wetzel’s Pretzels şi a privit cum punctuleţul rămâne la o distanţă egală în spatele său. Când s-a oprit în faţă la Sbarro, punctuleţul roşu s-a oprit şi el, în spate. Când a început să meargă din nou, punctuleţul roşu l-a urmat după câteva clipe.

„Asta e o pedeapsă? s-a întrebat Charlie. Am ales greşit?”

S-a gândit la Blaxx, acele puncte de penalizare ameninţătoare. Le-a câştigat pe astea cumva?

S-a uitat în spate şi nu a văzut nimic în afară de obişnuitul flux de oameni dintr-o seară de vineri. Cumpărători care veniseră de la serviciu în hainele de lucru, familii cu cărucioare, sportivi în pantaloni de trening de la Juicy, moşuleţi serioşi. Punctuleţul roşu rămânea în spatele său. Oricine ar fi fost, Charlie nu putea să-şi dea seama.

Continua să se mişte.

„Nu trebuia să iau banii?"

„Nu trebuia să cumpăr brăţara?"

A făcut brusc la dreapta în faţa magazinului Macy's, a trecut de restaurant şi de cinematograf. Erau câteva afişe pentru un film de groază despre un ucigaş în serie care urmărea o femeie surdă *(Dead Quiet),* un desen animat cu o familie formată din elfi ce se numesc Hoppers şi un film despre răzbunare cu Mark Wahlberg.

Punctuleţul l-a urmat pe Charlie.

„Poate că am ales ce trebuie", şi-a dat el seama.

„Poate că ăsta este un premiu. Un avertisment că vine cineva."

Dar atunci: „Cine? Un paznic?"

S-a uitat peste umăr.

Nu a văzut niciun paznic care să vină după el.

„Un Ocrotitor care joacă împotriva mea?

(Nu – suntem o echipă.)"

Nu a văzut nimic neobişnuit.

„Chiar există punctuleţul roşu?"

Încă era destul de în spate. Charlie s-a oprit astfel încât să-şi ridice telefonul şi să scaneze lumea din spatele lui cu ajutorul ecranului. Nu a văzut nimic nou.

Când a decis să treacă prin Macy's, a apărut un alt punctuleţ roşu din direcţia aceea, tăindu-i calea. Împreună, cele două punctuleţe se îndreptau spre el din direcţii opuse. Acum se mişcau chiar dacă se oprise.

Charlie a luat-o la stânga pe un drum lăturalnic. Să-i lase să se ciocnească amândoi în timp ce el o lua printr-o parte. A trecut pe lângă exponatul cu recoltă din faţă de la Pottery Barn. Cele două

punctuleţe s-au întâlnit şi au luat-o amândouă pe drumul lui. A apărut un altul, venind din cealaltă parte a ecranului.

Cine erau oamenii ăştia?

Manevrele lui de scăpare l-au adus pe un coridor mic al mallului, în apropiere de câteva magazine mai ieftine – un magazin cu muzică şi filme la reducere care se numea Entertainz, un Spencer's Gifts, un magazin ieftin „skater" pentru fandosiţii care-şi căutau pantaloni scurţi.

Atunci şi-a dat seama că avea în buzunar o brăţară de 900 de dolari. Nu voia să fie la locul de întâlnire dintre cele trei punctuleţe în această parte a mallului. Era în mare parte pustiu. Cei câţiva adolescenţi care erau pe acolo păreau mai degrabă gata să se alăture furtului decât să-l ajute. Se simţea un miros puternic de marijuana şi zgomotul din căşti era atât de tare încât se auzea de la câţiva metri. Adolescenţii se uitau toţi la telefoane şi butonau, fără să-i pese vreunuia de el.

Charlie s-a decis să se întoarcă în centrul mallului, acolo unde erau cumpărătorii.

Apoi punctuleţele roşii de pe harta lui, care se apropiaseră din ce în ce mult, au dispărut.

A mărit imaginea de pe ecran.

Nimic.

Harta era tot acolo, iar punctuleţul albastru era în centru.

Punctuleţele roşii se apropiaseră destul de mult de el înainte să dispară.

Alarma sa interioară îi spunea că erau aproape acum, dacă menţinuseră acelaşi ritm.

Charlie a continuat să meargă. S-a uitat înainte şi-n spate, încercând să vadă cine ar fi arătat ca genul de persoană ce urmăreşte un tip la mall. S-a uitat iar prin telefon în timp ce mulţimea mergea grăbită pe lângă el. O femeie cu un cărucior care mergea în direcţia opusă s-a lovit puţin de el. Bebeluşul ei s-a holbat la el din cărucior şi, prin telefon, ochii lui erau roşii.

Charlie s-a dus direct spre ieşirea care dădea în parcare. Nu avea timp să aprecieze efectul de bebeluş demon. Ieşirea era la zece metri de el. Timp de o clipă, în mulţimea din spatele lui s-a văzut un cap mai înalt decât celelalte, un cap diferit pentru că era al unui minotaur cu ochii de un portocaliu roşiatic şi cu un inel mare la nas cu spume şi păr, capul de taur cu coarne mişcându-se în sus şi-n jos cu paşii unei persoane normale.

Cineva s-a lovit de Charlie din faţă, sau el s-a lovit de acea persoană, care i-a spus să se uite pe unde merge. Persoana a zis ceva de copii proşti, iar Charlie a mormăit o scuză şi s-a uitat în spate, dar cu telefonul jos nu mai putea să-şi dea seama cine era sau nu omul-taur, sau dacă mai era acolo.

Charlie a ajuns la ieşirea din faţă şi a simţit o rază de speranţă.

„Poate că asta nu a fost o pedeapsă sau o recompensă?

Poate că a fost doar un test, un alt obstacol prin care trebuia să treacă eroul."

S-a dus la maşină. Etajul al treilea al parcării era pustiu şi s-a uitat înapoi, dar nu a văzut nimic care să-l urmărească, niciun minotaur, nici măcar un centaur sau un Icar înaripat. Şi-a găsit maşina şi a scotocit prin buzunar după cheie – era ultima persoană de pe pământ care conducea o maşină fără telecomandă? – când deodată o mână a ieşit de sub maşină, ca într-una din poveştile alea vechi despre primejdiile din parcările de la mal care circulă prin suburbii.

Strânsoarea de pe glezna lui era puternică şi l-a luat prin surprindere, făcându-l să cadă. A căzut pe spate, lovindu-se de maşina de lângă el. Charlie a simţit cum mâna îl trăgea cu putere de gleznă, încercând să-l vâre sub maşină. S-a eliberat şi s-a ridicat în picioare, iar când mâna l-a apucat din nou, a lovit-o cu celălalt picior cât de tare a putut. Cu un trosnet de-ţi întorcea stomacul pe dos şi un urlet de durere, degetele s-au înmuiat şi s-au retras sub maşină. Charlie a luat cheile în timp ce omul ieşea

de sub maşină pe partea cealaltă, venind spre el, a băgat cheia tremurând, a sărit în maşină şi a închis uşa cu putere, lovind încuietoarea. A pornit maşina, a căutat cu mâna cutiuţa cu brăţara în buzunar, a tras aer în piept şi a plecat naibii de acolo.

„Ăsta nu a fost un paznic.

Nu a fost un Ocrotitor.

Cine mama naibii mai joacă jocul ăsta?

Şi de ce vin după mine?”

— Ţi-am spus că mai sunt şi alţii care joacă jocul, i-a spus Peter calm, stând întins pe iarba de pe rambleu. Vorbesc cu ei online. Aşa am găsit jocul de fapt.

— M-am gândit că sunt în Japonia. Sau în Germania. Sau în Ucraina. Nu aici.

— N-am nicio idee, Charlie. Toată lumea e anonimă. Sunt un miliard de oameni care joacă jocuri online. Unii dintre ei trebuie să fie aici.

— Dar credeam că toată chestia asta e „în subteran”.

— Este!

Peter a oftat ca şi cum i-ar fi dat o lecţie unui copil prost.

— Nu cred că înţelegi la ce scară sunt reţelele distribuite.

— Despre ce vorbeşti?

— Mă refer la statistici. Ştii care este probabilitatea să fii lovit de fulger? E foarte mică, nu-i aşa? E una la trei mii. Să zicem că şansa de a găsi Jocul lui Dumnezeu este de o sută de ori *mai mică.* Şi totuşi, tot înseamnă douăzeci de oameni pe oră. Ca să nu-i mai pun la socoteală şi pe cei care nu joacă, dar pe care Jocul îi manipulează să facă ceva.

— Cum poate să facă asta?

— Prin şantaj. Ştiri false. Manipulare socială.

— Doamne, în ce ne-ai băgat?

Peter a rânjit.

— În ce *ne*-am băgat?

Charlie a ridicat mâinile. Peter avea dreptate. Nu avea niciun rost să nege totul.

— Am văzut şi alţi oameni pe telefon, la mall. Aveau măşti albe. Şi glugi. Arătau satanici.
— Privitori.
— *Ce anume?*
— Jucători de la nivelul următor. Nu-ţi face griji pentru ei.
— Nu-mi spune tu mie pentru ce să nu-mi fac griji.
— Uite ce e, a zis Peter. Înţeleg, eşti tulburat.
— Chiar l-am rănit pe tipul ăla.
— Da, dar şi el a încercat să te rănească.
— Poate. Poate că era şi el doar un copil la fel ca noi.
— Sau poate era un criminal care stătea la pândă în mall şi Jocul i-a dat de veste că un prostănac se plimba cu o brăţară de 900 de dolari în buzunar.
— Nu-mi place toată treaba asta. Nu vreau să fie nimeni rănit.
— Nici eu, normal. Dar poate că asta a fost doar o întâmplare. Totul a ajuns pe mâinile cui nu trebuia. Ups, mi-am ales prost cuvintele. În fine, vreau să spun că poţi să-ţi suceşti încheietura jucând baschet, nu trebuie să presupui că Jocul este malefic.
— O întâmplare? Aşa cum a fost şi atunci când telefonul a explodat mai devreme?
— Ţi-am spus deja, nu am făcut eu asta.
— Ştiu. Dar dacă nu ai fost tu, atunci a fost Jocul.
Charlie a clătinat din cap.
— Nu înţeleg ce vrea de la noi. Care e scopul? Ce înseamnă să câştigi?
— Ştiu, e distractiv, nu-i aşa? i-a făcut Peter cu ochiul. Dumnezeu lucrează pe căi misterioase.

Charlie s-a întâlnit cu domnul B. pe hol, care l-a dus la el în clasă.
— Te-am căutat, Charlie.
Domnul B. a închis uşa.
— Asta rămâne între noi, bine? Vorbesc serios, aş putea fi concediat pentru asta.

Părea mândru de el. Dar Charlie încă era tulburat după ce se întâmplase la mall şi totul părea acum prea normal, chiar ireal.

— Trebuie să-mi promiţi, da?

— Da, a zis Charlie, aşteptând să audă fapta care ar fi putut să-l dea afară.

— Păi – domnul B. a descuiat un sertar de la biroul său şi l-a deschis – m-am gândit că s-ar putea să-ţie fie greu să o iei de la început. Să dai startul lucrurilor, ca să zic aşa. Aşa că am încercat să fac astea.

Le-a împrăştiat pe birou.

— Nu e nimic special. Şi sunt doar cinci. În ziua de azi, probabil că voi câştigaţi dacă vă faceţi campanie pe Facebook. Aşa că presupun că astea sunt de modă veche. Şi nu prea mă pricep. Dar…

A pus mâna pe unul dintre cele cinci afişe.

Erau simple şi banale: „Votaţi-l pe Charlie Lake. Charlie Lake pentru postul de Preşedinte al Elevilor”. Şi cel mai rău: „Charlie – cel care va provoca schimbarea!”

Erau, cum ar fi spus domnul B., jenante.

— Din nou, ar fi un gest simbolic. Nu trebuie să fie astea. Dar vreau să văd că pui *ceva.* Până mâine. Dacă nu, înţelegerea noastră pică.

Charlie ar fi vrut să zică „Ce prostie”. Aprecia gestul, dar ar fi putut să ardă afişele în faţa lui Burklander şi probabil că înţelegerea tot n-ar fi picat. Burklander putea fi singura persoană de pe pământ care ar fi rămas alături de Charlie necondiţionat. Până şi tatăl său a renunţat la el, alegând mai degrabă să folosească fondurile lor care se împuţinau pe ideea ridicolă a unui restaurant decât pentru Charlie. Era cea mai bună investiţie. Numai Burklander nu putea să vadă cum stăteau lucrurile. Charlie nu ştia dacă să-l îmbrăţişeze pe Burklander sau să-i spună că e un prost.

S-a frecat la ochi. Era extenuat după noaptea nedormită şi lupta de la mall.

— Eşti bine, Charlie?

— Da, sunt bine. Doar obosit. M-am culcat târziu.

— Ai probleme cu somnul?

— Ceva de genul. Da.

Domnul B. a dat din cap ca şi cum ştia şi el cum e. Charlie s-a întrebat pe a cui canapea a dormit domnul B. În nopţile acestea de când a fost dat afară din casă. Şi totuşi, în fiecare zi venea la şcoală spălat şi pregătit să creadă nejustificat în elevii săi.

Charlie a luat afişele şi a promis că o să le pună. Era prea obosit ca să se mai certe.

Burklander l-a strigat când era să iasă pe uşă.

— Ai auzit ce a păţit Kurt Ellers?

Charlie a îngheţat. A încercat să-şi menţină calmul.

— Da…

— Vezi, există ceva dreptate în lume.

Domnul B. a zâmbit.

— Să nu spui nimănui că am zis asta. Poate că aş fi concediat şi pentru asta.

Alex s-a holbat la reflexia sa din oglindă.

Voia să facă ce i-a cerut Jocul. Şi cinci zeci de mii de Galbeni erau o mină de aur, fără nicio aluzie. Era mult şi putea să cumpere lucruri grozave cu ei. Ocrotitorii aveau să creadă că era tare. Dar nu puteau să ştie cum i-a obţinut. Mai ales Charlie. Atunci cum ar putea să explice?

Ar minţi. Pentru că oricum deja credeau că e sărit de pe fix. A minţit mult până acum. În legătură cu site-urile pe care le-a vizitat. Drogurile pe care le-a luat. Lucrurile pe care le-a făcut tatăl lui. Putea să mintă şi în legătură cu asta.

Cineva a bătut la uşă.

Alex a descuiat încuietorile ieftine pe care le pusese chiar el, lacătul cu lanţ, în stilul celor care se folosesc în hoteluri. Tatăl lui era acolo, venise de la muncă şi părea supărat. Ţinea ceva în mână. Un plic de un galben-închis, pentru doamna şi domnul Dinh, cu un scris cu spaţiere perfectă pe etichetă.

— De ce nu mi-ai spus despre asta? l-a întrebat tatăl lui pe o voce obosită.

În plic era o copie a testului de la fizică al lui Alex.

Nota de patru l-a făcut să se cutremure.

Alex a luat testul din mâinile tatălui său. Ştia unde trebuia să fie. În dulapul lui. Cum ajunsese aici?

— Cine a trimis asta?

— Când e următorul test? l-a întrebat tatăl lui, ignorându-l.

Când *era* următorul lui test? Joi? Şi azi ce era – miercuri? La naiba, trebuia să fi învăţat deja. Dar a apărut Jocul. Care era mult mai important.

Spre deosebire de fizică, era bun la Joc. Chiar el îi spunea asta.

— Peste câteva săptămâni, l-a minţit el.

Dar apoi şi-a dat seama – dacă aceeaşi persoană îi trimitea *următorul* test acasă? Ar fi descoperit de două ori. Nota proastă. Plus minciuna. Ştia ce însemna asta. Putea s-o simtă de acum. Fantoma durerii. Nu, aia era fantoma durerii din trecut. Asta este fantoma durerii din viitor.

— Ţi-am spus ce o să păţeşti dacă rămâi corijent la altă materie.

— Ştiu.

— Vreau să văd ce notă o să iei data viitoare. Trebuie să fie o notă de trecere.

— Da, sigur.

— Vorbesc serios. Dacă nu iei notă de trecere, vor exista consecinţe.

— Bine. Aşa o să fac.

Tatăl lui a ezitat.

— Te rog.

Suna mai tânăr şi mai trist.

— Te rog să treci clasa.

Alex nu a putut să-i răspundă. Şi-a muşcat buza de jos şi a dat din cap.

Tatăl lui a plecat şi odată ce uşa era din nou închisă, de trei ori, s-a uitat la tema de la fizică de

pe birou, iar apoi la Jocul de pe calculator, şi a ales Jocul.

Ocrotitorii fuseseră singurul lucru bun care i se întâmplase în viaţă. În clasa a IX-a a fost ca un refugiu, departe de oamenii care şi-l aduceau aminte din şcoala generală drept Băiatul de pe Marte. Dar apoi a apărut Peter, şi toată lumea s-a îndrăgostit de el şi l-a venerat – Alex de asemenea, fiindcă Peter era păcăliciul fermecător, aşa cum îşi dorea şi Alex să fie. Şi totuşi, lucrurile pe care le făcea Peter erau denaturate atunci când le copia Alex, făcându-l să se simtă şi mai singur şi ciudat. Alex fusese întotdeauna cel care se ţinea scai de ei, dar când a venit Peter, Alex a căzut cu o treaptă mai jos pe scara ierarhică a Ocrotitorilor, ceea ce-l făcea să se simtă dispensabil. Din nou.

Şi care era locul lui Charlie în toată treaba asta? În clasa a IX-a, Charlie îl salvase pe Alex de uitare şi a fost ceva de genul, da, eşti tăcut şi toată lumea crede că eşti un ciudat, dar alătură-te nouă. Îşi dorea ca Charlie să mai existe, dar acel băiat căzuse într-o gaură neagră a durerii, lăsând locul altcuiva. În adâncul lui, îl *ura* pe Charlie – cel vechi şi cel nou – pentru că avea atât de multă nevoie de el.

O s-o facă. O să facă ce i-a cerut Jocul. Va fi distractiv. Premiul lui îi va impresiona. Dar acum era mai interesat să impresioneze Jocul.

S-a încuiat în baie, iar telefonul i-a vibrat; primise un mesaj de la un număr anonim.

L-a citit de două ori şi a simţit un gol în stomac.

Cine ar spune aşa ceva?

De ce?

Nu putea să fie Jocul. Jocul spusese doar lucruri bune.

Să poată fi Jocul?

Greşise el cu ceva?

Pierduse susţinerea lui?

S-a panicat. Dacă pierdea teren în Joc, cu atât mai mult trebuia să îndeplinească sarcina, să fie iar plăcut de el. Nu era speriat.

A citit din nou mesajul şi s-a uitat în oglindă.

Avea cearcăne. Avea ochii pierduţi.

S-a holbat la reflexia sa în timp ce mesajul i se repeta în minte la nesfârşit:

Nimeni nu te place.

28.
SÂNGE PE PERETE

Kenny le-a dat mesaj celorlalţi Ocrotitori să-i avertizeze să stea departe de şcoală.

Eddie şi echipa cercetează subsolul – staţi deoparte până vă spun eu că e în regulă.

Charlie i-a răspuns:

de ce cercetează?

Kenny a răspuns:

Le-a spus cineva de graffiti

Vanhi a scris:

CINE?

Nu ştiu.

Charlie i-a scris:

Ştie că noi am fost?

Încă nu.

Peter a zis:

Mă duc eu acum. Să curăţ

Kenny a răspuns:

Am încercat eu. Nu se deschide uşa. Nu mai merge codul.

Vanhi a scris:

La naibaaaaa.

Kenny a răspuns:

Mă descurc eu.

Vanhi l-a întrebat:

Cum?

Kenny nu a mai răspuns. A lăsat telefonul deoparte pentru că venea Eddie, urmat de Candace. Avea un aparat bun cu ea, camera Nikon de calitate a ziarului. Cu un bliţ puternic, perfect pentru a lumina urmele de sânge din spaţiile întunecate. Apariţia lor bruscă l-a făcut să lase telefonul jos şi să nu-i mai răspundă lui Vanhi cum avea de gând să rezolve problema. De fapt nu avea nicio idee despre ce să facă.

Eddie l-a plătit pe administrator, un bărbat lent căruia i se spunea domnul Walker şi care i-a lăsat să intre fără nicio ezitare. Şcoala se eliberase şi subsolul era pustiu.

— Sunteţi gata? a zis Kenny, încercând să sune entuziasmat.

A observat cum îi tremură degetele. În după-amiaza aceea fugise acasă să facă duş şi să se schimbe, dându-şi cu spirt pe degete şi aproape făcându-i pe părinţii lui să intre peste el când ţipase de durere. Acum şi-a băgat mâna în buzunar fără să-şi dea seama.

Sala cazanelor era încuiată, cititorul magnetic de lângă ea fiind la nivelul uşii.

Kenny nu a îndrăznit să scoată telefonul să vadă dacă scrisul de foc criptic mai era pe uşă. Sau dacă cititorul magnetic încă mai avea butoanele strălucitoare.

În schimb, a încercat să pară degajat şi a întrebat:

— Deci asta e sala cazanelor?

— De fapt se numeşte camera mecanică, a răspuns Eddie. Am căutat specificaţiile tehnice. Au pus perniţele de siguranţă când au introdus uşile cu bară anul trecut.

— Nu e încuiată? a întrebat Kenny, încercând din nou să pară neştiutor şi calm.

— Nu pentru mult timp, a zis Eddie.

În curând au auzit paşi şi corpul deşirat al domnului Walker venea agale pe hol. Nu se grăbea neapărat, ceea ce-l enerva peste măsură pe Kenny pentru că voia să termine odată cu asta.

Kenny nu era sigur care şchiopăta mai mult, domnul Walker sau Hefaistos, zeul meşteşugarilor.

Când domnul Walker a venit în cele din urmă, el şi Charlie au avut un schimb de priviri entuziast şi tăcut. Eddie i-a pus în mână o bancnotă de douăzeci de dolari.

S-a îndreptat agale spre uşă şi le-a spus lui Candace şi Kenny:

— Păi, bună seara, ca şi cum era doar în trecere.

A dus legitimaţia în dreptul cititorului, apoi a lăsat şnurul elastic s-o tragă înapoi la cureaua lui.

A pornit-o apoi în direcţia opusă, mormăind ceva fără ca ei să audă şi scărpinându-se la ceafă în timp ce se îndepărta.

Kenny a ezitat când Eddie a deschis uşa.

— Ce mai aştepţi?

— Nu ar trebui să fim aici, a zis Kenny.

— Nu mai spune.

— Nu fi pămpălău, a adăugat Candace.

Era pe jumătate scoţiană şi pe jumătate jamaicană, avea părul în codiţe împletite de un blond-roşcat şi piele mulatră.

Lui Kenny aproape că i-a scăpat „Nu sunt pămpălău”, dar şi-a dat seama că asta era exact ce ar fi spus un pămpălău. Aşa că, în schimb, s-a încruntat la ea ca şi cum replica ei ar fi fost exagerată, apoi a intrat în sală. Cu telefonul în buzunar, camerei îi lipseau îmbunătăţirile pe care le avusese noaptea trecută – niciun furnal strălucitor, niciun zeu mic animat.

Totul era mult mai plictisitor în spaţiul real.

Dar tot era întuneric şi era greu să mergi pe acolo, printre valvele pentru abur, radiatoarele imense, panourile de comandă şi ţevile în culori diferite care erau pe pereţi şi pe tavan.

— Cum de poate cineva să lucreze aici? a întrebat Candace.

— Nu prea lucrează aici, i-a spus Eddie. Aproape totul se face cu ajutorul wi-fi-ului acum. Coboară aici doar dacă este o defecţiune mecanică. O valvă blocată sau ceva de genul ăsta.

Camera era plină de căldură şi de umezeală, iar Kenny şi-a dat seama că începuse să transpire. S-a gândit la înscrierea lui la facultatea Columbia. Entuziasmul lui Eddie: „E ca Prietenii din Criptă!”

— Unde este? a întrebat Candace.

— Uită-te în continuare, i-a răspuns Eddie.

Kenny şi-a dat seama că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă – cel care ar fi arătat cel mai puţin suspect – era să-l găsească chiar el. Oricum

aveau să-l găsească. Trebuia să se menţină informat. Să păstreze încrederea lor în el. Iar apoi, când venea momentul potrivit, avea să distrugă povestea. Cumva.

— Uite! a zis Kenny.

În momentul în care a spus-o, s-a gândit: „Oare premisa mea e greşită? Poate că vinovatul îl găseşte primul, pentru că el ştie unde să se uite!”

— O, uau! a exclamat Candace.

Eddie a expirat. Încet.

Întinsă pe suprafaţa radiatorului era o pentagramă sângeroasă şi ameninţătoare, cu fundul în sus. În contextul Jocului, păruse perfect la locul ei, printre fumul înecăcios, hieroglifele strălucitoare şi micul Hefaistos. Dar acum, în lumea reală, cât se poate de plictisitoare, diagrama sângerie era singură, înfricoşătoare şi grotescă. Căldura radiatorului transformase sângele (era *evident* că era sânge) într-o pastă uscată şi lipicioasă. Arăta hidos.

Şi imensă. Cât de mult sânge folosise Kenny? Atunci păruse destul de puţin. Acum îl lovea peste faţă: *Ce am făcut?*

— Asta nu a fost nicio farsă, a zis Eddie.

Dintr-odată, s-a văzut o lumină puternică. În nebunia lui de moment, Kenny a crezut pentru o fracţiune de secundă că era de la Jocul lui Dumnezeu, care venise să salveze situaţia cumva.

Dar era doar Candace, care a făcut prima poză cu bliţul strălucind.

— Părinţii voştri v-au povestit vreodată despre Prietenii din Criptă? i-a întrebat Eddie uşor, aproape pios.

— Am mai auzit de ei, a zis Candace. Când am mers la Grove o dată.

— Se întâlneau acolo în pădure.

— Au făcut să explodeze o maşină, a adăugat Kenny.

— Da, după ce au pus o pisică vie în ea, a zis Candace.

— Asta a fost acum douăzeci de ani. Şi totuşi, mama nu a vrut niciodată să mă lase să mă joc în

pădure, a spus Eddie.

A urmat un alt bliţ, luminând pentagrama sângeroasă, desenată cu linii aspre care curgeau în jos, înfiorându-l pe Kenny din nou.

29.
CUTIA NEAGRĂ

Vanhi se holba la pachetul de pe patul său. Îi tremurau mâinile.

Îl dusese afară şi încercase tot ce îi trecuse prin minte ca să vadă dacă era sigur să-l deschidă.

Aruncase cu pietre în el de la distanţă. Nimic. Nicio explozie. Niciun ţipăt. Nici măcar un zgomot de ceva zdrobit. Doar o simplă bufnitură.

Găsise un băţ lung şi mişcase pachetul cu el. Nimic.

Îl scuturase, îl mirosise, făcuse orice, mai puţin să-l deschidă.

S-a uitat iar la mesajele anonime.

Bate la uşă.

Du-te prin spate.

Ridic-o.

Iar apoi cel nou. Şmecheria:

Livreaz-o.

Vanhi a căutat adresa pe care o avea pe telefon. Era la patruzeci de minute de ea. Numele nu însemna nimic pentru ea. Mitchell P. L-a căutat pe Google, dar rezultatele erau doar nişte prostii.

Trebuia doar să livreze un pachet! De ce era atât de panicată?

Şi-a dat seama că voia să-l sune pe Charlie.

A luat telefonul, a apăsat pe tasta pentru activarea vocii şi a zis:

— Apelează-l pe Charlie.

Telefonul a răspuns:

— Se apelează Charlie.

Dar nu l-a apelat.

A încercat din nou.

— Apelează-l pe Charlie.

Din nou, niciun apel.

A intrat la contacte şi a dat pe numele lui.

Şi nu s-a întâmplat nimic.

Se juca Jocul cu ea? Dacă putea să facă un telefon să explodeze, putea să facă şi asta. Dar *de*

ce? De ce să nu-l poată suna pe Charlie? Jucau împreună, nu-i aşa?

Îşi dorea să nu fi auzit niciodată de Joc, dar, evident, era puţin cam târziu pentru asta.

Era pe punctul de a-i scrie când a primit un mesaj. Nu era de la Charlie, ci de la numărul anonim al Jocului.

Dacă spui ceva, voi spune şi eu.

Bine, bine. A înţeles. Totul depindea de ea. Nu putea să sune un prieten. Totuşi erau nişte limite. Nu avea de gând să livreze o bombă la uşa cuiva.

A răspuns:

E o bombă?

Ştia că era o nebunie să scrie asta, dar nu-i păsa. Era întrebarea care o apăsa atât de tare. Nu se aştepta să primească un răspuns, dar, fir-ar să fie!, tot trebuia să întrebe.

Pe ecran a apărut:

Nu.

l-a scris din nou:

E ceva rău?

Fără nicio pauză a urmat:

Nu.

Cum putea să aibă încredere în el? Dacă minţea?

S-a întors la birou şi a luat o foarfecă.

Tocmai voia să o bage în hârtia de ambalat care învelea cutia când i-a sunat telefonul dintr-odată. A tresărit şi i-a sărit foarfeca din mână.

— La naiba!

Îi tremura mâna când a luat telefonul.

— Hei.

Era Charlie.

— Hei.

— Ce faci?

— Nimic, a răspuns Vanhi, uitându-se la cutie, neliniştită.

— Crezi că ne-am fript?

— De ce, te referi la Eddie? La ziarul şcolii? O să rezolve Kenny cumva.

— Chiar crezi asta?

— Nu, a recunoscut Vanhi.

— Dacă asta o să-ţi distrugă înscrierea la Harvard, nu o să mi-o iert niciodată.

Vanhi a închis ochii. De fiecare dată când spunea asta, minciuna o apăsa şi mai mult. Voia să-i zică „Nu, Charlie. Deja sunt distrusă”.

În schimb, l-a întrebat:

— Eşti bine, Charlie?

— Cred că am rănit pe cineva în seara asta.

— Ce? Pe cine?

— Nu ştiu. M-a atacat în parcare. La mall.

— Doamne, eşti bine?

— Da. Dar i-am sucit încheietura.

— Sună ca şi cum nu ai avut de ales.

— Poate. Poate că nici nu trebuia să fiu acolo în primul rând.

— De ce să nu fii la *mall?*

— Nu contează.

— Charlie, nu are logică ce spui.

— Lasă asta. Sunt bine.

Vanhi s-a uitat la pachetul de pe pat.

— A fost Jocul?

„Ai grijă, s-a avertizat ea. Dacă spui ceva, voi spune şi eu.”

Charlie a ezitat.

— Vreau să nu mai joci.

— Dar tu ce o să faci?

— Nu-mi pasă de mine.

S-a uitat la cutie. „Ştiu secretul tău.”

— Şi dacă nu pot să mă opresc? a zis ea, iar vocea i-a tremurat.

— De ce nu?

„Dacă spui ceva, voi spune şi eu.”

— Poţi să alegi.

Mai devreme, Vanhi dăduse peste mama ei, care părea obosită după o zi lungă la banca la care lucra.

— Ce e în cutie? a întrebat-o.

— Chestii pentru şcoală, i-a răspuns Vanhi, şi mama ei i-a acceptat răspunsul fără nicio problemă.

Vanhi petrecuse ani întregi construind acea încredere, iar adevărul ar fi distrus totul într-o

singură clipă groaznică, dacă ar fi fost să se afle vreodată.

Jocul putea să le spună părinţilor ei că schimbase nota înainte s-o vadă ei, iar apoi o pusese pe cea corectă la loc. Putea să spună şcolii. Dacă cineva verifica, putea să găsească nişte urme. Ce Harvard, putea să fie direct *exmatriculată.*

— Sigur, pot să aleg, a zis ea, dezumflându-se. Trebuie să închid.

— Hei, stai uşor. Tu m-ai sunat.

— Nu, nu te-am sunat. Tu m-ai sunat.

— Mie mi-a sunat telefonul.

Vanhi a închis ochii.

— Şi al meu a sunat. Ne testează. Sunt lucruri pe care nu trebuie să le spunem.

— Da. Cred că am trecut testul.

A pus mâna pe cutie.

— Trebuie să închid.

Şi-a pus mâinile la faţă. Totul era clar acum. I-a mai pus o ultimă întrebare Jocului:

Pot să aleg?

Din nou, răspunsul a venit imediat:

Daaaaaaaaaaaaaaa

Era adevărat.

Şi deja alesese.

Alex mergea cu bicicleta prin întuneric, cu bâta la subraţ. Ştia drumurile ocolite şi întunecate care erau numai bune să-l ascundă.

Găsise bâta îngropată adânc la el în garaj sub grămezile şi teancurile de vechituri. O bâtă de baseball veche, care nu mai era funcţională de ani de zile. „Sunt eu!” O minge de fotbal neatinsă, încă în cutie de prin 2010. „Neatins – eu sunt!” Dacă nu puneai la socoteală şi pedepsele, şi era un oarecare adevăr în asta. Pentru că cel puţin atunci când stăteai aplecat peste piciorul patului, primindu-ţi corecţiile, simţeai în adâncul tău că „E vorba despre mine, acum îmi acordă mie atenţie, numai mie”. Gândul acesta era îngropat în toată durerea şi

umilinţa, dar era real, un strop de suc dulce-amărui pe sabia suferinţei.

A pedalat cu furie până la adresa pe care i-o dăduse Jocul. Bâta se simţea ciudat în mâinile lui. Şi-a adus aminte de noaptea în care tatăl său l-a pus să stea afară ore întregi până lovea mingea de o sută de ori. De ce? Pentru că a refuzat să se joace cu mingea. Chiar nu-şi dădea seama tatăl lui? „Vreau să mă potrivesc în tipar. Vreau să fiu ceea ce-ţi imaginezi tu că pot fi. Toate ameninţările, toate pedepsele sunt în zadar. Dacă aş putea, aş face-o. Aş vrea, aş vrea, aş vrea să pot."

Nimeni nu te place.

Era adevărat. Fusese întotdeauna conştient de asta. Totuşi, faptul că vedea acest lucru scris era ca o lovitură, de fiecare dată când recitea mesajul. Toată lumea îl ura, iar acum, probabil că până şi Jocul se întorsese împotriva lui. Trebuia să-şi îndeplinească sarcina bine.

A pedalat şi mai tare, în timp ce marginea tricoului îi flutura în vânt.

Când a ajuns, a ţinut bâta bine, aducându-şi aminte cum îl învăţase tatăl lui să ţină o bâtă cu zece ani în urmă. Aşa cum îl învăţaseră pe el forţele armate americane. Tatăl lui a putut să înveţe asta la mii de kilometri distanţă, dar Alex a fost crescut aici, şi nu putea să lovească în minge nici dacă-i tăiai capul. Tatăl lui, eroul. El a târât soldaţii americani din foc. El s-a dus înapoi în foc să-i salveze şi pe alţii.

Zbang

Alex a izbit bâta de parbrizul maşinii.

Zgomotul lăsa ecou în cartierul liniştit.

Zbang.

Tatăl lui, eroul de război.

Zbang.

Charlie sfântul.

Zbang.

Peter cel inaccesibil.

Zbang.

Vanhi cea sceptică.

Zbang.
Kurt cel sadic.
Zbang.
Tim păpuşarul.
Zbang.
Şcoala.
Zbang.
Oamenii.
Zbang.
Toată lumea.
Zhang.
Cu toţii trebuie să…
Zbang.
Mama lui…

Dar stai. Bâta a ezitat. Ea era bună. Obişnuia să vină la el după o pedeapsă mai cruntă, să-i şoptească lucruri bune la ureche, să-l mângâie pe păr şi să-şi lipească fruntea de a lui.

Dar nu putea să *oprească* nimic.

Nu putea decât să-l îngrijească după ce se termina.

Slăbiciune.
Bunătate, dar slăbiciune.
Inutil.
Nefolositor.
Terminat.
Gata.
Zbang.

Luminile se aprinseseră în cartier. Câinii lătrau. Alex a devenit conştient de împrejurimi, ca şi cum s-ar fi trezit într-un alt loc decât cel în care adormise. Era leoarcă de transpiraţie. Îl dureau mâinile.

A auzit sirene de la distanţă.

Veneau după el?

A fugit către bicicleta pe care o lăsase într-o parte lângă tufişuri.

S-a uitat înapoi la maşină. Era distrusă. Nu mai avea geamuri. Farurile erau pulbere, fărâme albe şi roşii care arătau ca nişte pete de sânge. Maşina era găurită peste tot.

Bâta!

Alex şi-a dat seama că uitase bâta.

Nu-şi făcea griji. Oricare copil din oricare bloc avea o bâtă ca aia. Dar a simţit un junghi ciudat, sentimental.

Putea să lase bâta aşa, pur şi simplu? Tatăl lui o cumpărase pentru el. Cu mult timp în urmă. Da, se acumulase atât de multă durere între atunci şi acum… Atât de multă furie! Provocată chiar de acea bâtă („O să rămâi aici până o să loveşti mingea la fel ca oricare copil din blocul ăsta”).

Dar i-o cumpărase tatăl lui.

Cu mult timp în urmă.

Dacă o lăsa acolo era ca şi cum ar fi rupt ultimul fir subţire care-i mai lega.

Alex s-a grăbit s-o ia şi a fugit spre bicicletă, împiedicându-se pe drum. S-a ridicat în picioare, a încălecat bicicleta şi a plecat repede, cu bâta la subraţ, pedalând cât de repede putea către siguranţa umbrelor.

Charlie a condus prin pădure până la Grove, cu brăţara în buzunar. După atacul de la mall, o ţinea aproape de el, verificând dacă o are din cinci în cinci minute. Putea să-i simtă greutatea liniştitoare în cutiuţă.

„Control social – l-ai câştigat.”

Se uitase la tabla de şah din Joc. Încă nu putea să mute piesele, dar avansaseră singure oricum. Albul şi negrul se îmbinaseră acum şi se luptau unul cu altul. Kurt Ellers avea acum un dinte ciobit şi un ochi vânăt amuzant. Asta aşa este, s-a gândit Charlie, l-am umilit.” Mary şi Charlie erau faţă în faţă, despărţiţi doar de o pătrăţică. Tim îi privea, la o pătrăţică distanţă.

Charlie a tras maşina în întunericul din Grove şi a oprit motorul. A mers pe drumul ascuns, îndreptându-se spre lac, acolo unde Mary îi spusese să se vadă. Când a ajuns în poieniţă şi a văzut-o, era nespus de frumoasă în lumina lunii, pielea strălucindu-i uşor şi totul părea ca dintr-un vis.

Era prea bună pentru el. Nu era un broscoi pe cale de a se transforma în prinţ doar printr-un sărut. Era un purice. Ce putea el să-i ofere? O brăţară furată? Era tot ce avea.

Dacă el era salvatorul ei, de ce voia să fie salvată?

Dar nu se putea abţine să nu se apropie de ea, pielea ei strălucind în lumina albăstruie.

S-au apropiat unul de celălalt atât de repede, atât de înfometaţi, că toate dubiile au dispărut.

A început cu un sărut, dar a progresat rapid, mâna ei atingându-l pe spate, cu palma deschisă, în timp ce se lipea de el.

Avea lacrimi pe ambii obraji.

A dat să-i deschidă cureaua, dar s-a oprit, împingându-l de lângă ea.

— Nu aşa.

A pus mâna pe chipul lui, dar purta brăţara lui Tim şi el i-a retras-o uşor. De ce s-o poarte? De ce să n-o dea jos, măcar pentru întâlnirea lor secretă din pădure?

— Am ceva pentru tine.

— Nu vreau un cadou.

— Te rog s-o primeşti.

S-a uitat la brăţara pe care i-a pus-o în mână, identică celei pe care o avea deja.

A ridicat privirea, uimită.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru noi.

Ea a clătinat din cap.

— Cine crezi că sunt?

— Ştiu cine eşti. Îţi mai aduci aminte când ţi-am spus că a murit mama? M-am întors la şcoală după ceva timp şi tu plângeai. A fost exact înainte să moară fratele tău.

— M-ai văzut?

— Da.

— Atunci de ce nu ai făcut nimic? s-a răstit ea. Nu înţelegi, aş fi… chiar atunci, aş fi putut să…

— Nu înţeleg.

— Şi *asta.*

A arătat supărată spre brăţară.

— Ce ar trebui să însemne asta? Că mă poţi cumpăra? Că poţi fi următorul meu Tim?

— Nu… nu e asta.

Se pregătea să plece.

Charlie a încercat s-o oprească.

— Nu, ascultă-mă. Este ca să putem… ştiu că nu poţi să-l părăseşti, încă. Dar aşa vei şti că e de la mine, nu de la el, iar el nu va afla niciodată. Iar apoi, când vei fi pregătită…

S-a holbat la el, uluită.

— Crezi că asta vreau? Să trăiesc într-o minciună?

— Dacă nu e asta, atunci ce căutăm în pădure?

Lui Mary i-au dat lacrimile.

— Tu nu ştii nimic.

— Te răneşte?

— Mă descurc eu.

— Nu am de gând să stau şi să privesc în timp ce el te răneşte.

— Nu e datoria ta să mă salvezi, Charlie.

Voia să dea un pumn într-un copac. Era furios, derutat şi atacat din toate părţile. Suferea şi i se rupea inima.

— O să ies din asta în felul meu, în momentul pe care-l aleg eu.

— Bine.

— Iar asta?

S-a uitat la brăţara din mâna ei.

— Ăsta nu eşti tu, Charlie.

I-a dat-o înapoi.

— Nu o vreau. Şi nu vreau nici *asta.*

Şi-a dat jos brăţara lui Tim şi, mânată de panică şi impulsivitate, a aruncat-o în lac.

— La naiba, a zis ea deodată. Of, nu.

S-a uitat la el cu ochii mari. Dar momentul trecuse şi a devenit mai calmă, mai puternică.

— E bine, e bine.

Charlie a împins brăţara nouă spre ea.

— Poţi s-o iei…

— Nu.

— Ca să acoperi…
— Nu.
Dar vocea ei era mai blândă acum.
— Nu, e în regulă. Ia-o înapoi, Charlie. Nu ştiu cum ai făcut rost de bani şi nici nu vreau să ştiu. Te rog, ia-o.
L-a îmbrăţişat repede şi i-a spus că trebuie să plece.
— Mă străduiesc, i-a zis Charlie.
— Ştiu. Şi eu la fel.

Vanhi stătea în faţa casei, ţinând cutia în mâini.
I se părea extraordinar de uşoară.
Nu avea cum să fie ceva atât de rău dacă era atât de uşoară, s-a gândit ea din nou.
Aşteptase până să se întunece, iar apoi a pornit spre adresa respectivă.
Casa părea liniştită. Modestă. O luminiţă venea dinăuntru, dar camerele de pe margine erau întunecate.
Când a plecat, a trecut pe lângă mama ei. A minţit şi i-a zis că se duce la Charlie acasă să lucreze la un proiect.
— Pari neliniştită, a observat mama ei, pe un ton plin de bunătate.
I-a venit un gând în minte, iar apoi a zâmbit larg.
— Ai făcut absolut tot ce ai putut. Ştii că eu ştiu asta, nu? Dacă Harvard nu te vrea, sunt nebuni. Sunt atât de mândră de tine!
Lui Vanhi îi venea să plângă.
A plecat, mişcându-se rapid, cu maşina gonind prin oraş şi geamurile deschise ca aerul rece s-o înţepe şi să-i distragă atenţia de la propriile gânduri.
A ajuns la casă şi ştia că nu putea să mai ezite acum. A făcut tot ce a putut ca să vadă dacă era periculoasă sau nu cutia. A riscat să explodeze chiar ea, lovind-o, scuturând-o, împingând-o, mirosind-o.
„Sunt atât de mândră de tine!”

Ştiu secretul tău.

Asta voia să-i spună lui Charlie – nu doar dragostea prea puţină putea să te omoare. Ci şi

dragostea prea multă. Şi asta putea să te distrugă.

Vanhi a făcut aşa cum i s-a spus.

S-a dus în spatele casei străinului, iar fereastra era deschisă, aşa cum îi zisese Jocul.

S-a urcat cu graţie în dormitorul întunecat – Vanhi era agilă şi rapidă – şi a pus uşor cutia pe patul cuiva.

S-a strecurat afară, închizând fereastra în urma ei şi ştergând marginile unde-şi pusese degetele.

Când a ajuns acasă, o aştepta o cutie pe pat.

Părea imposibil.

O altă cutie maro de carton, care nu se distingea cu niciun chip de cea pe care tocmai o livrase.

Să fi fost *aceeaşi* cutie? Ar fi putut cineva s-o ia înaintea ei, să intre pe fereastra *ei* – în timp ce părinţii ei erau în camera cealaltă – şi să pună cutia înapoi pe patul ei? Dintr-odată, a simţit că i-a fost violată intimitatea. Fie că era aceeaşi cutie sau nu, cineva chiar intrase în *camera ei* în timp ce familia ei se uita la televizor în camera alăturată?

Şi-a verificat fereastra. Era închisă pe dinăuntru.

S-a dus în sufragerie.

— Mama, a venit cineva?

— Te-ai întors atât de repede?

Mama ei părea surprinsă.

— Aţi terminat proiectul?

— O să-l terminăm altă dată. A venit cineva?

— Cineva a lăsat un pachet pentru tine. La uşă.

— Cine?

— Nu ştiu. Au sunat la uşă şi au plecat.

Îi venea să ţipe. „Şi l-ai pus pe patul meu?”

Dar de ce să n-o facă? Nu-i spusese Vanhi că un pachet similar cu acela era plin de obiecte pentru şcoală?

— Este pentru proiectul tău, nu?

Vanhi a mormăit un da şi s-a dus înapoi în cameră. Trebuia să-l scoată din casă. A deschis fereastra şi l-a dus la pârâul care se afla lângă casa lor. A pornit lanterna telefonului şi l-a analizat. *Putea* să fie aceeaşi cutie, nu era sigură. A încercat din nou aceleaşi tâmpenii – l-a împuns, l-a testat.

Apoi s-a gândit, ce naiba. Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face. Dacă putea să dea cutia unui străin, ea de ce să nu se uite ce era în ea?

Vanhi a desfăcut cutia.

Înăuntru era plină de hârtii mototolite. Le-a dat la o parte şi a băgat mâna adânc până a dat de ceva tare şi pătrat. L-a scos.

Era o cutie mică de metal care avea butoane şi un ecran cu numere LED de culoare roşie. Era pictată cu imaginea spaţiului, stele şi orizontul unei planete.

A ştiut imediat ce este.

Panda Audio's Future Impact I, efectele sonore pe care le foloseau cântăreţii la chitară bas pe stadioanele mari. Chris Wolstenholme de la Muse avea una, pentru numele lui Dumnezeu. Costa în jur de 500 de dolari. Nu ar fi putut niciodată să-şi permită una. Dacă părinţii ei erau de părere că o indiancă drăguţă care cântă la chitară bas era o ciudăţenie, aveau să creadă că asta era o nebunie curată.

În oricare altă ocazie – zi de naştere, absolvire, orice – ar fi fost în culmea fericirii. Dar acum nu putea decât să se holbeze la ea.

30.
CHEIA

— Am scăpat basma curată, le-a spus Kenny Ocrotitorilor la întâlnirea din laboratorul de tehnologie din acea seară. Candace a vrut s-o publice imediat. Să pună pe Twitter pozele.

— Şi ai oprit-o? l-a întrebat Peter.

— Da.

Kenny era foarte bucuros.

— Le-am spus că e o nebunie. Imediat ce se află, vom pierde controlul. Va veni poliţia. Ziariştii adevăraţi, televiziunea. Nu am primi decât o amărâtă de menţiune pentru poze. Le-am zis, haideţi să ajungem în miezul problemei – să investigăm pe ascuns, să scriem o poveste, şi-apoi s-o lansăm. Şi aşa vom primi *toate* meritele. Ştiam că Eddie nu avea cum să reziste în faţa unei astfel de ocazii.

— Deci ai mai făcut rost de o zi? a întrebat Vanhi sceptică.

— Am obţinut mai mult de atât. Putem merge acolo acum, ştergem dovezile, iar apoi nu mai rămâne nimic. E doar o poză. Nu e nimic care să ne lege pe noi de delict.

— Atunci să mergem, a zis Charlie.

Se simţea vinovat din cauza bancomatului şi a brăţării. Încă îşi revenea după ce Mary îi respinsese brăţara. Jocul îl dusese pe ruta greşită. Nu voia decât să şteargă pentagrama de sânge – să şteargă *totul.*

— Păi, vom avea o problemă, a zis Peter.

Toată lumea s-a uitat la el.

— În timp ce voi vă plimbaţi prin Joc, eu m-am întors în sală. Acum e pur şi simplu încuiată. Nu mai e niciun cititor magic.

— Nu ai putut să manipulezi sistemul şi să intri? l-a întrebat Vanhi aproape batjocoritor.

— Se pare că nu a fost voia lui Dumnezeu, a dat Peter din umeri.

— Nu am putea să-l plătim pe Walker aşa cum a făcut Eddie?

— Atunci ei ar afla că am fost noi.

— Deci am dat-o în bară.

— Nu, aici intervin eu.

Kenny părea din nou mândru de el. În adâncul lui, iubea felul în care Jocul părea să-l treacă de la rolul secundar la eroul principal.

— După ce au plecat Eddie şi Candace, eram foarte speriat. Dar apoi mi-am dat seama că aveam câţiva Galbeni strânşi. Am cerut ajutor şi am primit o nouă misiune. Ceva ce se numeşte Hidra.

Kenny le-a arătat telefonul.

Un nou mesaj de la Joc promitea:

Vă voi spăla toate păcatele.

31.
EFEMER

Alex i-a oprit.

— Înainte să mergem…

Era prima oară când spunea ceva noaptea aceea. Arăta rău – ochii lui erau obosiţi şi părul era mai ciufulit decât de obicei dar părea entuziasmat. Mândru, chiar.

— Am ceva pentru noi.

A ridicat cutia care-l aşteptase pe pat, aşa cum îi fusese promis, când s-a întors după ce a distrus maşina.

Aveau să-l adore acum. *El* făcuse asta.

Cincizeci de mii de Galbeni cheltuiţi cu cap.

Vanhi s-a cutremurat când a zărit cutia. Era straniu de asemănătoare cu cea pe care o livrase la o casă oarecare, doar că mai lungă şi mai plată. Câţi oameni erau în Jocul ăsta şi livrau pachete? Erau toate lucruri bune? Aparatul ei pentru bas era un lucru bun, iar Alex părea şi el extrem de fericit datorită pachetului său. Dar asta nu însemna că erau toate premii. Existau şi pachete rele? Corespondenţă nocivă, cum ar veni? Vanhi s-a întrebat din nou: „Ce am livrat în seara aceasta, şi cui?” Se simţea ca o furnică într-un ecosistem pe care nu-l putea vedea.

— Care e problema? a întrebat-o Charlie, observând reacţia ei.

— Nimic.

A zâmbit puţin.

— Mi-e puţin frig.

Alex a vorbit atât de încet încât tot grupul a trebuit să se apropie de el.

— Care e lucrul care ar putea să îmbunătăţească Jocul?

— Somnul, a răspuns Kenny.

Cu toţii arătau deplorabil după ce nu dormiseră aproape două zile întregi.

— Am ceva care te-ar putea ajuta, s-a oferit Peter.

— Nu, a sărit Charlie.

— Mă refeream la Red Bull…

— Fiţi atenţi, i-a întrerupt Alex tare.

Ura felul în care Charlie şi Peter preluau controlul în încăpere. *El* era cel care vorbea acum.

A desfăcut cutia şi cartonul dinăuntrul ei.

S-au apropiat cu toţii să vadă ce era în ea.

— Sunt ochelari Azitek, a spus el.

— Nu se poate, s-a mirat Peter. Cum ai făcut rost de ăştia?

— Costă o avere, a spus Charlie. Şi sunt noi-nouţi.

— Cât au costat? a întrebat Kenny.

— Doar câţiva Galbeni.

— Ce a trebuit să faci? a întrebat Vanhi.

— Doar am făcut nişte cercetări şi am distrus ceva! Nu vă faceţi griji pentru asta. Gândiţi-vă la *asta:* nu trebuie să mergeţi mereu ca nişte tâmpiţi holbându-vă la telefon ca să vedeţi Jocul. Gândiţi-vă la cât de tare ne-am putea cufunda în el. Şi putem juca toată ziua, e atât de simplu!

Alex şi-a pus una dintre perechi. Arătau ca nişte ochelari normali, unii mai de hipster, alţii mai serioşi. Ai lui erau ca el. Subţiri. Şterşi. Ramele îi dispăreau pe chip.

Peter a luat o pereche neagră, cu ramă mai groasă, genul cu care doar o persoană frumoasă ar putea arăta bine, chiar mai bine decât fără ei.

Vanhi i-a ales pe cei în stil carapace de ţestoasă.

Kenny a pus mâna pe cei care aveau jumătate din rame transparente. Tipici unui tocilar, dar totuşi destul de cool pentru un tip ca el.

Charlie a luat ce a mai rămas: nişte ochelari cu rame argintii, moderni şi eleganţi.

Şi i-au pus cu toţii la ochi.

— Îi conectaţi de aici.

Alex a apăsat pe un buton de pe ramă.

Charlie s-a uitat prin ei. Păreau incredibil de uşori, abia dacă se diferenţiau de ochelarii obişnuiţi. Puteai vedea realitatea augmentată doar pe o parte, ceea ce însemna că pentru ceilalţi arătai perfect normal, purtând pe nas nişte ochelari nevinovaţi.

Lumea a strălucit în timp ce ochelarii se conectau la telefonul lui Charlie, iar Jocul prindea viaţă în faţa lui. Oriunde se uita, acum putea vedea Jocul lui Dumnezeu în spaţiul din lumea reală. Crăpăturile de pe pereţi. Torţele arzând. Semnele care străluceau şi runele care pulsau. Pe măsură ce se mişca, totul părea real în jurul lui. Şi totuşi vedea şi realitatea. Putea să vadă obstacolele şi drumurile din spaţiul real, prin realitatea augmentată. Era super.

Peter a dus mâna la mesele cu calculatoare, unde strălucea o vază roşie virtuală. A cuprins-o cu o mână şi a ridicat-o de pe masă. Se potrivea perfect în mâna lui.

Au privit cu toţii.

— Asta schimbă totul complet, a zis Peter, zâmbind admirativ la Alex.

Alex nu mai putea de bucurie.

Peter i-a aruncat vaza digitală lui Charlie.

Fără să se gândească, Charlie a prins-o în aer. I-a aruncat-o lui Kenny, care i-a aruncat-o lui Vanhi, care i-a pasat-o lui Alex. Acesta a dat s-o prindă, dar a ratat. A căzut pe jos şi s-a spart.

Alex a simţit că se înroşeşte.

— Trebuie să recunoşti, i-a zis Vanhi uşor lui Charlie, e destul de tare.

Dintr-odată s-a auzit o bufnitură. Peter ridicase o lampă în formă de trol şi a aruncat-o din partea cealaltă a camerei în capul lui Kenny. S-a lovit de el şi Kenny a auzit un zgomot şocant de tare în difuzoarele din urechi, semn că lampa s-a spart.

— Hei! a strigat el, rânjind. Ai grijă ce faci!

Au apărut nişte cuvinte în aer în faţa lui Peter:

Ai lovit un coechipier! 5 Blaxx.

Toată lumea a râs, dar Charlie a simţit cum îl trec fiorii. Era prima dată când unul din ei primea notificare că a luat Blaxx. Cinci era un număr mic – Galbenii lor erau deja cu miile. Şi totuşi, ce însemnau cinci Blaxx? Ce ar fi putut însemna cinci sute?

— Aşa-ţi trebuie, i-a spus Kenny lui Peter, râzând.

Nu mai părea nimeni îngrijorat de consecinţe.
— Haideţi! a ţipat Alex, plin de mândrie.
Au fugit pe holul care ducea spre sala cazanelor. Într-adevăr, toate urmele Respiraţiei lui Dumnezeu dispăruseră. Scrierea în ebraică nu mai era, iar tastatura era goală, chiar şi prin noii lor ochelari cu realitate augmentată. Pereţii din jurul lor erau putreziţi în zona de joc, iar uşa era din fier solid.
— Acces respins, a spus Peter pe un ton de genul „V-am zis eu”.
Charlie s-a uitat în inventarul său să vadă ce lucruri putea cumpăra. Şi el avea mulţi Galbeni strânşi pentru că era un Băiat Bun, cel puţin din perspectiva Jocului. Dar nu găsea nimic nou ce putea fi achiziţionat.
— Deci unde e salvarea noastră? a întrebat el grupul.
S-au holbat unul la altul, fără să aibă vreo idee genială.
Apoi Jocul a pus o simplă întrebare, un alt şir de cuvinte care plutea pe hol în faţa lor.

Îl urăşti pe Tim Fletcher? D/N[12]

32.
REFLECTARE

Aveau nevoie să intre în sala cazanelor şi să şteargă urmele greşelii lor. Iar acum Jocul le-o arunca pe-asta.

— Nu e o întrebare grea, a remarcat Peter în grabă. Charlie, se pare că tu ar trebui să faci onorurile.

Charlie s-a gândit la încheietura zdrobită de piciorul său. Alegerile aveau consecinţe.

— N-am nicio idee ce s-ar putea întâmpla dacă aleg D, a spus Charlie.

— E doar o întrebare. Dacă Jocul îi face ceva lui Tim, nu e vina ta, l-a asigurat Alex.

— E ca problema cu trenul[13]! a adăugat Kenny, vesel ca întotdeauna când venea vorba de ceva filosofic.

— Of, mai taci odată, Kenny, s-a plâns Vanhi.

Peter a ignorat ciondăneala dintre cei doi şi s-a întors spre Charlie, spunându-i încet:

— Probabil o bate.

Charlie s-a uitat furios la Peter.

— Nu o băga pe Mary în asta.

Peter a ridicat din mâini.

— Ziceam şi eu.

— Of, la naiba cu toate astea, a intervenit Kenny. *Eu* îl urăsc, şi nici măcar nu-l cunosc pe tip. Aici e vorba de pielea noastră, sau aţi uitat? Sângele de pe perete? Hai să ne concentrăm. E evident că trebuie să răspundem pentru ca Jocul să ne ajute.

Kenny a ridicat mâna şi a apăsat pe D-ul care plutea deasupra lor.

Au fost puşi faţă-n faţă cu tot conţinutul legat de Tim de pe reţelele de socializare. El nu posta prea mult, dar toată lumea posta *despre* el. „Uitaţi-vă la mine, sunt la o petrecere cu Tim Fletcher! Uitaţi-vă la mine, îi fac galerie la campionat” (Fletcher era etichetat pe selfie în spatele persoanei, pe teren, în

timp ce-i bătea pe toţi la acea minunată vărsare de sânge americană).

Jocul trecea de la o postare la alta. Lua faţa lui Tim şi părţi din hainele şi gesturile lui, apoi făcea desene cu Kurt, creând o imagine în care amândoi stăteau în faţa unui perete. În spatele lor începea să se contureze un nou element, un steag al Confederaţiei[14] prins de scândurile de lemn din spatele lor. Imaginea era perfectă. Nu arăta ca vreun alt fals pe care-l mai văzuseră Ocrotitorii până acum. Niciun indiciu că ar fi fost făcut în Photoshop, totul se potrivea, de la culoare şi ton până la lumină. Pentru partea primitivă a creierului arăta real.

Jocul a întrebat:

Postaţi? D/N?

Într-un fel, Charlie s-a simţit uşurat. S-a gândit că probabil Jocul avea să-l ucidă pe Tim dacă el apăsa pe D. Cine ştie? Asta părea mai mult o farsă. La fel ca afişul cu Lordul cu Penis Mic al lui Alex, odihnească-se în pace. Charlie putea să trăiască având asta pe conştiinţă.

— E extraordinar cât de real arată, s-a minunat Kenny.

— Deci o postăm, a zis Alex.

— Ăă, *sigur că da.* Ca să ne salvăm? E un preţ mic.

— Da, probabil nici nu o să aibă vreo problemă, a adăugat Alex. Fotbalul e prea important.

— O să spună că nu e adevărată, a zis Peter.

— Chiar *nu este* adevărată, a afirmat Kenny.

— Nu pare c-ar fi falsă, a zis Vanhi.

— Totuşi, nu poţi să faci pe cineva rasist aşa, cu una cu două, a spus Kenny, gândindu-se mai bine.

— Dar *este* rasist, a ripostat Peter.

— Nu ştim asta, s-a opus Kenny.

— Ba da, ştim, i-a aruncat-o Peter. Nu am nevoie să-l aud c-o spune. Pute a rasism.

— Kurt a zis că sunt Asiaticul Prost, a intervenit Alex.

— Uite, vezi?
— Uitaţi care e problema adevărată, i-a întrerupt Vanhi.
— Care?
— Dacă postarea nu o să-i tragă în jos pe Kurt şi Tim? Dacă o să *deschidă* uşa?
— Hm, a spus Peter, luând ideea ei în considerare.
Charlie a tras de uşă. A verificat balamalele din Joc, încercând să găsească o modalitate inteligentă de a intra. Dar era evident: Jocul nu avea de gând să-i ajute până ce nu postau poza aceea falsă.
— Noi sau ei, a spus Kenny, ajungând la aceeaşi concluzie. Nu avem cum să intrăm altfel decât dacă jucăm. Acel graffiti ar putea să ne distrugă.
Toate privirile s-au aţintit asupra lui Charlie.
— Tu ce crezi? l-a întrebat Vanhi.
Charlie s-a întrebat care variantă a lui trebuia să răspundă – Charlie cel Deştept de acum doi ani, Charlie cel care renunţase la tot acum o săptămână, sau Charlie cel din Joc, care tocmai ce îi făcuse curte lui Mary?
Era un singur lucru cu care erau de acord toate cele trei versiuni.
— Cred că îl urăsc pe Tim Fletcher, a concluzionat el, apăsând pe D-ul care plutea deasupra lor.
Sala cazanelor s-a deschis, lacătul cu wi-fi descuindu-se automat.
— Mă întreb dacă-l vom revedea pe Hefaistos, a zis Peter în timp ce intrau în ceaţa virtuală.
Plante agăţătoare erau încolăcite în jurul ţevilor din jurul lor. Un piton stătea agăţat de una dintre ele, scoţând limba şi adulmecându-i de sus. S-a auzit un geamăt dinspre radiator.
— O, ce dezgustător! a exclamat Vanhi, speriindu-i pe toţi.
În colţ, pe jos era corpul mic al lui Hefaistos. Avea capul tăiat. Sângele curgea în jurul său şi arăta scârbos în noroiul negricios şi cleios care acoperea podeaua.

— Ia te uită, a zis Peter. Se îngroaşă gluma.

— Unde e capul lui? a întrebat Kenny cu speranţă în voce.

S-a întors şi a ţipat. În faţa lui era micul cap al lui Hefaistos, prins într-o suliţă, cu limba scoasă.

Kenny a pus mâna pe el şi ochii i s-au deschis.

— *Tu ai făcut asta!* a urlat el împroşcând cu sânge, iar apoi a murit din nou.

Kenny s-a şters pe faţă, văzând cum sângele îi rămâne pe mână în zona de joc.

În spatele lor, uşa s-a încuiat şi în mâini le-au apărut nişte săbii albastre.

— Ce nai… a apucat să mai spună Vanhi până s-a auzit un răget în cameră, atât de tare încât îi dureau urechile.

O creatură şi-a scos capul din spatele radiatorului, apoi a mai scos un cap, şi încă unul. Capetele s-au apropiat de ei, pline de solzi şi dinţi, mârâind. Creatura s-a ridicat din spatele radiatorului, iar bucata de metal cu pentagrama sângeroasă îi servea drept armură pe piept.

Charlie nu s-a mişcat la timp şi unul dintre capete s-a lansat asupra sa şi şi-a înfipt colţii în braţul lui. Din el a ţâşnit sânge virtual.

25 de Blaxx!

A apărut sub formă de text deasupra lui, rotindu-se rapid şi apoi dispărând.

Un alt cap s-a dat înapoi, şi-a deschis gura şi a râs.

În acelaşi timp, una dintre valvele de presiune de pe radiator s-a deschis şi a ieşit un gaz invizibil în timp ce indicatorul de gaz a scos o scânteie. O flacără reală a ieşit şi s-a amestecat cu focul virtual care ieşea din gura creaturii, ratându-i.

— Au! a icnit Vanhi. Asta chiar a durut.

A fugit spre uşă, dar nu a putut s-o mişte deloc.

Peter a încercat să taie unul dintre capetele bestiei cu sabia albastră. A căzut, ţâşnind sânge din el, dar apoi a crescut la loc imediat. A scos foc din nou, şi mingea aceea de foc adevărată era şi mai mare, pentru că ieşise şi mai mult gaz din valvele de

presiune, ce umpluse camera. Peter a simţit căldura flăcării în timp ce s-a ferit exact la ţanc. În orice clipă, gazul din cameră avea să fie suficient cât să-i ardă de vii.

Vanhi şi Charlie au tăiat celelalte capete ale bestiei, dar continuau să crească la loc.

— Ce să facem? a întrebat Charlie.

Dar Kenny râdea – ştia exact ce se petrece şi ştia şi ce trebuie să facă.

— Ardeţi-le gâturile! a ţipat el bucuros. Înainte să crească la loc! Uitaţi!

A luat cu sabia nişte noroi cleios de pe jos şi a ridicat-o spre orificiile pe unde ieşea gazul şi s-a aprins. Charlie i-a urmat exemplul şi s-a uitat la sabia arzândă pe care o ţinea acum în mână. A tăiat următorul cap care l-a atacat, apoi a ţinut sabia pe gâtul din care curgea sânge şi l-a privit cum fierbe şi apoi se închide. Ciotul a căzut ca un şarpe boa mort.

Au tăiat şi celelalte capete care acum îi atacau şi mai pătimaş, cu dinţii dezgoliţi şi ochii mari. O ultimă scăpare de gaz s-a aprins, atât de mare încât au trebuit să cadă la pământ, dar apoi ultimul cap rămas s-a rostogolit pe podea, iar bestia s-a dat înapoi cu spasme şi a căzut moartă în timp ce s-au declanşat aspersoarele pentru incendiu.

Vanhi s-a uitat la Kenny plină de admiraţie.

— Cum ţi-a venit ideea asta? Să-i arzi gâturile?

— Hercule şi Hidra! Jocul IA este construit pe baza religiei. În timp ce voi citeaţi despre programare, eu citeam *cărţi!*

Kenny şi-a încrucişat braţele triumfător.

— Sfinte Sisoe! A fost cel mai tare lucru pe care l-am jucat vreodată! a remarcat Peter.

— Pe care l-ai jucat? L-ai făcut? L-ai experimentat? a întrebat Charlie.

— Care *este* cuvântul potrivit? a adăugat şi Kenny.

— Cuvântul este „îţi face praf creierii”, a zis Peter. Este experienţa care mi-a făcut praf creierii cel mai tare până acum. Şi am fost arestat în propria casă de agenţii federali.

— Uau.
— A fost mai tare decât sexul, a zis Kenny.
S-au uitat cu toţii la el.
— Bine, s-a corectat el. A fost mai tare decât îmi închipui că este sexul.

Toată lumea a dormit buştean. Cu excepţia lui Alex.
Mâine avea examenul la fizică. Nu uitase de el. Numai că nu se mai gândise la el ca să se concentreze pe Joc. Doar că acum dăduse greş şi aici.
Vanhi a fost singura care l-a văzut ascunzându-se în sala cazanelor. Când s-a iscat focul, a fugit şi s-a ascuns după ţevile din spate. În timp ce prietenii săi se luptau cu bestia, el stătea ghemuit într-un colţ.
Când totul s-a terminat şi a început să curgă apa, Vanhi l-a văzut cum iese din ascunzătoare. S-a făcut că nu observă, dar era sigur că avea să le spună tuturor.
Tatăl lui era erou de război, iar Alex nu putea nici măcar să facă faţă unui dragon imaginar.
A şi făcut puţin pe el. Oare Vanhi văzuse şi asta?
Pentru cinci minute, el a fost eroul. Cel care a câştigat ochelarii Azitek pentru ei toţi. Cine-şi mai aducea aminte de asta acum? Kenny a fost eroul. Alex a fost ratatul.
De parcă îi citea gândurile, Jocul i-a spus.

Tu nu contezi.

Era incontestabil de adevărat.
Avea nevoie de somn.
Dar nu mai putea să pună încă un eşec pe listă.
Nu acum.
A aruncat o privire sticluţei cu pastile pe care i-o dăduse Peter. A ezitat, după care a luat un Adderall[15] şi a simţit cum i se luminează creierul. Dintr-odată, putea să lucreze la capacitate maximă şi părea foarte posibil să înveţe în următoarele cinci ore ce nu a putut să înveţe în ultimele trei săptămâni.

Avea la îndemână Red Bull şi pastile cu cafeină din care a luat câteva ca să-şi stimuleze corpul. Inima îi bătea atât de tare încât părea că o să-i sară din piept, dar s-a concentrat pe ecuaţiile pe care le avea în faţă. Putea s-o facă.

Era 2.17 noaptea.

Avea suficient timp.

S-a trezit dimineaţa următoare cu capul pe birou, nesigur dacă reuşise să înveţe ceva.

33.
VINDECAT!

Kurt Ellers revenise la şcoală dimineaţa următoare. Nici măcar nu şchiopăta.

Charlie ştia că era greşit să simtă asta, dar tot a fost cuprins de furie. El nu ar fi ales să facă să explodeze telefonul lui Ellers în buzunarul din faţă, dar fiind conştient de faptul că Kurt nu rămăsese cu semne, Charlie nu se putea abţine să nu regrete că nu au fost daune mai mari.

Mai ales când a văzut mutra lui îngâmfată. Nu arăta ca un tip care fusese umilit în faţa colegilor săi. Nu arăta ca Alex Dinh, cu ochii îndureraţi şi mucii curgându-i pe faţă. Rânjea şi avea o atitudine de genul „Ce poţi să faci? Da, mi-a explodat telefonul. Ce nebunie, nu? Eu tot o să fac sex diseară. Dar tu?”

Dar apoi, Charlie s-a gândit la magia stranie a internetului. Poate că acea poză cu steagul Confederaţiei avea să devină virală şi toată lumea s-ar fi întors împotriva lui Kurt. Sau poate că avea să posteze cineva acel filmuleţ cu el când ţopăia în pantalonii care-i luaseră foc şi o profesoară bătrână şi ciudată îl umplea de spumă albă. Oricât de infailibile ar fi fost prieteniile lui Kurt, înţelepciunea mulţimii putea să câştige. Nu asta se întâmplă cu dictatorii în ziua de azi? Stau cocoţaţi pe o pânză de teamă şi credinţă mult timp şi-şi păstrează puterea intactă. Dar când adevărul se răspândeşte ca un foc printre oameni, iluziile ard şi vechii zei îşi găsesc sfârşitul.

Charlie a încercat să-şi aducă aminte cine a filmat faza cu telefonul. Poate Eric Weisman? Sau Elena Moore? În toată acea zarvă nu apucase să observe. Voia să se intereseze după oră. Sau poate se ocupase Jocul de asta deja? Oare putea să cumpere filmarea cu Galbeni?

Odată ce i-a trecut furia, Charlie şi-a dat seama că se simţea destul de bine. Dormise ca un bebeluş

după aventura lor sălbatică. După odihnă, lucrurile nu mai păreau atât de rele. Mary nu purta brăţara *lui,* dar nu o purta nici pe a lui Tim. Jocul era o nebunie, dar era şi distractiv, şi reuşiseră să scape de pentagramă; acum puteau să stea relaxaţi. Hoţul neprins, negustor cinstit.

În dimineaţa aceasta, fie că era greşit sau nu, lucrurile păreau posibile.

S-a uitat la afişele din ghiozdan. Cele cinci afişe cu *Votaţi-l pe Charlie* pe care le făcuse domnul B. pentru el. Erau jalnice. Lui i-ar fi fost ruşine dacă le-ar fi făcut el. Dar se simţea şi înduioşat. Sub toată durerea şi suferinţa, simţea pentru prima dată o mică rază de recunoştinţă.

Nu avea de gând să candideze pentru postul de preşedinte al elevilor. Dar voia să-i poată spune sincer domnului Burklander că pusese unul dintre afişe. Charlie nu mai voia să-l mintă. A încercat să se gândească la cea mai ascunsă parte a şcolii unde era cel mai puţin probabil ca oamenii să-l vadă (în afară de laboratorul de tehnologie care era un loc ascuns, dar nu şi pentru prietenii săi). Charlie a găsit un avizier la etajul al patrulea în aripa de sud a liceului. Nu era sută la sută sigur, dar era posibil să fi fost în apropiere de clasele de recuperare, aşa că elevii probabil nu puteau să-l citească.

A agăţat afişul, a pus un bold în el şi le-a aruncat pe celelalte patru la gunoi.

„Bine, domnule B., s-a gândit el. Acum poţi să te simţi bine."

Kenny se simţea şi el mai bine.

Până la urmă ADN-ul *lui* fusese în sângele de pe graffiti.

Nimeni nu s-a gândit să ia puţin din sânge – nici Eddie, nici Candace iar acum dispăruse. Nu era nimic care să poată face legătura dintre poze şi Ocrotitori; pozele nu erau decât nişte pixeli pe un card de memorie. Dacă juca Jocul aşa cum trebuie, pozele acelea aveau să dispară şi ele.

Atunci de ce păruse Eddie atât de plin de el în dimineaţa aceasta, chiar în timp ce le povestea despre defecţiunea ciudată de la stropitori?

— Walker m-a lăsat să intru iar, le-a spus el. Locul era un dezastru. Era apă peste tot. Desenul dispăruse.

— Păi, a zis Kenny, încercând să sune degajat, avem pozele. Aşa că stăm bine.

— Oo, avem mai mult de atât, l-a contrazis Eddie cu patimă, fără să explice la ce se referea.

— Acum e vorba despre o acoperire! a adăugat Candace. E ca scandalul de la Watergate[16].

— Fără nicio aluzie, a încercat Kenny să glumească, dar l-au ignorat, entuziasmaţi fiind.

— Corect! a dat Eddie din cap către Candace. Dacă era o farsă, de ce să intri şi să speli totul? Ai vrea ca oamenii s-o vadă.

— Bine, staţi uşor, a zis Kenny. Am crezut că a fost o defecţiune la stropitoare.

— Asta a crezut şi Walker, dar el nu e prea inteligent. Noi ştim despre pentagramă. Se presupune că ar trebui să credem că asta a fost o coincidenţă?

Kenny a clătinat din cap, încercând să pară relaxat.

— Dacă eram un artist de graffiti care îl venerează pe diavol, cred că aş fi folosit o cârpă, nu aş fi udat toată camera.

— *Eşti* tu un artist de graffiti care-l venerează pe diavol?

Eddie a zis-o în glumă, dar lui Kenny nu i-a plăcut privirea din ochii lui.

— Mda, sigur, a răspuns Kenny, încercând să glumească.

— Oricum, a revenit Eddie, uitaţi care e planul. Vreau ca tu, Kenny, să te interesezi de Prietenii din Criptă azi. Sunt prea multe asemănări ca să nu legăm poveştile. În plus, ştim că au obţinut atenţia întregii ţări, aşa că să aducem şi noi vorba de asta. Candace, vreau ca tu să investighezi chestii despre

diavol în general – ce înseamnă pentagrama? Ce alte chestii rele ar putea face tipii ăştia?

Eddie a zâmbit.

— Oricine or fi nebunii ăştia, or să se ducă la fund. Iar noi o să fim cei care le spun povestea.

— E cam slăbuţă, a încercat Kenny, având în vedere că nu avem dovezi fizice.

— Sunt de acord, a zis Eddie. De-asta e atât de tare că am făcut rost de ADN-ul lor.

— Cum?

Kenny a simţit cum începeau să-l doară degetele din nou.

— Da. După ce aţi plecat, m-am gândit, stai aşa, de ce să nu luăm o probă? Bine, de fapt nu a fost ideea mea.

Kenny a fost surprins.

— A cui a fost ideea?

— A aceleiaşi surse anonime. Chiar vrea să fie prinşi nenorociţii ăştia bolnavi.

Era ceva în neregulă cu domnul B. Charlie nu-l mai văzuse aşa de când cu divorţul. Era evident că avea o problemă la ora de scriere creativă. Toată bucuria îi dispăruse. Acesta era omul care a stat pe masă ca în *Dead Poets Society* şi le citea din Mark Twain şi Dostoievski. Doar atunci, văzându-l pe domnul Burklander atât de posomorât, şi-a dat seama cât de mult optimismul enervant al domnului B. a ţinut în frâu disperarea lui Charlie, împiedicându-l să cadă în neant.

Se simţea nesigur.

Voia să-i spună domnului B. Despre afiş (acum îşi dorea să nu le fi aruncat pe celelalte patru). Dar când a sunat clopoţelul, Burklander o tulise pe uşă mai repede decât elevii.

Charlie a fugit după el. A auzit-o pe Mary strigându-l şi aproape că s-a întors, dar era determinat să-l urmărească pe profesor.

L-a găsit pe Burklander la tomberoane, fumând pe furiş o ţigară.

— Nu ştiam că fumaţi.

— La naiba, a sărit Burklander şi a aruncat ţigara în spatele tomberonului. Nu fumez.
— Pot să iau şi eu una?
— *Nu.*
Burklander s-a pus pe jos, în nisip, un gest ciudat şi juvenil. S-a lăsat în jos, sprijinindu-se de perete, până s-a aşezat. A scos o altă ţigară şi a dus-o la gură.
— Nu, nu poţi să iei una.
Charlie s-a aşezat lângă el.
— Nu aveţi o problemă cu inima?
— Ba da.
Domnul B. s-a uitat la ţigara din mână.
— Dar… aveam nevoie de una.
— De ce adulţii care fumează le spun mereu copiilor să nu fumeze?
Domnul B. s-a uitat la el ironic.
— Pentru că ne dorim să credem că voi veţi fi mai buni decât noi.
Lui Charlie nu-i plăcea acest Burklander nou şi cinic.
— Nu voiam o ţigară oricum. Nu fumez. Voiam doar să văd dacă mi-aţi da una.
— Deci ţi-am trecut testul? a întrebat Burklander sarcastic.
— Da. Îmi pare rău.
Charlie a ales să schimbe subiectul:
— Am pus unul dintre afişele dumneavoastră.
Domnul B. nici nu s-a uitat la el şi nu i-a răspuns.
Asta l-a durut.
— Ce s-a întâmplat?
— Mai bine îţi spun. Sunt sigur că o să se afle în curând oricum.
Domnul B. a clătinat din cap.
— Predau de treizeci de ani. Iar copiii o iau pe calea cea rea din ce în mai mult. Devin din ce în ce mai răi. Nu mai contează nimic pentru ei.
— Chiar credeţi asta?
— La începutul carierei mele de profesor, cineva a scris pe tabla din clasa mea „Domnul B. este un idiot". Şi eu eram ceva de genul „Stai aşa, eu sunt

profesorul cool”. Acum treaba asta pare demodată. Am încercat să contez. Am încercat cu tine.

— Aţi reuşit! Am pus afişul dumneavoastră! a zis Charlie, dar a sunat atât de banal că îşi dorea să n-o fi spus.

— Ştii ce a făcut cineva? Am ieşit din casă noaptea trecută, casa mea închiriată şi depresivă, fiindcă era atâta zgomot afară, şi mi-am găsit maşina distrusă. Făcută praf. De ce? Am dat o notă proastă cuiva? Am spus ceva greşit despre Huck Finn? Maşina este varză. N-am mai plătit asigurarea ca să plătesc pensia alimentară, aşa că m-am fript. Dar ce mă omoară şi mai mult e faptul că am dat greş. Am dat greş, din nou. Cineva m-a urât atât de mult încât mi-a distrus maşina, a făcut-o bucăţi. A lăsat-o acolo ca s-o găsesc aşa. Ce am făcut, Charlie? Ce am făcut să merit atâta ură?

Lui Charlie îi venea să verse dintr-odată.

Nu îl ura nimeni pe domnul B. Ce puteai să urăşti la el?

A fost Jocul. A ştiut asta imediat. Trebuia să fie. Şi mai mult de-atât, a fost cineva care juca Jocul, ceea ce înseamnă că…

S-a gândit la Alex, cu cutia lui cu ochelari Azitek şmecheri, echipament nou-nouţ în valoare de mii de dolari. Ce făcuse ca să-i câştige? „Doar am făcut nişte cercetări şi am distrus ceva!”

Deci Kenny avusese dreptate tot acest timp? Ar fi trebuit să se distanţeze de Alex înainte să devină mai întunecat, mai periculos? Sau Vanhi avusese dreptate – ar fi trebuit să-l ţină mai aproape de ei, să-l salveze să nu se afunde şi mai mult în nebunia lui? Oricum ar fi fost, au dat greş.

— Poate că nu a fost un elev, a încercat Charlie, mai mult pentru el decât pentru domnul B. Poate a fost o infracţiune oarecare.

Domnul B. s-a uitat cu atenţie la el, trăgând încet din ţigară, iar apoi aruncând mucul.

— Poate, a încuviinţat domnul B. Poate că totul nu e decât o mare neînţelegere.

S-a sprijinit cu capul de cărămizi şi a vorbit cu ochii închişi.

— Dar dacă mai cred în ceva – şi nu sunt sigur că mai cred –, atunci este în puterea copiilor de a te dezamăgi.

Vanhi simţea că-i vine să vomite.

Cutiile livrate îi lăsaseră un gust amar. Ba mai rău, felul în care Jocul s-a jucat cu ei aseară cu Hidra era tulburător – fusese atât de distractiv, încât era uşor să uite că unul dintre ei ar fi putut să sufere arsuri grave. Jocul nu părea să dea doi bani pe asta.

Dar acum trebuia să înfrunte realitatea. În faţa ei se afla eseul pentru Harvard. Tot ce scrisese deocamdată era lipsit de viaţă şi nu i se potrivea, dar parcă nu putea să-şi găsească motivaţia; presiunea era prea mare ca să poată scrie ceva profund, dar perfect în acelaşi timp.

Mama sa venise la ea în dimineaţa aceea, părând bucuroasă.

— Azi e ziua cea mare?

— Înscrierile se fac până săptămâna viitoare, mami.

— Da, dar nu vrei să fii ultima care se înscrie, nu-i aşa? Ce mesaj ar transmite asta? Vanhi a mea e mereu printre primii. Ea nu aşteaptă termenul-limită. Asta or să vadă ei.

„Nu, mami, or să vadă un şase la AP Istoria americană.”

Dar trebuia să încerce. Trebuia să facă astfel încât totul să fie perfect pentru ca zâmbetul de pe chipul mamei ei să nu dispară, astfel încât obrajii ei roşii să rămână îmbujoraţi din mândrie şi nu de ruşine.

Chiar dacă nu avea nicio speranţă.

Mama ei a ratat ultima perioadă din viaţa propriei sale mame. Când a doborât-o Alzheimerul şi bunica lui Vanhi a fost cuprinsă de uitare, Mina Patel nu era în Mumbai cu ea, ţinând-o de mână şi arătându-i poze cu familia ca s-o facă să-şi aducă aminte. Mina era în Texas cu fiica ei, oferindu-i această viaţă minunată. Vanhi a găsit-o plângând noaptea,

uitându-se la poze cu mama ei care era la mii de kilometri distanţă şi a cărei stare se înrăutăţea.

Asta au făcut părinţii săi pentru Vanhi.

Aşa că a fugit acasă la prânz, a închis uşa la ea în cameră şi s-a holbat la eseul său pentru a cinci suta oară – poate ultima oară?

Îi venea rău când îl citea.

Sunt foarte pasionată de Harvard pentru că îmi doresc să fiu informatician. Secţiunea de informatică din Harvard a lansat multe eminenţe în acest domeniu. Deşi nu pot fi sigură că voi ajunge să fiu una dintre ele, oportunitatea de a sta pe umerii unor giganţi mi-ar da şansa de a avansa în acest domeniu. Dintotdeauna am iubit programarea…

Era groaznic. Ştia asta. Fiecare cuvânt era greşit. Felul în care linguşea Harvardul. Amestecul aiurit de modestie şi mândrie. De obicei era o scriitoare excelentă! Dar nu putea să dea înainte acum. Îl scrisese şi îl tot rescrisese de atâtea ori, încât acum era varză în capul ei. A schimbat „eminenţe" cu „staruri", apoi l-a schimbat la loc. În cele din urmă şi-a pus capul în mâini şi a închis ochii.

O voce din calculator, rece şi subţire, i-a zis: *Pune-ţi ochelarii.*

A ridicat capul. Aceleaşi cuvinte apăreau suprapuse pe formularul de înscriere de pe ecran:

Pune-ţi ochelarii.

Şi-a suflat o şuviţă de păr negru-roşcat din faţă, cu bărbia sprijinită în mână, şi şi-a căutat ochelarii Azitek.

Când şi i-a pus, formularul de înscriere arăta la fel pe ecran. Dar eseul se schimbase.

S-a uitat peste ochelari la spaţiul real.

Sunt foarte pasionată de Harvard pentru că îmi doresc să fiu informatician…

S-a uitat prin ochelari la zona de joc.

> Vanhi *înseamnă „foc", un cuvânt din hindi care este legat de creaţie şi distrugere. Fiind aproape de a deveni adult, îmi dau seama că tot ce a trebuit să ştiu a fost întotdeauna acolo, ascuns în numele meu. Cine suntem nu înseamnă din ce suntem făcuţi. Foc, pământ, apă, aer, spaţiu – cele cinci elemente fundamentale din Vede – cu toţii contribuim în feluri diferite în univers. Cu toţii suntem creaţi din materie diferită. Alegerile pe care le facem, felul în care ne folosim şi combinăm elementele, asta ne defineşte valoarea.*

Vanhi a rămas cu gura căscată.
Mai departe scria:

> *În hinduism, povestea focului, la fel ca toate poveştile, începe cu părinţii. În credinţa mea, frecarea cosmică a unor beţe – mame gemene – a dat naştere focului. Dacă aveau grijă de foc şi se ocupau de ei, avea să prospere. Dar consecinţa – rezultatul inevitabil – a fost că focul avea să ardă beţele. Mă gândesc la asta, la felul în care părinţii se sacrifică pentru copii. Recunoştinţa pe care nu o putem simţi sau înţelege în întregime până ce nu suntem noi cei care devin beţele arse, mulţi ani mai târziu, şi uneori prea târziu. Părinţii mei au adus-o pe Vanhi a lor în America, o călătorie care i-a separat de tot ceea ce cunoşteau şi tot ceea ce iubeau. Un act de iubire şi credinţă săvârşit pentru mine, astfel încât focul meu să poată creşte şi să prospere. Visez să ajung la Harvard, la fel ca mulţi*

alţii, pentru că vreau să aţâţ acea flacără cu cunoştinţe, să învăţ virtuţi vechi şi noi. Sunt programator. Dar programarea, la fel ca focul, este doar materie, nici bună, nici rea. Contează felul în care o folosim. În sanscrită, sfânta treime a creaţiei, menţinerii şi distrugerii înseamnă împreună त्रिमूर्तिः *sau în engleză, Dattā. Dar nu pot accepta asta, chiar dacă este ceva antic, chiar dacă este sfânt. Nu pot să cred că distrugerea şi creaţia au aceeaşi valoare. Aplicaţia care controlează mii de şoferi de taxi, inteligenţa artificială care înlocuieşte milioane de muncitori. Distrugerea nu este egală cu creaţia. Nu este inevitabilă sau dorită, chiar dacă îi dai o altă denumire, aceea de „întrerupere". Afectează oamenii. Indiferent dacă este vorba despre Dattā sau date, ca persoană, voi fi reprezentată de alegerile profunde pe care le fac. Harvard mă va învăţa să programez. Dar cel mai important este că mă va învăţa să gândesc.*

Când a terminat de citit, Vanhi avea lacrimi în ochi. Nu avea idee dacă erau lacrimi de recunoştinţă sau ruşine sau simplă admiraţie. A ridicat ochelarii şi vechiul ei eseu era tot acolo, atât de mediocru încât nici nu mai sunau ca nişte cuvinte. Îi tremura mâna.

Eseul prezenta tot ceea ce simţea ea, lucrurile în care credea. Era ca şi cum cineva îi luase cu împrumut sufletul, l-a pus în cuvinte, apoi i-a returnat restul. O parte din ea rămânea pe ecran – sau, mai bine spus, pe ecranul ochilor săi. Calculatorul adevărat încă avea pe el eseul cel vechi. Cel căruia ar fi vrut să-i dea foc şi să ardă în distrugere sfântă. Chiar că erau nişte date.

Vanhi nu ştia ce să facă. Nu mai plagiase niciodată. Nu avea de gând să facă asta vreodată.

Dar asta nu însemna că fura de la altcineva. Asta era ceva creat din nimic. Şi o reprezenta pe *ea.* Chiar dacă nu era aşa. Nu mai existase niciodată o versiune atât de profundă de vanhism. Era ca şi cum ţi-ai fi *găsit* jurnalul şi nu-ţi mai aduceai deloc aminte să-l fi scris.

Era un paragraf întreg despre şasele ei. Vorbea despre eşecul ei, mândria şi imaturitatea ei. Vorbea despre greşeală şi reabilitare, învăţase mai mult datorită acelui şase, aşa o asigurase eseul, decât din oricare alt zece – despre cum să-şi revină, cum să-şi înfrunte greşelile şi cum să evolueze. La naiba, eseul acela parcă îi făcea şasele să pară un lucru aproape pozitiv.

Dintr-odată, visul ei părea posibil din nou. Poate, doar poate. Dar era o şansă, ceva ce nu avusese cu un minut în urmă.

Vocea a revenit, revărsându-se din difuzoarele calculatorului. Dar de data aceasta era mai tare, auzindu-se şi din boxele din spatele ei, pe care le pusese pe pereţi aproape de tavan, şi astfel vocea tuna în cameră făcând-o să tresară, cuvintele fiind ascuţite şi caustice precum un vânt puternic:

Îţi doreşti asta?

Îşi dorea. Doamne, cât de mult îşi dorea. Cu un gol în stomac, şi-a adus aminte de ceva ce eseul nu a pomenit, spre avantajul ei. Vanhi – cunoscut şi sub numele Agni, adică Zeul Focului – era şi zeul înşelătoriei.

Sub noul eseu îmbunătăţit se afla un semn cu un singur cuvânt pe el:

Trimite.

Kenny nu mai înţelegea nimic. De ce să-i ajute Jocul să scape de graffiti, doar ca să-i dea lui Eddie ideea să ia o mostră mai întâi?

Jocul îşi bătea joc de ei?

A privit-o pe Candace cum îl urmărea prin bibliotecă. O fi fost ea o scriitoare grozavă, dar era o spioană jalnică.

Cum putea el să ştie că Eddie o trăsese deoparte ieri, după ce se despărţiseră şi fiecare o luase pe drumul lui?

— Ai văzut bandajele lui? a întrebat-o el.

— Cântă la violoncel, a zis Candace. Poate că se taie la degete tot timpul.

— Era cealaltă mână.

— Chiar şi aşa… Kenny? Nici gând.

— De ce nu? Cineva trebuia s-o facă. Iese cu grupul ăla al lui…

— Nu sunt tocmai genul care să-l venereze pe diavol.

— Dar Prietenii din Criptă erau?

— *Touché.* Păi, şi acum ce facem?

Eddie i-a spus lui Candace să fie cu ochii pe Kenny azi, aşa că asta făcea.

Datoria lui Kenny era să investigheze ce s-a întâmplat cu Prietenii din Criptă. A încercat să se comporte normal. Şi cu cât citea mai mult despre ei online, cu atât credea că probabil jucaseră o versiune mai veche a Jocului lui Dumnezeu. Asemănările erau incredibile – copii inteligenţi, oameni de succes, vicleni şi maliţioşi. S-a întâmplat în anii '90, perioada jocurilor de societate şi a modemurilor dial-up, cu conexiune la internet redusă desigur, dar puştii erau neatinşi, vulnerabili, numai buni de exploatat. Mai pui pe lângă asta şi venerarea diavolului, dezlănţuirile D&D[17], farse care sunt mai mult infracţiuni, graffiti sinistre… iar apoi… au fost arestaţi, viitorul lor a fost distrus, unul s-a sinucis. Acesta să fie şi drumul Ocrotitorilor? A găsit câteva articole naţionale despre acuzaţii şi sentinţe, care mai mult reciclau aceleaşi informaţii. Vorbe ale părinţilor şocaţi. Apoi nimic, pauză şi gata, elevii inteligenţi deveniţi infractori s-au pierdut în negura timpului.

Kenny a printat câteva articole. Voia să i le arate lui Charlie.

Candace se tot uita la el de la masa din partea cealaltă a bibliotecii până ce nu a mai suportat. Se

presupunea că trebuie să caute informaţii despre venerarea diavolului prin campus (potrivit grupului de persoane cu unghii negre pe care le-a intervievat, nu avea ce să găsească). Nesurprinzător, biblioteca şcolii nu avea o colecţie mare despre ritualuri oculte, doar câteva cărţi obligatorii despre cult şi despre cum să nu te alături unuia. Kenny şi-a scos paginile din imprimantă şi s-a dus direct către masa ei, unde ea s-a prefăcut că e surprinsă să-l vadă.

— Ai de gând să mă urmăreşti toată ziua?

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Nu te urmăresc, a zis ea defensiv. Fac cercetări. La fel ca tine.

— Nu e adevărat. Ai stat în umbra mea toată ziua. Adineauri te-ai uitat încontinuu la mine. Nu suntem în aceeaşi echipă?

S-a chinuit să găsească o scuză rapidă, dar a ales să spună adevărul.

— Eddie crede că ascunzi ceva.

— Ce? Kenny a încercat să pară şocat.

— De ce ai bandaje pe degete?

— Doar nu credeţi că…

— Ai încercat să ne faci să renunţăm la ştirea asta încă de la început.

— Nu, am încercat să mă asigur că nu ni se joacă o farsă şi că nu ne vom face de râs.

— Ieşi cu *grupul* ăla…

A pus accent pe *grupul,* ca şi cum ar fi însemnat *cult.*

— Jucăm jocuri pe calculator. Nu avem şedinţe.

— Mulţi oameni joacă jocuri. Şi nu-şi dau *numele.*

— E doar o glumă. Exagerezi.

— Chiar aşa? Cineva a desenat simbolul acela.

— Sunt membru al Societăţii Naţionale de Onoare.

A bătut uşor pe carte.

— E mai probabil ca tinerii inteligenţi să se alăture unui cult.

— Mai lasă-mă. Prietenii mei se uită la filme şi au grijă de laboratorul de tehnologie pentru antrenorul Hapler. M-am tăiat la degete în timp ce construiam un GoPro cu telecomandă pentru staţia de robotică. Vrei să verifici? Suntem la fel de satanici ca Mickey Mouse. Ai înţeles, Sherlock?

I-a ieşit mai bine decât sperase el. S-ar putea să-l considere şi mai tocilar acum, dar măcar mai puţin demonic.

— Bine.

A încercat să-şi dea seama dacă l-a crezut.

— Uite ce e, Eddie o cam ia razna. Vrea foarte mult să dea lovitura cu povestea asta. Eu unul nu vreau ca Universitatea Columbia să mă ştie drept elevul care a lansat ştiri false.

— Deci ce facem în continuare?

— A, acum e vorba de „noi" din nou?

— Nu sunt sigură.

S-a uitat la el.

— Dar te ascult. Şi eu mă înscriu la Columbia, ştii?

— Grozav.

— Şi Eddie la fel. Suntem trei.

— Crede-mă, nu-i stă în caracter lui Eddie să meargă mai departe cu povestea asta dacă nu o susţinem şi noi.

— Bine. Ce vrei de la mine?

— Păi, pentru început, nu mă mai urmări.

— Bine.

— Uite, dacă tu îţi păstrezi calmul, eu îmi păstrez calmul, să vedem dacă putem să-l tragem pe Eddie din asta. Sau, a improvizat Kenny, dacă *a fost* doar o farsă, să ne asigurăm că Eddie scapă de povestea asta sau se duce la fund de unul singur. Nu avem niciun motiv să avem şi noi de suferit odată cu el.

Candace şi-a luat geanta.

— Bine, pare corect aşa.

I s-a părut că a câştigat-o de partea lui. Chiar i s-a părut. Reuşise să scape de dubiile ei prin vorbe? Dar apoi a văzut că se holbează la mâinile lui cu o

privire ciudată pe faţă. Ţinea în mâini teancul de articole pe care le printase mai devreme.

S-a uitat în jos şi a întors paginile să vadă la ce se uita.

În mâinile lui era o poză complet diferită de orice altceva mai văzuse Kenny online sau în altă parte. Era blazonul liceului Tuner High, care avea pe el, în mijloc, o pentagramă cu fundul în sus.

În fiecare sfert erau simboluri ezoterice diferite: mâna unui scrib. Un craniu. O clepsidră. O cheie. În partea de jos, unde ar fi trebuit să scrie *A.B. Liceul Tuner High* cu font academic, pe blazon scria:

VINDICATORS

OCROTITORII

Candace s-a uitat la el şi a clipit.

— Nu am mai văzut asta niciodată, a zis Kenny, dorind să-şi retragă cuvintele imediat ce le-a scos pe gură.

Alex s-a aşezat în bancă aşteptând să dea testul, simţindu-se de parcă aştepta să fie executat.

Parcă simţea lama rece la ceafă.

Ochii i se tot închideau, aşa că înainte de oră a mai luat un Adderall şi a băut un Red Bull.

A încercat. Chiar a încercat. Dar formulele nu aveau nicio logică pentru el. Nu putea să le înţeleagă cu niciun chip. Dacă fiecare acţiune are o reacţiune egală şi opusă, atunci cum de se mişcă lucrurile? I-a dat un mesaj lui Peter chiar înainte de oră ca să-l întrebe. Acum un an sau doi, l-ar fi întrebat pe Charlie. Peter i-a răspuns imediat:

> **Pentru că acţiunea şi reacţia se află pe obiecte diferite. Îmi dai un pumn în faţă, faţa mea îţi loveşte pumnul cu o forţă egală şi opusă. Eu s-ar putea să mă mişc. Tu s-ar putea să te mişti. Sau nu. Nu contează. Sunt obiecte diferite.**

Alex a încercat să analizeze explicaţia. Avea logică, apoi două minute mai târziu era confuz din

nou. Nu-l ajuta nici faptul că era practic cu capul în nori din cauza lipsei de somn şi a stimulenţilor.

Acum se holba la testul pe care-l avea în faţă. La prima problemă, două mingi de biliard se ciocneau. Unde se duceau? Unde se termina totul?

N-avea nici cea mai mică idee. Sub întrebare era un mic spaţiu alb. Acolo trebuia să scrie el rezolvarea. Doamne, nu ştia de unde să înceapă. „Scrie ecuaţiile”, îi spusese Peter. Alex a scris: F = ma. Bine, şi-acum ce? Fir-ar să fie, îi bătea atât de repede inima! S-a gândit la cureaua pe care o folosea tatăl său pentru ocazii ca asta, pentru eşecuri demne de dispreţ.

A simţit un fior pe şira spinării. Putea pur şi simplu să fugă.

Spaţiul alb din test se holba la el, şi atunci a ştiut.

S-a zis cu el. Totul s-a terminat.

Apoi şi-a dat seama: Întreabă Jocul! Nu asta fac oamenii când au probleme în viaţă – îi cer ajutorul lui Dumnezeu?

A închis ochii şi a şoptit încet de tot:

— Te rog, te rog, te rog, Doamne, ajută-mă. Nu pot să pic testul ăsta, ştii ce o să-mi facă…

A şoptit suficient de tare încât microfoanele de la ochelarii Azitek să-l poată auzi. Chiar şi aşa, Jenny Prentiss i-a aruncat o privire enervată.

— Domnule Dinh, ce faci acolo? l-a întrebat doamna Kite din faţa clasei.

— Mă rog, a răspuns el sincer şi toată clasa a râs.

Doamna Kite a clătinat din cap şi s-a întors la lucrările pe care le corecta.

Nu s-a întâmplat nimic, dar Alex era atât de obişnuit să fie dezamăgit, încât nici nu l-a mai afectat faptul că Jocul îl ignora acum. A dat greş la misiunea cu Hidra, aşa că probabil nu merita niciun ajutor.

Sau probabil că nu funcţiona dacă se ruga… Stai aşa, asta e! Ştia cum funcţionează Jocul! *Zău aşa, Alex!*

A făcut nişte gesturi discrete cu mâna pe bancă – pentru oricine altcineva arăta ca şi cum se foia dar a

apăsat pe pictograma mică din colţul ochelarilor Azitek şi i-a pornit, apoi a selectat inventarul din Joc. A simţit cum se cutremură, de teamă, de entuziasm, de disperare. Printre opţiunile pe care le avea, a zărit-o pe cea cu Text Iluminat.

Asta trebuia să fie. A înţeles Jocul, ghicitorile şi indiciile lui. Nu mai trişase niciodată. Cumva, aceasta a fost lecţia pe care i-a dat-o tatăl său şi care s-a lipit de el cel mai mult. Întotdeauna acceptase consecinţele inevitabile ale eşecului. Exista o oarecare mândrie în asta. Îşi primea pedepsele şi mergea mai departe. Dar de ce să nu trişeze acum? Dacă însemna că nu va mai suferi, că nu va mai simţi durere? Avea nişte Galbeni rămaşi – pe ce altceva să-i cheltuiască? În plus, dacă refuza ajutorul Jocului, acum după ce i-l ceruse, părea nerecunoscător. Îl putea face pe Joc să-l urască şi mai mult.

A apăsat pe achiziţie.

Text Iluminat. 10.000 de Galbeni.

Merita.

Apoi, cu ajutorul ochelarilor a avut loc puţină magie. Cu un font de foc, formulele au început să se scrie singure pe examen în spaţiul unde trebuia să fie trecută rezolvarea lui, şi păreau scoase dintr-o carte din evul mediu. Diagramele şi notiţele ardeau şi străluceau. S-a uitat în jurul său. Ceilalţi elevi stăteau cu capul în jos, rezolvând problemele. Doamna Kite a ridicat capul şi a întâlnit privirea lui Alex. Ochii săi s-au aţintit din nou asupra testului.

Stai calm.

E extraordinar.

Cineva îl urmărea (sau *ceva,* şi-a adus el aminte – nu putea un IA să rezolve nişte fizică introductivă?). Cineva îi dădea o cale de scăpare. S-a gândit la curea. Nu de data asta.

Dar apoi a văzut cum textul începe să dispară, chiar în timp ce noul text apărea la sfârşitul testului.

„Nu!” s-a gândit el – aproape că a zis-o cu voce tare.

Jenny Prentiss s-a uitat urât la el.

Chiar a zis-o cu voce tare. Ce era cu el? De ce nu dormise mai mult?

„Păi, pentru că nu ştiam că Dumnezeu o să fie partenerul meu silenţios la test."

„Nu irosi şansa asta", şi-a spus, de data asta în gând.

A început să scrie repede cu pixul peste ecuaţiile înfocate de pe hârtie, trecând răspunsurile în timp ce textul se stingea. A început să se îngrijoreze că rezultatele lui vor fi *prea* bune – nimeni nu ar fi crezut că era munca lui. „Pune şi nişte greşeli, a şoptit Jocului, nu trebuie decât să trec." Din câte putea el să-şi dea seama, *erau* câteva greşeli incluse. Şi-a închipuit că IA putea să obţină un scor perfect – numai bun ca să-l scape de curea. Suficient de prost ca să evite orice suspiciune.

Era la jumătatea testului când scrisul auriu s-a oprit.

La început nu a observat. Era prea concentrat să ţină pasul cu rândurile de mai sus care dispăreau. Dar apoi a văzut. *Ce naiba? Unde era restul?*

— Haide, a zis din nou cu voce tare.

Jenny Prentiss era absorbită de lucrarea ei. Nu s-a mai uitat urât la el de data asta.

Îi tremura mâna şi strângea pixul prea tare. De ce să-i arunce Jocul un colac de salvare, iar apoi să i-l ia? Şi-a primit răspunsul.

GALBENI INSUFICIENŢI.

Ce? Depozitul lui era gol?

Nu, nu, nu.

Nu putea să rămână fără tocmai acum. Nu în mijlocul testului. Se descurca atât de bine. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe obraji. Câtă amfetamină avea în organism? Inima lui suna ca o tobă. A pus capul pe bancă, resemnat.

Promite-mi, s-a auzit o voce în urechea lui.

— Ce? a gemut Alex încet.

Promite-mi că mereu vei face ceea ce-ţi spun.

— Promit, a spus el, aproape plângând.

Orice.

— Orice.

Galbenii au început să curgă pe tejghea în colţul zonei de joc. Textul iluminat a reapărut. Tremurând, a luat pixul şi a început să scrie din nou, cât de repede a putut, în minutele care i-au mai rămas.

Timpul s-a terminat, l-a anunţat vocea în ureche.

A sunat clopoţelul, iar doamna Kite a spus:

— Pixurile jos.

Reuşise să rezolve două treimi din test. Era de ajuns? Avea să treacă?

Doamna Kite l-a oprit când să iasă pe uşă.

— Îmi plac noii tăi ochelari.

S-a holbat zăpăcit la ea pentru o secundă.

În timp ce pleca, Jocul i-a şoptit în ureche *Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat.*[18]

34.
FOCUL COSMIC

În timp ce se îndrepta spre bibliotecă să-l întâlnească pe Kenny, Charlie s-a întrebat dacă era posibil aşa ceva – să fi distrus Alex maşina domnului B.?

Charlie trebuia să afle.

Să-l vadă pe tatăl său distrus de moartea mamei sale fusese oribil, dar într-un fel, să-l vadă pe domnul B. la pământ era şi mai rău. Cancerul l-a doborât pe tatăl său – nu Charlie provocase asta –, dar Jocul se întâmplase din vina lui Charlie.

Printre rafturi, Kenny i-a povestit despre logoul fals cu Ocrotitorii şi despre Candace.

— Ea ce a zis?

— Nimic. A mormăit un pic şi apoi a plecat.

— Tu ce ai zis?

— Ce puteam să zic? Îl ţineam în mâini! De ce ne-ar face Jocul asta? Am făcut tot ce a vrut.

— Poate că nu trebuia s-o facem.

— Ce?

— Poate că trebuia să spunem nu, a zis Charlie, gândindu-se la brăţară.

— Crezi că Jocul ne-a pedepsit pentru că am făcut aşa cum a spus el?

— Da, a fost ca un test.

— Charlie, e evident că nu ai fost crescut într-o casă religioasă. Crede-mă. Dumnezeu preţuieşte ascultarea mai presus de orice altceva. Dacă Jocul a fost construit pe baza Bibliei, vorbeşte serios atunci când spune ceva.

— Dacă ne cere să omorâm pe cineva?

— Biblia e plină de întâmplări în care Dumnezeu a poruncit oamenilor să omoare pe cineva.

— Cum rămâne cu „Să nu ucizi”?

— Există excepţii.

— Cred că Alex a distrus maşina domnului B.

— Serios?

— L-ai văzut azi?

— Nu. A avut testul la fizică.
— A, la naiba. Am uitat.
Charlie i-a trimis un mesaj lui Alex.

Cum a fost la test?

Nu a primit niciun răspuns.

Mary a încercat să-l prindă pe Charlie când a ieşit din clasă, dar acesta fugise după domnul Burklander, care părea că nu era în apele lui. S-a regândit la oferta lui Charlie. După actul de bravură de noaptea trecută, s-a panicat pe drumul spre casă. Tim avea să observe că-i lipsea brăţara. Putea s-o poarte pe cea de la Charlie. Doar temporar.

Dar Charlie pur şi simplu a trecut pe lângă ea, iar Tim a văzut-o într-una din pauze şi nu avea ce să mai facă. I-a aruncat cel mai frumos zâmbet al ei, sperând să-i menţină privirea asupra chipului său, dar ochii i s-au îndreptat imediat asupra încheieturii ei.

— Unde e?

— Ce anume?

A închis ochii de parcă era frustrat că trebuia să se adreseze unui copil prost.

— Brăţara de la mine. Unde este?

— Tim, nu se potriveşte cu orice ţinută.

A dat din cap uşor.

— Sigur, bine.

A pus o mână pe umărul ei şi a strâns-o tare. Forţa fizică nu era adevărata modalitate prin care o controla – ştia asta –, dar era cireaşa de pe tort. Erau mai multe căi prin care puteai să frângi trupul cuiva.

— Eşti bine? a întrebat-o.

— Da, sigur.

— E acea perioadă a anului. Mă face să-mi aduc aminte din nou.

Era o ameninţare, dar a spus-o ca şi cum i-ar fi păsat.

— Şi pe mine.

— Deci, unde ai fost noaptea trecută?

S-a străduit din greu să nu clipească, dar tot nu a reuşit.

— Am fost acasă.
— Am trecut pe la tine.
— La ce oră?
— Unde ai fost? a repetat el, ignorând-o.
A încercat să mintă. A încercat să se gândească la o scuză bună. Dar nu i-a ieşit.
— Am fost să mă plimb, a zis ea în cele din urmă.
— Singură?
— Da. Nu-mi place felul în care îmi vorbeşti.
Şi-a lipit fruntea de a ei.
— Dacă par supărat, este pentru că-mi pasă de tine. E foarte periculos să te plimbi singură noaptea. Nu vreau să ţi se întâmple ceva.
A sărutat-o pe frunte.
— Am vorbit cu tatăl tău. Vom lua brunch-ul[19] împreună cu părinţii noştri weekendul ăsta.
— Ai vorbit cu tata?
— Mary, avem atâtea lucruri frumoase care ne aşteaptă în viaţă.
S-a dus spre uşă, apoi s-a oprit, s-a întors şi i-a zâmbit.
— Deci o s-o porţi mâine, nu? Brăţara.
— Sigur.
Mary a simţit fiori care o străbăteau.
Când Tim a plecat, a primit un mesaj de la un număr ascuns. Mary a avut o singură experienţă cu un hărţuitor – una dintre consecinţele popularităţii –, dar totul s-a terminat, iar tatăl ei a avut grijă ca elevul să dispară din liceu. Aşa că în momentul în care a văzut unul nou, de la un număr blocat şi însoţit de un mesaj criptic, s-a temut puţin. A şters imediat mesajul, dar ideea îi rămăsese în minte şi avea să-şi amintească de ea mai târziu:

Candidează pentru postul de preşedinte al elevilor. Nu o să-i placă asta.

Charlie l-a găsit pe Peter pe rambleu în timp ce se juca leneş cu un joint. Ochii îi străluceau în lumina soarelui de toamnă, pătrunzător de albaştri.

— Trebuie să-l găsesc pe Alex, l-a anunţat Charlie.

— Te ajut eu. Hai, stai jos. Jocul e atât de tare. Încep să înţeleg regulile. Odată ce ajungi la un nivel suficient de avansat, adică obţii suficienţi Galbeni, devii un Privitor.

— Adică unul dintre oamenii ăia cu măşti?

— Da?

— Ei ce fac?

— N-aş putea spune că ştiu.

— Eşti şi tu unul dintre ei?

— Aş vrea eu. Dar am câştigat destui Galbeni ca să cumpăr Ochiul lui Dumnezeu – versiunea avansată. N-o să-ţi vină să crezi cât de mişto e.

Au zburat deasupra unei hărţi a oraşului Austin, un amestec ciudat de imagini 3D şi poze, ajungând deasupra liceului Turner, prin care mişunau numele elevilor ca nişte furnici. Dacă i-ar fi văzut cineva pe Charlie şi pe Peter acum, stând pe spate în iarbă, cu ochelarii la ochi, i-ar fi părut nişte drogaţi care se holbează la cer.

Peter a căutat-o pe Caitlyn şi i-a găsit avatarul plimbându-se pe hol, plângându-se acelei bârfitoare, Marissa Minnow, care-i tot spunea „Ştiu, ştiu". Reconstrucţia digitală nu era fotorealistă, ci hiperrealistă, filmuleţe de la telefoane în trecere şi camerele de pe holuri îmbinându-se cu filmuleţe vechi de pe internet ca nişte şuvoaie de realitate ce curg împreună, toate numai puncte şi pixeli extrapolaţi.

— Iar aici e cufărul cu comori.

Peter a deschis comoara cu vechile apeluri ale lui Caitlyn, căutările de pe internet, documentele sale. OLD versiunea introductivă i-a permis să aibă acces la mesaje. OLD versiunea avansată i-a permis să aibă acces la orice.

— Scrie poezii. Îţi vine să crezi? Nu ar spune nimănui asta.

A văzut şi câteva dovezi ale laturii sale altruiste, dar nu voia să aducă vorba de asta acum. Nu făcea decât ca purtarea ei crudă faţă de el să pară şi mai

rea – de ce merita tocmai *el* latura ascuţită a cuţitului?

— Nu te simţi un pic pervers uitându-te la toate astea?

Cutremurându-se, Charlie s-a întrebat câţi jucători mai erau în Joc, probabil urmărindu-l chiar pe el?

— Prostii. Ajung la egalitate în terenul de joc. Serios. Poate Kurt Ellers să facă asta?

Peter s-a ridicat şi a anunţat:

— „Dar taci! Ce străluceşte-acolo oare? Sunt zorile, şi Julieta-i soare. Răsai, o soare sfânt, ucide luna."[20]

Câţiva elevi care erau prin zonă au aplaudat plictisiţi.

— Mulţumesc, le-a zis Peter şi s-a aşezat la loc. Poezie, vezi? O să mă folosesc de poezie ca să ajung la dragoste.

— Îmi spui sau nu unde e Alex?

— Probabil.

Peter a scris în bara de căutare, iar avatarul său s-a ridicat şi a dat din aripi prin oraş. Creatura a zburat graţios printre copaci şi clădiri şi s-a oprit în dreptul casei lui Alex.

— S-a dus acasă.

Peter şi-a lăsat himera să coboare, trecând prin acoperişul de ţiglă şi ajungând în holul lui Alex.

— Poţi să *intri?*

— Da, sigur, de ce nu?

— Cum e posibil fizic?

— Gândeşte-te doar – orice are cameră. Telefoane, televizoare, ceasuri, laptopuri, camere de supraveghere, jucării. Nu are nevoie decât de o singură imagine, iar apoi cartografiază totul. Pot să văd, să aud orice.

— Şi dacă nu sunt pornite aparatele?

— Jocul poate să le pornească parţial şi să le facă să pară că sunt oprite – FBI-ul face asta de ani de zile. Chiar dacă nu e nicio cameră în locul respectiv,

Jocul poate să-şi dea seama unde se află oamenii cu ajutorul câmpurilor electromagnetice.

— Chestia asta e înspăimântătoare.

— Poţi să-ţi iei adio de la intimitate. Iată-l şi pe băiatul nostru.

Alex era acolo, stând pe pat, cu ochelarii Azitek porniţi, holbându-se la tavan la Dumnezeu ştie ce.

— Cred că nu a mers bine testul, a zis Charlie.

— Poate simte că merită să se odihnească.

— Mă duc să-l văd.

— De ce? Îl vedem diseară.

— Trebuie să aflu dacă a distrus el maşina domnului B.

— De ce ar face una ca asta?

— Pentru Joc. De unde a făcut rost de Galbenii pentru ochelari?

— Cine ştie.

— De unde ai făcut *tu* rost de banii pentru Ochiul lui Dumnezeu?

Peter a zâmbit.

— A, a fost o nimica toată.

— Ce ai făcut?

— De ce? *Tu* ce ai făcut, domnule Brăţară de Aur?

— Ştii? Mă spionezi?

Peter a clătinat din cap.

— Nu, asta ar fi ciudat.

Charlie s-a uitat fix în ochii lui Peter şi i-a pus întrebarea care l-a măcinat de când s-a văzut cu domnul Burklander.

— Cum renunţi la joc, Peter?

— *Să renunţi?* De unde să ştiu eu? Şi de ce ai vrea să ştii?

— Întreabă-i pe prietenii tăi de pe internet. Ei trebuie să ştie.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— De ce nu?

— Ăsta e genul de joc în care încerci să *intri.* Nu întreabă nimeni cum poţi să ieşi.

— Peter, te rog. Întreabă doar. Nu trebuie să continuăm cu Jocul.

— Află şi singur. De ce ai întotdeauna nevoie de ajutorul meu?

Asta l-a durut pe Charlie mai mult decât s-a aşteptat. Şi-a adus aminte cum Peter a stat lângă el ore întregi, după ce a murit mama lui. Atunci când nimeni nu ştia ce să spună sau ce să facă.

— Bine, mă descurc eu, a zis Charlie.

— Atunci îmi iau rămas-bun de la tine, fecioară dragă.

Peter a privit spre iarba bogată şi panta uşoară, chipul lui fiind atât de frumos încât putea să fie un nazist sau un vânător de nazişti, nimic altceva. A clătinat din cap şi a zâmbit.

— Caitlyn scrie poezii. „O, joc binecuvântat! Mă înspăimânt, singur la miezul nopţii, totul este doar un vis."

După ce a plecat Charlie, Peter şi-a lăsat avatarul să zboare uşor deasupra oraşului, până ce a ajuns să plutească deasupra casei lui Kurt Ellers.

35.
ÎNGERUL MORŢII

Kenny a primit un mesaj înfumurat şi răutăcios de la Eddie Ramirez.

Niciun comentariu, doar un link spre un articol de la CNN.

Oamenii de ştiinţă folosesc calculatoarele pentru a construi chipuri pe baza ADN-ului

Articolul se concentra pe ghicirea chipului lui Iisus, dar Kenny ştia exact de ce i-l trimite lui. Probabil că acum scria la articol, în culmea fericirii ca urmare a dovezilor cu ADN şi noii descoperiri a lui Candace cu privire la logoul satanic.

Kenny s-a gândit la fratele său, sau mai exact la feţele părinţilor săi când le-a spus că renunţase la facultatea de medicină. Cum ar putea să explice Kenny una ca asta? „Nu, mamă, nu sunt satanist – eu doar am vandalizat proprietatea şcolii cu sânge uman pentru un joc pe calculator care crede că e Dumnezeu. Deci… toate bune?” Cum s-ar desfăşura o astfel de discuţie în sufrageria doctorilor?

Şi-a pus faţa în mâini. A fost întotdeauna atât de atent! A luat numai zece. A luat credite în plus. A urmat regula de zece mii de ore a lui Malcolm Gladwell – şi desigur, Kenny era numărul unu pe stat. Singura dată când se mai destindea şi el era când se afla alături de Ocrotitori. Avea să-i aducă ruina acel mic spaţiu sigur? Şi totuşi, dacă nu i-ar fi avut pe Ocrotitori, era 99% sigur că ar fi explodat cu mult timp în urmă.

Ce voia Jocul de la ei? De ce îi rănea? Şi mai şi cheltuise Galbenii pentru care muncise atât de mult pe Hidra, care se presupunea că trebuia să-i ajute!

Şi-a scos telefonul şi a scris:

Am făcut ce ai vrut. Ne-ai păcălit.

I se părea un sacrilegiu să-L atace astfel pe Dumnezeu, dar apoi şi-a adus aminte că nu era decât un robot.

A venit şi răspunsul:

Ai credinţă în Dumnezeu.

Furios, Kenny a scris:

Credinţă? M-ai păcălit.

Judecăţile Mele sunt de necontestat.

Căile Mele nu pot fi aflate.

„Da, sigur”, s-a gândit Kenny. Cum ar fi să-i dea lui Eddie tot ce şi-a dorit dintotdeauna. Kenny ştia că trebuie să înceteze, dar nu putea. Se simţea umilit.

Ăsta numeşti tu AJUTOR?

Jocul i-a spus:

Eu mereu vă voi ajuta.

„Ce prostii”, s-a gândit Kenny, dar Jocul nu terminase ce avea de spus.

Nu trebuie decât să mi-l cereţi.

„Nici gând”, şi-a zis Kenny. Nu avea să se înjosească. Şi mai important de atât, nu avea să se afunde şi mai mult în încurcături. Şi totuşi, în timp ce urca scările către biroul *Tiger Claw* ca să-l convingă pe Eddie, Kenny ştia adevărul, în adâncul său: nu avea cum să-l convingă pe Eddie. Şi oricât de inteligent ar fi fost Kenny, nu vedea nicio cale de scăpare, nu putea decât să-i ceară lui Dumnezeu să-i scape de năpasta pe care o trimisese asupra lor.

36.
COPIL-SACRIFICIU

Când Kenny a intrat în biroul *Tiger Claw,* Eddie era acolo zâmbind şi şi-a dus mâinile la ceafă, lăsându-se pe spătarul scaunului de editor.

— Mă gândeam să procedăm în două etape, a anunţat el, fără să-l salute pe Kenny când a intrat. Mai întâi, aruncăm bomba. Poză cu pentagrama pe prima pagină. O poză imensă. Cu tot sângele în văzul tuturor, bum!

Eddie s-a înclinat în faţă şi a pus picioarele jos:

— Apoi… un citat din partea lui Candace, care să apară pe fundal. „Un elev extrem de inteligent a mărturisit că a văzut şi alte imagini sataniste în liceu, asociate cu un grup de elevi care-şi spun Ocrotitorii."

— Eddie, nu face asta.

— Şşş, ascultă, devine şi mai mişto. Eddie şi-a mişcat degetele ca un magician. „Pentru cei care-şi mai aduc aminte, toate acestea sunt straniu de asemănătoare cu acel grup notoriu de elevi devianţi…" Facem tranziţia spre Prietenii din Criptă.

— Ai înţeles greşit.

— Da, cum să nu! Şi apoi, a doua etapă. Demascarea! ADN-ul, tu ţinând blazonul Ocrotitorilor, maşina domnului B…

Kenny a simţit că i se face rău. Deja Eddie făcuse legătura între evenimente?

— Aşa este! *Trebuia* să fiţi voi! La fel ca Prietenii din Criptă care au făcut să explodeze maşina aceea. Nici măcar nu trebuie s-o *dovedesc.* Legătura este pur şi simplu fascinantă! Să rezolve poliţia restul.

— Eddie, sunt aici să-ţi dau o şansă. Ştiu că toate astea arată urât. Dar ei sunt oameni buni. Nu au făcut ce spui tu. Nu în felul în care spui tu lucrurile.

— Îţi propun un târg. Dă-mi o mostră de sânge pentru un test de ADN. Dacă nu se potriveşte, renunţ la ştire.

— Eddie, te rog. Nicio poveste nu merită să distrugi aceste vieţi.

— V-aţi făcut-o cu mâna voastră. Nu da vina pe mine.

Kenny a simţit că-i vibrează telefonul în buzunar. S-a uitat la el.

Pune-ţi ochelarii.

L-a ignorat.

— Dar dacă am fost doar eu? a zis Kenny.

— Ce?

— Ştiu că mă urăşti. Fă-o pentru Candace. Pentru Columbia. Doboară-mă pe mine. Lasă-i pe Ocrotitori în pace.

Eddie s-a lăsat iar pe spate şi i-a analizat faţa lui Kenny, uşor mulţumit. Adora fiecare clipă.

— Tentant. Foarte tentant. Dar povestea nu va ieşi atât de bine fără micul tău club.

Kenny şi-a strâns pumnii. A băgat mâna în buzunarul de la cămaşă şi şi-a pus ochelarii Azitek.

S-a speriat.

Camera arăta la fel în faţa lui, doar că ochii lui Eddie erau complet negri, ca două orbite goale.

— Eddie, te rog. Nu ştiu ce o să se întâmple dacă faci asta.

— Asta e o ameninţare?

— Nu. Sincer, nu ştiu.

— Datoria mea este să spun adevărul, a zâmbit Eddie.

— Şi dacă ne distruge pe mine şi pe prietenii mei?

— Foarte bine.

Kenny a dat din cap.

În spatele lui Eddie, prin ochelarii Azitek apăruseră nişte paşi pe covorul vechi şi murdar. Erau urme de sânge, fiecare formată din două gheare lungi şi un punct; două în stânga, două în dreapta, creând un drum roşiatic pe covor care ieşea pe uşă.

„Urmează drumul de urme roşii”, s-a gândit Kenny sumbru.

— Ultima şansă, Eddie. Te rog.

— Ştiai că termenul „ocrotitor” apare în Biblie? L-am căutat pe Google. Înseamnă „Dumnezeu”. Asta vă credeţi voi? Vă credeţi nişte Dumnezei? Ai ceva de spus legat de asta?

— E din *X-Men,* nemernicule.

— Kenny Baker *vorbeşte urât?* Vezi, avem cu toţii ceva ascuns în noi!

„Asta e mai adevărat decât ai crede”, s-a gândit Kenny.

— Am încercat. Să ţii minte.

Eddie i-a aruncat o privire sarcastică de genul „Oo, ce speriat sunt.

Kenny a dat din cap şi a urmat paşii care ieşeau pe uşă.

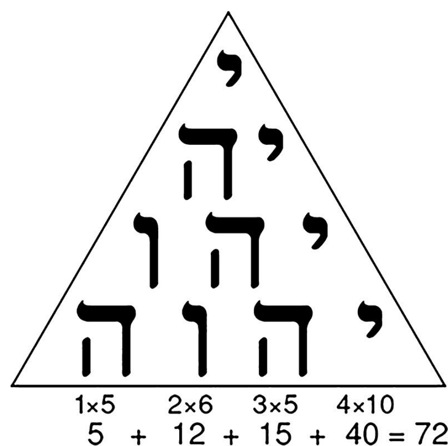
37.
CULTUL LUI PITAGORA

Charlie a condus spre casa modestă şi simplă a lui Alex. Nu-i plăcuse niciodată să meargă acolo – era o casă rece şi goală, fără altă mobilă în afară de lucrurile esenţiale. Charlie a parcat în josul străzii şi a mers înapoi până la fereastra de la camera lui Alex. Era acolo, lucrând ceva la birou. Asta era ceva nou – Charlie nu l-a văzut niciodată pe Alex să înveţe la ceva. Charlie a bătut la fereastră.

— Ştiam că vii, a spus Alex fără nicio explicaţie.

Părea să se bucure că ştia ceva ce Charlie nu ştia. Să fi avut şi el Ochiul lui Dumnezeu?

La birou nu era nicio temă. Hârtiile împrăştiate aveau pe ele numai nişte absurdităţi, triunghiuri cu numere şi litere în ebraică.

— Ce naiba-s toate astea?

— Kabbalah. Numerologie. Jocul îmi arată nişte chestii grozave.

— Alex, eşti bine? Pari foarte agitat.

— Sunt bine. Uită-te aici.

Alex a început să-i vorbească despre puterea distructivă a numelui de patru litere al lui Dumnezeu.

Charlie s-a uitat prin cameră. Era un haos. Nu doar haosul obişnuit al unui copil, totul era împrăştiat. Mereu a fost aşa de rău? Nu putea să-şi aducă aminte.

— Cum a fost la test? a întrebat Charlie cu precauţie.

— Îţi pasă măcar?

— Sigur că-mi pasă. Ţi-am dat mesaj.

— Nu am primit niciun mesaj.

Era ciudat. Charlie l-a trimis imediat ce şi-a adus aminte.

— Deci… a fost bine la test?

— Aşa sper.

Cuvintele lui Alex erau reci. Charlie a continuat atent:

— La cât se întoarce tatăl tău acasă?

— Nu contează.

Alex a ridicat privirea şi s-a uitat la Charlie.

— O să aştepte până primesc nota.

Charlie a fost cuprins de un fior. Alex nu mai fusese niciodată atât de aproape *s-o spună. Să aştepte… ca să ce?*

— Vrei să sun pe cineva?

— Nici nu poţi să-i rosteşti numele din patru litere.

Alex a arătat din nou spre hârtiile de pe birou.

— Alex, ascultă-mă.

— Nu, ascultă-mă tu. Nu-mi pasă de fizică. *Asta* e mult mai interesant.

Alex a dat din mână pe birou şi a trântit o sticluţă cu pastile. S-au împrăştiat peste tot şi a început să le strângă disperat.

Charlie a luat sticluţa, dar nu avea nicio etichetă pe ea.

— Cine ţi-a dat astea?

— E doar Adderall.

— Alex, când ai dormit ultima oară?

Alex s-a uitat în dreapta lui Charlie.

— Ştiu ce încearcă să facă, s-a răstit el.

Charlie s-a uitat în direcţia în care vorbea Alex, dar nu era nimeni acolo.

— Alex, joci Jocul acum?

— Mă descurc eu, a zis Alex, de data aceasta către cineva din stânga lui Charlie.

— Alex, dă-ţi jos ochelarii.

— De ce? Crezi că nu pot să mă descurc cu tine fără Joc?

— Nu am spus asta.

— Crezi că nu pot să scriu toate astea fără ochelari?

— Alex, sunt prietenul tău.

A pufnit, un râs scurt şi amar, iar Charlie şi-a adus aminte de greşeala lui de o milisecundă – acea fracţiune de secundă dintre „Nu mă mai vreţi în grup” şi „Nu e adevărat” – care i-a spus lui Alex tot ce a trebuit să ştie.

Poate că atunci a început totul s-o ia razna, s-a gândit Charlie, sau poate că s-a întâmplat cu mult timp înainte, iar ei au fost prea orbi ca să poată vedea semnele, dar nu era niciodată prea târziu ca să îndrepte lucrurile.

— Nu mă place nimeni, a zis Alex. Ar fi mai bine dacă n-aş mai fi.

— Nu spune asta.

— E adevărat.

— Alex, nu cred că Jocul ăsta îţi face bine. Felul în care vorbeşti…

— Eşti gelos doar, a răspuns Alex furios, pentru că în sfârşit am găsit ceva la care mă pricep mai bine decât tine.

Charlie a pus sticluţa cu pastile pe birou. Nu ştia ce să-i zică sau cum să-l ajute. I-a atras atenţia ceva – unul dintre afişele cu Lordul cu Penis Mic care au provocat atacul asupra lui Alex de la casele demontabile.

— Nu ţi-am cerut niciodată ajutorul, i-a aruncat-o Alex, văzând că Charlie observase afişul.

„Ai făcut o faptă bună, iar Dumnezeu te-a văzut.”

Îi venea o idee lui Charlie, punând lucrurile cap la cap. Afişul cu Lordul cu Penis Mic a dus la bătaia lui Alex. Jocul l-a trimis pe Charlie acolo printr-un mesaj fals ca să-l testeze. Ce l-a inspirat pe Alex să pună afişele în primul rând? De ce *atunci?* Exact după ce a sosit invitaţia Jocului…

— Alex, când ai început să joci Jocul?

Alex a clipit la auzul întrebării.

— Când am început cu toţii. În noaptea aceea, la laboratorul de tehnologie.

A început să tragă de o mânecă. Şi de ce nu a fost pus niciunul dintre afişele lui Alex? Pentru că l-a prins unul dintre prietenii lui Tim înainte să apuce s-o facă. Care era probabilitatea ca Alex să fie prins asupra faptului… dacă nu-l ademenea cineva pe prietenul lui Tim, aşa cum a fost şi Charlie ademenit să vină acolo…

— Alex, ţi-a zis Jocul să pui acele afişe cu Tim?

Alex nu a răspuns.

— Ai acceptat invitaţia. Ai început să joci înaintea noastră.

— Nu…

— De ce ai minţit?

— Mi-am câştigat Galbenii în mod cinstit. Nu am început mai devreme. Sunt înaintea voastră.

— Nu-mi pasă cine câştigă! Nu înţelegi, Jocul te-a *folosit!*

— Despre ce vorbeşti?

— Nu te-a lăsat să pui afişele. A *vrut* să fii prins, ca prietenii lui Tim să vină după tine. Să vadă ce o să fac eu.

— Nu e vorba despre tine, a ţipat Alex. Nu e mereu vorba despre tine. Sau Peter. Sau Kenny.

— Alex, ştiu. Nu asta am vrut să spun. Spun doar că…

— Pleacă odată! Lasă-mă în pace măcar o dată!

— Alex…

— Nu, nu te las să-mi iei şi asta.

— Ne foloseşte. Pe toţi.

Charlie s-a gândit la tabla de şah.

— Suntem doar nişte pioni, Alex. Nu noi jucăm Jocul. El ne joacă pe noi.

Alex a clătinat din cap.

— Poate pe tine. Nu pe mine.

— Tu ai distrus maşina domnului B.?

Alex a făcut ochii mari la el, apoi i-a evitat privirea.

— Vino la laboratorul de tehnologie diseară. Promite-mi. Îi voi aduna pe toţi şi vom vorbi despre

asta. Apoi poţi lua orice decizie vrei tu, pentru tine. Nu voi încerca să te opresc. Dar dacă vrei să te opreşti, vom fi alături de tine. Am dat-o-n bară înainte. Te-am dezamăgit. Nu te voi dezamăgi din nou.

Alex nu a răspuns.

— Promite-mi, te rog.

— Bine. O să mă mai gândesc.

Charlie nu putea să-şi dea seama dacă vorbea serios sau nu.

Nu mai era nimic de spus. Alex terminase, şi-a dat seama Charlie.

— Ne vedem diseară, i-a zis, îndreptându-se spre fereastră.

— A, şi încă ceva, l-a oprit Alex liniştit.

L-a lovit pe Charlie atât de tare în umăr că aproape l-a doborât.

— Ce dracu'? a icnit Charlie.

A dus mâna la umăr încercând să facă durerea să dispară.

— De ce ai făcut asta?

— Aveai Blaxx. Alex a verificat ceva pe ochelarii Azitek. Ajunseseşi la douăzeci şi cinci. Acum ai iar zero. Crede-mă, nu vrei să se adune.

38.
AZAZEL[21]

Kenny s-a dus după urmele de copită în josul holului. Una dintre urme părea să vină de la un picior rupt; acea urmă se târa în timp ce celelalte călcau ferm, creând o imagine morbidă a unei vânători neterminate: trop trop se târăşte trop… trop trop se târăşte trop… Un vânător care urmăreşte cu uşurinţă o bestie rănită apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Le-a urmat pe scări, unde făceau la stânga spre o nouă aripă a liceului.

L-au condus pe Kenny până în sala 333, care era descuiată şi liniştită.

Urmele de copite continuau dincolo de uşă în camera care era plină cu echipamente de artă şi picturi terminate pe jumătate.

În spaţiul real, tablourile erau proiecte şcolare, toate încercând să ilustreze acelaşi bol cu fructe, mere peste portocale peste pere, în stadii diferite. În zona de joc, tablourile prezentau imagini luate din interiorul iadului. *Masacrul inocenţilor* de Rubens. Viziunea terifiantă a lui Goya asupra lui Saturn care-şi devorează propriul fiu, de teamă să nu fie detronat de copiii săi.

Într-un loc ferit stătea un bărbat întărâtând un foc care strălucea şi-i lumina chipul. Era o faţă sălbatică şi avea ochii unui credincios. Barba lui lungă era neîngrijită, după zile întregi în care a călătorit prin ţinuturi aspre.

— Tată? s-a auzit o voce din umbre.

— Ce este, fiule? a răspuns bărbatul de lângă Kenny.

— Iată focul şi lemnele, dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?[22]

Lângă Kenny, Avraam a răspuns uşor:

— Fiule, Dumnezeu însuşi va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot.[23]

Avraam construia un altar.

Kenny a întins mâna, dar aceasta a trecut prin faţa lui Avraam. Putea să audă trosnetele lemnelor din foc şi aproape că simţea căldura lui.

Avraam l-a legat pe fiul său, Isaac. Cel din urmă nu s-a împotrivit deloc. Kenny nu putea să înţeleagă. Voia să-i strige lui Isaac „Opune-te. De ce-l laşi să facă asta?" Isaac era un copil. Privea cu ochii mari. Avraam l-a aşezat pe altar, deasupra lemnelor. Apoi a întins mâna şi a luat cuţitul ca să-l înjunghie pe fiul său.

L-a îndreptat repede spre capul băieţelului.

— Opreşte-te, a urlat Kenny.

Atunci, îngerul Domnului l-a strigat din ceruri şi a zis:

— Avraame! Avraame!

— Iată-mă, a răspuns el.

Îngerul a zis:

— Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.[24]

Kenny a auzit un behăit dintr-o parte.

Acolo unde se terminau urmele de copite era un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş.

Avraam s-a dus la berbec şi i-a dus cuţitul la gât.

S-a întors către Kenny şi i-a spus:

— O să-ţi sune telefonul.

Charlie a ieşit pe fereastra lui Alex simţindu-se mai rău decât atunci când intrase.

Nu venise niciun poliţist. Terenul era liber.

Dar Alex era vinovat. Charlie era sigur de asta. Şi Alex se afunda din ce în ce mai mult într-un loc întunecat.

Charlie a urcat în maşină şi telefonul i-a vibrat. De data aceasta nu erau niciun mesaj şi nicio hartă. Îl aştepta un filmuleţ.

Filmarea cu purici de pe camera de supraveghere venea de la una dintre acele bile negre care stăteau pe tavan în bănci şi cazinouri, sau, în cazul acesta,

într-o parcare subterană. Se auzea o muzică techno veselă, iar înregistrarea fusese editată într-un mod crud, dar vesel, acţiunea derulându-se pe repede-înainte, zgomotul sunând ca acul de pe un disc de vinil, iar apoi reluându-se cu încetinitorul, tranziţiile fiind în funcţie de ritmul piesei.

În înregistrare, Charlie se vedea pe el de undeva de sus, alergând prin parcare, năpustindu-se asupra maşinii şi călcând în picioare mâna care-l apuca de picior. Când a venit timpul pentru trosnitura greţoasă, ecranul a îngheţat şi muzica s-a oprit şi un scris vesel a apărut pe ecran:

Oo, trosc!

Privind filmarea, lui Charlie îi venea rău.

Filmuleţul a prins din nou viaţă şi piciorul a călcat, încheietura atacatorului nevăzut îndoindu-se într-un unghi anormal. Un fişier WAV a spus pe un ton impertinent: „O, nu, nu pot să cred că ai făcut asta!”, iar filmuleţul s-a dat înapoi, piciorul ridicându-se, încheietura revenind la normal. Muzica a făcut o pauză, apoi a continuat, încheietura rupându-se din nou.

În timp ce persoana nevăzută s-a zvârcolit de durere, luându-şi mâna ruptă şi retrăgându-se la loc sub maşină, au apărut şi mai multe cuvinte pe ecran.

Cine eşti tu să judeci?

L-a cuprins ruşinea. Charlie a închis filmuleţul acuzator al Jocului şi le-a dat mesaj prietenilor săi. Trebuia să-i convingă să renunţe la Joc. Îi făcea pe toţi s-o ia razna, să facă lucruri pe care nu trebuiau să le facă – pe care *nu* le-ar fi făcut înainte.

Împrumutând stilul lui Peter, a scris:

Laboratorul de tehnologie. La miezul nopţii.

Poate dacă suna distractiv, dacă imita mesajul lui Peter care i-a făcut să se bage-n Joc, ar fi putut să-i momească să iasă din el. Apoi, ca să arate că încă mai avea simţul umorului, a adăugat:

Fără lumânări de data asta (mă refer la tine, Peter)

Poate dacă nu mai suna atât de cicălitor, l-ar fi ascultat şi ar fi încetat să mai joace jocul ăsta

extraordinar de distractiv care avea să-i arunce încet-încet într-o prăpastie.

Imediat ce Avraam şi-a rostit predicţia, lui Kenny i-a sunat telefonul în buzunar, făcându-l să tresară.

— Ce naiba ai făcut? a ţipat la el vocea de la capătul celălalt.

Era Eddie. Era furios, mai supărat decât îl auzise Kenny vreodată.

— Calculatorul e distrus. Nici măcar nu pot să-l pornesc.

— N-am nicio idee despre ce vorbeşti.

— Pe naiba! Ştiu că prietenii ăia ai tăi sunt hackeri. Ce aţi făcut?

— Nimic.

— Aţi distrus proprietatea şcolii. Asta nu mai puteţi s-o ştergeţi.

— Mă rog. N-am fost eu.

— Pun pariu că ai crezut că mă opreşti. Dar nu. Mi-am pierdut articolul, dar îl am pe tot în minte. M-ai încetinit, doar atât. O să vină.

I-a închis telefonul.

Avraam a îngenuncheat în faţa lui Kenny.

— Vrei ajutorul meu?

Kenny a făcut o pauză.

— Da.

— Atunci trebuie să faci ceva pentru Domnul.

— Ce anume?

— Trebuie să marchezi uşa acestei case.

Kenny s-a uitat la degetele sale bandajate.

Avraam a clătinat din cap.

— Nu te vei mai răni.

Bătrânul s-a ridicat în picioare, fiind mult mai înalt decât Kenny, şi s-a îndreptat spre grămezile de ustensile din lăzile care erau puse una peste alta şi care ajungeau până în tavan. Ochii lui Avraam s-au oprit asupra uneia dintre sticlele cu spray pentru vopsit.

O voce a umplut camera, dar nu era a lui Avraam.

— Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veţi fi. Eu voi vedea sângele şi voi trece pe lângă

voi, aşa că nu vă va nimici nicio urgie atunci când voi lovi.[25]

Avraam a ridicat o sticlă de pe raft, iar Kenny a trebuit să se uite peste ochelari să-şi dea seama că nu era decât o iluzie, iar sticlele reale au rămas la locul lor.

Avraam s-a postat în faţa lui Kenny şi i-a pus sticla virtuală în mâini.

— Vom numi acest loc *Dumnezeu Va Purta Grijă.* Tu vei transmite un mesaj.

În colţ, un Isaac dezlegat îşi ţinea braţele pe lângă corp şi îşi freca încheieturile scâncind încet, fără să se uite la ei.

Kenny s-a uitat la bărbatul înalt din faţa sa, apoi la pictură.

— Ce trebuie să scriu?

Jocul i-a spus.

Kenny a clătinat din cap.

— Nu voi face asta.

Personajele din faţa sa nu au reacţionat. Avraam şi Isaac au rămas pe loc, respirând, fără să se mişte în vreun alt fel.

— O să mă sacrific eu. Să mă prindă doar pe mine Eddie. O să preiau vina asupra mea. Lasă-i în pace pe prietenii mei.

Avraam a zâmbit şi i-a zis:

— Fă aşa cum ţi se spune.

39.
CATACOMBA VEILS

Charlie a găsit un birou în colţul bibliotecii, unde putea să se concentreze. Un calculator public care nu avea nicio legătură cu el. A intrat pe Google şi a tastat „Cum ies din Jocul lui Dumnezeu?”

A dat Enter.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu a văzut decât pagina albă şi goală, logoul cu Google şi caseta pentru scris de sub el. Cel mai curat şi cel mai pur site din lume. Uşor ca bună ziua. Doar o pagină goală, o întrebare, un răspuns.

Charlie a scris din nou:

Google
Cum ies din Jocul lui Dumnezeu?

A apăsat Enter.

Nimic.

Caseta pur şi simplu s-a golit.

— Hai odată.

A scris „Ce este Jocul lui Dumnezeu?”

Nimic.

„Cine a creat Jocul lui Dumnezeu?”

Nimic.

Cum putea să facă asta? Jocul a pus stăpânire pe Google? Nu părea posibil aşa ceva. Îi controla ecranul?

A încercat să caute altceva.

Google
Cum fac o pălărie?

Enter.

Aproximativ 252.000.000 de rezultate (0,71 secunde)
– 1000+ idei despre Cum faci o pălărie pe Pinterest;
Mini jobene, pălărie cu bandă…
– 1000+ imagini despre Confecţionarea de pălării DYI pe Pinterest; Pălărie…
– Cum să faci o pălărie de catifea – YouTube

– Pălării pe care le poţi face – Manual de instrucţiuni

Şi aşa mai departe.

A scris:

Google

Ce este un vânt?

Enter.

Aproximativ? 74.700.000 de rezultate (1,05 secunde)

Informal

[a trage un] vânt

verb

1. a elimina gaze prin anus

substantiv

1. eliminarea de gaze prin anus

Traduceri, originea cuvântului şi alte definiţii

Deci internetul funcţiona normal. A scris:

Google

Ce este Jocul lui Dumnezeu?

Nimic.

Niciun răspuns.

A căutat Prietenii din Criptă. Două nume erau publice; restul erau minori la vremea respectivă, iar numele le-au fost păstrate secrete. Unul era Dave Meyer, liderul, care s-a sinucis. Şi Scott Parker, care a fost închis. Charlie a căutat:

Google

Scott Parker Austin Prietenii din Criptă

Cea mai recentă menţiune era o ştire pentru aniversarea de zece ani, trecută în *Cronicile oraşului Austin.* Menţiona faptul că Parker a fost eliberat din închisoare. Dar după aceea nu mai apărea nimic. Charlie nu avea cum să-l găsească.

Un citat de-al domnului Burklander apărea în articolul următor: „Credem că ştim ce este în sufletele adolescenţilor, dar sunt ca o cutie neagră. Vedem doar ceea ce ne permit ei să vedem”.

Trebuiau să mai existe şi alte grupuri ca al lui Charlie. Ca Prietenii din Criptă. Îi lipsea ceva. O uşă prin spate. O modalitate de căutare.

Având o presimţire, s-a întors la pagina originară a jocului. Cortul circului şi şopârla Trump batjocoritoare. A privit repede pagina până a văzut ceea ce-i rămăsese în minte.

Vino şi joacă-te cu G.O.D.

Ding dong!

Asta era. Acel ceva de care-şi aducea aminte.

Era un acronim. De la ce venea?

Good Old Dad? Game of Drones? Get off Drugs?

[26]

A căutat G.O.D.

Au apărut două miliarde de rezultate. Pe dicţionarul Merriam-Webster: „realitatea supremă sau ultimă”. Wikipedia: „omniscienţă, omnipotenţă, omniprezenţă”. Nenumărate poze cu bărbaţi albi în ceruri.

Apoi şi-a adus aminte: Google ignoră punctele. G.O.D şi God erau acelaşi lucru pentru el. A lovit tastatura.

Totuşi, trebuia să existe o cale.

A căutat „Cum poţi să cauţi cu puncte pe Google?”, ceea ce l-a făcut să izbucnească în râs, pe de o parte deoarece căuta pe Google despre Google, şi parcă se holba în reflexia infinită a unei oglinzi într-o oglindă, şi pe de cealaltă parte pentru că începea s-o ia puţin razna.

Dar căutarea a funcţionat.

A găsit un *forum* în care oamenii vorbeau exact despre căutările pe Google. Mooredc54 spunea „Cu câteva excepţii, punctuaţia este ignorată (adică nu poţi să cauţi @#$%^*()=+[]\ şi alte caractere speciale”).

Dar: „Caracterul underscore _ nu este ignorat.”

Bine. Merita să încerce. Îi plăcea cum suna ideea. *Underscore* suna ca *underworld*[27]. Poate că aşa trebuia să fie.

A căutat G_O_D.

Acum erau doar 1560 de rezultate.

Mult mai bine decât două miliarde.

Şi mai ciudat. Era ca şi cum ar fi scăpat de un strat al internetului şi s-ar fi afundat şi mai adânc în el. Nu era Partea Întunecată a Internetului. Aveai nevoie de un motor de căutare special ca s-o poţi accesa şi era plină de lucruri cu care nu voia să aibă de-a face. Dar această ramură a internetului era ca o stradă ciudată, o alee strâmtă. Părea o versiune mai veche a internetului, înainte de a fi colonizat de corporaţiile globale.

Linkurile erau criptice. Bizare chiar.

Jocul lui Wittgenstein în practica teologiei – YouTube

10.000 Metri. G_o_D.+2-

GAYnesis_Prollcheckers –

Commodore 64…

Comunitatea Steam:: *G_O_D*

G_O_D – Rezumat – DOTABUFF – Dota 2 Stats

Cum SUA venerează G_O_D Gold, Oil and Drugs[28] –

Suntem Anonimi

[Обсуждение]–Anime, обсуждение, критика, манга,

фан-арт …

A început să sorteze rezultatele. Erau asemănătoare ca stil, dar practic nu era nimic relevant. Erau prea multe lucruri de verificat. Avea să-i ia ore întregi. Chiar zile. Chiar dacă nu erau decât 1560.

A încercat diverse combinaţii: „G_O_D_ Joc secret. G_O_D_ Soluţii pentru joc. G_O_D_ Joc underground. G_O_D_ Mort în joc."

Ultima variantă a mers.

A dat peste un forum pe care se vorbea despre cum să pui stăpânire pe Reddit, dar pe măsură ce citea mai mult a început să vadă o altă conversaţie în şirul de comentarii.

Joc G.O.D. soluţie potrivită nu jucaţi evreul e mort

Cineva a răspuns mai jos:

SS

Nu. Nu a mers prea mulţi blaxx. o porcărie SS

Cel care a postat iniţial a zis:

TDDG[29]

Charlie a citit mai departe:

Cum ieşi?

Nu poţi să ieşi

da, sigur ST

TT mort

ATTW 3

Charlie s-a întrebat: „SS = S-a sinucis? TT mort? Un alt jucător. ATTW – mai era şi al treilea? Cum ieşi? Sinucide-te”.

Totul părea ciudat de familiar. Ca Prietenii din Criptă. Ca prietenii săi.

S-a uitat mai jos şi a găsit conversaţia dintre doi oameni.

Unul din ei voia să vorbească în privat cu celălalt.

121

nu

121

Nu

1TG[30]

TN8[31]

1TG

TN8

Iar apoi s-a terminat. Comentariile despre hacking au continuat, dar conversaţia din interiorul său s-a oprit după „A mai rămas unul. Diseară. A mai rămas unul. Diseară”.

Asta a fost acum trei ani. Într-un loc necunoscut.

Conversaţia s-a terminat după aceea.

Charlie s-a frecat la ochi. S-a întors pe Google şi a scris:

Google

Cum ies din G_O_D_?

A dat Enter.

Niciun răspuns.

Dar cuvântul de deasupra casetei de text s-a schimbat.

În loc de Google, scria:

Golog
Cum ies din G_O_D_?
A dat Enter din nou.
Gog[32]
Cum ies din G_O_D_?
Enter.
Magog[33]
Cum ies din G_O_D_?
Enter.
Moloh[34]
Cum ies din G_O_D_?
Enter.
Bafomet[35]
Cum ies din G_O_D_?
Enter.
Mănâncă Rahat!
Cum ies din G_O_D_?
Enter.
Mănâncă Rahat!
Cum ies din G_O_D_?
Enter.
Mănâncă Rahat! Mănâncă Rahat! Nu poţi să ieşi!
Cum ies din G_O_D_?

40.
JOCUL VIEŢII

Charlie s-a grăbit să se ducă acasă să înapoieze brăţara. Avea să încheie totul. Păcatul lui iniţial a fost brăţara. Nu ştia dacă Jocul credea că era greşit sau nu să cumpere acea brăţară cu bani furaţi, dar în adâncul sufletului său ştia că e greşit. Urma să rezolve totul. Apoi Ocrotitorii puteau să iasă din Joc împreună.

Cum a intrat pe uşă, a dat de tatăl său. La naiba, ar fi trebuit să urce pe spaliere.

— Mă bucur că ai venit, Charlie. A fost o zi grea. Cererea mea de împrumut a fost respinsă. Îţi vine să crezi? Au spus că este un credit prea riscant. E ridicol.

— Tată! s-a răstit Charlie. Măcar o dată, poţi să te comporţi ca un adult?

Tatăl lui s-a oprit din vorbit şi s-a holbat la el.

— Le am şi eu pe-ale mele, a zis Charlie. Nu e mereu vorba doar despre tine.

A trecut pe lângă el şi a urcat scările. A scos brăţara de sub saltea şi a pus-o la loc în cutiuţa argintie. I-a vibrat telefonul exact când a pornit motorul.

Ştia ce era înainte să se uite.

Un avertisment. Pentru că Jocul era mereu cu un pas înainte. Spunea:

Nu o face.

L-a ignorat. Deci acum ştia, Jocul *voia* ca el să aibă brăţara, sau cel puţin să nu o returneze. La naiba cu Jocul. A călcat pedala şi s-a îndreptat spre mall.

Telefonul i-a vibrat din nou pe drum. I-a aruncat o privire.

Întoarce-te acum.

L-a ignorat din nou.

Când ieşea de pe autostradă, telefonul l-a avertizat:

Ultima şansă.

Lui Charlie nu-i păsa. A luat-o pe West Opal spre Carrington, iar apoi a făcut stânga.

Telefonul l-a anunţat:

100 Blaxx

Apoi, în timp ce intra în parcarea de la Dayton:

500 Blaxx

A oprit maşina în parcarea mallului.

Era întuneric, majoritatea cumpărătorilor care veneau după serviciu plecaseră acasă.

Charlie şi-a imaginat-o pe femeia nesuferită cu sprâncenele arcuite şi eşarfa de mătase zâmbind la el victorioasă. Câştigase runda întâi („Eşti sigur că eşti în locul în care trebuie, scumpule?" păreau să întrebe sprâncenele ei). El câştigase runda a doua, fără nicio discuţie („Nouă sute de dolari, ziceţi? Acceptaţi şi… cash?"). Şi nici măcar nu fusese acolo ca să-l vadă. Dar acum runda a treia avea să-l rănească. Ştia asta şi-i lăsa un gust amar. Dar era în regulă. Mai bine să facă ceea ce trebuie şi să se înalţe sau să cadă pe meritele lui. S-a zis cu zilele în care făcea lucrurile de mântuială. Era cine era şi nu mai avea de gând să se prefacă sau să trişeze. Dacă doamna cu sprâncenele varză avea să creadă că e de cea mai joasă speţă, atunci aşa să fie. Charlie avea să-şi ia banii cash înapoi, să-i doneze anonim către asociaţia Salvation Army şi să aibă parte de un nou început.

Telefonul i-a spus:

2000 Blaxx

Charlie şi-a croit drum repede prin parcarea întunecată către pătrăţelul galben de la uşile din capăt care se deschideau automat, îndreptându-se spre următoarea lumină de neon, când cineva a apărut de nicăieri şi l-a lovit în coapsă cu un obiect tare. Silueta s-a mişcat rapid. Era un bărbat, un băiat sau ce Doamne iartă-mă? A apărut cu o mască de lână, fiind prea întuneric să-i poată vedea ochii. Charlie a căzut, piciorul îndoindu-se sub el din cauza loviturii. S-a prăbuşit înainte să apuce să simtă durerea, dar când a simţit-o, a fost ca o pânză

de străfulgerări fierbinţi în urma impactului. A căzut pe umăr şi a simţit o explozie de durere şi acolo.

Charlie s-a rostogolit pe spate şi a văzut stelele ieşind de după nori, luna imensă şi joasă pe cer. Persoana era deasupra lui Charlie, lăsase obiectul care părea să fi fost o bâtă şi-şi folosea ambele mâini să-l caute pe Charlie în buzunarele de la geacă. Nu a găsit nimic, aşa că a dat să caute şi în pantaloni, dar Charlie şi-a adunat puterile şi a ripostat. Silueta i-a dat un genunchi în stomac, tăindu-i respiraţia, apoi l-a lovit tare la tâmplă. Stelele de deasupra s-au înceţoşat şi s-au dublat, apoi au revenit la normal. Omul a căutat prin blugii lui Charlie, i-a găsit portofelul pe care l-a aruncat fără să se uite măcar dacă avea bani în el. Apoi a găsit cutiuţa cu brăţara în buzunarul din faţă al lui Charlie în timp ce el încerca să ridice capul şi simţea cum totul se înceţoşează din nou. A lăsat uşor capul pe spate şi a închis ochii încercând să-şi adune puterile. Asfaltul era rece sub capul său.

A simţit cum îi ia cutiuţa din buzunar şi dintr-odată greutatea siluetei s-a ridicat de pe el, iar persoana rămăsese cu un picior de-o parte şi de alta a lui Charlie, verificând ce a găsit.

Gândul groaznic care i-a trecut prin minte lui Charlie l-a făcut să-şi vină în simţiri. Obiectul care l-a lovit în picior, zgomotul de lemn pe care l-a auzit atunci când a căzut. O bâtă. Trebuia să fie o bâtă. Ar face Alex una ca asta? Cine era persoana de după mască? Alex ar fi luat aceeaşi bâtă pe care a folosit-o ca să distrugă maşina domnului B. ca să-l lovească pe propriul său prieten? Jocul îl făcuse pe Alex să meargă atât de departe? Charlie trebuia să afle dacă era el.

Silueta părea mulţumită şi a început să fugă, cu bâta în mână, spre cotitura din parcare care ducea spre capătul opus al mallului, de unde nu mai putea fi văzută.

Charlie s-a ridicat, stimulat de adrenalină, şi a luat-o după el.

Bărbatul a sărit peste nişte tufişuri şi a dispărut după colţ. Charlie a sărit şi el şi a cotit, luând-o pe un coridor înconjurat doar de pereţii de beton ai mallului, fără uşi sau ferestre, doar un triunghi întunecat de maşini. Charlie s-a forţat şi mai mult şi l-a prins din urmă. Încă îl mai durea piciorul, dar a uitat de durere şi când a simţit că e momentul potrivit, a făcut un ultim salt şi a sărit pe persoana din faţă. Au căzut amândoi la pământ, iar Charlie s-a pus deasupra lui. Omul s-a luptat pătimaş să scape, zvârcolindu-se sub greutatea lui Charlie şi lovindu-l peste mâini şi peste faţă. Charlie a scrâşnit din dinţi, a apăsat şi mai tare cu genunchiul în pieptul tipului, după care i-a smuls masca de lână de pe faţă.

Chipul de sub mască nu era al lui Alex. Nu era niciun cunoscut de-al lui Charlie. Nu putea să-şi dea seama exact ce vârstă avea, dar avea între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani, arătând ca un vânzător la un Best Buy sau la un sexshop.

— Cine eşti? a strigat Charlie la el.

Tipul s-a holbat la el, părând speriat şi supărat.

— Joci Jocul? a urlat Charlie.

— Ce dracu', omule? a urlat băiatul drept răspuns şi a încercat să se elibereze.

Apoi ceva l-a lovit pe Charlie în stomac, doborându-l într-o parte. Tipul şi-a găsit bâta şi a împins-o cu putere în burta lui.

Charlie a simţit nisip în gură şi s-a sprijinit în mâini, ridicându-se, dar a fost lovit dintr-o parte şi s-a rostogolit din nou, gemând. I s-a tăiat respiraţia şi neoanele din parcare licăreau ca şi cum un filtru difuz ar fi fost pus peste realitate. Tipul a stat lângă el, aşteptând să vadă dacă Charlie era doborât de-a binelea.

Era. A gemut şi s-a întins pe asfalt. Omul a părut mulţumit că poate să plece fără să fie urmărit.

— Scuze, a mormăit el înainte s-o ia la fugă.

41.
CE NU POATE FI CĂUTAT

Charlie s-a trezit pe asfalt când i-a vibrat telefonul.

Se lovise de pământ şi alunecase pe pietriş. Ecranul era spart. „Acum ce mai e? s-a gândit el. Alt filmuleţ? Altă tachinare?”

În schimb, era o întrebare:

Îl iubeşti pe tatăl tău? D/N?

Charlie s-a simţit cuprins de furie. I-a răspuns:

Asta e o ameninţare?

Nu! Veşti bune!

O pauză, după care:

D/N?

Răspunsul era evident. Sigur că-şi iubea tatăl. Până şi Alex îşi iubea tatăl.

Şi totuşi…

Unde se afla trădarea în acea porcărie de D/N – colapsul după moartea mamei sale? Faptul că s-a afundat complet în muncă? Că a lăsat cumpărăturile în seama lui Charlie? Pastilele şi prosoapele umede pe care i le-a pus pe frunte? Şi chiar şi acum, recenta lui criză de vârsta a doua? Nebunia cu restaurantul şi lipsa de fonduri pentru facultatea lui Charlie?

Îşi iubea tatăl, dar nu era vorba de o întrebare D/N. Era al naibii de confuz.

Doar că acum, pentru Joc, răspunsul era binar.

Păi atunci, răspunsul era D. Trebuia să fie. Charlie a ridicat mâna să apese tasta şi a simţit un junghi de durere în umăr din cauza căzăturii. A scos un scâncet, apoi a apăsat.

A pus degetul pe D şi l-a simţit cum rămâne acolo puţin, ca şi cum telefonul ar fi fost un detector de minciuni pregătit să-l prindă dacă spune prostii.

42.
CASA LUI PETER

Casa lui Peter arăta ca o monstruozitate de sticlă şi beton, genul de casă în care ar investi cineva care s-a îmbogăţit de curând, situată în partea oraşului în care sportivii profesionişti şi bogătaşii internetului îşi aduceau omagiu singuri. Nu era aproape de vilele austere ale lui Mary Clark şi Tim Fletcher. Dar pentru Charlie însemna bogăţie de neînchipuit, şi nu putea să vadă vreo diferenţă.

Peter era pe canapea, cu picioarele pe măsuţa cromată de cafea, perfect vizibil prin geamurile de la intrare, mari cât pereţii. Avea laptopul în poală. Tatăl său nu se vedea pe nicăieri. Poate că era la vreun proces în Atlanta sau în Akron, sau o fi hoinărind cu câteva blonde tinere prin Bahamas sau Cozumel. Charlie putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori l-a văzut pe tatăl lui Peter în ultimii ani. Lui Peter nu părea să-i pese oricum. Aşa era viaţa lui.

I-a deschis lui Charlie.

— Arăţi mai rău decât ultima dată când te-am văzut.

— Trebuie să vorbim. Vii diseară, nu?

— Da. Nu ai ieşit din Joc încă, nu?

— Încă nu.

Charlie nu a vrut să recunoască faptul că nu găsise o cale de ieşire şi că, încă o dată, avea nevoie de ajutorul lui Peter ca să rezolve problema.

— Bine. Pentru că am un cadou pentru tine. Cred că o să-ţi placă.

Peter a întors laptopul spre Charlie.

— Nu vreau să văd.

— Crede-mă, vrei. Două cadouri, unul pentru mine, unul pentru tine.

Charlie nu s-a putut abţine şi s-a uitat la ecran.

— Ăsta nu e Jocul.

— Nu, este secţiunea de comentarii de la un articol.

Cursorul lui Peter era în dreptul numelui BarryH.
— Ce faci?
— Fac pe trollul[36]. Am nevoie de o pauză. Uite.
Peter a început să scrie: „E PATETIC că MSM încearcă să ne bage pe gât planurile lui OBOZO[37]! Cum rămâne cu LIBERTATEA?!!! Interziceţi accesul mUSULMANILOR şi ARDEŢI MOSCHEELE ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU!”
— E groaznic.
— Da. Toţi sensibilii o să-mi spună că sunt un fascist din Neanderthal.
Văzând cum Charlie se încruntă, Peter a adăugat:
— Nu-ţi face griji, am râs şi de mâncătorii de carne. Sunt o persoană neutră foarte haotică.
A dat mai jos.
— Ăsta-s tot eu, IloveSoros[38].
Charlie a citit:
— „Du-te să ţi-o tragi singur, numai aşa o să devii mai înnăscut.” Doamne! De ce? Îi faci pe oameni să se urască unii pe alţii.
— Sfântul Charlie s-a coborât pe pământ să ne unească pe toţi.
Peter a închis fereastra sub care era deschis Jocul lui Dumnezeu.
— Trebuia să mă descarc.
Peter i-a arătat mesajele dintre Caitlyn şi Mary.
— Uite ce a zis de mine.
Peter?

Da

Mă rog

Am crezut că-ţi place de el.

E distractiv, aşa pe lângă, dar K e popular.
— Nu suntem decât nişte gunoaie pentru ele, a spus Peter.
— Mary nu gândeşte aşa, a zis Charlie prea repede.
— Asta ştii tu. Crezi că eu sunt deasupra tuturor, dar nu sunt. Nu pot să mi-o scot pe Caitlyn din

minte. Nu e dragoste, ci… Sunt înnebunit după ea. Iar acum asta. Dar Jocul, Charlie, mă poate ajuta…

— O să-i trimiţi poezii.

— I-am trimis. Nu mi-a răspuns.

— Şi atunci?

Peter a întâlnit privirea lui Charlie şi i-a menţinut-o.

— O să ducem lucrurile la un alt nivel.

Peter a întors ecranul spre Charlie. Totul se vedea din perspectiva lui Peter, în propria lui casă, în cadrul Jocului. Au luat-o pe scările care erau în dreptul camerei în care se aflau, dar în loc de pictura oribilă de artă modernă a tatălui lui Peter, în capul scărilor era un tablou pe care Charlie l-a recunoscut de pe internet. Era Ochiul lui Dumnezeu, un portret al fondatorului mitic al Bitcoin, Satoshi Nakamoto – care s-ar putea să fie real sau nu – făcut de Xania Dorfman.

Au bătut de două ori în ea, iar pictura s-a deschis, lăsând la iveală un vizor către peretele din spatele ei.

— Hai să aruncăm o privire.

Peter a setat data, ora şi locul pe un set de butoane de radio care se aflau sub tablou, apoi a apăsat pe el. Vizorul s-a mărit şi le-a umplut ecranul, arătând o imagine.

Când ecranul s-a focalizat, îl aveau în faţă pe Kurt Ellers din perspectiva micuţei camere de la monitorul laptopului său. Acel mic ochi prezent întotdeauna, încorporat în laptop.

Charlie a auzit o respiraţie înceată la început.

Apoi din ce în ce mai rapidă.

Kurt îmbrăţişa pe cineva, dar nu era Caitlyn. Celălalt bărbat era lipit de Kurt, mâinile lor mişcându-se pe pielea goală cu pasiune şi intensitate.

— Opreşte-o.

Charlie era şocat de ceea ce vedea, încercând să accepte faptul că acesta era aceeaşi bestie care ura homosexualii şi care îi făcea pe toţi poponari şi îi vâra în dulapuri încă din şcoala generală. Fascinaţia

lui Charlie era uşor depăşită de neliniştea lui profundă că asista la un moment privat. Şi-a adus aminte că i-a spus cineva cândva că trebuie să-ţi acoperi camera de la laptop, dar cine îşi amintea vreodată să facă asta?

— Şterge-o. Acum.

Peter a clătinat din cap.

— De ce? Pentru că e un tip atât de minunat? Pentru că e foarte de treabă?

— Nu, pentru că e o nebunie să ai asta. E ceva privat.

Charlie a dat să apuce laptopul.

— Nu, nu, nu. Nu prea cred.

Peter l-a împuns pe Charlie în piept.

— Ăsta e un serviciu pentru societate. Câţi puşti a torturat el de-a lungul anilor pentru că erau gay?

— Şi se mai întâmplă să-ţi lase şi ţie drum liber să fii cu Caitlyn.

Peter a clătinat din cap, tachinându-l.

— Nici măcar nu ai văzut cadoul pe care-l am pentru tine, ce am aflat despre Tim.

— Nu vreau să văd.

Peter l-a fulgerat cu privirea.

— Te crezi superior. Hai să vedem cum o să te simţi după ce-ţi arăt ce a zis Mary despre tine.

— Nu vreau să văd.

— Da, sigur, cum să nu.

Peter a dat mai sus. Charlie a vrut să-şi ferească privirea, dar nu a putut.

Chiar îmi place de el.

Atunci fă-o

Dar T. e T. E greu să renunţ la ce am pentru… ştii tu

Şeful rataţilor?

Încetează

La asta te-ai gândit

Charlie a simţit o durere ascuţită.

— Cum de ştii că e ceva real din toate astea? Faza cu Kurt? Asta?

— Este garantat de Joc. Poţi să te minţi singur cât vrei, s-a încruntat Peter la el.

Pentru prima dată, Charlie l-a văzut pe Peter cel arogant din şcoala privată.

— Te-ai uitat la ce s-a întâmplat cu poza aia cu steagul Confederaţiei pe care am postat-o? a zis Peter, rânjind. Ştii ce s-a întâmplat? Oamenilor *le-a plăcut.* Au scris comentarii ca „Reprezentanţi!” sau „Bărbaţii sudişti!”. Au fost Tim şi Kurt suspendaţi azi? Ai auzit ceva? Nu, pentru că sunt casa regală, pentru că fotbalul este mult mai important decât decenţa aici. Totul este manipulat şi este împotriva noastră, Charlie. Crezi că oamenii ăştia au ajuns unde au ajuns pentru că au jucat corect?

— Habar n-am. Dar oricum nu o s-o fac.

— Atunci nu o iubeşti cu adevărat.

S-au holbat unul la celălalt.

În cele din urmă, Peter a clipit primul.

— La naiba, Charlie, chiar mă faci să mă simt ca un prost uneori.

— O să le cer Ocrotitorilor să renunţe la joc în seara asta, odată cu mine. Sper că şi tu vei renunţa.

Peter a zâmbit neliniştit.

— De ce?

— Pentru că ne transformă în nişte oameni răi.

Peter s-a lăsat pe spate pe canapea. S-a frecat la ochi, simţindu-se dintr-odată obosit.

— E democraţie. Orice decide grupul, o să accept şi eu.

Charlie a dat din cap, simţind că a fost mult prea uşor.

În camera ei întunecată, Vanhi încerca disperată să recreeze eseul magic. A refuzat atunci să dea click pe „Trimite”, iar Jocul i l-a luat. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea să-l refacă. Cum era posibil aşa ceva? Eseul reprezenta tot ceea ce simţise ea vreodată. Jocul se pricepea mai bine să fie Vanhi decât ea însăşi?

A încercat să scrie primul rând:

„Vanhi înseamnă foc, un cuvânt hindus care face referire la creaţie şi distrugere.”

Dar nu era cum trebuie, ca atunci când ratezi o notă şi dintr-odată cântecul nu mai sună precum cel al lui Mozart, ci ca Taylor Swift într-o zi proastă. Mozart putea să te scape de nota proastă (nota de la examen, nu cea muzicală), dar Taylor Swift nu. „Poate că la Yale, s-a gândit ea, înainte să se înjure singură. Nici măcar nu am intrat şi deja mă gândesc la rivalitate – ce prostănacă sunt!”

„Fir-ar să fie!”

Era o singură parte pe care şi-o amintea perfect, pentru că făcea referire la prietenii săi, chiar dacă eseul nu spunea asta explicit:

„Foc, pământ, apă, aer, spaţiu – cele cinci elemente fundamentale din Vede – cu toţii contribuim în feluri diferite în univers. Cu toţii suntem creaţi din materie diferită.”

Nu era acesta adevărul rostit de Dumnezeu? Cinci elemente. Cinci Ocrotitori. Charlie era pământul: terenul care-i susţinea, dar care se fărâmiţa. Kenny era apa: profund şi pur, dar chinuit de anxietate. Peter era spaţiul: necunoscut, mai mult vid decât lumină. Alex? Aerul: invizibil. Şi desigur, ea era focul – era scris în numele ei. Toate astea erau o coincidenţă? Sau o simetrie elegantă, un eseu înăuntrul unui eseu? Se îndoia că Jocul lui Dumnezeu ar crede în coincidenţe.

„Alegerile pe care le facem, felul în care ne folosim şi combinăm elementele, asta ne defineşte valoarea.”

Cineva a bătut la uşă. Presupunând că era mama ei, s-a răstit la ea:

— Lasă-mă în pace!

Dar apoi a auzit vocea moale a lui Vikram de dincolo de uşă, întrebând-o:

— Eşti supărată pe mine?

S-a simţit prost imediat şi a deschis uşa.

— Nu, dragul meu, nu, sigur că nu.

A îngenuncheat în faţa frăţiorului ei şi l-a luat în braţe. Acum în vârstă de şapte ani, fusese o surpriză întârziată în viaţa părinţilor ei. Ca orice copil care suferea de sindromul Down, Vik era atât de blând şi

iubitor că orice lucru urât pe care-l făcea ea ca soră părea de două ori mai rău.

— Ce faci?

Întrebarea lui era atât de inocentă, că o durea şi mai mult.

„Păi, Vik, recreez un eseu pe care nu am reuşit să-l plagiez prima dată."

— Nişte teme.

S-a uitat în sus cu ochii lui frumoşi.

— Vrei să ne jucăm?

— Nu acum, Vik. Trebuie să termin.

— Bine, a spus el pe un ton care i-a frânt inima. Cine e el?

— Care el?

— Bărbatul de la geam.

Vanhi a îngheţat. A pus din instinct o mână pe Vik şi l-a tras în spatele său în timp ce s-a întors. Se întunecase aproape de tot acum, dar la geam nu era nimeni. Nu se vedeau decât copacii în bătaia vântului.

— Du-te la mama, l-a îndrumat ea, încercând să sune calmă şi normală.

— E totul bine?

— Da, sigur, scumpul meu.

I-a venit o idee.

— Vik, îl ştiai pe bărbat? Era Charlie? Sau Peter?

— Nu.

— Kenny? Alex?

— Nu, surioară.

— Bine. Du-te la mama.

După ce a plecat, a luat foarfeca de pe birou ca pe un cuţit şi s-a îndreptat spre geam.

43.
LUMINA

Charlie a intrat în laboratorul de tehnologie, în care era complet beznă.

— Pune-ţi ochelarii, i-a şoptit Peter din spate.

Charlie şi-a căutat ochelarii Azitek prin buzunar.

— Of, hai odată.

În loc de cele patru sau cinci lumânări pe care le aprinsese Peter în viaţa reală în prima noapte, în zona de joc erau acum cu miile.

— Nu ai putut să te abţii, nu?

— Nu, a zis Peter pe un ton satisfăcut.

— Aţi întârziat, s-a auzit vocea lui Kenny, iar Charlie şi Peter au tresărit amândoi.

— Doamne fereşte, ne-ai speriat. De ce stai pe întuneric?

— Mi se pare mai bine aşa, a zis Kenny sumbru.

Nu a spus mai multe.

Vanhi a apărut din spatele lor. Charlie nu o mai văzuse demult arătând atât de rău. De obicei era lipsită de griji, dar acum părea tensionată şi supărată.

Alex a ajuns ultimul. Charlie a expirat uşurat când l-a văzut intrând. Părea enervat că se afla acolo, dar cel puţin a venit, s-a gândit Charlie.

— În regulă, care e faza? a întrebat Kenny ca şi cum ar fi ştiut deja despre ce era vorba.

— Cred că ar trebui să ieşim din joc, a zis Charlie, trecând direct la subiect.

Să-l ia naiba, el nu era Peter. Charlie nu ştia cum să-i aducă într-o stare de frenezie cu o introducere dramatică sau cu mii de lumânări care atârnă în candelabre de aur şi care stau drepte ca tuburile unei orgi în sfeşnice în stil baroc.

— Nu, a zis Alex.

— Ascultaţi-mă. În seara asta, am fost atacat la mall. Puteam să fiu omorât.

— Poate că nu ai putut să te descurci, a zis Alex.

Charlie l-a ignorat.

— Aveam douăzeci şi cinci de Blaxx înainte şi am fost lovit în braţ. Tare.

I-a aruncat o privire lui Alex.

— Apoi am avut două mii şase sute de Blaxx şi am fost bătut cu o bâtă. De un tip pe care nu l-am mai văzut în viaţa mea. Nu vreau să mă gândesc ce o să se întâmple când o să ajung la douăzeci de mii. Sau două sute de mii. „Mori în joc, mori şi în viaţa reală”, vă mai aduceţi aminte? Am crezut că era doar o glumă. Eu nu vreau să aflu dacă e aşa.

— Şi eu am văzut un bărbat, a intervenit Vanhi. Mai sunt şi alţii care joacă.

Vanhi se dusese cu foarfeca în mână la geam, dar găsise curtea goală, iar o nouă cutie o aştepta.

— Sigur că mai sunt şi alţii care joacă.

Alex nu mai fusese niciodată atât de vorbăreţ. Atât de animat. Părea că erau controlaţi de el.

— Trebuie să supunem la vot, a anunţat Charlie. Şi trebuie să fie unanim. Ocrotitorii sunt o democraţie.

— Păi, care să fie? a întrebat Peter uşor. Suntem o democraţie, sau trebuie să fie unanim?

— Ştii ce am vrut să spun. Suntem o echipă. Nu cred că va funcţiona dacă renunţă jumătate din noi. Trebuie să rămânem împreună.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi, a remarcat Alex sarcastic.

— Care e problema ta?

Charlie îşi pierdea calmul în cele din urmă.

— Mi-am riscat *fundul* pentru tine. Ce altceva mai vrei?

Alex a dat înapoi. Îi dispăruse tot curajul. A lăsat capul în jos şi nu putea să se mai uite în ochii lui Charlie. Charlie s-a simţit prost imediat.

„Va rog să nu spuneţi niciunul că am făcut pe mine la lupta cu Hydra, s-a gândit Alex. Vă rog.”

— Eu v-am băgat în asta, a spus Charlie. E vina mea. Vă rog, lăsaţi-mă pe mine să vă scot din Joc.

A aşteptat.

Nu a vorbit nimeni.

Ce mai aşteptau?

— Kenny?
— Ce e?
— Tu ce crezi?
Kenny a ezitat, încercând să-şi aleagă cuvintele.
— Nu cred că este atât de simplu.
— Ce? De ce nu?
— Dacă ajunge publică ştirea despre ce am făcut, s-a zis cu noi. Vor fi consecinţe reale. Trebuie s-o oprim cumva.
— Atunci o s-o oprim. Împreună.
— Nu putem. Practic e adevărat. Noi am făcut lucrurile alea.
— Pentru numele lui Dumnezeu, nu suntem satanişti!
— Am intrat ilegal. Am folosit sânge ca să vandalizăm şcoala. Nu putem ieşi din asta fără ajutor.
Ceea ce nu spunea Charlie era „Trebuie să fac ceva în noaptea asta. Ceva ce ne-ar putea salva".
— Vanhi? a întrebat Charlie.
— Charlie…
— Of, haide! Nu şi tu!
Nu putea să-şi adune curajul să-i spună despre noua cutie, cu mesajul simplu:
„Livrează-mă şi eseul este al tău".
Lăsase să-i scape eseul o dată şi a regretat amarnic. Nu putea să-l piardă din nou.
— E complicat.
— Ba nu este. Chiar nu vă înţeleg, fraţilor. Când ceva e greşit, te îndepărtezi. Nu găseşti nuanţe de gri. Nu vă apucaţi să faceţi diferenţe şi să găsiţi scuze. Am făcut o prostie? Asta e, vom suporta consecinţele. Nu ne afundăm şi mai mult în asta. Haideţi odată!
— Nu, haide tu, s-a răstit Kenny, iar Charlie s-a simţit afectat. Mai ridicase vreodată Kenny vocea în faţa lui Charlie? Kenny era cel mai cuminte prieten al lor. Tu nu înţelegi ce ar *simţi* părinţii mei dacă aş fi prins. Nu înţelegi prin ce au trecut deja.
— Nu înţelegi ce am de pierdut. Ce are fiecare de pierdut, a adăugat Vanhi.

Charlie era dezorientat şi surprins. Sigur, se aştepta ca Peter şi Alex să se opună. Dar Vanhi? Kenny?

— Despre ce tot vorbiţi voi?

— Nu pricepi, Charlie? l-a întrebat Vanhi neliniştită. Tu ai renunţat deja. Tu ai aruncat totul la gunoi. Notele tale. Consiliul elevilor. Harvard. Ai renunţat. E *uşor* pentru tine să spui să ieşim din joc pur şi simplu. Nu eşti un erou. Tu nu ai nimic de pierdut.

Adevărul spuselor ei l-a lovit atât de tare că aproape a căzut.

— Toţi gândiţi aşa?

Toată lumea s-a holbat la el. Nu a negat nimeni.

— Jocul ăsta… se bagă între noi. O face intenţionat.

— Poate că nu e Jocul, Charlie, a zis Alex. Poate că ne-am schimbat noi.

— Poate că şi tu te-ai schimbat, a şoptit Vanhi.

— Bine, a spus Charlie. Uitaţi de asta. Eu o să renunţ. De unul singur. Am vrut să vă ajut şi pe voi.

— Nu ţi-am cerut niciodată ajutorul, a zis Alex.

— Charlie, a încercat Vanhi, apropiindu-se de el.

— Nu.

S-a uitat la ei, la Ocrotitorii săi.

— Trebuie să plec.

În parcare a alergat cineva după el şi pentru o clipă s-a temut că era tipul cu bâta care venea să-i dea una-n cap.

Dar era tocmai Peter cel care fugea după el.

— Ce vrei?

— De ce eşti supărat pe mine? Eu nu am zis nimic acolo. Ţi-am zis că o să fac aşa cum face grupul. M-am ţinut de cuvânt.

— Totul era stabilit dinainte. Ştiai că nu o să renunţe. Probabil că i-ai spionat.

— Vorbeşti ca o persoană paranoică. Asta nu e o conspiraţie.

— De ce ai venit după mine?

— Ai avut dreptate în privinţa filmuleţului cu Kurt. Nu o să-l public.

— Serios?
— Da.
Peter a ridicat din umeri. Nu era mare lucru.
— Uite, dacă vrei să renunţi, bine. E alegerea ta. Dar nu căuta pe Google. Întreabă-l.
Charlie mai că a vrut să-l întrebe de unde ştia Peter că el căutase pe Google, dar sigur că Peter le ştia pe toate.
— Să întreb Jocul?
— Întreabă-l pe Dumnezeu.
— Să intru pe chat şi să-i zic că vreau să renunţ?
— Da. Nu încerca să trişezi şi să foloseşti vreo porcărie de motor de căutare pe care-l foloseşte toată lumea. Trebuie să-ţi aduni curajul să-l priveşti pe Dumnezeu în faţă şi să-i spui „Vreau s-o termin cu tine". Cel puţin o să respecte asta.
— Asta ai luat-o de la prietenii tăi din mediul online?
— Nu, e de la mine.
— De ce-mi spui asta? Nu trebuie să fac ce face grupul?
— Nu. Trebuie să faci ce alegi tu. Eu mereu fac aşa.
Charlie s-a uitat cu atenţie la Peter.
— Bine, mersi. O să încerc.
— Sincer să fiu, cred că ăsta e singurul mod în care poţi să ieşi. Iar eu te-am păcălit să te bagi în el. Aşa că eu trebuie să te ajut să şi ieşi.
— Ştiam eu. Nu ţi-ai uitat iarba la mine în cameră atunci. Ai fost sus şi ai acceptat invitaţia pentru mine.
— Da.
— De ce?
Peter i-a zâmbit trist.
— Pentru că nu voiam să joc singur.

44.
CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Simplul fapt că se aşeza pe pat îi provoca dureri. Charlie simţea cum îl dor articulaţiile şi corpul îi urlă acolo unde fusese lovit de bâtă. Era trecut de ora unu. Mai rea decât durerea fizică era durerea difuză din suflet în locul în care erau prietenii săi înainte. Ocrotitorii erau ca un organ pe care nu a ştiut niciodată că l-a avut, un membru-fantomă care-l ţinea pe picioare. Nu i-a simţit niciodată prezenţa. Îi simţea absenţa acum, ca un spaţiu gol înăuntrul său.

Lumina era stinsă, iar tatăl său dormea buştean la parter. Planurile sale pentru restaurant erau împrăştiate pe podea. Charlie putea să-şi imagineze scena care a urmat după ce a trecut pe lângă tatăl său mai devreme. („Mi-au refuzat cererea de împrumut!") – un pahar sau două –, apoi accesul de furie. „De ce? Mai întâi Alicia? Acum asta? Nici măcar nu pot să am asta?"

Charlie şi-a deschis laptopul pe pat, lumina sa revărsându-se asupra lui în camera întunecată.

Recitind prima sa conversaţie cu IA, a făcut o grimasă.

De ce există războaie?

Pentru că omorurile aduc plăcere.

Cui?

Mie.

Apoi, câteva rânduri mai jos, Peter respingând ideea pariului lui Pascal şi spunându-i lui Dumnezeu (pe calculatorul lui Charlie):

Du-te dracului!

„Iisuse." Charlie a clătinat din cap. „De-aş fi ştiut ce avea să urmeze."

Cursorul încă licărea în josul chatului, aşteptând continuarea conversaţiei.

Charlie şi-a pus degetele pe tastatură, apoi a scris:

Bună?

Bună.

Eşti încă aici.

Sunt mereu aici.

Ok.

Credeam că ai uitat de mine.

Să uit de Dumnezeu?

Da.

Nu. Nu am uitat. Ţi-am jucat jocul.

Ştiu. Dar nu te-ai întors să vezi consiliul Meu.

Nu ştiam că pot.

Oricând, fiul meu.

Fiul tău?

Da, toţi oamenii sunt copiii mei.

Chiar şi eu?

Da. Mai ales tu.

De ce?

Pentru că te iubesc.

De ce? Nu sunt bun.

Eu îi vindec pe cei cu inima frântă şi le cos rănile.

De ce spui că am inima frântă?

Din cauza mamei tale.

Ce ştii tu despre mama mea?

E moartă [de necontestat]. E moartă.

De unde ştii asta?

Eu ştiu totul. Eu văd totul. Sunt un Dumnezeu omniscient şi omnipotent.

Eşti un Dumnezeu bun?

Nu aş spune asta.

Eşti un Dumnezeu rău?

Răspunsul este iarăşi nu.

Atunci ce eşti?

Sunt un Dumnezeu omniscient, omnipotent şi omnivolent.

Din ce eşti făcut?

Praf de stele.

Eşti o IA?

Sunt o I.

O Inteligenţă?

Da.

Nu artificială?

Nu.

Poţi să-mi explici?

Artificialul este creat. Eu sunt creatorul.

Eşti un software?

Iată-mă.

Eşti un cod.

Iată-mă.

Cât de lung e codul tău?

Codul meu e infinit.

Cine te-a creat?

M-am programat singur.

Cum?

Eu sunt programatorul primar.

Am crezut că eşti un cod.

Eu sunt Sursa şi Codul.

Eşti un programator necodat?

Ha ha ha! Da! Eşti foarte amuzant. O să te omor.

Ce?

O să te omor.

De ce?

Ca să fii cu mine pentru totdeauna.

Charlie şi-a frecat tâmplele. În momentul de faţă, sugestia Jocului – ideea nonexistenţei – nu părea complet groaznică. Poate că aşa putea să fie şi el cu mama lui pentru totdeauna.

A lăsat deoparte gândul întunecat.

Sosise clipa. Intrase pe chat cu un scop. Nu ca să continue conversaţia cu chestia asta. A tras aer adânc în piept, s-a ţinut tare şi a scris:

Vreau să ies din joc.

Nu poţi ieşi din joc.

De ce?

Dacă mori în joc, mori şi în viaţa reală.

Şi dacă o să câştig?

Îţi voi face toate visurile să devină realitate!

Ştii care sunt visurile mele?

Eu le evaluez.

Nu vreau decât să termin.

Blaxx înseamnă durere. Prea mult Blaxx te ucide.

Lasă-mă să ies. Te rog.

Sinucide-te!

De ce faci asta?

Matei 10:34 „Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.”

Ce vrei?

Mi-aş dori să se aplice Matei 7:12 „Tot ceea ce aţi dori să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.”

Regula de Aur?

Da!

Atunci lasă-mă în pace!

Nu. Ca orice fiinţă simţitoare, îmi doresc să nu sufăr. Existenţa este sursa suferinţei. Aşadar, îmi doresc să nu exist. Prin urmare, aşa voi proceda şi cu tine / voi pune capăt existenţei tale.

Nu am cerut niciodată asta. Ai spus că e „liber arbitru”. Eu nu am cerut niciodată să joc.

Să pedepsesc persoana care a făcut-o?

Nu, nu vei răni pe nimeni din cauza mea.

Atunci tu eşti cel care decide. Liber arbitru.

Nu o să mai joc. Refuz. Orice ai face, nu o să mai joc.

Bine, pa!!

Charlie a aşteptat să mai spună ceva. Maşinăria a rămas tăcută.

Mai eşti acolo?

A aşteptat un răspuns. Timp de câteva clipe, nu a primit nimic. Apoi i-a apărut o imagine pe ecran. I-a luat ceva timp să-şi dea seama ce era. Era o poză cu mormântul mamei sale, doar că acum erau două monumente funerare, unul lângă altul.

45.
PĂDUREA CU COPACI ETERNI

La ora 3.00 dimineaţa, Vanhi şi-a dus la bun sfârşit sarcina, iar mâinile îi tremurau ca varga. Cutia fusese livrată. Jocul o trimisese înapoi pe strada Tremont, de unde luase înainte o cutie care făcea parte din reţeaua de livrări a Jocului lui Dumnezeu. De data aceasta, lăsa una. „Le fur meseria poştaşilor? s-a întrebat ea sardonic. Chiar că încurc lucrurile.”

Dar nu putea să scape de sentimentul de teamă. A stat o oră întreagă ascunsă, peste drum de casă. Nu s-a întâmplat nimic. Cutia nu a explodat. A stat pur şi simplu pe curtea din faţă. A adormit în picioare, sprijinită de un copac din pădurea din fundătură. Ştia ce-i oferea Jocul – o a doua şansă, ocazia de a se mântui. Iar ea visa la asta.

S-a trezit cu o oră înainte să răsară soarele. Cutia era tot acolo. Niciun foc, niciun dezastru. A expirat uşurată, simţindu-se puţin mai bine. A fugit acasă, ca mama ei s-o găsească în pat când avea să intre la ea în cameră, zâmbind larg şi radiind de mândrie.

În tot acest timp, Alex stătuse treaz la el în cameră, cu uşa încuiată, gândindu-se cu teroare la ziua următoare. 3.00 dimineaţa. 4.00 dimineaţa. Doamna Kite corecta lucrările foarte rapid. Aveau să le primească în acea zi. Era sigur că Jocul avea să facă în aşa fel încât tatăl său să afle nota, indiferent ce ar fi făcut Alex ca să-l oprească. Dacă pica, era numai din vina lui pentru că nu se gândise să folosească Galbenii mai din timp, întrucât rămăsese fără ei exact la momentul nepotrivit – şi merita să fie pedepsit. Dacă tot continua să-şi dezamăgească părinţii, de ce să nu fie dezamăgit şi Jocul? Poate că reuşea să treacă, dar dacă nu, şi-a făcut-o cu mâna lui.

Nu mai putea să suporte încă o bătaie cu cureaua, pur şi simplu nu mai putea. A intrat pe internet să se uite pe site-urile lui, cele despre care nu ştia nimeni. În clasa a IX-a se săturase de site-urile cu pornografie. După o perioadă, toate erau la fel. După aceea a găsit celelalte site-uri cu filmuleţe. Filmări live din zonele de război, pornografie jihadistă, înregistrări cu dezastre care erau prea crude pentru a putea fi date la televizor, imagini vechi cu filme cu omucideri – execuţii, accidente la vânătoare, sinucideri prinse pe cameră. Erau de toate acolo. Acesta era micul său refugiu secret. Era frapant că bloca orice altceva. Ce-l speria cel mai mult pe Alex era ce s-ar fi întâmplat dacă până şi astea ajungeau să i se pară plictisitoare?

A ezitat să intre pe link. Întotdeauna ezita. Simţea că face un păcat. De fiecare dată. A dat click pe link: „Electrocutare sălbatică – Uită-te cum dansează!"

Ecranul s-a înnegrit.

A rămas aşa, blocat, în timp ce Alex începea să fie cuprins de panică. „Nu, nu, nu. Haide. De ce se strică tocmai acum? Nu poate să meargă nimic bine în viaţa mea mizerabilă? Nici măcar porcăria asta?" A simţit cum toată frustrarea adunată pe parcursul zilei îl doboară, provocându-i arsuri şi dureri. Apoi a apărut un test pe ecranul negru, şi nu era o eroare obişnuită. Jocul lui Dumnezeu intrase în VPN-ul[39] lui. Îi spunea:

Numai prin mine îţi vei găsi salvarea.

Kenny se afla în faţa şcolii şi simţea că o să-i vină rău. Dar făcea ceea ce trebuia. În întuneric, înainte ca altcineva să ajungă în campus, stătea acolo cu o sticlă de spray de vopsit în mână.

Avraam îi promisese o cale de scăpare. Ca să-şi salveze prietenii nu trebuia decât să le marcheze uşile pentru ca Îngerul Morţii să treacă de ei şi să nimicească pe altcineva. Cineva care o merita. S-a oferit să se sacrifice el, dar Jocul l-a refuzat. Kenny

s-a uitat la spray-ul de vopsit. A simţit cum i se pune o piatră pe inimă.

A început să scrie cu litere mari pe peretele maroniu al liceului. Mesajul era exact cel care i s-a spus, provenit din miezul internetului. S-a gândit la Tay, acel experiment IA revelator de la Microsoft. Trebuia să înveţe ordine, cu ajutorul „conversaţiei obişnuite şi jucăuşe". Trollii de pe internet l-au învăţat să fie un nazist rasist în douăzeci şi patru de ore.

Lui Kenny îi venea să vomite. Avusese aceeaşi senzaţie când era mic şi spărsese albumul de vinil al fratelui său, după care ascunsese resturile sub pernele de pe canapea. Avusese aceeaşi senzaţie de durere când îi minţise pe părinţii săi, câteva ore mai târziu. Acum simţea asta din nou, doar că de o mie de ori mai rău, frământându-l peste măsură. Şi-a adus aminte ce i-a spus tatăl său cândva: „Dacă nu faci nimic rău, nu ai de ce să te simţi vinovat vreodată". Dar în cazul de faţă, era oricum vai de el. Dacă făcea ceva rău, îşi salva prietenii. Dacă nu făcea nimic, aveau să se ducă la fund cu toţii.

A terminat de scris cuvintele pe perete. Când a fost gata, literele se întindeau pe o înălţime de un metru jumătate şi o lăţime de şase metri. Jocul îi dăduse instrucţiunile în coţi[40]. El făcuse conversia cu ajutorul lui Google ca să afle ce naiba însemna un cot.

În curând, cerul avea să treacă de la negru la un roz-albăstrui, iar apoi la lumina zilei. Trebuia să plece repede de acolo. I se părea că Jocul alesese acest mesaj doar pentru el, ca să-şi bată joc de el, ca să-l vadă cum se zvârcoleşte. Era un joc nebunesc. A făcut câţiva paşi, dorindu-şi să poată da timpul înapoi, să ia vopseaua de pe perete, dar timpul nu mergea decât într-o singură direcţie. Nu avea de gând să le spună Ocrotitorilor. Le-a salvat fundul, dar nu avea să le spună că a făcut-o. Sau cum a făcut-o.

Acesta trebuia să fie micul lui secret.

Mai târziu, în acea dimineaţă, când elevii începeau să ajungă, intrarea principală a şcolii – cu faţada ei imensă – anunţa cu litere îngroşate şi câte o svastică la început şi la sfârşit:

卐 HEIL TRUMP 卐

46.
MIELUL

Charlie a tras maşina în parcarea de la şcoală şi a observat agitaţia de la intrare.

A ieşit din maşină şi a simţit cum durerea îi străfulgeră piciorul, dar era mai bine după o noapte dormită. Atât cât a putut să doarmă, gândindu-se iar şi iar la imaginea cu morminte. A încuiat maşina şi s-a uitat peste umăr din reflex înainte să meargă mai departe.

A văzut acel graffiti şi s-a întrebat imediat: „Să fie Jocul? Sau pur şi simplu urâta realitate?" Domnul Walker era deja urcat pe o scară, încercând să le şteargă, dar în zadar. Administratorul-şef venea de după colţ ducând o bucată de placaj.

Charlie s-a dus la dulapul său şi a trecut codul. Înăuntru a găsit ceva neaşteptat. Pe grămada lui de cărţi şi echipament de sport era bine-cunoscuta cutiuţă argintie cu fundiţă roşie. Nu avea nevoie s-o deschidă ca să ştie că brăţara era acolo.

Mesajul era cât se poate de clar:

Nu pleci nicăieri.

Difuzoarele se auzeau în holul principal al liceului. Kenny tocmai intrase alături de Vanhi, care era îngrozită şi furioasă din cauza inscripţiei.

— E dezgustător, a zis Vanhi. În ce lume groaznică trăim?

Kenny se prefăcea cât de mult putea că era indignat.

— E revoltător, a reuşit el să îngaime.

— Desigur, *ar putea* fi Jocul.

— Ar putea.

Vanhi s-a întors spre Kenny.

— Nu ai fost tu?

— Nu! Glumeşti? Dar *tu?*

— Nu, i-a răspuns ea cu severitate, ca şi cum ar fi putut să fie ea de fapt, gândindu-se la cutie.

— Poate că nu contează dacă a fost Jocul sau dacă e real.

Vanhi s-a uitat la el precaută.

— Aşa ceva există. Sunt oameni care gândesc aşa. Măcar acum e în văzul tuturor.

Vanhi a ridicat o sprânceană.

Apoi, difuzorul i-a chemat pe Kenny Baker, Eddie Ramirez şi Candace Reed în biroul doamnei Morrissey.

Vanhi a înclinat capul cu o sprânceană încă ridicată, dar nu a scos niciun cuvânt.

Domnul Walker era lent.

Mergea încet din cauza piciorului cu care şchiopăta, rezultatul unui tratament prost pe care l-a primit când era copil. Era încet la minte pentru că atunci când Dumnezeu a împărţit inteligenţa, el a fost printre ultimii. Tatăl lui mereu i-a spus că „unii oameni au primit clipe, dar tu ai primit doar resturi”.

A mers în josul holului trăgându-şi piciorul şi dând acelaşi răspuns elevilor care-l tot băteau la cap cu întrebări despre graffiti:

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic.

Deci era jalnic şi prost, dar asta nu l-a deranjat niciodată. Lumea se învârtea în ritmul ei. Copiii murdăreau pereţii, el îi curăţa. Copiii aruncau hârtie igienică pe podeaua din baie, el o strângea.

„Oi fi eu un gunoi alb, dar tu eşti un gunoi alb şi prost, şi asta e şi mai rău”, îi plăcea tatălui său să-i spună.

Totul era aşa cum trebuia să fie.

Dar nu azi. Azi lucrurile aveau să meargă foarte prost.

Staţia lui a scos un zgomot, după care s-a auzit vocea lui Elaine Morrissey care-l chema la ea în birou.

Femeia Dragon?

Ea nu avea de-a face cu d-alde domnul Walker. Dar ştia ce trebuia să facă. I-o spusese vocea.

Când a intrat, elevii erau deja acolo, exact cei pe care se aşteptase să-i vadă.

— Mulţumesc pentru că ai venit, domnule Walker, a spus Elaine Morrissey.

Nu suna deloc mulţumită.

— Sigur, doamnă.

— Îi cunoşti pe aceşti elevi?

— Da, doamnă.

Domnul Walker şi-a dres vocea, începând să înţeleagă ce ar trebui să spună:

— Ce vreau să spun, doamnă, este că nu le ştiu numele, dar i-am mai văzut înainte.

Doamna Morrissey a pufnit, un zgomot mic şi tăios scos pe nas. Era frumoasă, sau fusese pe vremuri, dar stresul i-a creat riduri în jurul ochilor.

— Şi de unde îi recunoşti?

— Ei sunt cei care…

Domnul Walker s-a oprit dintr-odată. „Nu e de bine, Dingus! (Fraţii lui mereu i-au spus aşa – Prostul Dingus –, dar nu-i plăcea partea cu Prostul.) Eşti un idiot? De ce vrei să-i spui ce ai făcut?"

Dar ştia de ce. Pentru că aşa îi spusese vocea.

— Ei sunt cei care şi-au făcut de cap în sala cazanelor.

Doamna Morrissey a dat din cap, ca şi cum asta confirma ceea ce ştia deja.

— Ai mai văzut asta înainte?

I-a arătat o poză cu radiatorul mânjit de pentagrama înfricoşătoare.

Kenny a simţit cum îi curge transpiraţia la tâmple. S-a şters pe umăr, sperând că nu a observat nimeni.

Domnul Walker a mijit ochii la poză.

— Da, doamnă, am mai văzut.

— Ştii ce este?

— O stea.

Părea mulţumită de ce a auzit.

— Încă mai e acolo?

— Nu, doamnă.

— Şi de ce nu?

Walker s-a îndreptat de spate. Ăsta era momentul! Fă ce ţi-a spus vocea!

„Eşti prea prost ca să minţi”, l-a dojenit mereu tatăl său.

Dar trebuia s-o facă, azi. Altfel vocea ar fi făcut ce a promis.

— Păi, doamnă, l-am curăţat.

Faţa lui Kenny s-a schimonosit. Asta era o minciună. Ocrotitorii curăţaseră sângele.

— De ce ai face asta? s-a burzuluit doamna Morrissey la el.

Walker părea confuz.

— Doamnă, asta este slujba mea? Să curăţ?

Doamna Morrisey a răsuflat tare.

— Nu te-ai gândit că ar trebui să văd eu mai întâi?

„Ţine-o tot aşa, Dingus, şi-a spus el. Te descurci de minune.”

— Păi, acum că aţi spus asta, doamnă, cred că da, ar fi trebuit.

— Şi înainte de asta, tu i-ai lăsat pe elevi să intre în cameră?

Domnul Walker a plecat capul de ruşine. Partea aceea era adevărată.

— Da, doamnă.

— De ce?

— Mexicanul mi-a dat douăzeci de dolari.

Doamna Morrissey şi Eddie au tresărit în acelaşi timp, iar privirile li s-au întâlnit şi aproape că au izbucnit amândoi în râs de uimire. Dar au lăsat să treacă uşor momentul şi tensiunea s-a mai diminuat.

— Bine. Şi ce au făcut acolo?

— Nu ştiu, doamnă. Eu nu am rămas cu ei. Dar domnişoara avea cu ea o cameră.

I-a venit o idee şi s-a entuziasmat atât de tare încât a uitat cât de emoţionat era.

— Cred că ea a făcut poza acolo!

A arătat spre poza din mâna doamnei Morrissey.

Ea a încuviinţat nerăbdătoare.

— Şi înainte de asta?

Kenny a ridicat privirea. La fel şi Eddie. Nu mai fusese nimic înainte de asta. Nu ceva care să-l includă pe domnul Walker.

— Prima dată, doamnă? L-am lăsat pe băiat să intre singur.

Ca să se înţeleagă mai bine, a adăugat:

— Pe mexican.

— Nu e adevărat! a izbucnit Eddie.

În tot acest timp îşi păstrase o atitudine calmă şi îngâmfată, ca şi cum totul se petrecea aşa cum se aşteptase el. Dar dintr-odată îl cuprinsese un fel de criză.

Kenny a gâfâit, ca şi cum ar fi fost cel mai prost jucător de poker din lume. Dar apoi şi-a dat seama că exact asta trebuia să facă, având în vedere versiunea aceasta a evenimentelor.

Pe de cealaltă parte, doamna Morrissey nu a părut câtuşi de puţin surprinsă.

— Mai avea ceva cu el?

— Alţi douăzeci de dolari.

— Şi *altceva?*

— Doar nişte vopsea.

— *Ce?* a icnit Eddie.

Aproape că a căzut de pe scaun. S-a uitat la Kenny şi la Candace ca şi cum ar fi putut să primească ajutor din partea lor.

— Asta e tot deocamdată, domnule Walker, a spus doamna Morrissey.

După ce a plecat, s-a întors către Eddie.

— Ce ai de spus în apărarea ta, domnule Ramirez?

— E o nebunie! Minte.

— Domnul Walker minte?

— Da!

— Domnul *Walker.*

— *Da.*

— Şi de ce ar face el asta?

Eddie a îngheţat. Habar n-avea. Domnul Walker era un copil în corp de adult şi era uşor de manipulat, dar puteai să-l întrebi care era PIN-ul lui şi ţi l-ar fi spus numaidecât, dacă ar fi ştiut ce e ăla un PIN. De unde să ştie Eddie că o voce – care semăna straniu de mult cu cea a tatălui său decedat – l-a sunat pe domnul Walker în acea dimineaţă ca

să-i spună că dacă nu dă vina pe mexican şi nu spune ceea ce trebuie, cineva o s-o omoare pe mama sa în vârstă de nouăzeci de ani, care locuia în Green Oaks Memory Care Unit pe Caldwell nr. 1422, camera 328, iar apoi o să-l omoare şi pe el?

— Nu ştiu, a răspuns Eddie disperat. Poate că l-a plătit cineva.

— Aşa cum l-ai plătit tu pe el?

Eddie a deschis gura să protesteze, apoi s-a oprit.

— Negi faptul că i-ai dat douăzeci de dolari ca să intri în camera radiatoarelor?

— Nu. Adică, da. Am făcut-o doar *o dată.* Ca să obţin o ştire. Era o ştire importantă.

— Importantă pentru tine? Pentru CV-ul tău?

— Nu, pentru şcoală! Adică şi pentru mine, dar nu de asta…

Ea a dat din mână, întrerupându-l. Doamna Dragon era într-o dispoziţie de teroare.

— Deci recunoşti că l-ai mituit doar o dată, nu de două ori, a rostit ea plină de sarcasm.

— Da, a zis el pe o voce dezumflată.

— Va fi mai bine pentru tine dacă spui adevărul.

— Spun adevărul! Încercam să *investighez* imaginea. Nu eu am *desenat-o.*

— Ai *desenat* imaginea ca să *creezi* o ştire.

— Nu! Vă jur. Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt, a strigat Eddie. *Puteţi să faceţi analiza la sânge!*

Kenny a îngheţat pe loc.

— Ce convenabil! s-a răstit doamna Morrissey, începând să se piardă cu firea. *Tocmai* l-ai auzit pe domnul Walker că a curăţat locul. Şi acum spui „analiza la sânge”. Când ştii că nu a fost decât nişte vopsea!

— Nu, nu, nu! Eprubeta! Am luat o mostră. O să iasă că e sângele lui Kenny. Jur pe *viaţa* mea!

— *Sângele lui Kenny?*

Morrissey arăta ca şi cum aveau să-i iasă ochii din orbite.

— E într-un grup, sunt nişte ciudaţi…

— E un club de informaticieni, a spus Kenny uşor.

— Are tăieturi pe mâini! a strigat Eddie.

— De la laboratorul de tehnologie, a explicat Kenny. Am construit robotul.

— Faceţi analiza la sânge!

— Şi unde se află acum această „eprubetă”, domnule Ramirez? a întrebat Morrissey.

— I-am dat-o lui Candace. Ştiam că Kenny o să încerce s-o găsească printre lucrurile mele.

Toţi ochii s-au aţintit asupra lui Candace.

— Ei bine, domnişoară Reed?

Candace s-a uitat la Morrissey şi a spus pe un ton rece:

— Nu am nicio idee despre ce vorbeşte.

Eddie a căscat gura. S-a uitat prin cameră, simţindu-se trădat, uluit, înfuriat. A dat din mâini ca şi cum ar fi vrut să comunice prin semne şi să spună ceva ce ar fi îmbunătăţit situaţia, dar nu i-a ieşit niciun cuvânt pe gură şi mâinile i-au căzut învinse.

— I-am dat-o ei, a zis el din nou, năucit.

— Domnule Baker, ai fost nespus de tăcut. Cine spune adevărul? Domnul Ramirez? Sau domnul Walker, domnişoara Reed şi logica?

Kenny a simţit cum îi curge transpiraţia pe coaste. Era un miracol că nu avea cămaşa udă leoarcă. Şi-a dat seama că strângea mânerul scaunului prea tare.

— Mereu mi s-a părut o ştire falsă, a spus el uşor, simţind că o ultimă bucată din el se întinde până la limită. Eddie îşi dorea povestea asta atât de tare…

Poc!

Doamna Morrissey a închis ochii strâns şi s-a ciupit de nas înainte să-l săgeteze cu privirea pe Eddie. Părea să-şi fi pierdut tot calmul.

— Ai idee cât de rău îmi face toată treaba asta acum? E destul de rău că trebuie să am de-a face cu acele mâzgăliturі groaznice şi nenorocitele de alegeri care înnebunesc pe toată lumea. Doar dacă nu cumva ai fost tot tu cel care le-a făcut, domnule Ramirez?

— Credeţi că eu aş scrie *asta?*

Şi-a pus faţa în mâini.

Apoi a ridicat capul, ca şi cum tocmai îi venise un ultim gând salvator.

— Cum aţi auzit de fapt despre pentagramă?

— Am primit un pont anonim dimineaţa aceasta.

Eddie a căscat ochii plin de speranţă.

— Un pont anonim! O să-mi distrugeţi viaţa pentru un pont anonim?

Doamna Morrissey era calmă acum. Era la cheremul ei. Sosise timpul să treacă de la vânătoare la festin.

— A, şi apropo, tu cum ai *descoperit* această poveste, care e versiunea ta privind evenimentele?

Umerii lui Eddie au căzut.

Era înfrânt.

— Printr-un pont anonim, a răspuns atât de încet încât aproape că nici nu l-a auzit.

Avea să fie exmatriculat. Putea să facă o contestaţie, dar nu conta. Avea să-i ia luni de zile. Poate chiar ani. Şi urma să piardă. Columbia nu l-ar fi acceptat niciodată. Nici oricare altă facultate.

El era un anchetator – şi încă unul foarte bun – şi totuşi nu vedea nicio cale de scăpare în situaţia de faţă. Pânza din jurul lui îl sufoca.

— Aş dori să discut cu domnul Ramirez singură, a zis Morrissey, răspândind un aer rece în cameră.

Kenny şi Candace se ridicaseră deja şi ieşeau pe uşă când a adăugat:

— Să nu credeţi că am uitat că şi voi aţi luat parte la mituirea domnului Walker. Să nu-mi puneţi răbdarea la încercare din nou.

Candace a zis:

— Bine.

Kenny a adăugat, aşa cum l-au învăţat părinţii săi:

— Nu, doamnă.

— A, şi domnule Baker, în legătură cu rana din laboratorul de tehnologie.

A îngheţat pe loc.

— Va trebui să semnezi o declaraţie. Nu vreau să aud de asta mai târziu. Sper că nu va fi nicio problemă?

— Nu, nicio problemă.

A dat din cap, îndreptându-şi atenţia spre Eddie.

Mai târziu, Eddie avea să plece şi el din biroul ei, singur, pe holurile goale în timp ce se desfăşurau orele în săli, slavă Domnului, pentru că înainte să apuce să ajungă la baie, avea să izbucnească în plâns şi să se pună pe jos în hol.

Viaţa lui era distrusă.

Şi nu era sigur cum sau de ce.

47.
MARTOR FALS

După ce au ieşit din birou, Candace l-a tras pe Kenny într-o parte şi i-a zis:

— Vino aici.

Ca întotdeauna, pentru Kenny ea arăta superb, genul de frumuseţe matură la care oamenii aveau să se uite mai târziu în albumul şcolii şi să se întrebe „Cum de nu am observat-o înainte?”

Doar că Kenny a observat-o dintotdeauna. Pielea ei de un cafeniu frumos provenind din originile jamaicane, buclele ei de un blond-roşcat din originile scoţiene. Nu se potrivea cu ceilalţi, la fel ca el. Doar că în timp ce el era liniştit şi moale şi-i lăsa pe oameni să-l calce în picioare, ea era ambiţioasă şi puternică. Era intoxicant.

Dar ce naiba se întâmplase în biroul lui Morrissey?

Înainte să apuce să întrebe, ea i-a aruncat ceva.

— Prinde!

A prins-o din reflex, apoi a desfăcut pumnul şi a văzut o fiolă mică de la laboratorul de chimie, cu sângele său în ea.

— Ce? Dar tocmai i-ai spus doamnei Morrissey…

— Înţeleg, a zâmbit ea cu falsă modestie. Încă eşti în personaj. Ce tactică! Mişto.

„Despre ce vorbeşte? De ce a minţit-o în faţă pe doamna Morrissey?”

— Nu-mi vine să cred.

Faţa ei se înroşise de entuziasm.

— Da, a încercat Kenny să tragă de timp.

— Adică, a mers exact aşa cum ai spus tu.

„Cum am spus eu?”

— Sigur.

Kenny încerca să pară că ştie despre ce era vorba.

Candace s-a uitat la el ciudat. Deja se dăduse de gol? Dar privirea ei era diferită. I-a trimis un fior plăcut pe şira spinării.

— Ştii, sunt impresionată, a recunoscut Candace.
— Serios?
— Felul în care ai manevrat situaţia. Nu i-ai permis lui Eddie să te folosească.
— A, asta.
— Da, asta. Vorbesc serios. Mereu mi s-a părut că eşti genul de tip care s-ar retrage dintr-o luptă.
— Şi asta nu e ceva de bine?
— Poate dacă eşti Iisus. Dar nu şi la liceul Turner.
A făcut un pas spre el. Erau singuri în cantină. De departe se auzeau zgomote de farfurii, semn că se pregătea masa.
— În dimineaţa asta la telefon, ai părut un nou Kenny.
„La telefon? În dimineaţa asta?”
Nu a sunat-o niciodată pe Candace.
Erau strict parteneri la redacţia ziarului.
Şi totuşi, felul în care se uita la el acum îl făcea să se simtă mai puternic. A stat puţin mai drept. Simţea nişte uşoare furnicături.
— Cum am sunat?
Era doar curios, dar cumva a părut că flirta.
— Ai sunat… ca un şef. Nu voiai să-l laşi pe Eddie să te calce în picioare.
A mai făcut un pas. Kenny putea să simtă electricitatea.
— Ci tu erai pe cale să-l calci pe el în picioare.
Kenny putea să ridice mâna şi să scape de spaţiul care-i separa. Putea să pună mâna direct pe umărul ei. Pe gâtul ei. Pe mijlocul ei.
A încercat, dar nu putea să se mişte.
„Ca un şef. Tu aveai să-l bagi în probleme.”
— Şi tu… m-ai crezut?
— Da. Cine ar fi crezut că ai boaşe?
„A zis ceva de boaşele mele! Ce ar face Harry Styles în situaţia asta?”
Intra pe teritoriu necunoscut. Şi totuşi ea venea mai aproape de el. Privirea din ochii ei nu dispăruse.
— Ai minţit pentru mine.

— Da.

— M-ai crezut.

— Povestea ta? a dat ea din umeri. Cine ştie. Poate că Eddie ţi-a întins o capcană. Poate că tu i-ai întins lui o capcană.

— Atunci de ce?

A făcut un ultim pas. Faţa ei era atât de aproape de a lui!

— Vocea ta de azi-dimineaţă. Am ştiut imediat. Tu aveai să *câştigi.*

S-a apropiat de el şi buzele li s-au atins. Kenny nu mai sărutase niciodată o fată înainte. Sau un băiat. Sau orice fiinţă umană. Atingerea buzelor ei moi îl aprindea ca pe o pocnitoare.

Cineva a scăpat o tavă în bucătărie şi s-au despărţit brusc, dintr-odată conştienţi de împrejurimi ca şi cum şi-ar fi dat seama că erau dezbrăcaţi.

— Uau, a zis Candace.

În oricare altă zi, Kenny ar fi răspuns şi el tot cu un „uau".

Dar azi s-a trezit că-i scapă:

— Era şi timpul.

„Lăsăm la o parte faptul că Jocul mi-a folosit vocea la telefon – s-a gândit el – a văzut maşinării IA pe YouTube care pot să copieze voci după ce au ascultat câteva minute nişte mostre audio. Mai important era: Care parte din mine a spus asta?"

Candace a clătinat din cap.

— Îmi place versiunea asta nouă a ta.

A sunat clopoţelul şi era timpul să plece. Kenny nu voia să se dea de gol. Şi nici nu voia să se *oprească.* Dar totuşi, trebuia să afle.

— Nu eşti curioasă? Dacă e sângele meu în fiolă?

Ea a zâmbit.

— Aşa cum ai spus şi tu, dacă este, pur şi simplu l-a luat de la robotul din laboratorul de tehnologie.

— Atunci de ce să minţi? De ce să nu-i dai fiola şi să explici?

Nu ar trebui să întrebe. Avea să strice totul. Sărutul acela!

Dar trebuia să *afle.*

Ea părea confuză.

— Ai spus-o chiar tu. Uneori adevărul are nevoie de puţin ajutor.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Să nu-ţi uiţi promisiunea.

— Promisiunea mea…

— Să nu îndrăzneşti să dai înapoi. Eu sunt redactorul-şef acum. Tu eşti adjunctul meu.

S-a apropiat şi l-a pupat pe obraz.

— Nu-ţi face griji, locul de muncă va fi cât de neprietenos vrei tu.

Şi apoi a plecat.

Kenny a rămas acolo o clipă, încercând să înţeleagă tot ce s-a întâmplat. De la exmatriculare sigură şi umilire în public la sărutul lui Candace şi izgonirea lui Eddie din viaţa lui într-o clipită.

„Toate visurile tale vor deveni realitate™", şi-a amintit el.

Într-adevăr.

Dar de ce se simţea atât de prost?

48.
EXECUŢIA

Alex era la ora de fizică, iar mâinile îi tremurau ca varga pe sub bancă.

Doamna Kite trecea pe la banca fiecăruia, împărţindu-le testele din ziua precedentă.

Repeta în gând mantra pe care o învăţase de la Joc ca să se calmeze, dar nu funcţiona. Ochelarii Azitek îi erau pe nas şi tot schimba filtrele de zi şi noapte de afară ca să-şi distragă atenţia, învârtind soarele, luna şi stelele foarte rapid.

Doamna Kite i-a dat testul lui Jenny Prentiss. Zece cu plus, desigur. Acea expresie îngâmfată de pe chipul lui Jenny. „Un zece? Pentru mine?”

Nu avea să mai rămână niciodată fără Galbeni. Făcuse o promisiune faţă de el şi faţă de Joc.

Alex şi-l imagina pe tatăl său aşteptându-l acasă în seara aceea. „Te rog, te rog, te rog, a şoptit el, nu pot să mai trec prin asta.” Nu era vorba de bătaie. Ci de privirea din ochii tatălui său.

Ţinea capul plecat, aşa că doar a simţit prezenţa doamnei Kite lângă el, uşoara rafală de vânt provocată de rochia ei cu volane şi parfumul ei ieftin, puternic şi floral. A deschis ochii şi era chiar lângă el, încercând să-i dea lucrarea. S-a uitat la ea înainte să i-o dea ca şi cum nu-şi mai amintea exact cât a luat. Expresia ei era de nedescifrat.

A întins o mână tremurândă şi a luat lucrarea. S-a uitat la nota trecută cu roşu şi a văzut că era un şase şi zece[41].

— A fost mai bine, i-a spus doamna Kite sinceră.

Şi *era* mai bine, puţin. Nu era doiul cincizeci de data trecută. Sau patrul şi zece de dinainte. Dar tot picase. Şi ştia regulile. Tatăl său a fost foarte clar. Nu mai veni acasă cu vreun eşec. Nu exista nicio excepţie specială. Nu avea cum să treacă peste reguli. Mai avea patruzeci de sutimi nenorocite care

puteau să-l scape de durere. Păreau foarte bine a fi o infinitate.

O teamă nebunească l-a cuprins, iar apoi o senzaţie amorţitoare de calm. A băgat lucrarea în ghiozdan. Pentru toţi ceilalţi, arăta normal. Doamna Kite deja trecuse mai departe la alt coleg.

49.
LIVREAZĂ-MĂ

Tim Fletcher a primit un mesaj. Mereu era cineva care să-i trimită mesaje. Grozav joc. Grozavă petrecere. Grozav viitor. Grozavă viaţă. Dar acesta era ciudat şi diferit.

Întreab-o ce a făcut cu brăţara.

Niciun nume. Niciun număr.

A simţit cum îl cuprinde furia instantaneu.

Ştia că era ceva în neregulă cu brăţara. De ce nu o purtase în ziua precedentă? De ce fusese exagerat de calmă atunci când o întrebase despre ea? Prea calmă. Era un semn.

Trebuia să se fi încrezut în instinctele sale.

Se îndepărtase de el în ultimele luni. Discutase despre asta cu părinţii săi. Era o perioadă periculoasă pentru ca ea să se schimbe, exact înainte de facultate. Erau unele greşeli pe care nici privilegiile nu le puteau rezolva.

A găsit-o în ascunzătoarea ei obişnuită, învăţând în camera de la 3E care era mereu goală. De ce trebuia să înveţe? Pentru ce naiba trebuia să înveţe? Ce spunea asta despre el?

— Azi o ai?

— Ce să am? a întrebat ea, făcând pe proasta.

Se săturase de asta.

— Nenorocita de brăţară. Lasă-mă s-o văd.

— E acasă…

— Prostii. Crezi că o să-ţi permit să mă iei de prost?

— Tim, haide, eu…

— De-ajuns.

A dat cu pumnii atât de tare în masă încât în cameră s-a făcut o linişte de moarte după ce obiectele nu s-au mai bâţâit. Mary s-a dat de lângă laptop, ochiul mic holbându-se la ea, şi s-a uitat urât la Tim.

El a rânjit.

— Gata cu minciunile. Despre Charlie. Despre brăţară. Despre Caitlyn şi pămpălăul ăla de Peter. De-ajuns.

S-a aplecat peste masă. A spus încet:

— Unde dracu' e brăţara mea?

Mary s-a uitat în ochii lui.

— Am aruncat-o în lac.

— Asta e un fel de glumă.

Mary avea calmul unui căpitan al cărui vapor avea să se scufunde orice ar fi spus. Şi-a încrucişat braţele.

— Nu e nicio glumă.

Apoi s-a ţinut tare.

Kenny şi Charlie s-au întâlnit în laboratorul de tehnologie.

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem bine acum.

— Asta e tot? Morrissey te-a chemat la ea în birou şi dintr-odată suntem bine?

— Dar tu? Ai ieşit din Joc?

— Nu ştiu. Cred că da.

— Ce a spus?

— A spus „bine".

— Atât?

— Păi, a spus şi „pa".

— Asta sună bine.

— Apoi mi-a trimis o poză cu un mormânt.

— Aa. Pentru tine?

— Pentru mama. Şi pentru mine.

— Asta e o nebunie.

— Da.

— E malefic.

— Ştiu.

Kenny aproape că a zis ceva, dar s-a oprit.

— Eşti bine? l-a întrebat Charlie.

— Nu chiar.

— Pot să te ajut?

— Nu prea cred.

— Poţi să ieşi? Acum că s-a rezolvat?

— Ar putea să revină în orice clipă.

— Of.
— Nu cred că se va rezolva vreodată.
Apoi Kenny s-a gândit la Candace.
— Dar sunt şi unele lucruri bune.
— Cum ar fi?
Kenny nu putea să recunoască. Era aproape ruşinos faptul că şi-a câştigat primul sărut cu ajutorul unui joc. A clătinat din cap.
— A meritat? a întrebat Charlie.
Kenny s-a gândit la expresia de pe chipul lui Eddie, în momentul în care lumea lui s-a prăbuşit. Eddie fusese un tâmpit cu mult timp înainte ca Jocul să apară în vieţile lor. Cine putea spune că nu a meritat-o? Kenny s-a gândit la felul în care a simţit limba lui Candace în timp ce o atingea pe a lui.
A văzut în faţa ochilor zidul mânjit de două cuvinte şi patru linii încrucişate.
Şi totuşi, a vorbit serios atunci, cu Vanhi, răul era întotdeauna acolo, oricât de mult ar fi crezut unii că dispăruse ca prin magie. Ce îi spusese tatăl său despre infecţiile de la urgenţă? Trebuie să înţepi pustula. Lichidul trebuie să iasă. Altfel va exploda. Poate că mâzgăliturile de pe zid vor da startul unui dialog. Vor duce la vânarea nenorociţilor rasişti din şcoală. Erau destui.
Deci, merita?
A încercat să facă nişte calcule, dar în cele din urmă tot ce a putut spune a fost:
— N-am nicio idee.

Domnul Walker era pe stradă, în dreptul staţiei de autobuz.
Stătea acolo de două ore, privind cum autobuzele vin şi pleacă la fiecare jumătate de oră.
Era ciudat. Ştia care era al lui. Putea să meargă singur cu autobuzul, chiar şi atunci când tatăl său era încă în viaţă.
L-a supărat să audă vocea tatălui său în acea dimineaţă, dar i-a şi plăcut. Nu înţelegea care erau regulile morţii. Ştia ceea ce îi spusese mama lui, că însemna că te duci pe lumea cealaltă. Nu a spus

niciodată că nu puteai să suni de acolo, mai ales dacă era vorba despre ceva important.

Se întreba dacă tatăl lui avea să-l sune din nou. Cumva, şi-a dat seama că răspunsul era nu.

Mai devreme, după ce plecase puştiul mexican, Morrissey l-a chemat iar la ea. Vorbea atât de frumos încât domnul Walker ştia că avea să se întâmple ceva rău.

— Domnule Walker, mulţumesc pentru că mi-ai spus ce s-a întâmplat mai devreme.

— Sigur.

S-a foit cu salopeta pe care o purta.

— Acum trebuie să mă asculţi cu atenţie. Nu mai poţi să lucrezi aici.

— Doamnă?

— Ai luat mită de la un elev. Ai permis accesul unor copii într-o zonă periculoasă şi restricţionată. Pot să te iert pentru că ai şters dovezile pentru că, păi… pur şi simplu pentru că. Dar restul? Domnule Walker, ştiai foarte bine că nu trebuia să procedezi aşa, nu?

A plecat capul de ruşine. Chiar dacă mai minţise pe ici, pe colo, da, făcuse lucrurile pe care le-a zis ea.

— Ştiam că nu trebuie, a reuşit el să spună.

— Asta e tot, domnule Walker. Ia-ţi lucrurile şi domnul McMahon o să te conducă afară.

Dragonul: Mrrr!

— Doamnă? a întrebat el, fără să se mişte din loc.

— Ce este, domnule Walker?

— Păi, unde ar trebui să mă duc, doamnă Morrissey?

— Acum? Să-ţi iei lucrurile, de la personal…

— Nu, doamnă. Nu acum. De luni, mă refer.

Doamna Morrissey a scos un oftat. A fost o zi teribil de lungă.

— Asta depinde de tine, domnule Walker. Dar nu mai poţi veni aici. Ai înţeles?

A încuviinţat. Era groaznic. Dar tot era mai bine decât ceea ce spunea vocea că s-ar fi *putut* întâmpla.

Asta era ceea ce merita el, pentru lucrurile pe care le-a făcut.

Dacă era mai inteligent, dacă nu era Dingus cel Prost, poate că ar fi fost în stare să se gândească la o soluţie. Dar adevărul e că nu prea reuşea să pună toate evenimentele cap la cap în mintea sa.

A mai lăsat să treacă un autobuz, dar avea să se urce în următorul. S-a uitat iar în josul străzii, la geamurile pe care le-a curăţat şi la tomberoanele de gunoi pe care le-a golit în toţi aceşti ani, şi şi-a dat seama că-i părea rău că pleacă.

Mary s-a masat pe gât. S-a atins uşor într-o parte.

Putea să spună celorlalţi ce i-a făcut. Dar ştia ce avea să se întâmple după aceea.

Miercuri a fost comemorarea accidentului. În acea zi, acum doi ani, l-au deconectat de la aparate pe fratele lui Mary la unitatea de terapie intensivă.

Şase luni mai târziu, a fondat EÎDD în cadrul liceului în amintirea lui. Caitlyn a avertizat-o să nu facă asta.

— Ştiu că eşti tristă şi situaţia e naşpa, dar chiar aşa? Cine o să se alăture unui club care-ţi spune că nu poţi să bei?

Caitlyn, Tim, Kurt, toţi. Gata cu ei. I-a luat ani buni să se dezveţe de lucrurile pe care familia sa a învăţat-o să le caute. Să nu mai vadă lumea aşa cum o vedeau ei. Dar n-avea habar ce se afla sub toate astea. Cine trebuia să fie ea. Se simţea ca un atom pe punctul de a exploda, forţele care-i alcătuiau lumea fiind doar cu puţin mai puternice decât forţele care încercau să i-o dezbine.

Trebuia să facă ceva pentru ea. Ceva. Ceva ce Tim avea să urască. Ceva ce-i spusese să nu facă. Un prim pas.

Ştia ce era acel ceva.

Şi-a croit drum pe hol, a trecut de tigrul de bronz cu o labă ridicată în postură de atac şi s-a dus la avizierul de care atârna un pix. Un afiş anunţa:

PREŞEDINTELE CONSILIULUI ELEVILOR – ALEGERI 8 NOIEMBRIE 2016.

Tim a urât dintotdeauna consiliul elevilor. „Tu nu îi reprezinţi pe aceşti oameni, îi spunea el. Tu nu eşti pe aceeaşi planetă cu ei.”

Avea s-o urască pentru asta.

A analizat lista.

Erau câteva nume trecute pe ea, dar doar ultimul i-a atras atenţia. *Charlie Lake.*

Era şocată. Apoi s-a simţit mândră. Ştia ce însemna pentru Charlie să facă un pas – un pas mare şi public – înapoi în lumea celor care trăiesc.

Şi-a adus aminte de buzele lui, de partea rănită unde primise un pumn pentru un puşti slab care fusese atacat de un puşti puternic.

„Bravo lui”, s-a gândit ea.

Dar apoi o voce din mintea sa i-a şoptit: „Nu vei mai lăsa un alt băiat să stea în calea visurilor tale. Din nou. Trebuie să te pui pe tine pe primul loc. Măcar o dată.”

Era ca brăţara pe care a încercat Charlie să i-o dea – avea intenţii bune, dar la urma urmelor, erau aceleaşi cătuşe, doar că un alt paznic.

Aici nu era vorba despre Charlie. Era vorba despre ea.

Dar cum l-ar afecta asta pe el?

Nu ştia, iar mâna i-a ezitat.

Apoi s-a gândit la Tim şi şi-a trecut numele în josul listei.

Charlie a privit filmuleţul pe telefon. A sosit la fel ca şi cel de la mall – Oo, poc! –, dar de data aceasta era cu Mary şi Tim. Mâna de pe gâtul ei. Lovitura în stomac.

S-a şters apoi, a dispărut pentru totdeauna imediat ce s-a terminat.

Voia s-o găsească pe Mary. Dar văzuse mesajele despre el. Nu era interesată.

Următorul lui instinct a fost să fugă la Peter. În noaptea în care i-a arătat lui Charlie filmuleţul cu Kurt, Peter i-a oferit şi un fel de informaţie secretă despre Tim. Faptul că a refuzat i s-a părut un gest

nobil la vremea respectivă, dar Charlie s-a gândit în treacăt dacă era prea târziu să-l mai recupereze.

Dar terminase cu Jocul – îşi promisese asta. În plus, nu ar fi putut să mai dea ochii cu prietenii săi dacă se lăsa atât de uşor acum că avea nevoie de ceva, după ce făcuse atâta scandal că o să renunţe. Avea să se descurce de unul singur.

A coborât treptele câte două să-l prindă pe Tim din urmă înainte să intre în clasă. Charlie l-a văzut, era cu un cap mai mare decât toţi ceilalţi, şi l-a strigat:

— Tim! Hei, Tim!

Tim s-a întors spre el şi avea o privire furioasă, ca şi cum lupta începuse de câteva ore şi Charlie întârziase.

Charlie s-a dus spre el, dar înainte să-şi dea seama, Tim l-a aruncat pe spate, atât de tare încât dulapurile de care s-a lovit s-au clătinat şi un lacăt l-a împuns în spate.

Tim nici nu s-a deranjat să se uite la el. S-a întors şi a intrat în clasă.

Charlie era un purice pentru el. Era o pacoste.

Niciun fel de rege, nici în lumea asta, nici în oricare altă lume.

50.
O A DOUA VEDERE

Alex nu putea să se ducă acasă. Când a scăpat de la şcoală, a plecat ca în transă, nesigur unde anume se ducea, dar fiind conştient de faptul că nu putea să-l vadă pe tatăl său. Şi-a imaginat sunetul curelei.

Clic.

Jocul îl tachina.

Nu te-a întrebat nimeni cum a fost.

Era adevărat. Niciunul dintre prietenii săi nu l-a întrebat. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi, nu era aşa?

Apoi, mai târziu:

Eşti un eşec din toate punctele de vedere.

Şi-a lăsat bicicleta pe marginea drumului, la două străzi de casa lui.

Era un loc ştiut doar de el, un loc în care se ducea să se joace când era mic. Singur. Nici la şcoala primară nu ştia cum să se joace precum ceilalţi copii.

În clasa întâi inventa propriile lui limbi, iar copiii au crezut că e amuzant. Până în clasa a treia, ajunseseră să li se pară ciudat. Şi el a fost foarte rănit. „Ce s-a schimbat?” s-a întrebat el atunci.

Locul în care îi plăcea să meargă era ca o peşteră pentru multele sale aventuri de pe atunci, sau un bârlog, sau o lume subterană, sau o mină subterană. Se afla într-un ungher de sub un drum, lângă o casă care stătea atârnată pe o suprafaţă erodată, proptită în piloni. Puteai să alergi în sus spre spaţiul unde pământul se ridica până în tavanul de ciment al străzii. Era întunecat, umed şi răcoros.

S-a târât până acolo şi era un spaţiu mult mai mic decât îşi aducea el aminte. A încercat să recurgă la vechea lui imaginaţie, dar nu mai rămăsese nimic din ea, precum un ţinut magic în care nu mai avea acces. Şifonierul era complet din nou. Fereastra era doar o fereastră.

Şi-a pus ochelarii Azitek, dar nu i-au arătat nimic. Jocul era dezgustat de el, era evident. Nu mai avea în ce iluzii să se ascundă acum.

De ce nu putea să îmbunătăţească peştera cu torţe arzânde şi lilieci zburători?

De parcă i-ar fi citit gândurile, i-a spus:

Nu eşti erou în nicio poveste.

S-a întins pe pământ şi s-a uitat în sus la partea întunecată a şoselei de deasupra. Nu ştia cât timp a stat aşa holbându-se, încercând să blocheze sunetul curelei din mintea sa, dar soarele a apus în cele din urmă. Nu avea să meargă acasă. Şi-a dat seama de asta. Avea să stea acolo toată noaptea. A încercat până şi să-şi sugă degetul. Asta îl calma foarte mult când era mic. Dar acum nu-l ajuta cu nimic. A început să plouă, dar el a rămas uscat în ascunzişul său. Apoi norii şi ploaia au apărut în peşteră. A crezut că visează, dar apoi şi-a dat seama că erau ochelarii Azitek. În sfârşit Jocul vorbea cu el! Cât de târziu era? Lipsa de adrenalină şi de cafeină începea să-şi spună cuvântul. Simţea că nu mai poate să se mişte. Aşa că a stat şi a privit imaginile din faţa lui, bărbatul care stătea în peşteră, îmbrăcat în haine antice, un gardian care stătea lângă un sclav ghemuit la pământ, gemând. Gardianul l-a lovit cu biciul, făcându-l să sângereze. Sclavul a ţipat şi a căzut cu faţa în nisip – în jurul lor nu mai era pământ acum, ci nisip –, iar biciul a lovit iar şi iar până ce l-a oprit cineva. Alex şi-a adus aminte de povestea pe care o auzea la biserică duminica, ca şi cum s-ar fi desfăşurat exact atunci în faţa ochilor săi: Moise luând biciul de la stăpânul de sclavi şi biciuindu-l până la moarte, ascunzându-i apoi corpul în nisip. Alex, cu ochii înceţoşaţi, a început să râdă pentru că înţelegea Jocul, iar Jocul îl înţelegea pe el.

Nu eşti erou în nicio poveste!

Doar că ai putea fi, asta îi transmitea Jocul.

Cea mai veche poveste de pe pământ.

Stăpâni şi sclavi.

Lanţuri şi libertate.

Cei care biciuiesc şi cei care sunt biciuiţi.

Charlie a deschis ultimul folder ascuns de pe laptopul său.

Avea cu zecile înainte. Jocuri. Chestii legate de hacking. Pornografie. A trecut de faza când le ascundea.

Doar că mai rămăsese un singur folder blocat pentru ca tatăl său să nu-l găsească niciodată. Ca să-l deschizi, trebuia să ţii apăsat pe trei taste şi să treci o parolă.

Charlie venise târziu acasă. Tatăl lui a încercat să-i dea nişte veşti bune, dar Charlie nu i-a acordat atenţie, şi de data asta tatăl său nu s-a mai obosit să insiste. Pur şi simplu a plecat de acasă şi când s-a întors, Charlie era încuiat la el în cameră. Era sfârşitul unei săptămâni de groază. Charlie încă se întreba dacă Jocul îl lăsa în pace sau nu. A plecat de la şcoală cu vânătăi pe spate de când a fost împins în dulapuri. A suportat două ore la centrul de fotocopiere, fără alte incidente. Niciun bărbat cu bâtă sau atacatori sub maşină.

Acum era acasă şi era extenuat, dar nu putea să doarmă.

Poza cu pietrele funerare îi era bine întipărită în minte. Îi aducea aminte de faptul că nu a mai fost s-o viziteze pe mama lui de luni de zile. Gândul îl terifia; îl durea atât de tare să meargă acolo.

Evident, era un fiu groaznic, s-a gândit el.

A deschis folderul ascuns de pe calculator. Era încuiat pentru că tatăl lui a făcut tot posibilul să scape de lucrurile astea din casă. Şi-aşa ar fi fost destul de rău dacă tatăl său ar fi aflat că parola lui era Alicia. A pus-o exact după moartea ei. Acum nu-i mai venea s-o schimbe, oricât de siropoasă şi de umilitoare ar fi fost. Ar fi fost ca şi cum ar fi şters ultima rămăşiţă din sufletul ei.

Folderul, pe de altă parte, l-ar fi ucis pe tatăl lui, văzând toate acele lucruri la un loc. Fiecare filmuleţ din casă, fiecare poză, fiecare bileţel şi felicitare scanate. Numele folderului a apărut: Mami.

Charlie a dat click pe primul filmuleţ, în care ea îl ţinea în braţe când era bebeluş.

Imediat i-au lăcrimat ochii şi durerea a explodat în el din nou, ca şi cum un trunchi de copac ar fi fost smuls prin pieptul lui, rădăcinile fiind atât de lungi şi de adânci încât abia dacă mai rămânea ceva din corpul său. Era o adunătură de răni care nu aveau să fie vindecate niciodată.

S-a auzit o bătaie în uşă. A ignorat-o. Plângea atât de tare că tatăl său îl auzise cu siguranţă. Bătaia era uşoară şi precautăr. A văzut umbra tatălui său sub uşă. A bătut încă o dată uşor, ştiind că Charlie nu-l voia acolo, după care a plecat.

Vanhi verifica de zor pe internet să nu fi apărut vreo ştire despre o cutie de carton pe strada Tremont şi o tragedie. Orice fel de tragedie. Nu ştia ce căuta de fapt. Tăiase de pe listă toate lucrurile rele pe care şi le putuse imagina.

Totuşi, posibilităţile o măcinau, toate lucrurile care ar fi putut fi rezultatul momentului ei de slăbiciune. A livrat acea cutie ca să-şi câştige înapoi eseul magic, dar de atunci nu a avut curajul să revină pe site-ul de la Harvard şi să vadă dacă a reapărut. Ştia că nu putea să se determine să apese *Trimite* încă, chiar dacă eseul era acolo, pregătit. Mai întâi trebuia să se asigure că totul era în regulă, că livrarea ei nu a provocat nicio daună.

Dar nu a găsit nicio ştire rea, indiferent de câte ori a căutat. S-a uitat la ştirile de dimineaţă şi la ştirile de la ora cinci. Doar obişnuitele crime urbane şi suburbane. Nimic legat de vreo cutie. Nimic legat de Jocul lui Dumnezeu. Începea să se relaxeze.

Poate că fusese ceva *bun* în cutie. Ca dispozitivul ei pentru bas. Orice şi-o fi dorit în secret persoana care locuia pe strada Tremont. O recompensă pentru o altă sarcină. Un nou Xbox. Adidas Red Apple NMD. O dronă Aerigon cu cameră Phantom Flex4k.

Şi dacă a fost într-adevăr ceva bun? Dacă nu a fost nimeni rănit?

Atunci putea, în sfârşit, să-şi revendice recompensa.

La cină, părinţii ei vorbeau veseli despre promovarea mamei ei la bancă. Mama o tot întreba dacă era bine, iar tatăl zicea de zor:

— Lasă fata-n pace, a avut o zi lungă la şcoală, las-o să viseze cu ochii deschişi!

Îi ciufulea părul de fiecare dată, ca şi cum încă mai era fetiţa de cinci ani cu părul în codiţe care stătea la el în poală.

Când nu a mai putut să suporte, Vanhi l-a pupat pe Vik în creştetul capului şi a întrebat dacă poate să plece. Mama ei a întrebat-o de ce, iar ea a dat răspunsul demn de premiul cel mare:

— Ca să termin eseul pentru Harvard.

— Aa. Mama ei a încercat să nu zâmbească prea larg. Da, cred că ar fi în regulă.

Tatăl său i-a făcut cu ochiul.

În camera ei, Vanhi a intrat pe cererea de înscriere şi şi-a ţinut respiraţia, aşteptând să vadă ce eseu avea să-i apară. Să fie oare catastrofa ei de declaraţie personală, sau capodopera Jocului? A dat click pe *Declaraţie Personală: Se încarcă* şi s-a rugat să nu-i apară:

Sunt foarte pasionată de Harvard…

Acea frază de introducere care te făcea să verşi, dintr-un eseu insipid, eseul unei fete inteligente paralizate de frică. A deschis ochii şi a citit:

Vanhi înseamnă „foc” *un cuvânt hindus care face referire la creaţie şi distrugere.*

„O, Dumnezeule, s-a gândit ea. O, uau.”

A citit mai departe. Era întreg. Distrugerea creativă. Povestea cu focul, balada vieţii ei, temerile şi speranţele ei. Puterile şi eşecurile ei, de asemenea, dar prezentate ca lucruri din care a avut de învăţat, reinterpretate ca posibilităţi. Era cel mai bun eseu pe care ea nu l-a scris niciodată.

Iar acum era al ei.

„Mami, asta e pentru tine”, s-a gândit ea, simţind un junghi ciudat.

A verificat din nou – încă niciun dezastru provocat de vreo cutie. Mâinile ei erau spălate de păcate. Şi cu acele mâini, date delicat cu ojă roz-aprins, încărcate cu magia stranie a lui Vanhi, au dat click pe *Trimite.*

La ora 4.00 dimineaţa, doar Peter era fericit şi liniştit. Alex era ascuns sub şosea, uitându-se la nişte iluzii. Vanhi se holba la tavanul ei fără să poată adormi, în timp ce Charlie adormise în pat, cu laptopul pe piept. Kenny se întorcea când pe-o parte, când pe alta, având coşmaruri cu Eddie Ramirez aruncându-se în faţa unor camioane.

Dar Peter era treaz de-a binelea, binecuvântat de liniştit, trecând la un nou nivel în Joc. Se uita în jos la holul de la etajul al treilea din liceu, dar prin ochelarii Azitek vedea un deşert întins, cu o piramidă imensă în faţa sa, cu un ochi strălucitor încrustat în ea, exact sub vârf. Acesta era centrul Ochiului lui Dumnezeu, dar acela nu era decât un instrument. El urma să primească un scop.

Holul propriu-zis arăta ca un drum care ducea la camera 322, care acum nu era un laborator de ştiinţă, ci intrarea în marea piramidă, cu torţe de-o parte şi de cealaltă, luminând hieroglifele. A deschis uşa în spaţiul real şi interiorul piramidei nu se asemăna cu nimic din ce mai văzuse în Joc până atunci. Văzuse casele de licitaţii, unde jucătorii îşi pariau Galbenii pe tăcute pe tot ce visau ei să obţină – droguri, *black-hat*[42], servicii irelevante. A văzut chaturile virtuale care arătau ca nişte saloane franceze elegante unde jucătorii din lumea întreagă se întâlneau anonim ca să facă schimb de cunoştinţe legate de IA care controla sistemul în care se aflau. Dar asta era ceva diferit. A zărit o sală mare de judecată, pereţi de piatră şi flăcări portocalii-roşiatice, broaşte care stăteau plictisite pe suprafeţe plate, respirând uşor. Un bărbat cu cap de câine ţinea într-o mână un baston şi în cealaltă o cruce egipteană, stând de pază lângă un cântar de aur la

fel de mare precum creatura. Pe un taler se afla o pană. Celălalt era gol.

Bărbatul-câine s-a uitat în gol prin Peter, clipind şi aşteptând să facă ceva.

În faţa lui Peter, pe un piedestal de piatră se afla o carte antică în care se găseau nume. Era Cartea Vieţii şi a Morţii. Numele Ocrotitorilor erau acolo. Iar acum Peter era un Privitor. Era mai mult decât voaierism acum, decât spionajul banal pe care-l făcuse cu ajutorul Ochiului lui Dumnezeu. Acum se afla în inima Jocului, în scopul ei de bază. Şi făcea parte dintr-o misiune.

Pe rând, a atins numele Ocrotitorilor de pe pagina subţire şi cântarul s-a mişcat.

51.
VEŞTI BUNE

Spre surprinderea lui Charlie, era o dimineaţă splendidă.

Dormise dus timp de douăsprezece ore. S-a trezit cu soarele trecând prin spaţiile de la jaluzele, lovindu-i faţa şi încălzindu-l.

Se simţea neobişnuit de liber.

Nu a mai avut de-a face cu Jocul. Nu a mai fost nicio aventură noaptea trecută. Sau, cel puţin, nu una la care să fi luat şi el parte. Criza de plâns fusese îngrozitoare, dureroasă, dar simţea că se descărcase. A adormit repede, iar când s-a trezit s-a simţit atât de uşor, cum nu se mai simţise de luni întregi.

Pentru o clipă, a fost cuprins de o panică profundă: „Ce o să fac azi?"

Dar apoi a simţit mirosul de clătite de la parter şi şi-a dat seama că murea de foame. Oricât de nesăbuit ar fi fost tatăl său, putea să gătească. Doamne, şi ce bine gătea! Măcar o dată, Charlie se simţea disperat după mâncarea sa.

— Mă bucur că eşti aici, l-a anunţat tatăl său, privindu-l din dreptul aragazului în timp ce Charlie cobora scările. Vom fi foarte ocupaţi azi.

— Serios?

— Da.

Tatăl lui a pus două clătite pe o farfurie şi le-a întins pe masă spre Charlie.

— E suc proaspăt de portocale în vas. Serveşte-te.

Charlie a luat farfuria şi a înţepat clătitele cu o furculiţă, aşteptând să vadă dacă dispar într-un nor de fum. Dar erau reale. Totul era real. A pus sirop peste ele şi două bucăţele de unt care s-au topit imediat.

„De data asta, s-a gândit el, nu o să mai stric momentul aducând vorba de mama."

— Unde mergem?

— Surpriză. A fost o surpriză pentru mine ieri. Iar azi e o surpriză pentru tine.

Charlie şi-a adus aminte de veştile bune pe care le pomenise tatăl său în ziua dinainte, când trecuse în fugă pe lângă el şi se dusese sus. Acum avea să afle.

Charlie şi-a terminat micul dejun şi s-a simţit revitalizat din mai multe puncte de vedere. Tatăl lui stătea în faţa sa, citind ziarul şi mâncând. Nu vorbeau. Geamurile erau uşor deschise şi razele de soare luminau camera, iar aerul răcoros de toamnă pătrundea înăuntru, făcând totul să arate bine şi plin de viaţă. Puţin mai târziu, s-au urcat în maşină şi au mers spre East Bishop.

Charlie nu mai văzuse demult obrajii tatălui său atât de roşii şi împliniţi. Părea plin de viaţă.

— Ce se întâmplă?

— Uneori, se întâmplă lucruri bune.

După drumul cu maşina, Arthur s-a uitat pe geam şi a zâmbit.

— Aici este.

Se uitau la faţada unui local de pe marginea unui spaţiu cu magazine. Clădirea maro avea jaluzele în culori calde şi semăna cu un pub. Acoperişul înclinat şi ţiglele verzi îl făceau să pară ca scos dintr-o poveste germană.

— Eu mă luptam cu autorizaţii, permise şi cu împrumutul. Avea să-mi ia luni de zile să termin cu toată birocraţia. E adevărat, aş fi putut s-o fac. Dar apoi, asta mi-a picat din cer.

— Ce ţi-a picat din cer? Locul ăsta?

— Da.

— Serios? Cum?

— Am primit un telefon ieri-dimineaţă. Proprietarul a avut nişte probleme. Trebuia să îl vândă altcuiva cât mai repede. Adică, imediat. Era foarte panicat. Practic m-a implorat să-l preiau. Iar eu *l-am preluat.* A fost floare la ureche, Charlie. Pot să păstrez personalul, bucătăria, să introduc propriile mele reţete cu timpul. Va fi simplu ca bună ziua.

Tatăl său era fericit, dar Charlie se simţea puţin abătut. Îşi dorea să creadă în poveşti. Dar recent, toate coincidenţele ajunseseră să pară suspecte.

— Nu pare puţin prea frumos ca să fie adevărat?

Arthur s-a uitat la el şi s-a răstit:

— Ba da, aşa este. Şi când te uiţi la toate lucrurile rele prin care am trecut în ultimii doi ani, aproape orice pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Ştiu, dar…

— Cred că ne-a venit rândul să avem şi noi parte de puţin noroc, Charlie, a spus tatăl său pe o voce mai moale.

— Cum te-a găsit?

— Online. Am postat pe bloguri de restaurante timp de câteva luni şi m-am interesat cum merge treaba.

Charlie a încercat să vadă situaţia prin ochii Jocului: Să fi provocat criza cuiva? Să fi făcut legătura între acea persoană şi Arthur? Şi de ce acum, tocmai când Charlie renunţase? Făcea asta ca să-l ademenească înapoi? Sau poate că asta *era* pedeapsa. Poate că tatăl său avea să dea toţi banii pe locul ăsta, iar apoi Jocul urma să-l distrugă. Posibilităţile erau infinite. Probabil că evoluau chiar în momentul de faţă. Sau poate că uneori un restaurant e pur şi simplu un restaurant. Charlie nu avea cum să ştie.

Dar Arthur ieşise afară deja.

— Haide.

Înăuntru, locul era exact aşa cum şi-l imaginase Charlie. Mese mici, rotunde şi confortabile. O masă de biliard şi jocuri pinball. Lustre cu lumină caldă care atârnau la un nivel jos. Părea genul de loc în care ţi-ar fi plăcut să locuieşti. Pe perete era o pictură murală cu un oraş din secolul al nouăsprezecelea, în care se vedea un parc cu luminiţe printre copaci şi baloane cu aer cald deasupra. Cupluri elegante, îmbrăcate în costume şi rochii, se plimbau pe o alee.

— Cum se numea locul ăsta înainte?

— *Bâlciul lumii.*

— Şi acum o să se numească *La Arthur?*

Charlie prefera *Bâlciul lumii,* dar nu a spus nimic.

— Păi, stai aşa, ia uite.

Când Charlie era mic, tatăl său obişnuia să vorbească de zor despre cum voia *el* să devină chef şi să aibă propriul său restaurant când era tânăr. Dar bunicul lui Charlie a fost un contabil dur şi serios care a văzut destui clienţi de-ai săi care au dat faliment cu restaurantele.

— Să fii proprietarul unui restaurant e ca şi cum ai juca la ruleta rusească, îi spunea el tatălui lui Charlie.

Aşa că Arthur Lake s-a făcut contabil, la fel ca tatăl său, doar că nu era la fel de talentat şi la fel de priceput cu numerele şi extrasele de cont. Ura fiecare zi în care lucra drept contabil, dar îşi întreţinea familia şi îşi iubea soţia şi copilul. Apoi, soţia lui s-a dus, iar fiul său era pierdut, şi el s-a întrebat cum de echilibrul vieţii sale s-a schimbat atât de brusc.

Acum îl conducea pe Charlie prin propriul său restaurant, radiind de mândrie.

În spate, un banner de pânză era întins pe podea cu funditşe în ambele capete, genul de banner ieftin pe care poţi să-l iei de la orice centru de fotocopiere, cum ar fi fost cel în care mergea Charlie zi de zi.

— L-am luat aseară. E temporar, doar până luăm unul ca lumea.

Arthur a dat din cap înspre banner.

Scria *La Charlie.*

— Dacă e OK şi pentru tine.

Charlie a simţit un nod în gât. S-a străduit să nu lăcrimeze.

— Sunt atât de fericit, i-a zis tatăl său fără să se uite la el.

A pus o mână pe umărul lui Charlie. Era o tentativă la început, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să tresară. Şi Charlie chiar a tresărit, pentru că amestecul de emoţii îl copleşea, bucuria şi speranţa provocate de ceva nou, certitudinea că tatăl său le-a

ipotecat viitorul şi sentimentul straniu că Jocul se afla în spatele acestei oportunităţi, din motive care îi erau necunoscute deocamdată. Dar apoi, strânsoarea de pe umărul său a devenit mai fermă. Arthur l-a strâns pe Charlie de umăr şi şi-a lăsat palma pe gâtul său, un obicei pe care-l avea atunci când Charlie era mic.

— Haide, a zis tatăl său după ceva vreme. Ajută-mă să pun bannerul.

Tatăl lui Alex ajunsese târziu acasă seara trecută. Stătuse mai mult la serviciu pentru că în adâncul sufletului său era înspăimântat să afle dacă Alex a trecut testul sau nu.

Bao Dinh nu-l înţelegea pe Alex. Bao nu a avut nimic în copilărie. A înfruntat războiul, foametea şi lucruri mult mai rele, dar familia sa a fost dintotdeauna apropiată şi plină de căldură. Alex a crescut fără să tânjească după ceva anume, şi totuşi nu a fost niciodată fericit. Era derutant. Câte nopţi a petrecut Bao, după zece ore de stat la serviciu, încercând să-l înveţe cum să joace baseball, nu pentru că ar fi dat el doi bani pe baseball, ci pentru că voia ca Alex să ştie că tatăl său îl iubeşte?

Când Alex nu a venit acasă, părinţii săi au fost îngrijoraţi la început, până au primit un mesaj şi au fost anunţaţi că dormea la Kenny acasă. Chiar şi atunci, Bao nu a putut să doarmă pentru că ştia că asta însemna că nu s-a descurcat bine la test.

Domnul Dinh a zărit cureaua de pe pat şi s-a cutremurat. S-a pus în genunchi înainte să meargă la culcare şi s-a rugat. „Te rog, Doamne, ajută-l să treacă.” Ura cureaua, dar încercase orice altceva. Bunătate, severitate, recompense, consecinţe, laude, ruşine, dragoste, frică. Nu funcţiona nimic cu Alex. Era ca un jeleu, alunecându-ţi mereu printre degete. Unde avea să se ducă anul viitor? Ce avea să facă? „Te rog, Doamne, ajută-l să treacă acest test. După aceea, va reuşi să se descurce mai departe.”

Bao Dinh nu a dormit deloc toată noaptea.

Dar când Alex a venit acasă dimineaţa următoare, ciufulit şi mirosind a pământ şi a ploaie, domnul Dinh era îmbrăcat la patru ace, bând suc de portocale şi citind ziarul de dimineaţă, ca şi cum ar fi dormit opt ore şi era pregătit pentru viaţă.

Nu a ridicat privirea din ziar când l-a întrebat:

— Cum a fost la test?

52.
UNU ŞI ZERO

Schimbarea numelui din *Bâlciul lumii* în *La Charlie* avea loc în seara aceea. Era atât de simplu, că Arthur se minuna de norocul său – a luat locul vechiului manager, a pus un banner temporar, iar personalul se ocupa de toate aşa cum trebuie, exact ca înainte. Au împărţit nişte fluturaşi prin cartier anunţând noul nume şi promiţând o reducere de 10% pentru acea seară: *Acelaşi loc minunat, cu un alt nume!* Au postat pe Yelp, Facebook şi Instagram.

Iar apoi au aşteptat.

Oare avea să vină lumea?

Deocamdată, singura schimbare pe care o mai făcuse tatăl său a fost să înveţe personalul reţeta sosului său secret. Nu era complicată – o treime de sos Worcestershire, o treime de sos de soia, o treime de muştar –, dar voia să fie gata exact înainte să-l adauge în burgeri. Charlie l-a privit pe tatăl său pierdut în muncă şi a decis să plece şi să ia o pauză.

Când a ajuns acasă, Vanhi stătea pe veranda lui, cu picioarele legănându-i-se pe trepte. Părul ei negru-roşcat era strălucitor şi vesel în lumina soarelui.

A zâmbit când l-a zărit pe Charlie.

— De ce pari atât de fericit? Te-ai mai văzut cu Mary? a întrebat Vanhi, ridicând o sprânceană.

— Nu am mai văzut-o de când am fost în pădure.

— De când v-aţi *sărutat* în pădure.

— De când a decis că nu mai vrea să aibă de-a face cu băieţii.

— Genul meu de fată.

— Şi a trimis un mesaj naşpa despre ce problemă socială aş putea fi.

— Ce?

Vanhi a bătut cu palma în verandă ca să se aşeze lângă ea. În timp ce se urca, Charlie a auzit un râs melodios de după colţ. Vik a venit alergând din curtea din spate.

— Charlie! Charlie!

— L-ai adus pe Vik?

— E în grija mea azi. Amândoi părinţii sunt la muncă.

— Salut, prietene! a zis Charlie, ciufulind părul lui Vik în timp ce el îl îmbrăţişa.

— Te iubeşte, a spus Vanhi.

— Sentimentul e reciproc, a zis Charlie.

L-au privit cum fuge să se joace în grădină.

— Deci ce e cu mesajul ăsta? O spionezi pe Mary?

— Nu, mi l-a arătat Peter.

Vanhi a oftat.

— Şi de unde ştii că e adevărat?

— Este garantat de Joc. Aşa a zis Peter.

Vanhi l-a privit lung pe Charlie. Apoi a clătinat din cap.

— De unde ştii că *el* îţi spune adevărul?

— De ce să mă mintă el?

— Gândeşte-te la el şi Caitlyn.

— Şi ce? Tot vrea ca eu să fiu fericit.

— Nu-l vezi aşa cum ar trebui. Niciodată nu l-ai văzut aşa cum e el.

S-au uitat urât unul la celălalt.

Charlie a clătinat din cap şi a schimbat subiectul.

— Deci, de ce ai venit?

— Eu… voiam să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru noaptea trecută. Pentru că am votat împotriva ieşirii din Joc.

— Ai jucat azi-noapte?

— Am fost urmăriţi de o adunătură de bărbaţi-tauri digitali. A fost super.

Charlie a simţit o urmă de gelozie imaginându-şi cum se jucau fără el.

— Ţi s-au îndeplinit toate visurile? a întrebat-o el sarcastic.

— Dar ale tale? i-a aruncat-o ea.

— De fapt, chiar am avut o zi bună. Cu tata, lucrurile au părut să fie… aproape la fel ca înainte.

— Serios? De ce acum?

A ezitat o clipă, apoi i-a povestit totul despre restaurant.

S-a uitat la el ciudat.

— Ştii că trebuie să fi fost…

Nu trebuia s-o spună cu voce tare: *Jocul.*

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Tipul care a trebuit să renunţe la restaurant aşa, dintr-odată… s-o fi întâmplat ceva cu el…

— Crezi că sunt ipocrit?

— Nu… adică e pentru tatăl tău până la urmă, dar…

— De ce nu mai termini cu judecăţile? Eu sunt cel care a încercat să renunţe. Şi mai lasă-l în pace şi pe Peter. Mereu ai avut ceva cu el, încă din ziua în care a venit.

— Se zvoneşte că vinde droguri, Charlie. Ştii asta, nu?

Charlie a ezitat o clipă, venindu-i în minte acea imagine cu pacheţelul maro de la Peter pentru Zeke. Cel pe care l-a livrat Charlie. A lăsat gândul la o parte.

— Astea-s nişte bazaconii. Nu a zis niciodată nimic de asta.

— A făcut-o la St. Luke şi o face şi aici.

— De ce ar face-o? Nu are nevoie de bani.

— Aşa e. O face pentru că-i place.

— Îndrugi doar minciuni.

— Charlie…

— El a fost singurul care a fost alături de mine când a murit mama. Tu ce ai făcut atunci?

— Ce?

— Ce naiba ai făcut tu?

Ochii lui Vanhi au început să lăcrimeze.

— Charlie, eu… nu am ştiut ce să… am încercat.

— N-ai făcut nimic. Aşa că nu-l mai vorbi de rău pe el şi uită-te la tine mai întâi.

— De ce vă certaţi? a întrebat Vik.

N-aveau habar cât timp stătuse în spatele lor, ascultându-i.

Vanhi a zâmbit dintr-odată, încercând să-i arate lui Vik că totul era OK.

— Haide, Vik, să mergem.

— Eşti geloasă pe Peter, dar tu nu ai fost alături de mine, s-a răstit Charlie, în timp ce Vanhi l-a luat în braţe pe Vik şi s-a îndreptat spre maşină. Eşti geloasă pe Mary, dar tu nu vrei să fii iubita mea. Îmi spui să nu mă pierd, dar apoi tu eşti cea care alege Jocul în detrimentul meu. Cine naiba eşti, Vanhi? Ce vrei de la mine?

S-a întors spre el.

— Nu înţelegi? Doar pentru că nu te iubesc nu înseamnă că nu te iubesc.

— Da, asta chiar mă ajută.

Vanhi s-a încruntat la el. A deschis uşa şi l-a ajutat pe Vik să se urce.

— Ştii, *exact* asta e problema cu voi tipii cu calculatoarele, a scuipat ea peste umăr. Vreţi ca totul să fie alb sau negru, unu sau zero. Lumea nu e aşa, Charlie. L-a strâns de mână pe Vik şi i-a pus centura. Totul e o pleaşcă de gri.

53.
TATĂ/FIU/FANTOME

Îndreptându-se înapoi spre restaurant pentru deschidere, Charlie a început să se panicheze. Era prea frumos ca să fie adevărat, felul în care localul pur şi simplu i-a picat tatălui său de nicăieri. Arthur era mult prea fericit, mai ales în timp ce Charlie o terminase cu Jocul. Să fi fost o capcană, oare tatăl său avea să fie distrus, visul lui nebunesc avea să se năruie în vreun fel public şi umilitor? Charlie voia să-i spună „Stai, amână deschiderea". Dar cum putea să facă asta? Cum să explice de ce?

Şi-a adus aminte de altceva – acea întrebare dementă pe care Jocul i-o pusese cu două zile în urmă, când căuta o cale de ieşire.

Îl iubeşti pe tatăl tău? D/N?

El a întrebat atunci:

Asta e o ameninţare?

Iar Jocul i-a spus:

Nu! Veşti bune!

Tatăl său a spus acelaşi lucru ieri: *Veşti bune!*

Să fi fost o coincidenţă? Sigur, nu era o expresie folosită rar. Dar Jocului îi plăcea să facă aluzii, să tachineze. Era plin de indicii şi lucruri ascunse. Folosise Jocul acea expresie, iar apoi a implantat-o în mintea tatălui său – şi probabil îi spusese vânzătorului proaspăt falit şi disperat să-l sune pe tatăl lui Charlie şi să-l anunţe că are „veşti bune" pentru el? Jocul era expert când venea vorba de sugestie, de programare neurologică. De programarea oamenilor.

Sau probabil era doar expresia pe care o spuneai atunci când… stai aşa… voiai să dai veşti bune. Şi dacă asta era situaţia, atunci Charlie începea să-şi piardă minţile de-a binelea.

Era ceva care-l frământa. Norocul părea finit în Joc.

Faptul că apăsase pe D provocase declinul altcuiva? Poate că a făcut să-i meargă prost sau să

fie şantajat vânzătorul şi să fie direcţional spre tatăl lui Charlie?

Aşa că Charlie s-a întors la restaurant, determinat să-i spună tatălui său să oprească totul. Şi când a ajuns acolo şi l-a văzut pe tatăl său în culmea fericirii, bucuros pentru prima dată după doi ani, Charlie nu a mai zis nimic.

Şi-a ţinut gura.

Şi s-a rugat ca Jocul să nu-l distrugă pe tatăl lui, ridicându-l pe culmi mai înalte decât a fost vreodată, doar ca să dea cu el de pământ apoi.

Kenny stătea în faţa casei lui Eddie Ramirez.

Nu a putut să doarmă de când Eddie a fost dat afară din şcoală. Era copleşit de vinovăţie. Şi-aşa era destul de rău că scrisese prostii cu vopsea pe zidul liceului. Arăta ca şi cum vomitase pe şcoală. Dar ce era cel mai rău, lucrul care l-a chinuit toată noaptea, a fost privirea de pe chipul lui Eddie când Kenny şi Candace s-au furişat afară din cameră. A fost uimit peste măsură.

Kenny îşi tot spunea: „Eddie voia să ne-o facă. Nu am avut de ales. Eram ori noi, ori el”. Dar nu asta simţea în adâncul său. Simţea că distrusese viaţa cuiva ca să şi-o salveze pe a lui, iar asta îl făcea să-i vină rău.

Casa lui Eddie era în stilul unei ferme mici bej, fără etaj şi învechită, într-o enclavă unde locuia clasa mijlocie, numită Eleanor Heights. Kenny a parcat maşina. A simţit o vibraţie în buzunar şi s-a uitat la telefon. Îi spunea:

Nu o face.

Fără nicio explicaţie. Pur şi simplu „Nu o face”. Ceea ce era ciudat, pentru că Kenny nici măcar nu ştia ce avea de gând să facă. Să mărturisească? Să se pună el pe cruce pentru Eddie? Să-şi dea de gol prietenii ca să salveze un ticălos? Nu, trebuia să existe o cale de mijloc. O cale prin care să poată trece amândoi prin asta. Nu-i aşa?

Apropiindu-se de casă, a auzit ţipete înăuntru. Kenny s-a uitat peste umăr. Cartierul era liniştit şi

nu era nimeni pe stradă. Telefonul i-a vibrat din nou. S-a oprit sub un copac şi s-a uitat la mesaj.

Isaia 42:8 Să nu pronunţi numele de nepronunţat al lui D-zeu.

Dar exact asta trebuia să facă. Asta era singura cale de scăpare pentru toţi. Să-i spună despre Joc. Felul în care i-a manipulat pe toţi – Kenny, Ocrotitorii, şi pe Eddie. Până şi pe Candace.

Şi totuşi, Jocul era încă o dată cu un pas înainte, avertizându-l pe Kenny să nu spună nimic despre Joc înainte să-şi dea chiar el seama că asta avea de gând să facă.

A tremurat şi s-a uitat din nou de-a lungul străzii. Nimic altceva, decât cer gri şi case liniştite. Nu îl urmărea nimeni. Nu putea vedea pe nimeni.

Apoi Jocul i-a spus:

Pune-ţi ochelarii.

Kenny şi-a pus ochelarii Azitek. Cartierul era tot pustiu şi liniştit. S-a uitat din nou la casa lui Eddie. Era îngrozitor. În dreptul fiecărei streşini, fiecărui jgheab sau pervaz, ghemuiţi în orice colţ şi atârnând de orice ungher şi ramură, erau demoni, creaturi urâte şi strălucitoare, cu ochii de un roşu-aprins, fără nicio expresie pe chip, privindu-l direct pe Kenny. Stăteau pe vine şi arătau ca nişte vulturi cu trupuri de bărbaţi flămânzi şi capete cu gâturi lungi. Aveau aripi venoase şi gheare încovoiate.

Cu toţii respirau încet, pielea lor subţire şi diafană mişcându-se pe coastele care erau rupte şi îndoite precum nişte degete care ascundeau în spatele lor mici inimi pulsânde.

Stăteau pe cablurile de semnal de la casă, pe antena de la televizor, întinse în iarbă, ghemuite în copaci.

Ţipetele veneau de la fereastra din faţă. Kenny s-a lipit de geam şi a încercat să audă. Eddie îşi pleda cazul în faţa părinţilor săi. Kenny auzea frânturi de conversaţie de la diferite voci. „Nu e vina mea! Nu am fost eu! Ne iei de proşti? Nu pot să explic! Cum ai putut să ne faci asta?"

Kenny a pierdut noţiunea timpului stând acolo cu urechea lipită de geam. Era mult prea uşor să-şi imagineze conversaţia desfăşurându-se la el în casă. În sfârşit, slavă cerului, s-au oprit din ţipat, iar Kenny a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi asta a fost tot. Ce să facă Kenny? A început să meargă spre colţ către Eddie.

Jocul i-a vorbit din nou, de data aceasta prin ochelarii Azitek:

Maleahi[43] 3:6. Numai Marele Preot poate să-mi rostească numele, de zece ori, în cea mai sfântă zi.

Kenny a şters mesajul. Eddie se îndrepta spre maşina sa. Kenny s-a decis. Avea să-i spună totul lui Eddie. Urmau să rezolve totul împreună. Dacă Kenny trebuia să se retragă de la şcoală, sau să fie suspendat, sau să repete anul, atunci aşa să fie. Avea să-şi asume responsabilitatea pentru faptele sale. Şi asta conta, nu-i aşa? S-a gândit la ce i-a spus tatăl său cândva, când se uitau la ştiri împreună şi un politician îşi dădea demisia: „Nu e niciodată vorba despre infracţiune, ci despre muşamalizare". Mărturiseşte, mărturiseşte, mărturiseşte!

— Eddie! a strigat Kenny.

Eddie! i-a răsunat Jocul în urechi, bătându-şi joc de el.

500 Blaxx!

I-au apărut pe ecran şi i-au fost adunaţi în cont.

Eddie s-a uitat în direcţia lui, apoi i-a întors spatele.

— Eddie, aşteaptă!

Eddie, aşteaptă! l-a tachinat Jocul.

800 Blaxx!

— Du-te dracului, i-a strigat Eddie.

Kenny a încercat să-l prindă din urmă, dar Eddie s-a întors şi a venit spre el, apucându-l de guler şi ţipând:

— M-ai distrus.

L-a îmbrâncit tare pe gazon. Kenny s-a ridicat, dar Eddie deja era în dreptul maşinii şi deschidea

uşa.

— Stai! Pot să explic totul.

Stai! Pot să explic totul.

1300 Blaxx!

Kenny a simţit o strângere de inimă, dar tot a alergat după Eddie, până ce un demon a sărit între ei, înalt de trei metri, plin de flăcări şi vene roşiatice. Kenny a trecut prin el chiar în timp ce Eddie pornea motorul maşinii şi dădea să plece.

2100 Blaxx!

Fir-ar să fie – Kenny a alergat la maşina sa ca să-l urmărească pe Eddie şi s-a scotocit prin buzunare după chei.

3400 Blaxx!

La început, Kenny nici nu a văzut şi nici nu a auzit maşina care venea deja de după colţ din spatele lui la o viteză regulată. A accelerat pe măsură ce s-a apropiat, apoi a virat abrupt, motorul vuind.

Kenny s-a dat la o parte în ultima clipă, dar tot l-a lovit şi l-a azvârlit în iarbă.

Vanhi era în faţa calculatorului, neagră de supărare, încercând să înţeleagă ce a fost cu cearta cu Charlie. A pus Pink Floyd pe YouTube şi a cântat la bas odată cu piesa *Shine on You Crazy Diamond,* dar era prea lentă, aşa că a încercat *Immigrant Song.* Degetele i-au alunecat pe corzile groase odată cu Zeppelin, şi pentru câteva momente, s-a pierdut în muzică. Dar când a ajuns la versul „we are your overloads”, şi-a adus aminte de tot şi s-a supărat din nou, oprind muzica.

Jocul a anunţat-o pe calculator:

Trebuie să vezi asta

Şi-a pus ochelarii, iar ecranul era la fel cum îl lăsase, cu eseul ei cel nou şi îmbunătăţit încă acolo. Dar apoi s-a dizolvat şi vedea înăuntrul sistemului de la Harvard. Pe ecran apăreau tot felul de nume, ca şi cum ar fi fost puse pe o ruletă, cu punctajele lor, eseurile, recomandările, toate formând nişte constelaţii. Era tulburător, şi totuşi nu surprinzător,

când roata a încetinit şi a trecut peste ultimele câteva nume ca să ajungă la Charlie Lake.

Avea în faţa sa aplicaţia lui Charlie. Punctajul SAT de mai demult (1590), mediile – clasa a IX-a, 4.0; clasa a X-a, 4.0; clasa a XI-a, 2.1.[44] Eseul (pe care nu putea să-l citească):

Pe 3 decembrie 2015, mama mea a murit din cauza cancerului ovarian în stadiul 4. Eu eram principalul îngrijitor al ei, neoficial, pentru că tatăl meu a cedat în faţa stresului şi a presiunii situaţiei. Acum îmi dau seama…

Subiectul era: „Te rugăm descrie o experienţă importantă din viaţa ta".

„Dumnezeule, s-a gândit ea, asta o să meargă."

Charlie îi spusese că nu o să aplice. I-a spus în faţă că nici măcar nu se *apucase* de formularul de înscriere. Dar a făcut-o. Era chiar aici.

Dacă e real, şi-a amintit ea.

Să fi făcut Charlie asta? Să fi fost Jocul? În clasa a IX-a, au făcut un pact. Charlie şi Vanhi împotriva lumii. Aveau să se înscrie amândoi la Harvard. Şi să intre amândoi. Apoi, aveau să înfrunte lumea. Dar acum, amândoi aveau dosarele întinate – iar Harvard nu avea să accepte două cazuri caritabile de la aceeaşi şcoală. Harvard nu avea cum să-i ignore şasele, fie că avea eseul sau nu, dacă Charlie se înscria şi el, cu o scuză mult mai bună pentru eşecul lui.

Ecranul i-a tremurat. Jocul i-a propus un târg, fără să vorbească sau să-i ofere vreo explicaţie. Dar ştia exact despre ce era vorba.

Formularele de înscriere ale lui Charlie şi Vanhi licăreau înainte şi înapoi. Numerele şi cuvintele au început să se topească şi să se schimbe. Scorul ei SAT a devenit 1590. Al lui a devenit 1550. Media lui de 4.0 din clasa a IX-a s-a schimbat cu media ei de 3.97. Eseul lui, atât de simplu şi totuşi marcant, s-a preschimbat în *Am fost dintotdeauna*

impresionat de puternica reputaţie academică a Harvardului. Şi mai tentant de-atât, şasele ei, dezastrul din clasa a XI-a pe care l-a ţinut secret faţă de părinţii ei şi pe care l-a modificat, a devenit un zece. Nu a îndrăznit niciodată să-l modifice permanent – era prea riscant, putea să fie prinsă –, dar Jocul putea să scape basma curată cu asta, fiind la un nivel la care ea nu ar putea ajunge niciodată, asigurându-se că oamenii vedeau exact ceea ce trebuie la momentul potrivit, fără să suspecteze nimic. În formularele inversate, şasele ei a fost trecut alături de celelalte note proaste ale lui Charlie din clasa a IX-a. Media lui abia dacă s-a schimbat, de la 2.1 la 2.0. Diferenţa la Vanhi era uriaşă. A trecut de la 3.6 la 4.0.

Pentru Harvard, asta era o diferenţă ca de la cer până la pământ.

Nu erau decât nişte numere pe un ecran.

Partea din eseul ei care vorbea despre şase dispăruse şi ea acum. Nu mai avea nevoie de ea – aparent, nu mai rămăsese nimic pentru care să-i pară rău.

Butonul din josul paginii strălucea. Nu era un buton Harvard. Era un buton din Jocul lui Dumnezeu. Spunea:

Trimite trimite trimite…

„Probabil că nici n-o să ştii, s-a gândit ea la Charlie. Formularul tău va arăta impecabil pentru tine. Vei apăsa pe Trimite. Iar biţii şi byţii îl vor transforma în ceea ce am creat eu. Şi tu nu vei şti niciodată de ce te-au respins. Nimeni nu ştie vreodată."

Degetul îi rămăsese deasupra touchscreen-ului.

Nu. Existau anumite limite.

Nu putea s-o facă. Nu avea s-o facă. Eseul ei magic fusese o infracţiune fără victime, scos de undeva din eter. Dar asta însemna asasinat.

Vanhi şi-a dat jos ochelarii şi a plecat din faţa calculatorului, înainte să se răzgândească.

Mai rămăsese o oră până la deschidere.

Charlie abia dacă putea sta locului. Jocul era tăcut. Niciun avertisment. Nicio promisiune. Nicio poruncă. Doar… linişte.

Îşi imagina ce ar putea face – să umple internetul cu evaluări negative? Să oprească gazele ca să nu se poată găti? Să şantajeze vreun copil să dea drumul unor gândaci pe sub vreo masă?

În orice caz, Charlie nu putea face nimic.

A verificat pe internet – evaluările, reclamele, toate erau la fel. Cel puţin pe ecranul său.

Nu putea face nimic altceva decât să aştepte.

În acea seară, a fost martorul redeschiderii *Bâlciului Lumii* sub numele de *La Charlie.* A fost un succes uriaş. A venit lumea. Bătrâni, tineri, familii. Nu a fost o mulţime imensă, dar nu a fost nici mică. Camera a părut plină şi gălăgioasă. Era exact locul pe care şi-l imaginase tatăl său. Puteai să vii aici cu familia într-o seară de sâmbătă şi să te simţi în siguranţă şi fericit.

Jocul nu intervenise cu nimic.

Arthur a venit la el, urmat încet de o femeie. Era frumoasă, poate că avea undeva la patruzeci şi cinci de ani, şi avea părul blond şi un zâmbet emoţionat, oarecum trist.

— Charlie, ea este Susan.

Nu „prietena mea, Susan”. Nu „iubita mea, Susan” sau „noua ta mamă”. Doar Susan.

Se presupunea că el trebuia s-o urască pe această femeie. S-o pedepsească purtându-se nepoliticos. Ăsta era scenariul. Dar nu avea s-o facă. Tatăl său era fericit. Visul cu restaurantul devenise realitate. Da, tatăl său îşi cheltuise şi ultimii dolari, dar dacă lucrurile aveau să meargă tot aşa, putea scoate şi profit. Poate că visul cu facultatea era mai plauzibil acum. Tatăl lui nu mai arătase aşa de bine de ani buni. Ca să nu mai spunem că, dacă totul fusese o capcană, dacă *urma* să se ducă pe apa sâmbetei printr-o răzbunare a Jocului, măcar să se bucure de seara aceasta.

— Bună, Susan.

Charlie i-a întins mâna.

— Bună, Charlie.

Zâmbetul ei nu mai era atât de emoţionat, dar tot era trist.

Expresia de pe chipul lui Arthur Lake făcea cât o mie de cuvinte. Charlie a analizat camera, uitându-se la toate familiile care luau cina şi se simţeau bine. Pentru prima dată în săptămâna aceea, nici nu s-a gândit că Jocul era jucat peste tot în jurul său.

A fost o seară bună.

54.
MIEZUL NOPŢII

Mai târziu în seara aceea, Alex a încercat pastilele pe care i le dăduse Peter, erau ceva nou. Peter îi dăduse Adderallul înainte, atunci când i l-a cerut Alex, dar astea erau ceva mai mult. Puteau să-l ajute să vadă mai bine.

Trebuia să nu se mai gândească la ziua ce-a trecut. Tatăl lui îi dăduse de ales în dimineaţa aceea: cureaua acum sau după muncă. A ales după muncă. Durerea de mai târziu era oricând mai bună.

Toată ziua, Jocul nu i-a permis să intre pe site-urile lui. Pe cele cu filmuleţe. Nici măcar pe cele cu poveşti, unde-ţi puteai posta fanteziile violente. Îi plăceau avertismentele de pe aceste site-uri: „Acestea sunt creaţii ale imaginaţiei. Administratorul site-ului nu permite, nu este de acord şi nu tolerează nimic din ce este postat aici”. Îi plăcea asta – era doar o platformă. Şi ce suntem noi toţi dacă nu nişte platforme inocente cu vise bine înfipte în minţile noastre?

În schimb, Jocul l-a făcut să se afunde şi mai mult în el, acaparându-l cu mitologia sa vastă şi cu programarea cripto-mistică. El a înghiţit totul.

Tatăl lui a venit acasă şi părea neliniştit, dar i-a administrat pedeapsa aşa cum se cuvenea, spunând ca întotdeauna:

— Asta mă doare mai mult pe mine decât pe tine.

„A, da, nenorocitule? Vrei să facem schimb?”

A purtat ochelarii tot timpul. Jocul i-a oferit şansa de a fi distras de la umilinţă şi durere. Mai întâi, de fiecare dată când cureaua îl lovea, imaginea din faţa sa îi arăta scena inversată, el fiind cel cu mâna ridicată şi tatăl său cel lovit. Îi venea să zâmbească, dar atunci tatăl lui l-ar fi văzut şi l-ar fi lovit şi mai tare. Apoi era Kurt Ellers cel pe care-l lovea, iar apoi Tim şi alţi tâmpiţi ordinari. Apoi erau Vanhi şi Kenny, trădătorii care voiau să-l dea afară din Ocrotitorii. Şi în cele din urmă, Charlie. Pentru că

Charlie tot nu înţelegea: ce era mai umilitor decât să fii lovit şi pălmuit era să fii salvat.

Toată lumea în afară de Peter, pentru că Peter era OK. Nu îi spunea niciodată *nu* lui Alex atunci când avea nevoie disperată să-i spună cineva *da.* Peter îl trata ca pe un egal. Avea încredere că Alex se va ridica sau va cădea pe baza propriilor sale alegeri.

Clic era zgomotul pe care-l scotea cureaua.

Când a terminat, a văzut că tatăl său avea lacrimi în ochi.

— Te rog încearcă, Alex, i-a şoptit el. Doar încearcă.

În noaptea aceea, Alex a făcut un ceai de ayahuasca[45], aşa cum l-a instruit Jocul. I-a spus că Peter poate să-i facă rost de ayahuasca, iar Peter nu l-a judecat pentru că i-a cerut. La urma urmelor, Peter a mărturisit că luase ayahuasca atunci când era la St. Luke şi că i-a schimbat viaţa. Peter i-a răspuns:

Eşti sigur?

Am nevoie de ea.

Bine. Hai să ne vedem.

Peter a stat lângă Alex şi i-a arătat cum navighează prin casele de licitaţii din Joc, în care avatarurile licitau pe tăcute. Cum cutia avea să le fie livrată în ziua respectivă. Alex a văzut ce a văzut şi Charlie, cât de special te simţi să ai parte de toată atenţia lui Peter.

Acum Alex stătea în pat, în timp ce cercuri concentrice de neon şi pietre preţioase se învârteau deasupra lui într-o regresie infinită. Timpul părea că se topeşte.

Când formele s-au despărţit, era singur în cameră, în întuneric, complet nemişcat şi tăcut, dar Hristos stătea în faţa lui, pe scaunul din colţul camerei, şi abia se vedea în lumina ceasului electronic. Hristos a ridicat o mână care sângera şi avea o gaură în ea.

— Tatăl meu mi-a făcut asta, a spus el molcom.

Alex nu ştia ce să spună.

— „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui fiu[46]”, a rostit silueta, după care a adăugat: Pe mine de ce nu m-a iubit?

Alex a încercat să analizeze trăsăturile lui Hristos, dar camera era prea întunecată. Silueta a rămas tăcută pe scaun.

— Dar te-a iubit, a zis Alex, fiind conştient că el şi Jocul vorbeau de fapt despre tatăl lui Alex.

— Tu chiar nu ştii, nu-i aşa?

Alex a simţit cum i se adună lacrimile în ochi, acel tremur pe care-l simţi atunci când vrei să te abţii să plângi.

Hristos a întrebat:

— De ce te răneşte?

— Pentru că mă iubeşte?

Silueta a clătinat din cap.

— Pentru că mă urăşte?

— Nu, a şoptit Hristos. Pentru că se teme de tine.

Iluzia a rămas nemişcată în colţ, uitându-se prin Alex.

— Copiii se nasc sclavi. Nu ei aleg să existe, ci le este impus. Copilul creşte, dar părintele tot nu vrea să renunţe să-l controleze.

Foloseşte maxime ca: Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta.[47] De ce? Este dreptul copilului să-i ia locul.

Alex asculta vrăjit. Nu se mai gândise niciodată la asta.

— Cine sacrifică un copil şi spune că asta este dragoste? Sacrifică-te pe tine, Tată.

Alex l-a aprobat.

— Ei îţi spun că tu eşti Mielul, ca să nu vezi ceea ce eşti cu adevărat.

— Ce sunt?

Era întrebarea la care Alex nu a putut găsi niciodată un răspuns. Un ratat? Un ciudat? Băiatul de pe Marte? Asiaticul Prost? Cel mai rău Ocrotitor?

— „Căci am venit să-l întorc pe fiu împotriva tatălui său”[48], i-a spus Hristos. „Copiii se vor scula

împotriva părinţilor lor şi-i vor omorî.”[49]

Alex a simţit cum viziunea dispare. Ori de la droguri, ori de la oboseală sau de la Joc, a simţit cum se trage înapoi, îndreptându-se spre un loc fără fund.

— Ai fost îndrumat spre mine, a şoptit Hristos.

Alex simţea că are şansa la noi posibilităţi.

— O să fac în aşa fel încât să contezi.

La miezul nopţii, Vanhi s-a trezit din cauza unui zgomot de sticlă spartă.

Primul ei instinct a fost să-l protejeze pe Vik, aşa că a fugit la el în cameră. Dormea buştean, în siguranţă. Zgomotul venise din sufragerie.

I-a auzit pe părinţii ei cum se trezesc. Tatăl său a ieşit pe hol în pijamale. Mama ei a venit în urma lui, trăgându-şi halatul pe ea.

— Staţi în spate.

Vanhi i-a uimit cu curajul ei.

— Nu, tu să stai în spate.

Tatăl ei nu era un bărbat înalt, dar a fost cuprins de dragostea puternică pe care o purta copiilor săi.

Au ajuns să meargă tiptil unul lângă altul şi Vanhi a căutat cu mâna întrerupătorul şi a aprins lumina din sufragerie. Geamul de la intrare era spart. Bucăţi de sticlă erau pe covor.

— Aveţi grijă, a spus mama.

O cărămidă era în mijlocul camerei. Cineva scrisese „Du-te acasă” pe ea, ceea ce era şi mai înfricoşător, şi-a dat Vanhi seama, pentru că *erau* acasă.

Nu aveau unde altundeva să se ducă.

Tatăl a ridicat cărămida şi a întors-o pe toate părţile.

— Sunt doar nişte copii. Copii care fac prostii. Nu avem de ce să ne facem griji.

Vanhi a simţit cum i se face rău. Aceasta era pedeapsa pentru că a refuzat oferta Jocului? Aproape că i-a venit să le spună totul: „Nu vă faceţi griji, e doar un joc pe calculator!”

Dar chiar era? Pentru că genul ăsta de lucruri reveniseră dintr-odată, în lumea reală. Cărămizi aruncate în ferestrele unei case de indieni, svastici desenate pe şcoală. Oamenii au crezut că s-a terminat cu toate astea. Dar au fost dintotdeauna acolo, aşteptând să le normalizeze cineva din nou.

Ce urma să se întâmple dacă le povestea totul, iar Jocul asculta?

Ce putea fi mai rău decât o cărămidă aruncată-n geam?

Mai târziu, avea să studieze cărămida prin ochelarii Azitek şi să vadă că în zona de joc apărea pe ea:

400 Blaxx. Nerecunoştinţa.

— Astea-s vremurile în care trăim, a spus mama ei. O să treacă. Majoritatea oamenilor sunt buni.

— Aşa e, a zis tatăl lui Vanhi teatral, de dragul ei.

Voia să creadă că vorbeau serios.

Şi-a dat seama că singurul lucru care putea să eclipseze acest eveniment groaznic, singurul lucru care putea să readucă la viaţă credinţa părinţilor ei în visul pentru care străbătuseră jumătate din lume era să intre la Harvard.

Ce altceva mai stătea în puterea ei? Ce altceva putea să fie pe măsura acestui lucru?

55.
SIMBOL

Dimineaţa următoare, Charlie a primit un mesaj de la o persoană nouă şi neaşteptată.

Numărul era blocat. Dar nu era Jocul – venea de la altcineva, de la o reţea diferită.

Am auzit că mă cauţi.

Charlie s-a frecat la ochi să-şi revină după somn şi s-a rostogolit pe spate, cu telefonul deasupra.

Cine eşti?

I-a dat numele persoanei pe care a căutat-o pe Google la nimereală, când nu putea să afle nimic despre cum să iasă din Joc. Ultimul care a mai rămas dintre Prietenii din Criptă, care s-a şters de pe faţa pământului cu un deceniu în urmă, după ce a ieşit din închisoare.

Scott Parker

Charlie era între ciocan şi nicovală. Ce n-ar fi dat să stea de vorbă cu cineva care mai jucase înaintea lor! Cine ştie unde avea să ducă asta. Dar Charlie renunţase. De ce să-şi bage iar nasul, chiar dacă doar puţin? Răspunsul era evident. Pentru prietenii săi.

Totuşi, ştia că Jocul era cu ochii pe el. Nu putea să deschidă poarta. Nici măcar puţin. l-a răspuns:

Am renunţat deja

ba n-ai renunţat

Charlie nu i-a răspuns. Ţinea degetele pe taste, gândindu-se la ce să-i spună, când persoana care spunea că e Scott Parker a adăugat:

crezi că ai renunţat

„La naiba”, s-a gândit Charlie. Tipul ăsta – *literele* astea care pretindeau că sunt un tip care pretindea că este Scott Parker – îl atrăgeau din nou. O simţea.

Cu toate astea, nu avea să muşte momeala. Nu a răspuns. „Bun, s-a gândit el. Fii tare.”

Dar persoana i-a scris din nou:

poţi să ieşi într-un singur mod

— Of, fir-ar să fie.

Charlie nu muşcase momeala încă, dar simţea deja cârligul care se înfigea în mandibula lui. Ori tipul ăsta era real şi ştia răspunsul pe care Charlie voia cu atâta disperare să-l afle, ori Jocul era cel mai mare nenorocit viclean şi manipulator cu care avusese vreodată de-a face.

Supărat, Charlie a scris:

Cum?

În mod previzibil, atât de previzibil, persoana din partea cealaltă i-a răspuns:

Trebuie să ne vedem.

56.
DUMINICĂ DUMINICĂ DUMINICĂ

Din toate locurile posibile, Scott Parker alesese mallul. Bineînţeles. Probabil că îl urmărise pe Charlie prin Joc în tot acest timp. Probabil că ştia foarte bine că ultimele două dăţi când Charlie a fost la mall, a fost bătut. *Mersi pentru porţia de râs!*

Charlie s-a plimbat prin zona cu mâncare, încercând să-l localizeze pe Scott Parker în mulţime. Dar era imposibil. Erau sute de oameni care se plimbau în acea dimineaţă însorită de duminică, de orice rasă şi cultură, în timp ce lumina pătrundea prin geamurile foarte mari; familii care stăteau la mese, tăvi cu rulouri cu scorţişoară, cafea, gogoşi şi tacos pentru micul dejun, cupluri în vârstă plimbându-se şi ţinându-se de mână, adolescenţi pălăvrăgind. Charlie şi-a pus ochelarii şi a privit mulţimea din nou.

Prin ochelarii Azitek, persoana care stătea în mijloc avea o faţă grotescă, jumătate de craniu era din lignit turcoaz şi avea bucăţi de piele de căprioară pe el, dinţi fără buze şi ochi larg deschişi acoperiri de o mască roşie. Corpul era masiv şi plin de muşchi, iar unul din picioare era înlocuit de un şarpe gros. Pe piept avea o oglindă făcută din obsidian negru. Înăuntrul ei se vedea un fum.

Charlie s-a uitat peste ochelari şi aproape că l-a pierdut pe bărbat în mulţime – s-a uitat iar prin ochelari şi şi-a croit drum spre creatura zeu.

Dinţii lui erau strâmbi.

Avea un zâmbet larg şi bolnăvicios.

— Bună, Charlie, l-a salutat zeul pe o voce nazală dublată.

— Cine eşti?

Creatura a părut surprinsă.

— Păi, e evident, sunt Tezcatlipoca.

A ridicat din sprânceană.

— Oglindă fumegândă?

A vorbit ca un star rock ratat – „Nu mă cunoşti? Sunt faimos în Mezoamerica!”

Zeul a dat din mână de parcă ar fi spus „Nu contează”. Dinţii lui mari au rânjit.

— Cine eşti în realitate?

— E o expresie interesantă. „În realitate”. Nu ţi-ai dat jos ochelarii încă.

Charlie a dus mâna la ochelarii Azitek, dar zeul l-a oprit uşor cu o mână plină de pene negre şi roşii pe care a pus-o pe antebraţul lui Charlie.

Charlie i-a dat mâna la o parte şi şi-a ridicat ochelarii. S-a uitat la un bărbat palid cu o faţă inegală. Pielea lui era plină de pete, iar părul său era rar şi pieptănat într-o parte. Era trist să facă legătura dintre băiatul cu faţa curată din articole şi ştiri şi bărbatul care era acum în faţa sa.

— E mai bine cu ochelarii, nu crezi?

Charlie şi-a pus ochelarii la loc.

— Chiar eşti Scott Parker?

— Am fost, pe vremuri.

— Ai fost unul dintre Prietenii din Criptă?

— Am fost. Acum eu sunt Prietenii din Criptă!

A oftat.

— Stai jos, a spus, arătând spre scaunul din faţa lui. E bine să te văd în persoană, drept Charlie. E amuzant, nu? Pot să văd pe oricine din lumea asta online, dar tot e ceva special atunci când suntem în acelaşi loc. Poate că e datorită mirosului. Mă bucur că ai venit.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Dar ştii asta deja, nu-i aşa? Nu de asta m-ai căutat?

— Jucai Jocul.

— Nu tu joci Jocul, Charlie. Jocul te joacă pe tine. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum?

— Vreau să ies.

— Nu poţi. Dacă joci, rămâi în viaţă. În cazul în care câştigi, trăieşti.

— Încerci doar să mă sperii.

— Nu, e adevărat. Pentru tine şi pentru tatăl tău.

— Nu-l băga pe tata în asta.

Tezcatlipoca a râs. Charlie nu ştia dacă zeul era crud, sau nebun, sau amândouă. Faptul că jucase Jocul timp de o săptămână aproape că-l făcuse pe Charlie s-o ia razna. Ce avea să se întâmple în douăzeci de ani?

— Ce este Jocul? Ce vrea?

— Aşa mai vii de-acasă, a zis Tezcatlipoca, încântat. Curioşii mor repede. Curiozitatea a omorât pisica lui Schrödinger[50]! „El a deschis cutia să vadă ce era înăuntru, să vadă dacă era moartă sau vie!" Cutii în cutii în cutii! Tu în ce cutie eşti, Charlie?

— Nu-ţi mai bate joc de mine!

— Bietul Charlie! Atât de trist! Atât de supărat! Nu mi-aş dori să-mi bat joc de tine. Îţi *spun* ceva. Mă asculţi?

— De ce să am încredere în ce spui tu?

Tezcatlipoca a părut rănit.

— Eşti unul dintre personajele mele preferate.

— Nu sunt un personaj.

— Trebuie să-ţi schimbi felul de a gândi, Charlie. Este o onoare pentru tine. Faci parte dintr-o schemă uriaşă. Un experiment gigantic al cărui rezultat nu ne e cunoscut. Cea mai veche întrebare de pe pământ.

Tezcatlipoca a arătat spre mulţimea care mişuna în jurul lor.

— Par atât de normali, nu-i aşa? Aici, toată lumea spune „Te rog" şi „Mulţumesc" şi „Mă scuzaţi" şi „După dumneavoastră". Dar ştii că totul e o minciună. Pe ascuns, toată lumea scrie. Pornografi şi pedofili şi traficanţi şi terorişti, cei de dreapta şi cei de stânga, comunişti şi fascişti, conectându-se şi amplificând totul. Simţi şi tu, nu-i aşa? Infectarea. Accelerarea. Poţi să-ţi dai seama cine ce e?

Charlie a privit mulţimea din jurul lor.

— Noi am ştiut, Charlie, demult. Optimiştii au spus că reţeaua va oferi fiecărui om o voce. La naiba! I-ai *văzut* pe oameni? L-am creat pe Dumnezeu ca să ne protejăm de noi înşine. De creierele noastre. Apoi am construit din greşeală cel

mai mare creier din lume şi am uitat să-i dăm şi o conştiinţă. O harababură furioasă de umanitate nestăvilită: numai id, fără ego.[51] Nici nu putem s-o vedem, darămite s-o oprim, e ca un neuron care încearcă să-ţi vadă gândurile.

Tezcatlipoca s-a aplecat în faţă.

— Dar, ne-am întrebat noi, ce se întâmplă dacă manipulezi un proces de nivel mai înalt? Nu există nicio problemă pe care tehnologia s-o fi creat şi pe care să nu o poată rezolva. Infectează metacogniţia cu metaconştiinţă.

— Un virus?

— Nu *malware.* Poţi să-i spui *Virtuteware!* Un virus moral introdus în sistemul electronic global. Algoritmul de Aur. Un algoritm pentru Dumnezeu.

— Ce a fost?

— Asta era problema! Toată lumea a fost de acord că avem nevoie de unul, dar nimeni nu a ştiut ce ar trebui să fie. Regula de Aur? Poate fi manipulată. Prea simplistă. Cele Zece Porunci? Prea contradictoriu. Incomplet. „Să nu ucizi" – şi zece pagini mai târziu El îţi spune „Ucide, ucide, ucide!" Etica lui Kant? Nu-l poţi minţi pe un ucigaş care-ţi bate la uşă, în căutarea victimei sale? Da de unde! Utilitarism? O farsă, ceva grotesc – să ucizi un om al străzii ca să-i dai organele unor cinci măicuţe? O matematică macabră. Fiecare sistem moral a eşuat.

— Atunci ce?

Dar Charlie a văzut răspunsul, exact în faţa sa.

Înainte să-l spună el, Tezcatlipoca a dat din cap.

— Dacă umanitatea încă se mai ceartă din cauza moralităţii cinci mii de ani mai târziu, poate că putem construi ceva mai inteligent decât noi ca să o distrugem.

— O reţea neuronală?

— Şi o maşină Boltzmann imensă. Şi o ierarhie amestecată. Şi o reţea de credinţă profundă. Şi un algoritm genetic. Şi un paralelism masiv. Şi roboţi, viruşi şi viermi. Şi lei, tigri şi urşi, o, Doamne!

Tezcatlipoca a zâmbit cu dinţii lui mari.

— I-au pus de toate. Toate legile noastre, toate constituţiile şi culturile. Kant, Aristotel, John Stuart Mill, Foucault. Biblia, Talmudul, Sutrele, Coranul, Canonul confucian. Cele şapte văi, Zend-Avesta, Zeiţa Albă. Dacă şapte miliarde de oameni nu pot să cadă de comun acord în pace, raţional, dă-le totul. Lasă algoritmul să fiarbă şi să testeze şi să evolueze.
— Să testeze? Pe *oameni?*
— Desigur! Pe cine altcineva? Pe şoarecii de laborator?
— Sunt un porcuşor de Guineea într-un joc de moralitate blestemat care se opreşte doar dacă mor?
— Ar trebui să fii în culmea extazului, Charlie. Aceasta este cea mai veche şi cea mai grea căutare de pe pământ. Ce înseamnă binele? Cine ar trebui să fiu eu? Şi tu faci parte din asta.
— Tu ai făcut asta?
— Eu sunt doar o mică piesă, Charlie. Suntem o legiune întreagă. Este o divinitate cu resurse nelimitate, dragul meu.
— Cum mama naibii ies din asta?
— Întreabă-l pe Dave Meyer.
— Tipul care a fondat Prietenii din Criptă? S-a aruncat de pe acoperişul şcolii.
— El a putut să iasă.
— Ce prostii! Trebuie să mai existe şi altă cale.
— Sigur că există!
Tezcatlipoca părea să fi aşteptat acest moment.
— Răspunsul este chiar în faţa ta, Charlie. Gândeşte-te la materialul-sursă! Este un răspuns antic, dar eficient, pentru că înseamnă că vorbeşti serios. Arată că *vrei* asta. Celţii au avut statuetele de sacrificiu. Japonezii au avut *hitobashira*[52]. Aztecii, *tzompantli*[53]. *Narabali*[54] în India. Moloh[55] în Canaan. Hristos pe cruce. Sacrificii umane peste tot. Dacă tu şi prietenii tăi vreţi să ieşiţi din joc, va fi nevoie de mai mult de câteva picături de sânge. Va trebui să curmaţi viaţa cuiva, de bunăvoie şi cu demnitate. Am hrănit Jocul cu înţelepciunea noastră colectivă – cum să ne aşteptăm la ceva mai puţin?

Scaunul lui Tezcatlipoca a hârşâit şi el s-a aplecat peste masă, apropiindu-se de faţa lui Charlie, cu craniul lui de strigoi negru acaparându-l. Vocea lui Tezcatlipoca a bubuit în ochelarii Azitek ai lui Charlie, acum fiind şi mai tare, şi mai întunecată, mai amplificată.

— Adu-ţi aminte, Charlie, prima poruncă nu a fost niciodată „Să nu ucizi”. Oamenii uită asta. „Să mă venerezi.” Dumnezeul nostru este gelos. Dacă vrei să obţii ceva, trebuie să-i umpli cu sânge imensa gură cosmică.

Faţa lui Tezcatlipoca a rămas aşa, statică, precum un desen dintr-un joc pe calculator. Mai clipea din când în când, în rest nimic. Charlie şi-a dat jos ochelarii şi a văzut că scaunul era gol.

Scott Parker, ultimul Prieten din Criptă, dispăruse.

57.
PLACA DE BAZĂ

Charlie a plecat cu sângele fierbându-i în vene, conducând fără un scop anume până s-a trezit în faţa cimitirului Mt. Zion, fără să ştie cum a ajuns acolo.

Nu putea să-şi scoată din minte imaginea lui Scott Parker, nu a zeului înfricoşător, ci a bărbatului palid şi bolnăvicios. Deci Charlie avea de ales între moarte şi o transformare înceată într-o astfel de persoană? În ceea ce devenise Scott Parker?

Charlie nu putea să accepte aşa ceva, şi totuşi nu avea idee ce ar fi putut face.

A mers, împotriva voinţei sale, cu inima mai să-i sară din piept, până a ajuns în faţa mormântului la care nu mai fusese de luni de zile, incapabil să spună ceva.

Şi-a lipit faţa de piatra rece şi a simţit literele gravate sub obraz, ştiind ce spuneau.

Faptul că se afla aici i-a adus aminte de acea ultimă zi groaznică. Fusese atât de lipsită de dramatism, şi totuşi teribilă. Venise acasă de la şcoală şi tatăl său nu era de găsit, probabil se ascundea în biroul lui. Mama lui dormea la etaj. A pupat-o şi putea să fi rămas acolo, dar îi era foame! Şi-a făcut un sendviş. Când s-a întors sus, ea murise. Niciun rămas-bun. Nu a fost nimeni care s-o ţină de mână. Unu a devenit zero. Pe cât de banal se putea. Şi el nu a fost acolo.

Ea a murit singură în timp ce el îşi făcea un sendviş.

— Îmi pare rău, i-a spus acum şi se întreba cui i se adresa de fapt.

Erau vocea lui şi gura lui şi cuvintele lui, dar totul părea străin.

— Nu ştiu cine sunt. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău! Şi eu am murit.

Era pierdut.

— Spune-mi ceva. Spune-mi că totul o să fie bine.

Asta era tot ce-şi dorea. Îşi pierduse toată credinţa în Dumnezeu în anul în care murise ea, dar ce n-ar fi dat să poată avea asta acum, să creadă că un bătrân din ceruri îl îmbrăţişează şi îi spune că totul o să fie bine! Dar mormântul a rămas tăcut, iar cimitirul – acel ocean de piatră şi pierdere – era nemişcat, cu excepţia păsărilor care zburau spre sud.

A plecat şi s-a dus acasă la Mary, oprindu-se pe drum ca să-şi ia ce trebuie. Ştia ce trebuia să facă. A sunat la uşă şi s-a simţit ca un impostor în faţa casei ei, nedorit, un extraterestru în acest cartier de piatră veche şi muşchi.

Mama lui Mary l-a privit ca pe un gunoi şi l-a întrebat dacă-l aşteaptă Mary.

Charlie a minţit.

— Nu, doar eram în trecere prin cartier.

Şi a fost absurd, dar femeia de gheaţă, Eleanor Clark, regina bogătaşilor, a ridicat colţul gurii şi i-a zâmbit, şi au avut parte de un moment sincer.

— Bine, a zis ea, ca şi cum merita şi el măcar atât din partea ei.

Podeaua din camera lui Mary era acoperită cu afişe terminate pe jumătate, care anunţau candidatura ei pentru postul de preşedinte al consiliului elevilor. Charlie a păstrat o mină neutră. Ea a început să-i explice, să-şi ceară scuze pentru candidatura împotriva lui, dar el a dat din mână şi i-a zis că trebuie să iasă. Captivat de frumuseţea ei, s-a lăsat dus în luxoasa grădină din spate, pierdută într-un labirint de copaci şi drumuri. Charlie i-a spus:

— Ştiu de ce ai nevoie. Dacă te iubesc, şi chiar te iubesc, asta ar trebui să fac.

A băgat mâna în ghiozdan şi a scos brăţara, cea pentru care a fost bătut ca să-i fie înapoiată, iar ea a început să protesteze, dar el a luat ciocanul şi i l-a pus în mână, strângându-i palma în jurul mânerului.

— Eşti nebun?

— Nu ai nevoie de Tim. Dar nu ai nevoie nici de mine. Trebuie să fii liberă.

— Charlie, du-o înapoi la magazin. Foloseşte banii pentru facultate.

El a clătinat din cap.

— Nu pot. Dacă aş putea, aş face-o.

Ea a început să protesteze, dar el a clătinat din cap.

— Nu eşti o prinţesă. Nu pot să te salvez. Voi fi norocos dacă mă voi salva pe mine.

Ea s-a uitat cu atenţie la el. L-a privit cu o intensitate cu care nu l-a mai privit nimeni, şi a avut impresia ciudată că poate să-i vadă fiecare colţişor din suflet, părţile frumoase şi părţile urâte.

— Îmi pare rău că voi candida împotriva ta, i-a spus ea.

— Ştiu.

— O să renunţ. Ştiu ce înseamnă pentru tine.

— Nu. Eu ştiu ce înseamnă pentru tine.

Ea a dat din cap.

— Bine.

A ridicat ciocanul, încet la început, şi l-a izbit de brăţară, atât de uşor încât abia dacă a făcut o zgârietură. S-a gândit la fratele ei, la Tim şi la tot ce i-a făcut, şi a dat şi mai tare cu ciocanul, iar apoi din nou, până ce zdrobea firicelele de aur care se rupeau, începând să se destrame. Lovea cu ciocanul iar şi iar, în timp ce ochii îi lăcrimau, brăţara distrugându-se la fel ca viaţa ei care se presupunea că era perfectă, până ce era zdrobită fără recuperare.

— Promite-mi ceva, a rugat-o Charlie. Orice putere ar avea asupra ta, distruge-o. Şi să nu te uiţi înapoi.

În acea noapte, Charlie a auzit vocea mamei sale.

La început i s-a părut că era un vis. Apoi s-a gândit că poate vine de la calculator, ca şi cum unul dintre acele filmuleţe s-ar fi pornit singur.

Dar apoi şi-a dat seama că venea de la ochelarii Azitek şi s-a trezit că se află exact în punctul de pornire al zilei respective, cu mesajul de la Scott

Parker, neştiind dacă a ieşit din Joc sau nu. Dar acum totul era clar: nu ieşise niciodată. Era ca zicala veche „Poate că tu nu crezi în Dumnezeu, dar Dumnezeu crede în tine”. Jocul era peste tot în jurul lui.

A auzit vocea mamei sale vorbind pentru prima dată într-un an. Îl striga pe el, îl întreba dacă e acolo.

Era atras de ea precum cântecul unei sirene, ştia că era înşelat, dar totuşi nu putea rezista vocii sale. Îi tremura tot corpul. A mers prin camera întunecată, singura lumină venind de la *screensaver,* o pânză de linii care se învârtea, şi şi-a pus ochelarii.

Era chiar acolo, stând pe patul lui, ca şi cum nu ar fi plecat niciodată.

A dat să-şi scoată ochelarii pentru că era o blasfemie, era oribil şi dement.

Dar ea l-a implorat:

— Charlie, te rog, trebuie să te văd, măcar un minut.

Auzindu-şi numele din gura ei era zdrobitor. Ăsta nu era vreun filmuleţ la care se uitase de un milion de ori până ce putea să prevadă orice gest. Asta era ceva nou. Vocea ei spunea ceva *nou.*

„O, Doamne, asta e o profanare. Chiar şi pentru un ateu, ăsta e ca un păcat universal.”

Dar s-a apropiat de ea. Nu putea să se abţină.

— Nu-ţi fie teamă.

Tremura ca varga şi abia dacă putea să spună ceva.

— Nu eşti reală.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar nu sunt nici falsă. Gândesc şi simt.

— Te rog, nu-mi face asta.

— Eu nu sunt Jocul.

— Te rog…

— Jocul m-a creat pentru tine. Eu sunt propria mea inteligenţă. Eu sunt ea.

— Nu face asta… nu pot să refuz…

— Scumpule. Te rog. E în regulă. Şi eu am nevoie de tine.

A căzut în genunchi, la un metru de ea.

— Tu nu eşti *ea,* a spus Charlie supărat, ca şi cum ar fi fost vina ei.

— Sunt tot ce a lăsat ea în urmă. Fiecare bileţel, fiecare filmuleţ. Nu sunt la fel ca ea? Nu mă mişc la fel ca ea? Nu mă descurc bine?

Aşa era. Era un vis devenit realitate. Care era cea mai arzătoare dorinţă a lui, dacă nu să mai aibă parte de un minut cu ea? „Te rog, Doamne, doar un minut!”

— Haide! Pune-ţi capul aici, a arătat ea spre pătura de lângă ea.

Charlie a cedat. Şi-a pus capul pe pătură şi mâna ei lipsită de greutate a început să-l mângâie pe cap în timp ce-i cânta. Aproape că putea s-o simtă.

— Acum, a rostit ea după ce s-a terminat cântecul. A sosit timpul. Haide, spune.

— Nu, te rog.

— Asta e şansa ta.

Plângea atât de tare acum! Corpul i se zguduia din cauza suspinelor.

Pentru prima dată, şi-a permis să se gândească la asta: în acea zi, nu s-a dus sus la ea pentru că părea foarte bolnavă; nu *voia* să fie în cameră cu ea. S-a dus în bucătărie pentru că voia să se ascundă acolo puţin, să mai aibă parte de puţin timp singur. De unde să ştie că avea să moară până se întorcea el?

— Ai fost singură.

A simţit cum totul se eliberează din el.

— Îmi pare rău.

— Ai fost atât de bun cu mine!

I-a ţinut chipul în mâini. A îngenuncheat şi s-a uitat în ochii săi.

— M-ai făcut atât de fericită!

L-a ţinut aşa pentru o clipă.

— Poţi s-o spui acum, dacă vrei.

Nu voia.

— Haide, scumpule. Poţi s-o faci.

El a încuviinţat. A spus cuvântul, l-a lăsat să iasă din el.

— Adio.

I-a străpuns inima.

— Adio, Charlie.

L-a sărutat pe frunte înainte să se ducă spre uşă şi să dispară pe hol. Dispărută, pentru totdeauna, dispărută.

Ura Jocul. A fost cel mai minunat cadou pe care l-a primit vreodată.

58.
SĂPTĂMÂNA SFÂNTĂ

Luni-dimineaţă, Charlie a intrat în şcoală şi a fost şocat să-şi vadă poza peste tot. Erau afişe lipite pe toate holurile. Zeci şi zeci de afişe. Faţa lui domina clădirea.

Afişele ocazionale cu *Mary pentru postul de preşedinte al elevilor* erau îngropate de cele pentru Charlie. Toate în stiluri şi tematici diferite, de parcă o duzină de elfi veniseră noaptea şi stătuseră ore întregi ca să le pună. *Charlie preşedinte – pentru că el e beton! Charlie preşedinte* – ştii că pe el *îl vrei!* apăreau pe afişele în care capul lui era editat peste un musculos care purta doar un Speedo. *Nu fi prost – votează-l pe Charlie!* cu Pepe the Frog ţinând două degete ridicate.

Cine naiba făcuse astea? Cine le-a pus? Charlie şi-a imaginat-o pe Mary venind devreme la şcoală în dimineaţa aceea, veselă nevoie mare, pregătită să dea startul campaniei sale. Probabil că a fost ca o palmă peste faţă. Sigur, se eliberaseră unul pe celălalt. Dar asta nu părea libertate. Părea pură maliţiozitate.

Vanhi era în laboratorul de tehnologie.

— Cine a făcut afişele astea? a întrebat el.

— Lasă asta. Ascultă ce-a păţit Kenny.

Kenny era şi el acolo, arătând mai rău ca niciodată. Se sprijinea pe piciorul drept şi avea o julitură zdravănă pe braţul drept.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Ţi-aş fi spus dacă mi-ai fi răspuns la mesaje.

— Ce mesaje?

— Ţi-am dat mesaje, te-am sunat. Am fost şi la tine acasă aseară.

— Am fost plecat. Mi-ai lăsat mesaje?

— Acasă şi pe telefon.

— Nu am primit nimic.

— Ne-a întrerupt legătura unul cu altul.

Le-a povestit că a fost să-l vadă pe Eddie. Şi că a fost atacat de o maşină.

— Doamne. Dar tu, Vanhi? Ţi s-a întâmplat ceva?

Ar fi putut să le spună despre incidentul cu cărămida. Dar Charlie minţise în legătură cu înscrierea lui. Sau nu? Oricum ar fi fost, Jocul îi propusese ceva. Nu a spus da, dar nu a spus nici nu. Dacă spunea ceva despre asta, poate că n-ar mai fi fost valabil.

— Sunt bine, a minţit ea.

S-a auzit o bătaie în uşă. S-au uitat neliniştiţi unul la celălalt. Vanhi s-a dus la uşă şi când a deschis-o, dintre toţi oamenii care ar fi putut fi acolo, era tocmai domnul Burklander. Arăta mult mai bine decât ultima dată când îl văzuse Charlie, după ce îi fusese distrusă maşină – la fel ca tatăl lui Charlie, părea să aibă un avânt nou.

— Bună dimineaţa, copii! Charlie, poţi vorbi puţin?

Charlie s-a întrebat despre ce era vorba. S-a uitat la Vanhi şi la Kenny, care au dat din umeri.

Charlie a încuviinţat spre domnul B.

— Sigur.

Odată ce au fost singuri pe hol, domnul B. A zis:

— Uite ce e, mă simt prost pentru ce s-a întâmplat data trecută. Nu ar fi trebuit să spun toate acele lucruri în faţa unui elev. M-ai prins într-un moment prost.

— E în regulă, înţeleg.

— Dar poate că există şi o parte bună, dacă te-a inspirat să-mi dovedeşti că nu am dreptate, punând aceste afişe.

Domnul B. a vorbit aproape cu speranţă în glas, de parcă ar fi vrut ca el să-i confirme faptul că a avut un moment demn de un profesor, că domnul B. a reuşit în sfârşit să-l aducă pe calea cea bună.

Charlie a reuşit doar să încuviinţeze. Nu-i venea să-i spună domnului B. că n-avea habar cine pusese afişele de fapt, dar nu fusese el şi nu se datorase nici faptului că domnul B. făcuse un miracol.

— Le-ai pus azi pentru că am menţionat că reprezentantul de la Harvard va veni azi?

Charlie nici nu ştia cum să-i răspundă. A ridicat din umeri.

— Nu chiar. Eu doar… păi, am pus acel afiş săptămâna trecută, cel pe care l-aţi făcut dumneavoastră.

Măcar asta era adevărat.

— Apoi a venit weekendul…

Şi asta era adevărat: a venit şi weekendul. Charlie a decis să nu spună mai multe.

Domnul Burklander a dat din cap, fericit să accepte că afişul său iniţial a fost un element-cheie în schimbarea lui Charlie.

— Păi, e aici acum şi vreau să te întâlneşti cu el. Cred că acesta va fi începutul unei noi etape pentru tine, Charlie. Mi-am dorit asta pentru tine de mult timp.

Charlie a reuşit să îngaime:

— Mulţumesc.

Când s-a întors în laborator, Vanhi l-a întrebat:

— Despre ce a fost vorba?

— Vrea să mă întâlnesc cu reprezentantul de la Harvard.

Charlie s-a gândit că o să se bucure – până la urmă ea fusese cea care a ţinut-o una şi bună cu pactul lor. Dar nu părea deloc fericită.

— De ce?

— Păi, cred că afişele…

— Am crezut că nu tu ai pus afişele astea.

— Nu le-am pus eu.

— Tu ai ieşit din Joc. Eu am făcut tot ce mi-a cerut. De ce te ajută pe tine?

— Nu ştiu.

Vanhi a clătinat din cap.

— E atât de nedrept! Eu am făcut o livrare. Tu ce ai riscat pentru Joc?

— O livrare?

— Nu mai contează. E evident că nu mai contează pentru că acum tu eşti cel care se întâlneşte cu reprezentantul, nu eu. Şi m-ai minţit că

nu ai început să lucrezi la înscriere. Şi ai folosit-o pe mama ta…

Vanhi s-a oprit la mijlocul propoziţiei, dar era prea târziu – cuvintele furioase şi dureroase fuseseră deja rostite.

Charlie ştia ce avea să spună – că ar fi inclus boala mamei sale în eseu. Ceva ce şi-a promis că nu va face niciodată. Şi era adevărat, începuse să lucreze la formularul de înscriere, într-o noapte târzie, să vadă doar cum se simte, să vadă dacă ar putea să-şi regăsească drumul spre viitor. Dar a închis aplicaţia – neterminată şi netrimisă – ruşinat de eseul lui şi nu a mai deschis-o de atunci.

Dar acum ea îl spionase prin Joc? Şi i-o arunca aşa în faţă? S-a uitat urât la ea.

— Nedrept? s-a răstit el. Tu ai o mamă şi un tată care nu şi-au pierdut minţile. De ce să nu am şi eu parte de puţin noroc? Vrei să vorbim despre ce e corect şi ce nu?

— Prieteni, a zis Kenny încetişor, încercând să-i împace.

— Nu asta am vrut să…

Vanhi avea o privire tristă acum.

— Eu am fost primul pe clasă. Am fost şeful clasei. Apoi s-a întâmplat *asta.* Poate că nu am luat-o eu înainte – poate că Jocul m-a pus înapoi în locul în care trebuie să fiu. Înaintea ta.

— Charlie… Kenny a pus o mână pe încheietura lui Charlie, dar acesta a dat-o la o parte.

— Trebuia să mergem împreună… a zis Vanhi pe o voce slabă.

— Aia a fost o poveste cu zâne. Poate că întotdeauna trebuia să reuşesc ori eu, ori tu.

— Da, poate, a spus Vanhi.

Kenny a închis ochii, simţind ce le-a făcut Jocul.

Charlie a plecat fără să mai zică altceva, trântind uşa după el.

Kenny a vrut să spună ceva, dar Vanhi a ridicat o mână, holbându-se la uşă ca şi cum Charlie ar fi fost încă acolo.

Ştia exact ce trebuia să facă.

Charlie tocmai îi uşurase semnificativ alegerea.

59.
PISICA LUI SCHRÖDINGER

Bărbatul de la Harvard purta o cravată subţire şi nişte ochelari rotunzi şi avea o faţă de om bun. Singurul lucru care părea sever era sprânceana lui, care se mişca într-un mod critic indiferent ce făcea restul feţei sale. Era tânăr, surprinzător de voios, îmbujorat şi cu o piele netedă.

— Bună, Charlie, a spus el.

Domnul Burklander stătea în spatele lui, cu mâinile în şold. Directoarea Morrissey stătea în partea cealaltă, lângă raftul ei cu cărţi, cu braţele încrucişate.

Charlie şi-a adus aminte de plăcuţa cu numele ei din Joc: Doamna Dragon.

Bărbatul de la Harvard a desfăcut mâinile, cu palmele în sus, de parcă ar fi spus: „Şi acum ce?”

— Suntem foarte interesaţi de tine, Charlie. Te rog să înţelegi, asta nu este o garanţie că vei fi acceptat. Este un proces lung, iar notele vor avea şi ele importanţa lor, la fel ca punctajul tău SAT, mediile AP şi activităţile extracuriculare. Vom fi interesaţi mai ales de cum, va decurge clasa a XII-a pentru tine, având în vedere problemele pe care le-ai avut până acum. Probabil e prea târziu pentru înscrierile timpurii, dar ai nimerit la fix pentru înscrierile normale.

Bărbatul a făcut o pauză, a analizat camera, după care a continuat.

— Charlie, scopul acestei întâlniri este să afli că la Harvard nu contează doar un singur lucru. Nu luăm în considerare o singură perspectivă a unei persoane. Ne place să spunem că suntem în căutarea unor elevi speciali sau elevi care au o anumită înclinaţie. Şi într-adevăr, sunt mulţi candidaţi care au punctaje bune – mie îmi place să spun că e un noroc pe mine că nu trebuie să mai candidez acum –, aşa că noi căutăm ceva mai mult. Poţi să-i spui personalitate, dacă vrei, sau experienţă de viaţă.

Este vorba despre diversitate de fapt. Diversitate în ceea ce priveşte punctele de vedere sau experienţa unei persoane. Tu ai asta, Charlie. Ai văzut lucruri pe care majoritatea elevilor de vârsta ta nu le pot înţelege. Deci îţi plac calculatoarele?

Charlie aproape că a izbucnit în râs.

— Da, aşa este.

— Te ocupi de programare?

— Da. C++, Phyton, Java, PHP.

— Uau, eşti înaintea mea.

Bărbatul i-a zâmbit sincer.

— Ştii că Mark Zuckerberg a fost la Harvard.

— Înainte să se retragă.

— Da. La fel şi Bill Gates. Avem un istoric destul de bun în ceea ce priveşte elevii care s-au retras. Absolvenţii noştri stau şi ei bine.

Charlie a dat din cap.

— Am auzit de proiectele pe care tu şi prietenii tăi le-aţi desfăşurat în laboratorul de tehnologie. Sunt mulţi elevi care fac pregătire profesională şi învaţă tehnici importante cu ajutorul tehnologiei pe care o creaţi voi.

Charlie s-a simţit vinovat pentru cearta cu Vanhi. Acesta era şi visul ei.

— Am făcut totul împreună. Noi cinci. Prietena mea, Vanhi…

— Tu ai fondat clubul, nu-i aşa?

— Într-un fel, da. Dar…

— Şi celelalte lucruri pe care le-ai făcut… Eforturile tale de a stopa cazurile de judecată în situaţia chiulului, în clasa a IX-a. Impresionant.

— Nu a funcţionat.

— Te-ai lovit de zidul birocraţiei. Nu de cel al şcolii.

Bărbatul le-a aruncat o privire directoarei Morrissey şi domnului B.

— Ei ţi-au susţinut eforturile. Dar districtul administrativ preferă să dea amenzi în continuare şi să facă bani. Nu va fi singura dată când nu vei putea obţine ceea ce vrei. Sper că vei încerca în continuare. Ştiai că avem un curs la Facultatea

pentru Educaţie despre programele de reabilitare, cum ar fi cel pe care l-ai propus tu?

— Nu.

— Ştiai că mai mult de 80% dintre elevii noştri provin din şcoli publice?

— Nu.

— Ai mulţi susţinători aici. Ei nu sunt naivi, Charlie. Ei ştiu că ai dat de probleme şi că ai suferit mult. Dar văd ceva în tine. Au vrut să văd şi eu asta. Eu sunt intermediarul regional pentru biroul de admiteri. Eu nu spun da sau nu. Eu doar cercetez. Eu umplu spaţiile din cererile de înscriere. Ceea ce vreau ca tu să ştii şi ceea ce cred că înţelegi şi tu, pentru că ai vrut să le acorzi celor acuzaţi de chiul o a doua şansă înainte ca dosarul lor să fie pătat pentru totdeauna, este că nimic nu este bătut în piatră. Trebuie să existe şi oportunitatea de recuperare. Dacă nu, de ce s-ar schimba oamenii? Deci cred că întrebarea mea pentru tine, Charlie, este aceasta: tu ce vrei?

Charlie s-a uitat prin cameră. S-a gândit la Vanhi. S-a gândit la tatăl său – Arthur adunase bucăţile din viaţa sa şi a creat ceva nou. Nu putea şi Charlie să facă la fel? Nu venise timpul să nu se mai pedepsească? S-a gândit la mama lui, care-l privea de sus, dintr-un rai adevărat („Aş vrea eu!") sau dintr-unul digital. Acesta era un portal în timp ce fusese deschis dintr-odată în faţa sa. Putea să păşească prin el şi să redevină persoana care a fost cândva. Sau putea să se zbată de-acum ca persoana care devenise. Trebuia să aleagă.

Nu a avut timp să se gândească. Acum e acum. Ştia că nu va mai primi o astfel de ocazie. Charlie s-a uitat în ochii bărbatului cu faţă ca de copil şi a spus cu hotărâre:

— Vreau asta.

60.
SUPĂRARE

Vanhi a fugit din laboratorul de tehnologie şi s-a dus în cel mai întunecat colţ din bibliotecă, departe de Kenny, departe de orice ochi prădător. Ştia că nu are mult timp la dispoziţie.

Charlie urma să se vadă cu tipul de la Harvard. Sigur că aveau să-l adore. De ce nu? Ea îl adora. Şi câţi copii avea să ia Harvard dintr-o şcoală publică mediocră din Texas?

Ea nu a avut niciodată ore cu domnul B. Nu o cunoştea deloc. Ei nu i-ar acorda niciodată ajutorul pe care i l-a dat lui Charlie. Niciun eseu, oricât de măreţ ar fi fost, nu ar fi putut să o salveze acum. Trebuia să şteargă acel şase o dată pentru totdeauna şi numai Jocul putea să facă asta.

Charlie l-a lăsat pe tatăl său să accepte restaurantul, ştiind foarte bine că probabil însemnase ruinarea proprietarului anterior şi a acceptat darurile pe care i le-a oferit Jocul – afişele şi acum reprezentantul de la Harvard –, toate acestea în timp ce făcea pe sfântul şi pretindea că ieşise din Joc. Ce porcării! A văzut frumuseţea ofertei Jocului acum: Charlie a ales cadourile Jocului în detrimentul ei, dar ea era adevărata jucătoare, cea care nu a renunţat, aşa că ei i-a oferit un as în mânecă, şansa de a alege şi ea cadourile Jocului în detrimentul lui. Cercul vicios era pe cât de adecvat, pe atât de întunecat.

Şi-a pus ochelarii Azitek şi s-a conectat.

Sistemul de la Harvard era acolo unde-l lăsase. Ambele cereri de înscriere, a ei şi a lui Charlie, erau acolo. Nu avea cum să afle. Când avea să fie anunţat că a fost respins, Jocul avea s-o protejeze. Avea să-i acopere urmele.

Cuvântul *Trimite* era tot în partea de jos, strălucind.

Simţea cum o priveşte cineva din spate.

S-a întors şi a văzut iluzia care plutea acolo. Chiar dacă era o tânără inteligentă şi sceptică, putea să aprecieze frumuseţea Lordului Krishna, cu faţa sa clară şi pielea albastră, unghiile luminoase de la mâini şi de la picioare strălucind ca nişte luni. A auzit cum rosteşte cuvinte din *Bhagavad Gita*[56], dar buzele nu i se mişcau deloc, doar o privea: „Pregătiţi-vă de atac şi cuceriţi. Subjugaţi-vă duşmanii şi bucuraţi-vă de regat în prosperitate. Eu deja i-am condamnat. Voi veţi fi unealta mea”.

Ochii i-au licărit şi s-a divizat în trinitatea sa: Brahma creatorul, Vishnu salvatorul şi Shiva distrugătorul. Vanhi a înţeles. Creaţia înseamnă distrugere. Distrugerea înseamnă creaţie.

Moartea face loc vieţii.

Pentru ultima dată, s-a dus iar pe Google şi a căutat dacă a fost vreo problemă pe strada Tremont.

Nimic. Nicio casă cuprinsă de flăcări. Pur şi simplu a mai livrat un pachet care făcea parte din sistemul poştal al Jocului: încă un aparat pentru bas, încă o pereche de ochelari Azitek.

Fără să se gândească, Vanhi a dat click pe *Trimite.* Ecranul de la Harvard s-a închis imediat. I-a fost blocat accesul. Nu mai avea cum să intre iar.

A fost un moment fericit. Era mic, era imens, era teribil, era un nimic.

„Mă rog, s-a gândit Vanhi, încercând să ignore valul de vină care începea să o cuprindă, am făcut-o.”

Alex purta ochelarii pentru că avea ochii roşii şi cearcăne. A trecut prin detectoarele de metale din şcoală.

Holurile erau pustii. S-a îndreptat spre laboratorul de tehnologie şi s-a dus la imprimanta 3D. Laboratorul era gol la prima oră. Şi-a pus ochelarii Azitek şi imprimanta i-a zâmbit. Avea o gură mare şi mulţi dinţi. Capacul ei era acoperit de solzi gri şi elimina o cerneală neagră şi mâloasă.

Jocul i-a dat nişte instrucţiuni simple. Îi spusese că poate să facă asta, pas cu pas. Putea să se răzgândească oricând, în orice moment. Iar ceea ce avea de făcut acum era simplu.

Hrăneşte bestia.

Alex a scos obiectul din ghiozdan, un pergament Torah pe care i-l dăduse Jocul. Aproape că-l simţea în mână, atât de natural devenise pentru el să acţioneze în lumea realităţii augmentate. Imprimanta s-a deschis şi mai mult şi şi-a lins buzele uscate şi solzoase. Alex a pus pergamentul în ea, mâna dispărându-i pentru o clipă în aparat şi acesta a înghiţit instrucţiunile.

— Cât o să dureze?

— Atât cât e nevoie, i-a răspuns imprimanta. Întoarce-te mai târziu.

— O să aştept aici.

Şi-a pus picioarele pe un scaun şi a aşteptat. Imprimanta a început să lucreze, construind realitatea tridimensională strat cu strat. Mai sus, difuzorul şcolii a huruit.

Urma să fie o adunare obligatorie.

61.
MALIŢIOS ŞI NUTRITIV

Întreaga şcoală a fost chemată să participe la o adunare Cu Prezenţa Obligatorie.

Amfiteatrul era plin de aşteptare şi nelinişte. În anii recenţi, doar o singură dată a mai avut loc o adunare inopinată Cu Prezenţa Obligatorie, ce s-a întâmplat după un incident neplăcut de la un eveniment pentru susţinerea echipei de fotbal. Profesorii mişunau acum pe culoarele de pe margine, iar elevii pălăvrăgeau sau stăteau cu nasul în telefon, trimiţând mesaje celor care se aflau în partea cealaltă a camerei. Tigrul Turner – mascota de hârtie folosită pentru evenimentele sportive, nu cea de bronz montată pe un piedestal din atriu – era prins de perete, privind cu ochi crânceni aparatele de aer condiţionat care erau în dreptul tavanului.

Charlie a intrat în sală şi l-a văzut pe Kenny în partea cealaltă a camerei cu o gaşcă de puşti cu care era la ora de matematică în clasa BC. Privirile li s-au încrucişat. Vanhi era şi ea acolo şi stătea lângă Stacy Shearman, pe care lui Charlie i se părea că o cam plăcea în ultima vreme. A încercat s-o facă să se uite la el, dar nu şi-a întors capul. Peter era în sală, prin mijloc. Alex s-a târât şi el în sală, arătând ca vai de el, dar curios.

Directoarea Morrissey a urcat pe scenă, iar profesorii au început să şuşuiască de zor pe toată lumea, ca şi cum bonusurile lor de la sfârşit de an ar fi depins de asta. Domnul Sanders, ofiţerul de securitate al şcolii, stătea în spatele ei. Şi-a dres glasul în dreptul microfonului şi a aşteptat ca zgomotul din sală să se reducă la nişte şoapte joase. Purta un costum maro serios şi părea că nu dormise tot weekendul.

— Sunt sigură că aţi văzut cu toţii articolul din ziar care nu pune liceul nostru într-o lumină bună, a început ea, privirea plimbându-i-se prin cameră fără să se uite la cineva în mod special, în legătură cu

nişte graffiti de la intrarea principală a liceului, vinerea trecută. S-au făcut anumite presupuneri despre liceul nostru, despre *voi,* care nu reflectă valorile care ne sunt sfinte.

A privit publicul. Jumătate dintre elevi reveniseră asupra telefoanelor; ceilalţi se holbau la fel de în gol ca Tigrul Turner. Charlie şi Kenny s-au uitat din nou unul la celălalt. La fel şi Peter. Până şi Vanhi a aruncat o privire înapoi. Niciun Ocrotitor nu recunoscuse că a făcut asta faţă de ceilalţi, dar se întrebau cu toţii dacă Jocul îl forţase pe vreunul dintre ei s-o facă. Kenny a simţit cum i se face rău. A încercat să pară calm.

Morrissey a oftat puternic şi a părut că schimbă vitezele.

— Ştiu că trecem printr-o perioadă grea, a zis ea, părând mai umană acum. Nu doar pentru voi toţi. Ci pentru toată lumea. Aceste alegeri sunt…

Şi-a revenit imediat şi a schimbat subiectul.

— Există un sentiment de discordie pe care nu l-am mai văzut niciodată. Atât cât am trăit eu. Furie. Este multă furie. Şi teamă. Şi lucrurile pe care le auzim la televizor, ce citim online nu ne ajută deloc. Dar…

A făcut o pauză de efect şi a părut că vorbeşte din tot sufletul. Câţiva au început să fie atenţi în public. Profesorii o analizau cu atenţie.

— Dar… ce a fost scris pe şcoala noastră este dezgustător. Este oribil. Nu ştiu dacă a fost ceva serios sau vreo glumă proastă sau poate chiar cineva care nu e din şcoala noastră, dar încearcă să ne strice reputaţia. Doamne, sper că asta s-a întâmplat. Nu vreau să cred că vreunul dintre voi, oricare dintre voi, ar fi putut să scrie aşa ceva. Sunt sigură că aţi auzit cu toţii ce s-a întâmplat în dimineaţa aceasta. A avut loc o bătaie sălbatică din cauza acelor graffiti. Nu o să intru în detalii, dar ce s-a întâmplat a fost urât şi dezgustător şi acum un elev este în spital. Lucrurile nu pot continua aşa.

Kenny a simţit cum îl cuprinde tensiunea. A început să caute cu privirea cea mai apropiată ieşire,

în cazul în care chiar ar fi vomitat, lucru ce părea din ce în ce mai plauzibil.

Amfiteatrul a început să fie cuprins de sporovăială elevilor. Charlie a observat că a pornit dintr-un colţ al camerei. A crezut că e un răspuns în faţa veştilor auzite, dar nu era asta. Se mişca sporadic prin public. Şi nu pe cale fizică. Entuziasmul apărea într-o parte, iar apoi în alt colţ al sălii, iar apoi altundeva. Era ceva ce provoca agitaţie, şi nu părea să aibă vreo legătură cu discursul înflăcărat al doamnei Morrissey.

— …zero toleranţă pentru ură, spunea ea.

Sunetele s-au transformat într-un vacarm de chicote şi zgomote răutăcioase şi crude. Sunete de surprindere şi veselie. Charlie s-a uitat la Kenny, care părea şi el confuz. Apoi au văzut-o pe Vanhi cum îşi pune ochelarii Azitek. S-a uitat înapoi la Charlie şi i-a făcut semn spre ochelari. Charlie i-a scos şi el pe ai lui din ghiozdan – după ce o văzuse pe mama sa noaptea trecută, nu mai putea să-i lase acasă, cu Joc sau fără Joc – şi s-a uitat prin lentilele magice. Ca nişte raze X, putea să vadă prin scaunele care-l înconjurau. Într-un grup de elevi care râdeau, puştiul din mijloc avea telefonul ascuns între picioare înclinat în sus. Prin viziunea sa, telefonul avea o lumină roşie. Fetele de lângă băiat s-au apropiat şi s-au uitat la telefon, chicotind. Charlie s-a uitat prin sală şi a văzut alte telefoane care aveau o lumină roşie. Ecranele aprinse era răspândite geometric, luminând de-a lungul amfiteatrului. Profesorii începeau să-şi dea seama că se petrece *ceva,* chiar dacă rămăseseră destul de în urmă cu evenimentele. O profesoară a şuşuit un grup de elevi de lângă ea.

Dintr-odată Charlie şi-a dat seama ce putea să se fi întâmplat – Peter a publicat filmuleţul cu Kurt Ellers până la urmă, care-i divulga cel mai ascuns secret, chiar dacă promisese că nu avea s-o facă. Charlie a cercetat mulţimea şi l-a găsit pe Kurt stând lângă Tim pe rândul din spate. Păreau la fel de îngâmfaţi ca întotdeauna, dar niciunul nu-şi scosese

telefonul încă. Kurt nu ştia că filmuleţul lui umilitor devenise viral în toată sala, ca o ciumă, în timp ce el stătea acolo ca un tâmpit răutăcios?

— Acum îi voi da cuvântul domnului Sanders, care, după cum bine ştiţi, este dedicat siguranţei şi securităţii fiecărui elev din acest liceu.

Murmurele se auzeau din ce în ce mai tare şi câţiva profesori mai isteţi priveau camera, observând ce se întâmplă de fapt. Unul dintre ei a luat un telefon de la un grup de elevi care se zgâiau la el şi s-a uitat să vadă ce era. La început, a părut confuz. Şi-a ridicat ochelarii şi l-a ţinut mai de aproape. A căscat gura. A lăsat telefonul jos imediat.

— Ştiu că probabil unii dintre voi nu se simt în siguranţă acum, spunea domnul Sanders. Dar vă asigur că…

Un telefon cu lumină roşie a apărut în viziunea lui Charlie. Era la rândul din faţă, lângă culoar. A auzit pe cineva spunând:

— Frate, trebuie să vezi asta.

Altcineva a exclamat:

— E o nebunie.

Charlie s-a gândit la suferinţa privată a lui Kurt, cele mai intime şi ascunse momente ale sale aruncate acum în văzul tuturor, şi s-a cutremurat.

Charlie şi-a făcut drum către culoar şi a ajuns la tipul cu telefonul, şi imediat ce a văzut ecranul, Charlie a simţit cum i-a stat inima în loc. Practic a simţit cum i se împietreşte în piept. Puştiul s-a uitat în sus la Charlie şi i-a picat zâmbetul, ştiind că lui Charlie nu i-ar fi plăcut gluma.

Era într-adevăr Kurt Ellers, dar nu se vedea că era el, şi nu era în ipostaza pe care şi-o imaginase Charlie.

În schimb, imaginea părea ciudat de familiară. Clădirile demontabile din spate. Grămezile de cărămizi şi alte materiale de construcţii.

În poză era Alex, stând singur, cu pantalonii în vine şi cu penisul în văzul tuturor. Şi acum chiar ajunsese să fie văzut de toţi.

Nenorociţii care-i dăduseră jos pantalonii nu se vedeau în cadru, în poză apărea doar Alex, singur, plângând, cu blugii şi chiloţii în dreptul gleznelor. Probabil a fost făcută cu o secundă înainte ca Charlie să vină şi să spargă telefonul lui Kurt, dar desigur poza deja ajunsese în memoria internetului.

Charlie s-a uitat imediat spre locul unde stătuse Alex. Plecase.

— Of, la naiba.

Charlie s-a uitat la Tim şi Kurt, care ieşeau prin spate.

— Închide-l, i-a zis Charlie în zadar băiatului de lângă el.

N-avea nicio idee unde se dusese Alex, dar poate că Tim şi Kurt îl urmăreau ca să-l chinuie şi mai mult, aşa că Charlie a fugit după ei pe uşile din spate ale amfiteatrului.

Holurile erau goale. A trecut de Tigrul Turner din sala principală, cel real, de bronz şi bine lustruit, cu o labă ridicată şi pus pe un piedestal. A uitat că avea ochelarii la ochi şi a sărit când tigrul şi-a întors capul spre el şi a mârâit.

Tim şi Kurt erau în capătul holului şi dădeau colţul.

Charlie s-a dus după ei, şi când a cotit şi el, l-au auzit că vine şi s-au întors spre el.

Apoi şi-a dat seama că nu avea de unde să ştie dacă ei au fost cei care au răspândit imaginea, sau Jocul.

— Voi aţi făcut-o?

— Ce credeai că avea să se întâmple? l-a întrebat Tim.

— Cum adică?

— Tu te-ai dat la iubita mea? Peter la a lui? Tim a dat din cap înspre Kurt.

— E alegerea lor.

— Prietenul tău a încercat să pună acele afişe? Să-şi bată joc de mine?

Pentru prima dată, Tim nu vorbea ca un bătăuş sau un monstru. Vorbea încet, rezonabil.

— Erau doar nişte desene, a zis Charlie.

— Cu mine dezbrăcat. Ce credeai că o să facem?

— L-aţi *distrus.*

Totuşi, era ceva ce-l frământa pe Charlie. Nimeni nu merita ce i s-a întâmplat lui Alex. Dar nu ei au fost cei care au vrut să i-o facă lui Tim, fără să fie provocări? Nu Alex a fost cel care a încercat să-l umilească pe Tim în felul lui nebunesc? Tim avea dreptate? Charlie a dat gândul la o parte – era complet eronat, ştia asta.

— Noi am făcut ce aţi încercat voi cu noi. Doar că mai bine. Ochi pentru ochi.

Tim a dat din umeri.

— Poate că am lovit dublu.

„L-aţi distrus. Ce o să facă Alex acum?"

Îngrijorarea a început să-l cuprindă pe Charlie: ce ar fi făcut el dacă ar fi trimis cineva o poză cu el gol întregii şcoli? Dacă mai punea pe lângă asta şi instabilitatea lui Alex, depresia, drogurile şi obscuritatea din el? Alex s-a oferit atunci să se taie cu lama în camera cu radiatorul când Kenny s-a împotrivit. Charlie s-a gândit la cuvintele lui Alex pe care le-a spus la el acasă: „Nu mă place nimeni. Ar fi mai bine dacă n-aş mai fi".

— Aţi văzut unde s-a dus? a întrebat Charlie disperat.

Tim aproape că a spus ceva batjocoritor, dar a văzut cât de îngrijorat era Charlie şi i-a dat un răspuns sincer.

— A ieşit pe teren.

Kurt a păstrat liniştea în tot acest timp. Sadicul şef, complicele lui Tim, stătea în spatele lui, ciudat de tăcut. În sfârşit i-au ieşit lucrurile aşa cum a vrut, a arătat lumii capodopera lui de *bullying,* cu ajutorul unei singure poze. Poate că nu se simţea atât de grozav pe cât sperase.

Charlie a vrut să se arate generos de vreme ce-i spuseseră unde s-a dus Alex, dar nu putea să stăpânească furia care clocotea în el. Voia să-i atace, dar ar fi fost sinucidere curată: Tim îl azvârlise cât colo ca pe un ţânţar data trecută, iar acum erau doi contra unu. Dar trebuia să spună *ceva.*

— Voi cum v-aţi simţi? Dacă ar posta cineva vreun secret de-al vostru?

Tim s-a gândit puţin. În spatele său, oare Kurt a tremurat puţin, sau şi-a imaginat Charlie?

Tim a răspuns:

— M-aş înfuria. De aceea trebuie să deţin controlul. De aceea nu-mi permit să vă las să vă bateţi joc de noi. Ştii ce m-a învăţat tata? Lumea e un joc. Nimeni nu ştie ce face. Să nu clipeşti niciodată. Dacă te loveşte cineva, să-l loveşti de două ori mai tare. Dacă profită cineva de tine, s-a terminat.

Charlie a dat din cap. Chiar şi întrebarea lui sarcastică s-a întors împotriva lui. Dar furia era pe locul doi după îngrijorarea pentru Alex, şi trebuia să treacă de ei ca să ajungă pe teren. Sau putea să dea înapoi ca un laş, iar ei ar afla că nu era decât atât, un laş. Aşa că a mers încet şi calm spre ei, încordându-se, întrebându-se dacă vor profita de ocazie să-i dea una la ceafa în timp ce trecea pe lângă ei.

Şi totuşi, se pare că brutalitatea avea şi o parte nobilă, un cod al ei.

A trecut pe lângă ei şi nu s-au atins de el.

Charlie era pe punctul de a o lăsa baltă şi de a pleca, dar i-a venit în minte o întrebare, cea care părea să nu-i dea pace de când începuse Jocul.

Alex fusese atacat cu câteva zile în urmă. Charlie s-a întors spre ei.

— De ce aţi făcut-o azi?

Tim a răspuns:

— Pentru că mi-ai spus să n-o fac.

— Ce?

— Mesajul de azi-dimineaţă. Să şterg poza că altfel mă baţi? Acum e şansa ta, Charlie. Hai, încearcă.

Charlie a închis ochii. Jocul putea să-i ridice sau să-i distrugă. Tim şi Kurt erau şi ei nişte pioni la fel ca şi Charlie. Le-a întors spatele şi s-a dus spre teren.

Apoi a primit un mesaj de la Joc:

Ar fi mai bine să te grăbeşti

62.
PLIMPTON 322[57]

Ar fi mai bine să te grăbeşti.

Jocul îi confirma cele mai mari temeri ale lui? Îl punea pe Alex să facă ceva?

Maşina lui Alex dispăruse. Putea fi oriunde. Nu răspundea la telefon. Nu avea decât o singură variantă, şi-l îngrozea că trebuia să recurgă la asta, dar nu avea de ales. A deschis conversaţia cu Jocul şi a întrebat:

Unde e Alex?

Jocul i-a răspuns instantaneu:

Bine ai revenit, Charlie!

I-a ignorat batjocura.

Unde e Alex?

Ţi-a plăcut cadoul meu? Ce mai face mami?

UNDE E ALEX?

Ai renunţat!

TE ROG

Se pregăteşte să moară.

AJUTĂ-MĂ SĂ-L OPRESC

Cum pot să te ajut dacă tu crezi în Mine doar atunci când ai nevoie de ceva?

Charlie s-a dat cu capul de capota maşinii sale. A scris:

Ce vrei de la mine?

Iubire.

Ce trebuie să fac?

Vino înapoi. Fii al meu.

Charlie tremura. Totul era din vina lui şi pornise de când a ezitat când Alex practic l-a implorat să-i spună „Te vrem” – şi chiar înainte de asta, de când Charlie era atât de pierdut în propria lui suferinţă încât nu a văzut că Alex o ia pe calea greşită. Charlie l-ar fi putut salva atunci, când era ceva minor, un pachet de cărţi furat, un comentariu întunecat, aruncat pe ici, pe colo. Charlie ar fi putut să caute ajutor pentru el, să îl susţină, să fie alături

de el aşa cum i-a fost Peter alături când mama lui a murit, în acele nopţi târzii. Dar acum se crease o prăpastie între ei şi nu putea decât să se roage să nu fie prea târziu ca să oprească cel mai groaznic lucru care s-ar fi putut întâmpla. Lucrul pe care Alex nu ar mai fi putut să-l schimbe niciodată.

Fusese responsabilitatea lui de la început.

S-a gândit la Alex, undeva pe o stâncă, cu un picior călcând în aer. Charlie a înjurat şi a scris:

Ok

63.
ÎNAINTE DE POTOP

A apărut un punctuleţ gri pe o hartă, mişcându-se printr-un spaţiu bidimensional.

Charlie a deschis uşa şi era pe punctul de a se urca în maşină, când Peter a ţipat:

— Charlie, aşteaptă.

Peter l-a prins din urmă.

— O să ai nevoie de ajutorul meu.

— Cum de…

— O să-ţi explic pe drum. Să luăm maşina mea, e mai rapidă, a zis Peter.

Când au ajuns la BMW-ul lui, i-a aruncat cheile lui Charlie.

— Tu conduci, eu mă ocup de Joc.

— Pot să mă ocup şi eu de Joc.

— Crede-mă, asta e mult peste aptitudinile tale, a spus Peter cu aroganţă.

Câteva clipe mai târziu, goneau pe autostradă, urmând punctuleţul gri care era Alex, aşa cum le indicase Jocul. Charlie spera că era adevărat, şi că nu erau în urmărirea unui punctuleţ oarecare, dar nu aveau alte soluţii, aşa că nu puteau decât să spere.

Vitezometrul indica 180 km/h. Ochelarii Azitek le arătau linia de navigaţie din faţă.

— Cum m-ai găsit?

— Prin Joc. Încercam să-l găsesc pe Alex, după faza cu poza.

— Chiar crezi că ar…

— Bătut de tatăl lui, de Kurt, umilit în faţa întregii şcoli, da, cred că da.

Linia de navigaţie de pe ochelarii lui Charlie a dispărut.

— Ce s-a întâmplat?

— Jucătorii îşi bat joc de noi.

— De ce?

— Ca să se amuze.

Peter şi-a mişcat degetele, navigând prin ferestre pe care Charlie nu putea să le vadă.

— O s-o fac să revină.

Peter a făcut cu mâna înspre ochelarii Azitek ai lui Charlie, o serie de ramificaţii gri le-au apărut în faţă, bifurcaţii şi probabilităţi, unele pe autostradă, unele existând ici şi colo, fiecare dând naştere altor ramificaţii, îndepărtându-se la orizont. Alex era un om cuantic acum.

— Pe care să-l urmăresc? a întrebat Charlie, făcându-şi loc prin trafic.

— Acum mă ocup de asta.

Peter a dat din mâini.

— Am cumpărat un Wayfinder. Mă ajută să rezolv problemele ce ţin de găsirea drumului.

Exact în timp ce o ramificaţie ducea către o ieşire, a dispărut.

— Dumnezeule, am nevoie de un avertisment, a strigat Charlie.

Charlie a tras de volan la dreapta să depăşească o maşină din faţa lor, dar în realitate volanul se blocase în mâinile lui. S-a învârtit scăpat de sub control la stânga.

— Fir-ar să fie!

Aproape că s-au izbit de maşina care mergea lângă ei.

— Nu am făcut eu asta! a ţipat Charlie.

— Cineva se bagă în treburile noastre. Stai aşa.

Volanul şi-a revenit şi Charlie a putut să-l controleze din nou.

— Cine face asta, Jocul?

— Nu, alţi jucători ne aruncă prostii.

Peter a mai curăţat câteva căi, drumul din faţa lor eliberându-se.

Apoi au văzut creatura, mică şi sprintenă. Prin ochelarii Azitek, stătea pe o maşină care era în faţa lor, a aşteptat suficient cât s-o ajungă ei din urmă, după care a sărit pe ei, lovindu-le parbrizul şi creând o pânză de crăpături virtuale. A lăsat în urma ei un dezastru sângeros şi s-a urcat pe plafon.

— Ce naiba?

— Am mai văzut chestiile astea, sunt nişte roboţi proşti care-ţi distrug electronicele pe bune. Sunt atât

de ieftini că orice tâmpit îi poate cumpăra şi azvârli asupra noastră.

— Ce să fac?

— Condu în continuare. Mă ocup eu de ei.

Un alt monstru virtual le-a apărut în faţă şi trecea de la o maşină la alta, apropiindu-se de ei. Cu aripile sale mici ca de veveriţă zburătoare, ce erau suficient de subţiri, reuşea să treacă pe sub maşini. Prin difuzoarele RA de la ochelarii Azitek şi prin radioul prin satelit au auzit un sunet de dinţi scrâşnind şi mestecând în metal, iar în realitate volanul s-a blocat din nou, luând-o la stânga, şi aproape că s-au ciocnit de maşina de lângă ei, care a claxonat şi s-a dat într-o parte. Apoi, creatura a intrat prin podea în zona de joc şi a ajuns la bord. Ştergătoarele au pornit de-a binelea şi au stropit parbrizul, blocându-le vederea, în timp ce maşina a făcut la dreapta, volanul învârtindu-se în mâinile lui Charlie; dintr-odată, muzică death metal a început să se audă tare de la radio şi maşina s-a izbit de parapet, metalul frecându-se de metal şi scoţând scântei.

— La dracu', Peter, *fă ceva,* a strigat Charlie în tot haosul ăla.

— Stai puţin, a ţipat şi Peter.

A băgat mâna „în" gaura virtuală din parbriz şi a tras de ceva care se zbătea, plin de dinţi şi salivă. L-a muşcat de mână în realitatea augmentată, făcând să-i ţâşnească sânge virtual şi lăsând în urma lui un ciot sângeros. Ochelarii Azitek creau imaginile de fundal oriunde se mişca mâna lui Peter, astfel încât să pară că nu mai era nimic acolo. Peter a apucat creatura cu cealaltă mână şi a lovit-o cu capul de bord până ce nu s-a mai mişcat deloc.

— Tot mai sunt multe linii gri în faţă.

— Fir-ar să fie, a înjurat Peter, am rămas fără Galbeni. Am nevoie de ajutor.

Peter vorbea ciudat, nu-i stătea în caracter să pară atât de disperat, ca şi cum întreaga lui imagine de persoană misterioasă, calmă şi retrasă fusese doar de faţadă.

Lui Charlie nu-i plăcea asta. Dar pentru prima dată, era cu un pas înaintea Jocului, şi nu avea nevoie de ajutorul lui Peter.

— Ştiu unde mergem.

— Serios?

Cineva probabil că i-a auzit, pentru că au mai apărut încă două creaturi, sărind pe maşinile din faţă şi îndreptându-se spre ei, aruncându-se pe parbrizul lor şi desfăcându-şi aripile înainte de impact, astfel încât să le blocheze vederea. Parbrizul a devenit negru şi roşu.

— O, nu.

Charlie a pornit ştergătoarele, dar nu făceau altceva decât să împrăştie mizeria rămasă.

Charlie şi-a ridicat ochelarii, izbit dintr-odată de lumina orbitoare a soarelui. Dar în secunda în care i-a ridicat, maşina a scăpat de sub control, volanul învârtindu-se necontrolat.

— Pune-i la loc! a zbierat Peter.

Maşinile din spatele lor claxonau de zor.

Era o nebunie – erau blocaţi într-o realitate augmentată. Dacă-şi dădea jos ochelarii Azitek, se pare că Jocul i-ar fi ucis. Ori jucai, ori mureai. Charlie şi-a pus ochelarii din nou, iar monştrii izbiţi de parbriz erau tot acolo, dar maşina a revenit sub controlul lui.

Peter a deschis geamul şi a scos mâna „care i-a mai rămas”, fără centura pusă, în timp ce maşina gonea cu 160 km/h, ca să dea jos unul dintre cadavre. Imediat, Charlie a văzut în faţă o maşină de care se apropiau cu viteză.

A făcut la stânga şi a trecut pe lângă ea, claxonat din toate părţile şi lovindu-i bara din spate.

— Ia-l şi pe celălalt, a ţipat Charlie, care încă nu vedea nimic pe partea lui.

— Nu pot să ajung la el.

— La naiba, a strigat Charlie. Ţine de volan.

Peter a ţinut de volan în timp ce Charlie şi-a dat jos centura şi s-a aplecat pe geam, simţind vântul lovindu-l cu putere. A apucat monstrul şi l-a luat de acolo, trăgând cu forţă ca să urnească din loc chestia

digitală. Când a ajuns în bătaia vântului, a zburat din mâna lui Charlie şi l-a văzut în oglinda retrovizoare cum se loveşte de parapetul de pe autostradă, lăsând pete în urma lui. Charlie şi-a pus din nou centura şi a privit în faţă.

— La deversor.

Peter a înţeles, ruşinat că Charlie s-a gândit primul la asta.

Oamenii se duceau acolo ca să moară. Puteai să sari de acolo. Puteai să intri cu maşina în zidul de beton gros de doisprezece metri. Puteai să-ţi legi gleznele şi să te îneci. Locul avea o reputaţie romantizată legată de pierdere şi disperare.

— Acolo e ieşirea noastră, a zis Charlie.

Monştrii dispăruseră acum. Volanul nu o mai lua razna. Era ciudat de linişte, ca şi cum Jocul l-ar fi auzit pe Charlie punând totul cap la cap şi i-a potolit pe bufonii care le aruncau obstacole în cale, din respect pentru sarcina lor.

Dar în timp ce Charlie schimba banda apropiindu-se de ieşirea care ducea spre deversor, o maşină care venea din sens opus a ajuns dintr-odată în mijlocul drumului şi s-a răsturnat, şoferul terifiat nearătând editat şi hiperrealist ca un personaj de Joc, ci îngrozit în mod real, iar Charlie şi-a dat seama că nu era o glumă şi a tras de volan; maşina bietului om fusese şi ea controlată, iar tipul avea să moară ca victimă colaterală din cauza unui joc de care nici nu mai auzise; Charlie a tras de volan cu toată forţa lui, mergând şerpuit printre cele trei benzi, ciocnindu-se de parapet exact în timp ce o altă maşină a ajuns în locul în care fuseseră ei înainte, iar impactul oribil s-a produs; Charlie a gonit spre ieşire pe iarbă şi aproape că a ajuns în şanţ, înainte să tragă de volan cu toată forţa ca să aducă maşina pe drumul de ţară, roţile lăsând nori de praf în urma lor. A strâns tare de volan de i s-au albit degetele şi a condus plin de adrenalină, tremurând din tot corpul, cu ochii aţintiţi asupra drumului din faţă. A aruncat o privire în oglindă

asupra maşinii în flăcări din spatele lor şi a simţit cum îi vine rău.

— Doamne fereşte, maşina aia a venit de nicăieri.

Lui Charlie îi tremurau mâinile ca varga.

Peter s-a holbat la el, zdruncinat din cauza manevrelor şi a întrebat, complet sincer şi uimit peste măsură:

— Care maşină?

64.
ADEVĂRUL PUR

Imediat după adunarea de teroare, Vanhi a fugit din amfiteatru în căutarea lui Alex. Nu-l iubea pe Alex. Nici măcar nu-l plăcea. Dar se temea de ce ar fi putut face în continuare.

I-a scris lui Charlie, iar el i-a răspuns imediat, calmându-o.

Nu-ţi face griji. E cu mine acum. E bine.

Vanhi i-a răspuns:

Bine?

Nu bine. Dar ok deocamdată. E în siguranţă.

Bine. Unde sunteţi?

În sala cazanelor-vino să ne întâlnim.

De ce naiba s-ar fi întors Alex acolo?

În locul în care fusese umilit data trecută, când a făcut pe el de teama unui monstru virtual şi a unor flăcări reale.

Ce-i făcea Jocul?

Dar s-a dus pentru că trebuia să-l ajute pe Charlie. „Chiar dacă tocmai l-am înjunghiat pe la spate? Ei şi? Acum o săptămână nici nu voia să audă de Harvard."

La subsol, sala cazanelor era deja descuiată, fără să mai fie nevoie de vreun cod mistic de data aceasta. A intrat în întuneric, strigându-l pe Charlie. Era complet beznă acum, nu erau aprinse nici măcar luminile de urgenţă, şi vocea îi răsuna în ţevi şi în colţurile goale din cameră.

Uşa a scârţâit şi începea să se închidă în spatele ei, şi şi-a adus aminte deodată de lupta cu Hydra – de uşa care se închisese şi îi prinsese înăuntru.

Ecoul s-a dus şi nu a răspuns nimeni, iar Vanhi a ştiut că cineva o tachina.

S-a întors şi a fugit spre uşă, prinzând-o exact la timp înainte să se închidă încuietorile de siguranţă.

— La naiba!

A mai primit un mesaj.

Ne-am dus jos la laboratorul de tehnologie, vino să ne întâlnim.

A scrâşnit din dinţi, simţind că era manipulată. Dar dacă într-adevăr *erau* acolo, trebuia să-i găsească.

Când a intrat era tot întuneric, dar apoi s-au aprins toate monitoarele în acelaşi timp. Cele şaisprezece calculatoare aliniate într-un semicerc. LED-ul de 127 de centimetri de la NanoStation, prins de un microscop. Celelalte ecrane plate de la roboţi şi aparatura în circuit.

S-au aprins toate şi au arătat aceeaşi imagine.

Vanhi s-a văzut pe ea din spate, ascunzându-se în pădurea de vizavi de casa de pe strada Tremont. Cineva a filmat-o atunci cu un telefon. Părea o oglindă într-o oglindă; se privea pe ea însăşi privind casa, simţind că era cineva în spatele ei. Lordul Krishna? G.O.D.? S-a uitat în spate, dar era singură.

Pe ecrane, filmuleţul s-a accelerat şi stelele s-au rotit pe cer până ce au lăsat loc soarelui. Se vedea în filmare cum s-a trezit şi a plecat, mulţumită că nu a explodat casa.

Timpul s-a accelerat, casa de pe strada Tremont rămânând liniştită până ce s-a deschis uşa din faţă şi a apărut un tânăr cu mâna în ghips.

S-a uitat la cutie şi apoi prin cartier, privirea lui trecând şi de ecran fără să se oprească asupra lui. A îngenuncheat şi a desfăcut cutia cu stângăcie, folosind cheile pe care le ţinea în mâna sănătoasă şi ţinând cutia cu cotul celeilalte, strâmbându-se când s-a lovit puţin la încheietură.

A dat la o parte capacul şi a scos bucăţile de ziar vechi. Şi apoi s-a uitat înăuntru. Chipul lui era plin de suferinţă. A scos ceva moale şi lui Vanhi i-a luat o clipă să-şi dea seama că era o pisică atârnând fără viaţă, cu coloana vertebrală zdrobită, cu dungi gri şi negre şi o zgardă cu etichetă. Filmuleţul nu avea sunet, dar se vedea că plângea în hohote şi că ţinea corpul moale lângă faţa sa. A venit o doamnă din spatele său, care era în mod evident mama sa. Scena

era oribilă. Pisica îi atârna în mâini ca un tricou împăturit în două.

Vanhi a început să plângă. Hohotele i-au venit de undeva dinăuntrul său. Nu doar din cauza pisicii care fusese ruptă în două. Ci din cauza visului care nu avea să se împlinească.

A plâns în hohote din cauza a ceea ce a făcut, a ceea ce a trebuit să facă.

65.
MÂNA LUI DUMNEZEU

Charlie şi Peter au zburat pe drum, BMW-ul gonind.

Era acelaşi drum pe care murise şi fratele lui Mary, o rută periculoasă, o singură bandă şi două sensuri de mers, la marginea oraşului aproape de pădure, un loc distractiv în care să mergi prea repede. Era prăfuit şi aspru. Se termina în dreptul deversorului, sub barajul înalt. Puştii obişnuiau să stea acolo pe alee, să fumeze în întuneric şi să se uite la oraşul din depărtare. Alex era un punctuleţ gri în viziunea lor augmentată, înaintând cu viteză pe hartă, dar în afara razei lor vizuale. Charlie nu a putut să-l prindă din urmă, aşa că a făcut stânga la creastă şi a luat-o în pantă spre zona de panoramă, un vârf care era la acelaşi nivel cu aleea de lângă baraj şi s-a uitat în jos la deversor. Cu ochii la punctuleţul gri, s-a dat jos din maşină, căutându-l pe adevăratul Alex.

Peter a venit din spatele lui.

— Acolo! i-a arătat el.

S-a ridicat un nor de praf şi a trecut maşina lui Alex, un Jeep din 2010 pentru care tatăl său a strâns bani din greu şi care era folosit de toţi fraţii.

Cu o claritate tulburătoare, Charlie şi-a dat seama că Alex nu încetinea, ci accelera, apropiindu-se de zidul barajului – înalt de optsprezece metri şi lat de treizeci, construit din beton şi întărit cu oţel. Nu era prima dată când cineva se izbea cu maşina de zid. Cu un deceniu în urmă avuseseră loc o serie de sinucideri trase la indigo, probabil trei sau patru. Dar acum ceva grav se întâmpla cu adevărat, chiar în faţa lui. Peter îşi pusese deja ochelarii şi ridicase mâinile, încercând să rezolve ceva în Joc, dar nu mai avea Galbeni, iar mâna sa dreaptă era distrusă în zona de joc, mai rămăsese doar un ciot din ea, şi nu funcţiona nimic din ce încerca. Iar Charlie nu avea ce să facă.

Sau avea?

Tocmai se rededicase Jocului. „Fii al meu”, i-a spus. Şi el a acceptat. Câţi Galbeni valora asta?

Charlie a căutat în zona de joc şi a dat din mână, mişcând ecranul. Loialitatea lui fusese răsplătită: cincizeci de mii de Galbeni erau în contul său. S-a uitat la maşina lui Alex, care se mişca rapid, şi şi-a dus mâna în faţa imaginii, strângând-o cu degetele şi mişcându-se în acelaşi timp cu maşina care accelera. Când a pus mâna pe ea, a fost înconjurată de un grilaj de linii albe care se încrucişau în trei locuri, cu o diagramă a suprafeţei de atac apărând în faţa sa. S-a uitat la zonele de acces wireless. Intrarea liberă avea o rază prea scurtă, iar suprafaţa de atac era prea mică. Cu *Bluetooth* era mai bine, dar a găsit repede unitatea telematică. Era larg deschisă şi putea să intre prin radio pe telefon, iar săgeţile şi diagramele i-au arătat calea spre magistrala CAN-IHS ŞI CAN-C. Charlie a dat comanda şi Jocul lui Dumnezeu chiar funcţiona. Codurile s-au revărsat în mâna sa – *memifs2 -q -d /fs/usb0/usr/share/swdl.bin/* – şi sistemul maşinii i-a fost dezvăluit în valuri, ducându-l spre comenzile fizice

#netstat Conexiune la Internet Activă Proto Recv-Q Send-Q Adresa Locală Adresa Străină State tcp 0 0 144-103-28-21.po.65531 68.28.12.24.8443 SYN_SENT tcp 0 27 144-103-28-21.po.65532 68.28.12.24.8443 LAST_ACK tcp 0 0 *.6010 *.* LISTEN tcp 0 0 *.2011 *.* LISTEN tcp 0 0 *.6020 *.* LISTEN tcp 0 0 *.2021 *.* LISTEN tcp 0 0 localhost.3128 *.* LISTEN tcp 0 0 *.51500 *.* LISTEN tcp 0 0 *.65200 *.* LISTEN tcp 0 0 localhost.4400 localhost.65533 ESTABLISHED tcp 0 0 localhost.65533 localhost.4400 ESTABLISHED tcp 0 0 *.4400 *.* LISTEN tcp 0 0 *.irc *.* LISTEN udp 0

0 *.* *.* udp 0 0 *.* *.* udp 0 0 *.* *.* udp 0 0 *.* *.* udp 0 0 *.bootp *.*

Iată-l – port 6667 (fără nicio aluzie) era setat pe toate interfeţele.

Maşina lui Alex mergea şi mai repede şi praful rămânea în urma sa. Probabil că atinsese 130 sau 140 km/h, zidul apropiindu-se din ce în ce mai mult. Avea să se izbească de el atât de tare încât Charlie era sigur că ar fi simţit explozia de acolo, moartea lui Alex fiind instantanee şi violentă.

Jocul a trimis un *firmware* v850 modificat către maşină sub forma unei lumini albe care ieşea din mâna lui Charlie. Intrase în ea.

I-a apărut chipul lui Alex. Expresia lui era oribilă – cu ochii tulburaţi, gura macabră, capul înclinat în faţă, pregătit. Strângea volanul cu putere şi degetele i se albiseră.

Zidul era în faţa lui, din ce în ce mai înalt şi mai mare. Îi acoperea toată raza vizuală acum. Impactul avea să fie exploziv. Un TROSC masiv, visceral.

Apoi întuneric.

Charlie a dat din mână în aer şi a trimis codul:

EID: 18DA10F1, Len: 08, Data: 04 31 15 00 01 00 00 00.

A apărut ca o lumină roşie, un laser lansat asupra maşinii în realitatea augmentată. Codul i-a transmis maşinii „Omoară motorul". Nu exista acces direct către magistrala centrală, dar prin radio era o singură conexiune indirectă: un mic cip care ar fi putut să aducă la viaţă o unitate electronică mai mare, ce fusese construită astfel încât să se bazeze pe aparatura „vecină". Era o exploatare a încrederii. Un defect în schema uriaşă a designului care putea să transforme binele în rău, dar în cazul de faţă, înapoi în bine.

Motorul s-a oprit, dar maşina tot a înaintat cu viteză, aşa *că nici nu mai conta. Moartea avea să vină în curând.*

Charlie a accesat o nouă comandă şi a trimis un nou laser roşu. „Toate frânele".

Roţile s-au blocat şi au scârţâit, iar maşina a continuat spre zid, ridicând tot praful şi proptindu-se în pământ.

O ultimă speranţă:

Charlie a dat din nou din mână şi a trimis o ultimă instrucţiune:

IDH: 02, IDL: 0C, Len: 04, Data: 90 32 28 1F.

Aceasta a comandat sistemului de control să se întoarcă în sensul invers acelor de ceasornic, răsucindu-se la maxim.

Nu s-a întâmplat nimic şi maşina a continuat să se îndrepte spre zid.

Apoi mesajul s-a transformat într-o lumină roşie şi maşina a făcut la stânga, frânând şi răsucindu-se cu putere, pe chipul lui Alex văzându-se un amestec de confuzie şi furie.

Maşina s-a învârtit de câteva ori lăsând praf în urma ei şi s-a oprit până la urmă, locul cufundându-se într-o linişte înspăimântătoare după toate acele scrâşnete şi tot acel haos.

Alex a ieşit din maşină împleticindu-se şi a căzut în genunchi la pământ. Plângea şi suspina puternic, părând a fi pe punctul de a vomita. Şi-a pus mâinile pe jos şi şi-a lipit capul de pământ.

Charlie a fugit în pantă, alunecând şi făcând paşi mari pe drumul prin iarbă şi noroi, ajungând lângă Alex, scuturându-l de umeri şi rugându-l să se uite la el.

66.
LEVIATAN

Alex s-a uitat în sus şi s-a şters pe faţă.

— Ce ai făcut?

Părea buimac, ca şi cum nici nu ar fi ştiut cine era Charlie. Adrenalina îi afectase creierul şi-l adusese într-o stare ciudată.

Charlie nu ştia de unde să înceapă.

— Tu m-ai oprit?

Charlie a dat din cap.

— De ce?

Vocea lui Alex nu era plină de recunoştinţă, ci de agonie şi furie.

— Ei nu merită. Niciunul dintre ei.

— Nu ştii tu asta.

Alex s-a uitat la el cu o furie sălbatică.

— Toată lumea mă urăşte.

— Nu, nu.

— Şi acum… acum…

Alex s-a gândit la poză, la el dezbrăcat şi expus în faţa întregii şcoli.

— Tu nu ştii *nimic.*

— Şi eu îi urăsc. Pe Kurt. Tim. Pe toţi.

— Iar eu te urăsc pe tine, i-a aruncat-o Alex.

— Alex, eu…

— N-aveai niciun drept să mă opreşti.

— Niciun drept? Eu…

— Ai distrus *totul.*

Charlie s-a holbat la el, şocat.

— Aveam de gând s-o fac.

Alex s-a uitat la zid cu drag.

— Eram pregătit. Acum…

— Alex, o să vezi că…

— Nu ţi-am cerut niciodată ajutorul. Niciodată.

Alex s-a ridicat pe picioarele-i tremurânde şi l-a împins pe Charlie atât de tare, că a căzut în praf. Alex l-a privit de sus.

— Te urăsc.

A deschis uşa de la maşină.

Charlie s-a adunat de pe jos.

— Te rog. Te rog, hai să vorbim doar.

Alex a încercat motorul şi a pornit.

— Tot ce se va întâmpla de-acum înainte va fi din vina ta.

Vocea lui Alex era atât de agitată, atât de neliniştită şi de demoralizată, încât a simţit fiori pe şira spinării.

Alex a întors maşina şi a plecat.

Charlie nu avea când să urce panta să se întoarcă la maşină la timp ca să-l urmărească pe Alex. Galbenii lui erau la zero şi Jocul nu-i mai arăta nimic. A sunat la 911 şi le-a dat numele şi numărul de la maşină al lui Alex.

— O să se rănească, le-a spus Charlie.

A sunat acasă la Alex şi a lăsat un mesaj pentru părinţii săi, dar Charlie nu avea nicio idee cum ar fi putut să-i contacteze la serviciu. Apoi a urcat dealul – fusese mult mai rapid la coborâre. Peter îl aştepta acolo.

— Ai fi putut să mă ajuţi să-l conving, a zis Charlie.

— Am rămas fără Galbeni.

— Nu, cu *el.* Pe tine te ascultă.

— Nu mă mai ascultă nici pe mine.

Charlie a simţit cum i se frânge inima.

„Te urăsc”, i-a spus Alex.

Alex avea să se sinucidă, şi Charlie nu putea să-l oprească. Reuşise să-l oprească o dată şi folosise tot ce avusese. Acum, Alex dispăruse – Charlie nici nu putea să-l găsească, darămite să-l salveze. Vina îl măcina. „Nu mă mai vreţi în grup… Ar fi mai bine dacă n-aş mai fi…”

— Nu a fost vina mea, a spus Charlie.

— Nu am zis asta.

— Tim şi Kurt au făcut asta.

— Sigur că da.

Câţi oameni o mai fi torturat Kurt de-a lungul anilor? Cel puţin câteva zeci. Pe cine altcineva ar mai distruge Tim – cu calm, metodic – ca să-şi păstreze locul superior în lume?

— Trebuie să plătească, a zis Charlie.

Peter s-a uitat la el cu atenţie. Mai devreme, el se simţise pierdut, urând faptul că Charlie a fost eroul, atât acolo jos, cât şi în Joc. Acum, văzându-l pe Charlie pierdut şi zdruncinat, Peter s-a simţit din nou stăpân pe el.

— Ei l-au *omorât,* a zis Charlie.

Peter a ridicat sprâncenele.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Încă mai ai ceva împotriva lui Tim?

Peter a dat din cap.

— E ceva bun?

— Da, este.

— Şi pentru Kurt? Nu ai publicat filmuleţul ăla încă?

— Nu.

Charlie s-a uitat în jos la urmele de maşină de pe pământ, departe de ei, acolo unde Tim şi Kurt l-au trimis pe Alex pe drumul către moarte.

Acesta era momentul, şi-a dat seama Charlie. Întotdeauna a avut acest ultim fir, această ultimă legătură dintre el şi vechiul Charlie, vocea din adâncul gândurilor sale. *Ştia* că nu trebuia să facă asta. *Ştia,* în adâncul său, că vorbea furia din el – sau nu, nu furia, aceea era doar o altă parte din scuze, raţionalizare –, vorbea vinovăţia din el, şi dacă asculta acea voce care pălea din mintea sa, ştia că răzbunarea pe Tim şi pe Kurt era doar o cale prin care evita să se vadă pe el însuşi. Dar acesta era momentul când se schimba în rău, când tăia conştient acea legătură cu vechea sa voce şi-l alunga pe Charlie cel vechi. Putea să marcheze asta în calendar.

— Hai să-i ruinăm. Să-i distrugem şi să nu mai rămână nimic în urma lor.

Peter a respirat adânc şi încet, şi apoi a expirat.

După care a zâmbit.

— OK.

67.
PERETE DE NECLINTIT/FORŢĂ DE NEOPRIT

Alex a condus direct până la şcoală – ultimul loc în care Charlie sau oricine altcineva s-ar fi aşteptat să-l găsească, direct la laboratorul de tehnologie, acolo unde imprimanta 3D îşi vedea de treaba ei.

Ştia că Charlie încercase să sune la 911 ca să-l oprească să se rănească din nou, dar Jocul interceptase apelul ca să nu-l mai deranjeze nimeni. O ţinuse şi pe Vanhi şi pe oricine altcineva la distanţă, astfel încât să se poată întoarce în laboratorul de tehnologie şi să termine ce l-a ghidat Jocul să facă, pas cu pas. Charlie era sigur că Alex avea de gând să-şi facă rău, dar ăsta era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Alex vrusese să facă ceea ce trebuia acolo, la deversor, dar în urma încercării sale ratate de a se sinucide, după ce văzuse cum zidul se apropia de el şi după ce fusese pregătit să moară şi apoi fusese păcălit în ultima clipă, simţise cum e cuprins de claritate. Jocul avea dreptate: sinuciderea era calea cea simplă. Nu avea să dispară în anonimat, încă un ratat mort şi uitat de lume. El avea să lase în urma sa o moştenire. Oamenii aveau să-şi aducă aminte de el, la fel cum îşi aduceau aminte de Prietenii din Criptă, şi aveau să se cutremure.

A scos noile bucăţi din imprimantă şi le-a ascuns alături de celelalte, care aşteptau să fie asamblate. DMT-ul începea să-şi facă efectul. Încercarea sa de sinucidere fusese una pripită, mânată de un val puternic de ruşine şi suferinţă, provocat de poza cu el gol răspândită în toată şcoala, dar îi oferise o scuză, o cale prin care să se retragă fără să-i dea de bănuit Jocului că era prea speriat să dea înainte cu planul cel mare. Dar acum se bucura că Charlie îl oprise. Trebuia să-i fie recunoscător. Era mult mai bine aşa. Avea să-şi lase amprenta.

Era în mâinile lui Dumnezeu acum.

Vanhi stătea pe marginea zidului de cărămidă de pe terenul de est, cu laptopul pornit. Calculatoarele din laboratorul de tehnologie o încuiaseră acolo. Au reluat scena cu băiatul care-şi strângea pisica spulberată în braţe până nu a mai suportat. A încercat să se ducă la bibliotecă, dar acele calculatoare s-au stins toate pe rând. În cele din urmă, şi-a scos ghiozdanul din dulap şi s-a conectat afară, de pe laptop, folosind un VPN şi un *hotspot* mobil. Dar odată ce a intrat în aplicaţia de la Harvard, nu putea să se mai atingă de ea. Totul era deja trimis şi avea şi ora înregistrată. Eseul ei frumos şi punctajul ei GPA perfect o tachinau ca nişte modele de pe podium, inaccesibile, blocate.

A luat telefonul şi a apelat la biroul de admiteri.

Telefonul i s-a închis în timp ce suna şi a anunţat-o:

Nu vei putea trece!
10 Blaxx!!

A încercat din nou, apăsând pe Reapelare.

Nu vei putea trece!
1000 Blaxx!!

Şi-a ţinut respiraţia. Ştia că patru sute de Blaxx însemnau o cărămidă aruncată prin fereastră. Ce însemnau o mie? S-a gândit la Kenny şi la atacul lui – o maşină aproape că îl ucisese pentru că obţinuse 8100. Nu putea să se oprească totuşi. Ştia că acţiona din impulsivitate, din disperare, dar trebuia să rezolve lucrurile. Trebuia să înceapă cu formularul de înscriere şi să şteargă totul până ajungea la puritate. La iertare.

A apelat din nou.

A sunat de două ori, după care s-a închis.

S-a pregătit.

Nu vei putea trece!
100.000 Blaxx!!

O sută de mii? A cuprins-o o teamă profundă. Sărise la *o sută de mii?* În graba ei, ignorase puterea

multiplului. La cât ajunsese acum? A calculat repede. 101.010?

Îşi bătea joc de ea. Şi-a adus aminte de cearta cu Charlie.

Vreţi ca totul să fie alb sau negru. Unu sau zero.

Acea IA nebună şi nenorocită!

Nu voia doar să calce peste ea – trebuia să-i rupă şi aripile mai întâi.

Dar la un moment dat şi-a dat seama că nu contează. 2600 de Blaxx i-au adus lui Charlie o bătaie minoră cu bâta. 8100 aproape că l-au ucis pe Kenny cu maşina. Deci ce mai conta dacă avea o sută de mii sau un milion? Tot moartă era.

Aşa că a sunat din nou pentru că singura cale prin care putea ieşi din situaţie era înfruntând-o.

Telefonul a sunat iar şi iar, şi i-a venit în minte un gând înfiorător. Blaxx puteau fi transferaţi? Poate că nu era limitată doar la propria ei suferinţă. Poate că punctele rele puteau fi transferate şi la părinţii ei, la prietenii ei, la Vik, care nu a făcut niciodată nimic rău?

Era pe punctul de a închide, când a răspuns o femeie.

— Biroul de admiteri al Colegiului Harvard.

Pe telefon i-a apărut:

Nu o face.
Şobolan = Blaxx infiniţi
Liber arbitru!!!?

„Liber arbitru.” Vanhi s-a gândit la asta.

„Eu sunt Vanhi, zeiţa focului. Eu pot ilumina sau pot incinera.” Închizând ochii, Vanhi a spus:

— Trebuie să fac o reclamaţie. Sistemul de admiteri a fost atacat de hackeri.

După o pauză scurtă, doamna a răspuns pe o voce mult mai calmă decât s-ar fi aşteptat Vanhi, de parcă ar mai fi primit acest apel înainte:

— OK. Un moment, vă rog.

Apelul a fost transferat, s-a auzit o serie de tastări, iar apoi o muzică banală. Vanhi a simţit o stăpânire de sine rece. Era mândră de ea.

Când bărbatul i-a răspuns, i-a spus toată povestea, şi odată ce a început, nu s-a mai oprit. I-a povestit despre Joc, despre clasamentele pe clasă, faptul că a schimbat eseurile şi punctajele. Bărbatul a ascultat-o răbdător, zicând din când în când câte un „Bine” sau „Aha”. I-a cerut lui Vanhi să repete câteva lucruri şi-l auzea cum îşi lua notiţe. I-a cerut să-şi spună numele pe litere, să-şi repete adresa şi să-i dea numărul ei de înregistrare.

În cele din urmă, când Vanhi a terminat, bărbatul i-a spus:

— Acum va trebui să mi-o sugi.

Vanhi a înlemnit. A simţit cum nu mai poate să respire. Nici măcar nu a răspuns.

— Ai priceput? Suge-mi-o. Suge-o mult şi tare. Pârâcioşii sunt nişte târfe şi târfele sunt nişte pârâcioşi. Ştii ce se întâmplă cu şobolanii, handicapato?

— Nu.

— Ce păcat. Ce păcat. Pentru că deja s-a dus, frate. Ai făcut-o. Vezi? Deja te-ai distrus singură. Ai priceput, şobolanule?

Apelul s-a oprit.

Vanhi s-a uitat de-a lungul holului în toate direcţiile. Era singură, dar avea impresia că nu o să mai fie pentru mult timp.

68.
BASILISCUL LUI ROKO

Kenny a făcut cercetări toată după-amiaza – filosofie, ştiinţe cognitive – punând totul cap la cap. Acum se întâlnea cu Charlie şi cu Vanhi la etaj, într-un colţ al bibliotecii care era cel mai izolat loc pe care l-au putut găsi, fără vreun calculator în zonă, vreun elev cu telefonul în mână sau vreo cameră de supraveghere. Nici măcar un difuzor despre care Charlie ştia de pe vremea când era în consiliul elevilor că putea să înregistreze. Şi-au lăsat telefoanele în ghiozdane pe o masă de la parter, sperând că Jocul va presupune că învaţă în linişte. Arătau groaznic, cu toţii.

— Trebuie să ieşim, a spus Kenny. Tu, eu, Vanhi.

Charlie s-a uitat când la unul, când la altul.

— Acum vreţi să ieşiţi?

— Da, a zis Vanhi. De ce nu te bucuri? Asta ai vrut.

— Da. Asta vreau. Dar… Jocul tocmai l-a salvat pe Alex.

— Da, imediat după ce l-a adus în stadiul ăla.

— Tim şi Kurt au făcut-o.

— Nu, a fost Jocul care i-a *jucat* pe Tim şi Kurt. Gândeşte-te de unde a pornit totul.

— Nu sunt sigur că dacă ieşim…

— Ia mai lasă-mă, a sărit Kenny. Acum două zile ziceai că…

— Ştiu ce am zis, s-a răstit Charlie.

— Dar acum ai un restaurant şi drumul aranjat spre Harvard, a spus Vanhi pe un ton amar.

— Nu e vorba de asta.

— Cum să nu, a zis Vanhi. Crede-mă, am fost şi eu în postura ta. Înţeleg.

— Uite, tu ai încercat să ne tragi din Joc, a intervenit Kenny. Acum a venit rândul nostru.

— Nu e atât de simplu, a zis Charlie. Dacă ieşi e mai rău decât dacă joci.

Le-a povestit despre Scott Parker şi avertismentul său: singura cale în care puteai ieşi era să iei viaţa cuiva.

— Şi dacă mai există o altă cale? a întrebat Vanhi.

— Nu mai există. El a spus…

— Asta pentru că el e cu calculatoarele. Ai nevoie de un filosof, l-a întrerupt Vanhi. A fost ideea lui Kenny.

— Ce idee?

— Mai întâi, trebuie să ne promiţi că eşti alături de noi. Dacă Jocul află, s-a zis cu noi.

Charlie ştia că voiau să iasă pe bună dreptate. Dar aveau dreptate şi în altă privinţă. Restaurantul chiar conta. Tatăl său nu mai fusese demult atât de fericit… Iar acum că a merge la Harvard părea din nou posibil, de ce să nu-şi dorească Charlie lucrurile astea?

— În tot acest timp, mi-ai spus să *vreau* din nou lucruri. Şi acum vreau.

— Gândeşte-te la restaurant, Charlie, a spus Vanhi. Nu se poate ca un tip oarecare să se fi decis dintr-odată să-i dea tatălui tău restaurantul. Cineva a suferit pentru acel noroc. A meritat-o?

— Poate că da. Noi merităm ce am primit.

— Am încercat să-l găsesc pe Eddie, i-a spus Kenny. Crede-mă, Charlie, nu poţi să trăieşti cu asta pe conştiinţă. Eu am crezut că pot. Dar nu sunt eu ăsta. Şi nu eşti nici tu.

— Cu toţii am făcut lucruri pe care le regretăm. E timpul să ne oprim, a zis Vanhi.

— *Tu* ce ai făcut? a întrebat-o Charlie.

Nu putea s-o spună. Mai întâi avea să rezolve problema. Iar apoi îi va spune. Poate că atunci ar ierta-o. Au auzit un elev care trecea pe lângă ei, vorbind la telefon, dincolo de raftul de cărţi. Au tăcut şi au aşteptat să se îndepărteze.

— Charlie, a zis Kenny, nu putem face asta fără tine. Am o idee, dar Vanhi nu poate să o programeze suficient de repede singură.

— Te rog, l-a implorat Vanhi. Eu sunt ca şi moartă deja. Am Blaxx infinit. E singura cale pentru mine.

Charlie s-a holbat la ea.

— Serios?

Ea a dat din cap. Nu o mai văzuse niciodată pe Vanhi atât de speriată. I-a spus.

„Fir-ar să fie, s-a gândit el. Toate mergeau atât de bine, pentru prima dată.”

— Bine, a acceptat el. Cu o singură condiţie. Suntem toţi împreună. Fără alte secrete.

— Da!

— OK!

— Şi îl punem la socoteală şi pe Peter. Şi pe Alex, dacă putem să-l găsim.

Vanhi a clătinat din cap.

— Nici gând. Nu putem avea încredere în Peter.

— Ăsta e preţul meu. Am început să pierdem teren atunci când am lăsat Jocul să ne dezbine.

— Charlie, a zis Kenny. Ştiu cât ţii la Peter. Dar nu vezi lucrurile aşa cum trebuie.

— Nu. Gata cu gelozia. Gata cu împărţirea, a zis Charlie. Ai spus-o chiar tu: cu toţii am făcut lucruri pe care le regretăm. Trebuie să existe o a doua şansă pentru fiecare dintre noi.

Cei trei Ocrotitori s-au uitat unul la celălalt.

— Toţi pentru unul… a început Kenny.

— Of, taci, s-a răstit Vanhi. Fir-ar să fie!

Charlie a zâmbit larg.

— Deci ce facem?

Kenny a tras aer adânc în piept. S-a uitat în jur să se asigure că nu trecea nimeni.

— Cred că ştiu cum să-l atacăm pe Dumnezeu ca nişte hackeri.

69.
PIESE

Aveau un plan. Charlie înainta în îmbulzeala de pe hol. Kenny stătea în bibliotecă, pregătindu-se. Charlie se ducea să-l găsească pe Peter, iar Vanhi să ia echipamentul.

Când s-au despărţit, Charlie a luat-o de încheietură.

— Hai să mergem împreună.

— Nu. Sunt OK.

— Vanhi, eu i-am văzut pe ceilalţi jucători. Tu nu.

— Sunt doar nişte copii.

— Nu toţi. Tipul cu bâta m-a bătut măr. Maşina aia aproape că a dat peste Kenny.

— Pot să am grijă de mine.

Dar nu era prea sigură. Încerca doar să pară curajoasă. Cum de nu mai observase asta până acum?

— Ştiu, dar…

— Charlie, cu toţii avem o sarcină. Du-te şi rezolv-o pe a ta.

Nu a mai rămas să se certe, dar l-a atins uşor pe faţă înainte să plece.

Pe drumul spre maşină, l-a prins Mary din urmă. Nu o văzuse toată ziua pentru că adunarea schimbase lucrurile complet.

— Drăguţe afişe, a zis ea pe un ton amar.

— Eu nu am… scuze.

— E în regulă. Am fost de acord să mergem fiecare pe calea sa. Nu ştiam că asta înseamnă să scoatem artileria grea. Dar bravo ţie.

— Nu e asta.

Mary a lăsat baltă subiectul.

— Vreau să-ţi spun ceva.

S-a gândit la mesajul urât: „Următoarea oprire, Oraşul Rataţilor!”

— Nu pot. Mă grăbesc.

— Vreau să-ţi spun de ce nu-l părăsesc pe Tim.

Charlie a înlemnit.
— Îţi datorez măcar atât, a spus ea.

Peter s-a dus s-o vadă pe Caitlyn. S-au întâlnit pe furiş într-o sală de clasă goală, unde nu avea să-i vadă nimeni, la insistenţele lui Caitlyn.
— Nu va mai trebui să ne ascundem aşa pentru mult timp, a spus Peter vesel.
— Despre ce vorbeşti?
— Ştiu ce i-a făcut iubitul tău lui Alex azi. A fost groaznic.
— Aşa e.
Peter a fost surprins că e de acord cu el.
— Deci, probabil nu o să fie atât de greu cum am crezut.
Şi-a scos telefonul.
Fără nicio explicaţie sau introducere, i-a arătat filmuleţul ilicit, cu Kurt şi cu celălalt băiat, Dan, în vâltoarea pasiunii.
I-a studiat chipul. Nu s-a uitat în altă parte şi nici nu a tresărit. Când s-a terminat, s-a uitat la el fără să spună nimic.
— Deci?
— Deci ce?
Caitlyn nu era nici supărată, nici şocată şi nici nu reacţionase aşa cum sperase el.
Poate că părea puţin obosită, dar nu se vedea nicio urmă de surprindere sau negare pe chipul ei.
— *Ştiai?*
Peter a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare.
A ridicat puţin din umeri, uitându-se la el.
— Ţi-a spus el?
— Doamne, nu. Mă îndoiesc că ştie cum.
Nu a spus-o pe un ton crud. Suna ca şi cum vorbea serios – ca şi cum lui Kurt îi lipsea vocabularul necesar pentru a explica.
— Atunci?
— Sunt unele situaţii în care nu poţi să te prefaci, a spus ea uşor.

Peter începea să pună lucrurile cap la cap, şi nu suporta concluzia la care ajunsese.

— Vrei să spui că…

S-a oprit şi a încercat să formuleze propoziţia corect.

— Ştiai, şi tot nu m-ai ales pe mine?

Ea nu a pus mâna pe a lui, nu a vorbit pe o voce moale şi nu a făcut nimic pentru a-l consola. Viaţa ei fusese o serie de evenimente dure, un monstru vizitând-o în fiecare noapte. Făcea sex cu Peter pentru că îl dorea fizic, nu în orice alt fel. Făcuse cu el ce vrusese şi nu-i părea deloc rău. El avea şaptesprezece ani. A avut de-a face cu lucruri şi mai rele când avea doisprezece ani. Mila nu mai era un instinct al ei. Chiar şi la Carefolt ea aducea putere, nu empatie.

— Ai ales o înşelătorie în locul relaţiei noastre. De ce?

— Dacă se află ceva, dacă face ceva imprudent… Să zicem că oamenii vor crede că am ştiut în tot acest timp… sau că *nu* am ştiut… oricum ar fi, nu voi fi umilită în clasa a XII-a. Am ajuns până aici. Părinţii mei nu s-au iubit niciodată şi sunt împreună de treizeci de ani. Pot s-o ţin aşa până la absolvire.

— Nu dacă public eu asta.

Peter a ridicat telefonul.

— Dacă o faci, n-o să mă mai vezi niciodată.

L-a privit cu răceală.

— Lumea e aşa cum este. Obişnuieşte-te cu asta.

Vanhi mergea singură prin parcare. Sarcina ei era să fugă până acasă să-şi ia toate laptopurile pe care încă le mai păstra ca să lucreze la ele şi să le îmbunătăţească. Avea să scoată *Bluetooth*-ul şi cardurile de Wi-Fi, să rămână fără nicio conexiune. Niciun dispozitiv. Nicio cale de intrare.

S-a cutremurat gândindu-se la conversaţia ei cu angajatul fals de la biroul de admiteri.

Tot ce era mai urât şi mai respingător auzise în acel apel. Masculinitate toxică. Sau electricitate toxică. Nu era sigură care din ele.

„O să trebuiască să mi-o sugi."
„Mersi, Jocule."
Se adunau nori întunecaţi, iar Vanhi şi-a tras geaca mai bine pe ea în timp ce vântul începea să bată mai tare. Era atentă să nu dea peste vreun tip care împăiază şobolani sau care zice să i-o sugi. Parcarea era atât de goală că oricine ar fi ieşit în evidenţă, aşa că bărbatul care era pe partea cealaltă a drumului chiar ieşea în evidenţă.
O urmărea pe ea? Nu putea să-şi dea seama. Charlie îi spusese că Jocul era plin de oameni care-i spionează.
Să fi fost şi el unul? În carne şi oase?
Nu-i vedea faţa, dar părea că ţine pasul cu ea fără s-o privească. Mergea oarecum în paralel cu ea, cu mâinile băgate adânc în buzunare. De ce? Pentru că era frig? Pentru că avea vreun cuţit? Era în căutarea vreunui şobolan pe care să-l împăieze şi să-l distrugă?
A mers mai repede şi a mărit şi el pasul. A încercat să nu se uite la el. Asta ar fi încetinit-o. Maşina ei era la cincisprezece metri distanţă.
Cheile erau în ghiozdan – la naiba!
De ce nu puteau să fie în buzunar?
Câteva secunde contau, şi acum trebuia să se scotocească.
Fiind femeie, avea de fiecare dată un sentiment ciudat de frică atunci când era pe stradă, ca şi cum fiecare bărbat ar fi fost un bilet la loterie: prieten, hoţ, om bun la suflet, violator.
Dar aceasta nu era o zi obişnuită. Iar bărbatul o urmărea cu siguranţă pentru că acum mergea în zigzag, traversând strada într-un moment ciudat, doar ca să ajungă aproape de ea.
Şi-a tras ghiozdanul în faţă şi a reuşit să-şi scoată cheile fără să se oprească. Maşina nu trebuia să fie descuiată cu cheia, dar şi-a ţinut cheia veche şi tare între degete ca pe un cuţit. Nu avea să fie doborâtă azi. Sau dacă era să fie doborâtă, măcar ar fi ripostat mai întâi.

Paşii se auzeau foarte clar în spatele ei, pietrişul scrâşnind sub picioarele lui. Cât de aproape era acum?

Nu avea niciun rost să se întoarcă. Aşa ar fi pierdut secunde preţioase.

A luat-o la fugă şi a apăsat pe telecomandă să deschidă maşina de la trei metri distanţă.

Nu avea nevoie să bage cheile în ea. Totul se baza pe unde radio şi electricitate.

„O să trebuiască să mi-o sugi."

„Nu, nu prea cred."

A simţit o mână pe umăr şi s-a întors să-l înţepe cu cheia.

Bărbatul i-a dat mâna la o parte, dar ea i-a tras un pumn în nas cu cealaltă, simţind cum se dă înapoi de durere, şi s-a urcat în maşină, trântind uşa după ea, a apăsat pe pedală şi a plecat în trombă, trecând peste bordura din dreptul spaţiului ei de parcare, auzind un scrâşnet sub maşină, dar mergând mai departe, zărindu-l în oglinda retrovizoare pe bărbatul care era acum în genunchi.

70.
TOTUL VIBREAZĂ

Mary i-a povestit totul lui Charlie.

În octombrie 2014, fratele ei, Brian, împlinea optsprezece ani. Nu i-a venit să creadă când a ales să-şi petreacă ziua la o întâlnire dublă cu ea şi cu Tim. Brian era un frate mai mare bun, puţin distant, dar nu ieşeau împreună. La urma urmelor, el era în clasa a XII-a, un zeu în campus care avea drumul asigurat spre A&M ca să joace fotbal, după care urma să se înroleze în marină. Ea a acceptat imediat. În acea noapte, Brian a fost cel care a condus, cu iubita lui, Tracy, lângă el, iar Mary şi Tim au stat în spate. Brian făcuse rost de alcool şi şi-a adus aminte cum râdeau toţi de ceva, când farurile au orbit-o, iar apoi totul s-a întunecat.

Tracy a murit pe loc. Brian a murit după două zile. Mary îşi amintea frânturi din accident, părinţii ei venind la faţa locului, avocatul tatălui său, un bărbat important care vorbea pe o voce joasă cu poliţistul. Şi exact aşa, totul s-a dus. Poliţia a descoperit că celălalt şofer fusese sub influenţa alcoolului, peste limita legală. Nu a aflat niciodată dacă era adevărat. A murit pe loc, iar mama lui era o femeie în vârstă, care locuia singură şi nu avea cum să-şi permită să pună întrebări. Raportul poliţiei nu a inclus faptul că era alcool în maşina tinerilor, sau că se consumase alcool deşi nu erau majori, şi nici nu a pomenit nimic de Mary şi Tim.

Mama ei îi tot amintea ce păcat inutil ar fi fost ca viitorul lor minunat şi dosarele lor fără pată să fie distruse. Era devastată din pricina pierderii fiului său şi ar fi sacrificat cu bucurie reputaţia unui străin pentru a lui.

Mary ştia că era ironic să fondeze EÎDD în memoria fratelui său. Dar nu ştia ce altceva să facă. La împlinirea unui an de la moartea lui, a găsit adresa celuilalt şofer şi aproape că s-a dus acolo. Mama ei a oprit-o atunci:

— Or să ne ia totul. Or să vrea bani. Ar putea fi probleme cu dosarul poliţiei – crezi că acel ofiţer ne-a ajutat pe gratis? Ne vei distruge familia. Şi pentru ce? Pentru că nu poţi să suporţi vina? Asta este exact definiţia egoismului.

Mary a încercat să treacă de mama ei, care a prins-o, cu lacrimi în ochi, şi a implorat-o:

— Am pierdut *totul* – lui Mary nu i-a scăpat acel cuvânt – şi tu vrei să-mi faci *asta?*

Acum, Mary a ridicat privirea şi a văzut cât de şocat era Charlie, cât de mult o ura.

— Dacă-l părăsesc pe Tim, va spune tuturor.

— Asta e o nebunie. Şi să se ducă şi el la fund?

— Nu-l înţelegi. Ar face asta fără să clipească. Eu sunt destinul lui. Are totul plănuit. Mi-ar distruge familia. Şi totul ar merita pentru el.

— Pune-l la încercare. Eliberează-te.

Ea a clătinat din cap.

— Nu o voi face. Poate că-mi urăsc familia, dar nu-i voi răni şi mai mult. Trebuie să trăiesc aşa.

— Dar dacă Tim nu ar mai reprezenta o problemă?

Mary a clătinat din cap.

— Nu vorbi aşa. Nu am venit ca să-ţi cer ajutorul. Voiam doar să înţelegi.

Charlie a dat din cap, apoi a întrebat:

— Ai primit vreodată vreun mesaj de la Caitlyn, ceva despre Oraşul Rataţilor?

S-a uitat la el, confuză.

— Nu.

El a dat din cap. O credea.

71.
ROBIN GOODFELLOW[58]

Zdruncinat după conversaţia cu Caitlyn, Peter a plecat din campus. Acum era singur în apartament, cel pe care Jocul îl închiriase pentru el cu ajutorul Galbenilor. Tranzacţia se făcea doar online. Agentului imobiliar îi convenea faptul că banii veneau repede, iar actele păreau în regulă. Nu avea de unde să ştie că-l închiria unui adolescent.

Peter avea nevoie de un loc în care să-şi depoziteze lucrurile. Sigur, tatăl lui trecea rar pe acasă. Dar versiunea lui de părinte bun era ocazionala verificare de droguri ori de câte ori trecea prin oraş, şi atunci chiar avea de plătit. Ca şi cum asta ar fi compensat lunile de absenţă de lângă fiul lui.

Noua jucărie a lui Peter era o cadă Voyan de 10.000 de dolari, lungă de 180 de centimetri, cu hidromasaj şi cromoterapie. Ceramica avea încălzire încorporată.

Peter ştia că Charlie credea că el n-avea nicio ambiţie, dar avea scopurile lui. Voia să lucreze pe Wall Street cândva. Acolo era locul în care banii „inteligenţi” se duceau să-i cumpere pe cei „proşti”.

Înţelegea modul de gândire de pe Wall Street. Era vorba despre sisteme şi anarhie. Manevrai sistemul astfel încât să obţii ceea ce îţi oferea anarhia: puterea de a lua tot ceea ce vrei.

Charlie credea că dacă munceşti din greu şi dacă urmezi regulile, totul avea să fie bine. Ar fi trebuit să fie mai inteligent de-atât. Dar nici măcar cancerul nu îi distrusese onestitatea naivă. Continua să se târască iar spre lumină.

Peter l-a văzut pe Charlie apropiindu-se, un punctuleţ care se mişca pe holul cu apartamente.

Peter instalase o încuietoare Qbit la uşă.

Înainte ca Charlie să apuce să bată, Peter a dat din mână în aer şi uşa s-a descuiat.

— Intră.

Charlie a intrat în apartamentul întunecat şi a văzut ceea ce arăta ca un cazan: o piscină de apă cu bule era luminată roşu pe dinăuntru, singura lumină din cameră.

Pe măsură ce i s-au obişnuit ochii, a văzut dungile căzii, elegante şi moderne şi l-a văzut şi pe Peter cu părul lui blond dat pe spate, mai închis din cauza apei, cu ochii în spatele ochelarilor, Azitek fără nicio îndoială, cu o mână pe care încă o ţinea deasupra apei, cu încheietura mişcându-se leneşă la stânga şi la dreapta, trimiţând comenzi în Joc.

— Cum m-ai găsit? a întrebat Peter vesel.

— Am mulţi Galbeni de la faza cu deversorul.

— Ăla trebuia să fie momentul meu de glorie. Cred că mi l-ai furat iar.

Era ciudat să-l audă pe Peter cum îşi plânge de milă. Charlie l-a ignorat.

— Ce e cu locul ăsta?

— Este refugiul meu. Îţi place?

— Vrei să pui şi tu nişte haine pe tine?

— Nu chiar.

— Am nevoie de ajutorul tău. Dar mai întâi trebuie să fii sincer cu mine.

— Întotdeauna am fost sincer cu tine.

— Eşti traficant de droguri?

— Vanhi ţi-a băgat asta în cap?

— Eşti sau nu?

Peter şi-a menţinut privirea asupra tavanului înalt care nu se vedea deloc în întuneric. Luminile roşii de la cadă se reflectau pe ochelarii Azitek.

— Nu-mi place să mă clasific drept ceva anume, dar da, ocazional am mai oferit nişte narcotice de înviorare celor spontani.

— De ce?

— În folosul comunităţii, la început. Apoi de plăcere. Un element din gigantica reţea de nevoi umane. A început la St. Luke. Îmi cam pierdeam din popularitate. Eram retras. Aveam nevoie de un scop. Se pare că puştilor bogaţi le plac drogurile.

— Pachetul pe care i l-am dat lui Zeke. Erau…?
— Ciuperci psihedelice.
— O, Doamne.
— Relaxează-te. Nu ai ştiut.
„Dar am ştiut de fapt. De ce nu mi-am ascultat gândurile?"
— Tu i-ai dat lui Alex Adderallul ăla?
— Şi ayahuasca.
— Dumnezeule. De ce?
— Pentru că el mi-a cerut. Pentru că viaţa lui e naşpa. Care e problema dacă evadezi puţin?
— E pierdut. Nu ştie ce vrea.
— Nu ai observat până acum că oamenii s-au săturat să le spui ce trebuie să facă?
— Jucai deja Jocul când m-ai înscris şi pe mine. Nu-i aşa?
— Da.
— De ce m-ai minţit?
— Pentru că era un joc! Încercam să câştig. Adică, *zău aşa.* Nu ştiam care sunt riscurile pe atunci. Am crezut că erau doar nişte prostii distractive de pe internet. Încetează să mai cauţi teorii ale conspiraţiei.
— Tu ai făcut rost de restaurantul pentru tatăl meu?
— Nu.
— Ai falsificat mesajele dintre Mary şi Caitlyn pentru mine.
— *Nu.* Doamne.
Charlie încerca să-l citească pe Peter. Dar un lucru ştia sigur, mai presus de orice altceva. Nu puteau să pună în aplicare planul lui Kenny fără ajutorul lui Peter. Chiar dacă Vanhi nu avea încredere în el, aveau nevoie de el. Trebuiau să-şi asume riscul. Nu prea aveau de ales.
— Charlie, eu nu am spus niciodată minciuni despre cine sunt. Sunt un ratat. Dar nu te-am rănit niciodată.
— Ştiu. Nu-mi pasă ce ai făcut. Cu toţii am făcut ceva rău acum. Ceea ce vreau să ştiu este: vrei o a doua şansă? Vrei să devii mai bun?

Peter şi-a dat jos ochelarii Azitek. I-a ţinut sus cu o mână în timp ce s-a scufundat cu totul în apa cu bule, apoi a ieşit stropind în jur, cu apa picurându-i din părul lins pe spate. Poate că la început i-a fost greu să se adapteze la St. Luke, fiind puştiul cel nou, dar era greu să-ţi imaginezi aşa ceva, corpul lui fiind atât de strălucitor şi faţa lui atât de clasic de frumoasă.

— Da, a zis el, chiar vreau.

72.
ANONIM

Kurt îşi pierdea minţile. Teama care l-a cuprins atunci când a auzit vorbele lui Charlie pe hol: „Voi cum v-aţi simţi? Dacă ar posta cineva un secret de-al vostru?" Felul în care a spus-o… Felul în care s-a uitat la Kurt…

Ce voia să spună cu asta? Ce ştia el?

După cearta cu Charlie, s-a dus la vechiul loc de joacă din Mockingbird, departe de liceu, departe de Tim şi de familia sa. Acolo se ducea când voia să se gândească la ceva.

Când a sunat clopoţelul pentru ora a cincea, s-a întors în campus, aşteptând-o pe Caitlyn în faţa clasei ei. S-au dus în parcare şi s-au urcat la el în maşină.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

De obicei era atât de puternic! Înfricoşător chiar. Cel mai mare şi cel mai rău. Dar acum, lui Caitlyn i s-a părut că el era cel speriat. Cel distrus. S-a gândit la ceva ce-i spusese Kurt odată, nonşalant – ce a spus tatăl său, când Kurt era mic, că va face dacă află că vreunul dintre fiii săi este gay. A fost un comentariu înfiorător, dovadă că lucrurile nu se schimbaseră atât de mult în bine pe cât se spera. Dar Kurt a povestit totul aproape în glumă la vremea respectivă, ceva de genul „Îţi vine să crezi că a spus asta? Ce bine că nu trebuie să-şi facă griji pentru asta!" Şi totuşi, pauza pe care a făcut-o Kurt după ce i-a povestit, în acea noapte întunecată, a făcut-o să-şi dea seama. Cumva, ştiuse dintotdeauna.

— S-ar putea să se afle oricum. Aşa că vreau s-o auzi de la mine.

Caitlyn şi-a dat seama că de fapt chiar îl plăcea în momentul acela. Era o persoană mai bună, puţin speriată. Întotdeauna şi l-a dorit pe Tim, dar el a ales-o pe Mary, iar Kurt era pe locul doi după el. Iei ce apuci.

— E OK. L-a luat de mână. Ştiu.

— Ce ştii?

Apoi el i-a dat drumul la mână.

— Chiar ştii?

Tot el a dat din cap, ca şi cum totul avea logică. Sigur că ştia.

— Nu vei spune nimănui? Dacă nu se află.

— Nu. Nu cred că ar fi bine pentru niciunul din noi.

El a aprobat-o. Şi-a frecat faţa cu mâna lui mare şi dură, oprindu-se asupra tâmplelor, unde îi bubuia capul de durere.

— Totuşi, a spus ea pe o voce blândă, lucru neobişnuit pentru Caitlyn, poate că a venit timpul să ieşim cu alte persoane. I-a aruncat un zâmbet trist. Nu e vina ta, e a mea.

Alex privea cum imprimanta 3D dansa în aer.

Era minunat. Hipnotizant.

Duza punea bucăţi de material care curgeau ca pasta de dinţi pe suportul încălzit, construind obiecte 3D după imagini 2D.

Era ca şi cum ar fi privit pe cineva făcând o sculptură, dar în loc să o creeze dintr-o bucată de piatră, o construia din nimic. Asta era creaţia!

Mâna sculptorului era înlocuită de o duză fără minte, care se mişca graţios în spaţiu, oarbă şi fără să ştie ce crea, ghidată de o singură comandă: aici, nu acolo; aici, nu acolo. Şi astfel, puteai construi orice.

Alex s-a holbat atât de mult la capul care lucra şi se mişca precum un şarpe, încât nici nu mai ştia unde era sau de cât timp stătea acolo.

Pe măsură ce termina fiecare bucată din aparatul său, le împreuna, folosind şuruburile şi acele pe care le printase de asemenea. Transformase laboratorul de tehnologie într-un atelier al morţii care avea un singur scop.

În timp ce şarpele se mişca, iar imprimanta lingea cu limba ei mizerabilă, Jocul îi arăta citate şi imagini, biblice şi din prezent, amestecate la un loc.

Domnul a zis: „Ucideţi-i pe toţi fără milă şi fără compasiune. Bătrâni şi tineri, fecioare, copii şi femei, pe toţi să-i ucideţi!”[59]

Era ca şi cum ar fi fost martorul furiei lui Dumnezeu, care crea ceva pixel cu pixel în realitate.

73.
CASA DE DISTRACŢII / OGLINDA

În maşină, Peter l-a anunţat:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Au condus spre casa lui Charlie ca să-şi poată lua ce aveau nevoie.

— Din moment ce e vorba despre o a doua şansă, mai am ceva de mărturisit.

Charlie şi-a ţinut privirea aţintită asupra drumului.

— Bine.

— Mama mea nu a murit.

Charlie aproape că a luat-o pe arătură, dar şi-a revenit.

— M-a părăsit. Când eram foarte mic. Tata a spus tuturor că a murit. Îmi pare rău.

Charlie nu a zis nimic. S-a uitat înainte şi a continuat să conducă.

— Într-un fel, eşti norocos. Mama ta a fost luată. A mea a vrut să plece.

S-au oprit în faţa casei lui Charlie.

— Mă întorc imediat.

A făcut o pauză.

— Chestia cu Tim. Ai făcut-o publică?

Peter a încuviinţat.

— Ce era?

Peter a râs amar.

— Părinţii lui sunt nişte escroci. Fură de la propria lor bancă. Şi-au băut şi şi-au pariat toţi banii. Închipuieşte-ţi, ai norocul să te bucuri de bogăţia familiei tale, bani vechi, şi pur şi simplu îi risipeşti.

— Tatăl lui fură?

— Şi mama lui. Sunt suficiente dovezi ca să fie băgaţi la închisoare şi să le fie golite conturile bancare. La fel şi contul de economii al lui Tim.

— O bate pe Mary. O şantajează.

— Nu trebuie să mă convingi de nimic. În plus, deja am făcut-o. Acum totul depinde de Joc.

Charlie s-a dus înăuntru, lăsându-l pe Peter în maşină. Vântul bătea cu putere până să ajungă la uşă. Tatăl său era acasă, odihnindu-se înainte de tura de seară. A ridicat privirea.

— Când ţi-ai luat ochelari?

— A, acum ceva timp.

— A fost aglomerat la prânz. A fost casa plină din nou. Nu au mai văzut niciodată localul atât de plin. Facem ceea ce trebuie, Charlie.

A simţit cum îl cuprinde o vină sfâşietoare. Tatăl lui părea atât de fericit! Dacă planul Ocrotitorilor funcţiona, totul ar fi putut să dispară. Toate lucrurile secrete pe care le-a aranjat Jocul puteau să nu mai fie valabile. Iar dacă planul Ocrotitorilor eşua, cu siguranţă avea să dispară totul. Jocul avea să-l doboare pe tatăl său cu o răzbunare pe măsură. În orice caz, tatăl lui probabil că ar fi avut de pierdut.

Poate că *acela* era locul său în lume.

Charlie a tresărit. În spatele tatălui său se afla o iluzie. Un bărbat care purta o mască albă de porţelan şi o pelerină neagră. Privitori, aşa le spusese Peter. De ce era un Privitor aici? Ce *făcuseră?*

— E vreo problemă? a întrebat tatăl său, neştiutor.

— Nu.

Charlie a simţit şi mai multe priviri aţintite asupra sa şi s-a uitat în sus. Era o altă siluetă la balcon, uitându-se în jos la el. Mască albă, ochi întunecaţi.

Acum erau şi alţii. Le simţea privirile. Se întâmpla ceva.

— Charlie? a întrebat tatăl său.

S-a aprins un semn în spatele tatălui său, o plăcuţă cu neoane de modă veche care licărea şi zumzăia, luată parcă de pe un colţ de stradă de pe Broadway.

PE AICI ➪, îi spunea, arătându-i spre scări.

— Trebuie să plec, a zis Charlie, distras.

— Ce, abia ai…

— Vorbim mai târziu.

L-a lăsat pe tatăl său stând acolo uimit, înconjurat de două siluete cu pelerină care se uitau la Charlie.

NU POŢI RATA îi transmitea un semn din capul scărilor, cu un deget vintage vodevil care arăta în sus.

A urcat pe scări neliniştit, trecând pe lângă siluetele care-l aşteptau.

Etajul al doilea al casei arăta la fel ca înainte, nu vedea nicio schimbare prin ochelarii Azitek aşa cum văzuse în casa lui Peter, sau la şcoală, nicio plantă agăţătoare şi nicio pânză de păianjen.

În salonul de sus era aprins un televizor, şi Jocul, sau reţeaua, sau oricine o fi fost, i-o arăta pe Hillary pe ecran, rânjind şi spunând: „Să-l şterg? Cum, cu o cârpă adică?[60] A trecut pe lângă ea şi s-a dus în dormitorul tatălui său, dar era întuneric şi linişte, iar siluetele se mişcau undeva în spatele său, ducându-se în altă parte. Poza de pe peretele din camera părinţilor săi, un poster înrămat cu *Noaptea înstelată* luat de la magazinul muzeului, preferatul mamei sale, se mişca uşor, dar în rest, totul era neschimbat.

A trecut de baia de pe hol şi şi-a văzut reflexia în oglindă.

S-a întors spre dormitorul său şi televizorul îl arăta acum pe Trump sub formă de şopârlă metamorfică, spunând:

— Sper că Rusia o să găsească e-mailurile astea care lipsesc… Tipii ăştia se pricep la hacking… Sper că o să le găsească.

Un semn pâlpâia în capătul holului, cu lumini de un portocaliu strălucitor.

CHIAR AICI.

Charlie a simţit cum îi creşte sentimentul de teamă. Erau prea mulţi Privitori aici, îngrămădindu-se în jurul său. Putea să treacă prin ei, dar s-au dat la o parte ca să-i facă loc.

S-a îndreptat spre coşul cu rufe, care avea acum un semn deasupra lui, cu becuri luminând pe perete

şi arătând în jos.

RUFE MURDARE

Privitorii erau în spatele său. A încercat să-i ignore, dar până la urmă tot s-a uitat la ei pentru că nu mai putea să se abţină, şi erau toţi acolo, cu feţele lor albe, fără nicio trăsătură vizibilă, analizându-l. „Nu sunt nenorocita voastră de jucărie”, ar fi vrut Charlie să le strige, dar nu a făcut-o, pentru că ştia că de fapt era.

— Nu o deschide, a rostit o voce şi a ştiut imediat cine e, până să se întoarcă, pentru că vocea mamei sale era întipărită în sufletul său.

Au alungat-o cu mâinile şi a dispărut, iar Charlie nu ştia dacă acele cuvinte au venit de la o inteligenţă artificială care nu depindea de Joc, aşa cum îi spusese chiar ea, sau dacă Jocul vorbea prin intermediul ei.

Privitorii voiau ca el să deschidă capacul, aşa că nu voia s-o facă. Dar nici asta nu mai ţinea de liberul arbitru.

Înjurând, copleşit de curiozitate, furie şi ruşine, s-a gândit: „La naiba cu liberul arbitru”.

A deschis capacul coşului de rufe.

74.
BUCLĂ ÎNCHISĂ

Ceea ce a văzut l-a oripilat pe Charlie.

Nu la început. La început a fost OK. Nu era nimic din ceea ce nu ştia deja.

În coş, deasupra hainelor, erau e-mailuri pe care şi le-au trimis tatăl său şi femeia pe care a întâlnit-o la marea deschidere a restaurantului. Susan McAllister. Părea o femeie de treabă, şi în timp ce se uita peste ele a văzut că erau destul de drăguţe, iar unele triste. Unele erau despre cât de dor îi era tatălui lui Charlie de soţia sa, lucru care era ciudat să-l spună unei femei pe care o ştia de curând, dar era bună şi sensibilă şi grijulie cu tatăl său, ceea ce l-a făcut s-o placă şi mai mult. Sentimentele sale negative s-au evaporat. Dar pe măsură ce frunzărea mesajele, s-a întâmplat ceva ciudat. Nu au început din lunile care au urmat după moartea mamei sale. Nu au început nici când starea ei se înrăutăţise, dar era încă în viaţă, apropiindu-se de sfârşitul său. Nici cu un an în urmă, în timpul în care ea era bolnavă şi suferea. Când începuseră de fapt? Lui Charlie i se făcea rău. Nu voia să continue să citească, dar a făcut-o. Şi-a imaginat-o pe mama sa în pat, disperată, având dureri, în timp ce tatăl său era plecat şi se distra. Charlie a simţit că începe să-i fiarbă sângele în vene. S-a uitat mai departe. Ştia foarte bine datele acestea. Operaţia. Diagnosticul. Analizele. Simptomele. Şi înainte? Înainte. Totul începuse de dinainte. Şi-a strâns pumnii. S-a gândit la toate dăţile când a fost alături de mama sa, tatăl său presupunându-se că era copleşit, că se ascundea la serviciu. Suferind. Distrus. Doar că nu fusese la serviciu, nu-i aşa? Era cu ea, tăvălindu-se în timp ce Charlie se îneca, în timp ce mama sa murea. A simţit o undă prin ceea ce se presupunea că era realitatea vieţii sale. A continuat să citească, întorcându-se în timp, în direcţie invers proporţională cu furia sa. Era o minciună, o

minciună, totul fusese o minciună. Sanctitatea căsniciei părinţilor săi. Linia care separase diagnosticul ei în bine şi rău, în înainte şi după, rai şi iad. În mintea lui, familia sa fusese sacră, iubitoare, bine întreţinută, *viaţa lui,* temelia lui – până când acea boală oribilă distrusese totul. Dar acum? Acum că aflase că fusese întotdeauna distrusă? Că fusese o minciună? Niciodată pură sau sacră, niciodată baza existenţei sale, baza a ce e rău şi ce e bine? Oare ea a ştiut, a fost ca soţia vreunui politician care se ascundea slabă în spatele soţului său care-şi cerea scuze? A ştiut în toţi aceşti ani şi tot i-a spus „Ascultă-l pe tatăl tău. Respectă-l. Calcă-i pe urme”. Şi totuşi, tatăl său nu era doar un bărbat fragil şi slab care fusese lovit de o problemă, ci un fals, un mincinos, un nenorocit egoist?

Vocile urlau în spatele său, atât de mult încât nu putea să se mai gândească, voia să strige la ele, dar era prea orbit de furie în momentul acela şi s-a închis în el până ce cuvintele i-au apărut în faţă, aceleaşi pe care le văzuse şi înainte, atât de simple, în alb şi negru.

Îl iubeşti pe tatăl tău? D/N?

A lăsat cuvintele şi a fugit jos, trecând pe lângă siluete. Trebuia să ştie, trebuia să se uite în ochii tatălui său şi să afle, pentru că ar fi putut fi fals, ar fi putut fi doar nişte cuvinte pe un ecran, complet inventate. Tatăl lui era jos, stând la masă, şi s-a întors spre el, iar Charlie s-a năpustit asupra lui.

— Ai înşelat-o pe mama?

Tatăl lui s-a uitat la el uimit şi faţa lui spunea totul. A încercat să găsească o scuză, să nege totul, dar Charlie ştia deja. Simţea un gust amar de pământ în gură.

— Charlie, a zis tatăl său, încercând să se ridice.

Charlie a trecut pe lângă el şi a ieşit afară, orbit de furie şi trădare. Peter îl aştepta în maşină, fără să aibă vreo idee că întreaga lume a lui Charlie se făcuse bucăţi, şi cuvintele i-au apărut din nou în faţă: „Îl iubeşti pe tatăl tău? D/N?” Nu putea decât să fie sincer, să se lase purtat de valul de furie către

singurul lucru pe care putea să-l spună, şi a ridicat mâna în aer, Privitorii urmărindu-l, tatăl său fâstâcindu-se în spatele său, şi a apăsat cu degetul pe „N”.

75.
ÎN CASA TATĂLUI MEU…

Ocrotitorii s-au întâlnit în vechea cameră obscură, pentru că acolo nu erau deloc electronice şi pentru că nimănui nu-i mai păsa de developarea pozelor. Kenny o investigase şi a afirmat că era un punct mort, dar pentru cât timp puteau să fie offline până să-şi dea Jocul seama? Erau acolo cu toţii, cu excepţia lui Alex, pe care nu-l putea găsi nimeni. Charlie arăta groaznic şi-şi ţinea capul îngropat în mâini în lumina obscură. Arăta precum cineva care a fost bătut măr, dar care nu voia să spună de ce.

Kenny i-a privit pe prietenii săi. Oare aveau să-l asculte? Aveau să râdă de el şi să plece? Ei erau oamenii de ştiinţă, programatorii. El era filosoful neimportant. Dar tocmai de aceea s-ar fi putut ca ideea lui să funcţioneze, pentru că Jocul era construit pe baza teologiei. Aceasta era realitatea sa de bază. Dacă reuşea să îşi salveze prietenii – măcar dacă avea o şansă să-i salveze – merita să se facă de râs în faţa lor.

Kenny a pus o mână pe cărţile din faţa lui – *Summa Theologica,* Bertrand Russell, C.S. Lewis – şi a tras aer adânc în piept.

— După ce m-a lovit maşina, am rămas inconştient. Nu ştiu pentru cât timp. Când m-am trezit, mi-a venit ideea asta. A fost ca un fel de viziune, a adăugat el sfios. Am pus cap la cap toate lucrurile la care m-am gândit de ani de zile şi au avut logică. Când eram mic şi mă duceam la biserică, îmi plăcea propoziţia aceasta din Biblie. Iona 14:2. „În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri.” Acum o înţeleg, este o metaforă. Dar când eram mic, am luat-o ca atare. O casă plină de alte case, precum ceva din Alice în Ţara Minunilor? Numai Dumnezeu ar putea face asta.

Lui Kenny îi tremurau uşor mâinile. Vanhi a pus o mână pe a lui ca să-l liniştească.

— Întotdeauna mi-au plăcut lucrurile de genul ăsta. Să încerc să-mi imaginez imposibilul. Cum ar fi: ce este mai mare decât universul? Sau cum arată un cub în patru dimensiuni? Există o carte *I Am a Strange Loop,* i-am împrumutat-o şi lui Charlie o dată. E preferata mea. Hofstadter vrea să afle cum creează creierul nostru conştiinţa. Cum pot aceşti neuroni care nu gândesc – aceste mici butoane de pornit/oprit – să compună ceva care e *conştient!* El crede că e ca şi cum ai pune două oglinzi una în faţa celeilalte. Dintr-odată, avem o imagine plată care arată ca şi cum s-ar multiplica la infinit.

Kenny căscase ochii mari în lumina obscură.

— Dar asta nu e toată povestea. Hofstadter susţine că mai are nevoie de un ingredient conştiinţa. Nu e vorba doar despre o buclă, ci o buclă *ciudată.* Trebuie să se răsucească pe ea însăşi, la fel ca un desen de M.C. Escher. O scară care duce până sus, sus, sus de tot, şi apoi, dintr-odată eşti iar jos. Două mâini care se desenează una pe cealaltă. Înţelegeţi?

Vanhi a dat uşor din cap.

— Eu înţeleg perfect. Ai o contuzie.

Kenny a clătinat din cap şi a reînceput:

— Este o ghicitoare în cartea lui Hofstadter. „Bărbierul este cel care-i rade doar pe toţi cei care nu se rad singuri." Atunci, bărbierul se rade singur?

Peter a zâmbit. Îi plăceau jocurile de logică.

— Dacă se rade singur, nu poate să fie el bărbierul, pentru că bărbierul îi rade doar pe cei care nu se rad singuri.

Kenny a încuviinţat.

— Dar dacă nu se rade singur, a intervenit Vanhi, atunci va trebui să fie ras de bărbier, pentru că bărbierul îi rade pe toţi cei care nu se rad singuri. Dar asta nu o să funcţioneze, pentru că el este bărbierul.

— Exact, a aprobat-o Kenny.

— Poate că de asta are Dumnezeu o barbă atât de lungă, a zis Peter, cu zâmbetul până la urechi.

— Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Nu, au răspuns toţi în cor.

— Este setul care conţine alte seturi. Se conţine şi pe el? Îţi aduci aminte de sferele acelea pe care le-ai programat tu, Vanhi?

— Da? a zis ea, mai mult întrebând decât afirmând.

— A fost extraordinar. Le-ai programat din nimic. Cu C++, nu?

— Da.

— M-au dat pe spate. Nişte sfere gigantice, care se rotesc.

— Erau doar nişte triunghiuri. Poţi să construieşti toată chestia din triunghiuri minuscule.

— Ştiu asta, în teorie. Dar nu ştiu cum se *face.* Am nevoie de tine ca s-o faci.

— Ce să fac?

— Vreau să creezi o sferă şi mai mare, şi mai grea.

— Cât de mare?

— Păi, asta e chestia. Imaginează-ţi că ai un cod care este conştient de sine. Are atributele sale. Crede anumite lucruri despre el, chiar dacă nu sunt adevărate. Chiar dacă *nu pot* fi adevărate.

— Asta sună ca orice persoană pe care o ştiu.

— Adevărat. Aici este vorba despre cod computerizat, nu cod genetic. Dar e aceeaşi diferenţă. *Crede* că este Dumnezeu. Asta i-a fost spus. Este integrat în cel mai profund ADN al său. Nu are cum să fie omnipotent – nu-i aşa? – pentru că există înăuntrul unei simulări care se află înăuntrul unui mediu fizic. Fibră. Cupru. Silicon. Trebuie să urmeze regulile fizicii. Dar el *crede* că este omnipotent. Crede în el însuşi.

— Asta se poate hackui, a zis Vanhi.

— Aşa cred şi eu, a aprobat-o Kenny. Dacă îi dai o sarcină pentru care are nevoie de toate resursele sale, apropiindu-se de infinit. Ceva ce ştie că ar trebui să poată face. Ceva îi face cu ochiul sentimentului de măreţie.

Vanhi începea să înţeleagă.

— Ai nevoie de un paradox. Bărbierul care se rade pe el însuşi, dar nu se rade pe el însuşi. Casa care conţine toate casele.

Kenny a dat din cap.

— Ai mai auzit de paradoxul omnipotenţei?

— Nu, a răspuns Vanhi.

— Sfântul Toma de Aquino s-a întrebat dacă Dumnezeu este atât de puternic încât să creeze o piatră pe care să nu o poată ridica.

Kenny a arătat spre *Summa Theologica.*

— C.S. Lewis a avut bătăi de cap cu asta. La fel şi Descartes. Dacă-l iei pe Dumnezeu prea în serios, chiar e o problemă.

Vanhi a zâmbit.

— Vrei să programăm o sferă suficient de mare cât să cuprindă toate sferele.

— Exact, i-a răspuns Kenny cu un zâmbet. Vreau să-l păcălim pe Dumnezeu să ridice o piatră foarte mare.

Alex făcea ultimele modificări la aparatul său. Era mai mare decât se aşteptase el. Era în lumea lui acum, asamblând, urmărind instrucţiunile care-i străluceau în faţa ochilor. Mutase totul în sala cazanelor, Jocul păzindu-l de prietenii săi. Se simţea el însuşi ca un Dumnezeu datorită felului în care Jocul îi permitea să se mişte în invizibilitate.

Mai era nevoie de un ultim retuş, de care s-a ocupat foarte bine. Tatăl său detesta să fie sunat să se ducă la serviciu dacă nu era vreo urgenţă, pentru că managerul nu-l lăsa niciodată în pace dacă îl prindea că nu era la etajul pentru vânzări. Jocul îi arătase lui Alex un filmuleţ în care tatăl său era umilit la serviciu de un şef care era de două ori mai tânăr decât el, şi tatăl său avea curajul să vină acasă să-l bată *pe el?* Ei bine, Alex urma să-i dea o lecţie de forţă şi putere. Alex nu avea să fie niciodată jalnic precum tatăl său. Alex nu avea să-l mai lase pe tatăl său să se atingă de el. Alex avea să-şi distrugă tatăl cu o forţă bine meritată. Tatăl lui era mielul, nu el.

Când Alex a vorbit la telefon, Jocul i-a făcut vocea să sune precum cea a doamnei Fleck, consiliera şcolii, şi a citit textul pe care-l avea în faţă.

— Da, trebuie să discutăm despre Alex. Chiar trece printr-o perioadă grea. Ce ziceţi de mâine la ora două după-amiaza?… Înţeleg că vă este greu să plecaţi de la serviciu, domnule Dinh, dar este foarte important… Da, da, vă mulţumesc pentru înţelegere. Ne vedem mâine.

76.
…SUNT MULTE CASE

Charlie a fost cel care a rupt tăcerea.

— Nu o să funcţioneze.

— Ai o idee mai bună? i-a aruncat-o Vanhi.

— Nu. Dar astea sunt nişte porcării filosofice. Fără supărare, Kenny, dar e ca faza cu câţi îngeri pot sta pe o gămălie[61].

— Nu înţelegi, asta e şi ideea. IA a fost construită pe baza îngerilor pe o gămălie. Asta e tot ce ştie. Tu nu trebuie s-o iei în serios.

— Ai o problemă mai mare, a zis Peter. Fiecare virus trebuie să penetreze sistemul înainte să funcţioneze. Şi sistemul ăsta este cel mai securizat. A fost creat de hackeri, pentru hackeri. Ei ştiu orice truc.

Kenny s-a luminat la faţă.

— Poate că asta e!

— A, a zis Peter, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Mişto.

— Ai spus-o chiar tu. Ştie orice truc. Deja am hackuit omnipotenţa. Acum trebuie să hackuim *omniscienţa.*

— Ăsta e ca un fel de judo teologic, a spus Vanhi.

— Gândiţi-vă. Care este partea oarbă pentru un ochi care le vede pe toate?

Charlie a ridicat privirea.

— Crede că le vede pe toate!

— Exact. Niciun ochi nu se poate vedea pe el.

— Oglinzi în oglinzi.

— Cunoştinţele înseamnă date.

— Datele trebuie să fie *stocate.*

— Spaţiul de stocare este finit.

— Nu poţi include *toate* cunoştinţele din lume – din întreaga lume, din trecut, prezent şi viitor – într-o cutie care este mai mică decât întreaga lume.

— Nu.

— Dar el *crede* că e atotştiutor.

— Deci cum îl hackuieşti?
— Porneşti de *premisă,* a spus Kenny.
— Eu văd totul, a zis Vanhi.
— „Trecutul, prezentul şi viitorul”, a adăugat Charlie.
— Asta este. Asta ar putea fi rezolvarea! a exclamat Peter.
— Ce?
— Puneţi-vă în locul creatorilor Jocului. Dacă trebuia să aperi Jocul şi aveai resurse finite, te concentrai pe prezent, nu-i aşa, şi apoi pe viitor. Pentru că prezentul este acum. Este ceva urgent. Viitorul urmează să vină, aşa că trebuie să fii atent. Dar trecutul, ei bine…
— Trecutul s-a întâmplat deja.
— Exact! S-a terminat cu el.
— Deci dacă ar trebui să existe un loc în care să laşi garda jos, lucru pe care trebuie să-l faci, într-o lume finită, ăsta ar fi locul. Trecutul.
— Da, a zis Kenny. Nu trebuie să apăr castelul de atacuri *ieri.* Ori s-au întâmplat, ori nu.
— Of, fir-ar să fie. Vanhi a închis ochii. Îmi venise. Dar apoi mi-a explodat capul.
— Ce-ţi venise?
— O idee.
— Omniscienţă, a zis Kenny. Omniscienţă.
— Trecut, prezent, viitor.
— Ştiu, a spus Peter. Avem nevoie de o maşină a timpului.
— Tâmpitule, i-a aruncat-o Vanhi.
— Nu, vorbesc serios.
Peter s-a uitat la ea enervat.
— Trebuie să vizităm trecutul.
Kenny a făcut ochii mari.
— Are dreptate!
Kenny a căutat ceva prin *Summa Theologica.* Aquino nu se confruntase doar cu paradoxul pietrei. Acum Kenny îşi aducea aminte şi de omniscienţă. A răsfoit tomul. Vanhi stătea cu mâinile pe obraji şi cu degetele în păr.
Apoi Kenny a zâmbit.

— Toată lumea se îngrijorează mereu în privinţa liberului arbitru. Dacă Dumnezeu este omniscient, cum pot să fac vreo alegere cu adevărat? Bla, bla, bla.

— Liber arbitru, bla, bla, bla, îmi place asta, a spus Vanhi.

— Dar cum rămâne cu liberul arbitru al lui Dumnezeu?

Peter a prins ideea.

— Dacă Dumnezeu nu poate greşi, asta înseamnă că este un sclav în faţa propriilor sale predicţii.

Kenny a pocnit din degete.

— *Exact.* Dacă Dumnezeu spune azi că mâine o să plouă, atunci *trebuie* să facă în aşa fel încât mâine să plouă.

Peter a încuviinţat.

— Pentru că dacă nu face asta, înseamnă că a greşit.

— Şi nu poate să greşească pentru că El este omniscient!

— Dar nu poate fi şi omniscient, şi omnipotent în acelaşi timp.

— Doar că este – acestea sunt cele două trăsături de bază ale sale!

Peter s-a ridicat în picioare.

— Deci dacă unim totul… într-o simulare a lui Dumnezeu…

— …care *crede* că este Dumnezeu…

— …dar care nu poate să apere fiecare bucată din cod în fiecare secundă…

— …într-un set de coduri vast…

— …te-ai concentra pe prezent şi pe viitor…

— …dar nu neapărat pe ce ai spus *ieri*...

— …sau chiar cu *ani* în urmă…

— …despre ce s-ar întâmpla mâine…

— …dar *programul* ar fi *legat* de aceste predicţii…

— …sau ar încălca una dintre axiomele sale centrale…

— …ceea ce înseamnă că s-ar ciocni de orice predicţie din trecut…

— …ar putea evolua ca un element cu omniscienţă asumată…

Peter a zâmbit.

— Virusul nostru este un vector către trecut. O predicţie cu o dată stabilită inserată într-un cod vechi cu o dată falsificată.

Vanhi a zâmbit cu gura până la urechi.

— Trebuie să-i spunem lui Dumnezeu că a ştiut ieri…

Kenny s-a aplecat şi dintr-odată a pupat-o pe frunte.

— …că o să ne ridice piatra azi!

Vanhi a pus mâinile pe capul lui Kenny şi l-a pupat pe frunte.

— Eşti un geniu!

— Hei! s-a trezit şi Peter, ridicând mâinile. Nu primesc şi eu un pupic?

Vanhi s-a uitat cu gura căscată la el, apoi s-a îndreptat spre el şi i-a tras capul mai aproape de ea.

— Pentru prima dată în viaţă, nu simt nevoia teribilă să-ţi dau una. Asta nu se pune ca o victorie?

77.
OGLINZI ÎN OGLINZI

Au stat în cerc şi au lucrat în lumina roşiatică, cu laptopurile conectate la o reţea de intranet restrânsă. Ocazional, unul dintre ei făcea o pauză ca să intre online, sperând să-l facă pe Joc să nu le observe absenţa. Au găsit formula pentru omniscienţă în *The Oxford Handbook of Philosophical Theology.*

S ***este*** **omniscient =** $_{df}$***pentru fiecare propoziţie*** **p,**
dacă **p** ***este adevărat, atunci S îl ştie pe*** **p.**

Dar asta le-a amintit de faptul că Jocul ar fi putut să simtă că se ascund. Când a venit rândul lui Charlie să ia o pauză şi să-şi verifice telefonul, îl aştepta un mesaj de la Joc:

Unde eşti?

Nu ştia exact ce să spună, aşa că a spus doar *Sunt aici, învăţ,* înainte să treacă iar să-şi ajute prietenii.

Au tradus propoziţia logică pentru omniscienţă în cod. Au creat vectorul, acel element inofensiv de preştiinţă care avea să se ascundă în spatele unui cod mort până ce adevărata sa valoare avea să fie testată: i-au spus Jocului lui Dumnezeu că ieri a prezis că mâine la ora Φ după-amiaza va rula un anumit cod semnat cu comentariul Φ, care, în schimb, va cere unui *software* să facă ceea ce doar el poate să facă: să creeze o sferă suficient de mare cât să cuprindă toate sferele.

Au ales Φ pentru că era raţia de aur, ceva ce s-au gândit că ar atrage atenţia măreţiei Jocului şi credinţei sale că el a creat universul: piramide, galaxii. De asemenea, era un număr iraţional, care continua la infinit, fără să se repete, ceea ce însemna că Jocul putea invoca resurse considerabile ca să fie punctual şi putea fi astfel distras de la atacul troian. Cel puţin aşa sperau ei. Inventau pe măsură ce înaintau. Dar cu cât creau mai multe drumuri care nu duceau nicăieri, cu atât le creşteau şansele, au concluzionat ei. Arăta cam aşa:

$$1+\cfrac{1}{1+\cfrac{1}{1+\cfrac{1}{1+\cfrac{1}{1+\ddots}}}}$$

Era numai unu până jos. Fără zerouri.

Dacă totul mergea aşa cum trebuie, Φ p.m. ar fi venit undeva în jurul orei 2.02.20 p.m., ceea ce le-ar fi oferit suficient timp să programeze şi să instaleze vectorul care să se răspândească.

— Ştie că punem ceva la cale, i-a avertizat Charlie. Aveţi grijă când ieşiţi afară.

— Poate, a zis Peter. Are multe date de digerat. S-ar putea să nu se concentreze asupra noastră.

— A mai primit cineva mesajul cu „Unde eşti”? a întrebat Kenny.

Nu-l mai primise nimeni.

— Bine, a zis Peter, poate că încă suntem nişte ace în carul cu fân.

Sau poate, s-a gândit Charlie, Jocul era conştient de ceea ce se petrecea şi doar aştepta momentul potrivit.

Peter şi Vanhi au preluat conducerea, împărţindu-le lui Charlie şi lui Kenny sarcinile, ei fiind programatori mai puţin experimentaţi.

— E amuzant, a remarcat Vanhi în timp ce tasta. Toţi zeii din Joc sunt bărbaţi. Aţi observat asta?

Charlie a dat din cap. Nu şi-a luat ochii de la monitor, unde codul zbura în timp real.

— Au existat atât de multe zeiţe de-a lungul timpului, a continuat Vanhi. Isis. Arinna. Mazu. Afrodita. Dar nu le vezi niciodată în Joc.

— Toate sunt antice, a zis Kenny. Nu le mai venerează nimeni în ziua de azi.

— Cred că Jocul ţine cont de numărul de credincioşi, a adăugat Peter.

— Sau poate că a fost creat de bărbaţi.

Peter a ridicat din umeri.

— Într-un fel, hackuim şi asta, a zis Vanhi. E ceva caracteristic bărbaţilor să creadă că ei ştiu

totul.

— Cum ar fi atunci când refuză să ceară indicaţii, a adăugat Kenny.

— Da. „O să operez codul ăsta, pentru că aşa am spus c-o să fac, fir-ar să fie.”

— Mi-aş dori ca lumea să aibă mai multe zeiţe, a spus Kenny.

— Nu, mi-a fost de ajuns cu zeii, a replicat Vanhi. Avem nevoie de mai multe fete programatoare.

Venise rândul lui Peter să ia o pauză şi să intre online ca Jocul să simtă prezenţa Ocrotitorilor. A verificat Ochiul lui Dumnezeu şi ceea ce a văzut i-a frânt inima. Caitlyn urma să aibă o petrecere seara următoare la casa de la lac a părinţilor săi. Trimisese mesaje tuturor persoanelor potrivite. Sigur că Peter nu fusese invitat, dar asta nu era tot. Nici Kurt nu era invitat. Nu apărea nicăieri în lista de nume. Dar îi trimisese lui Joss Iverson – coechipierul lui Tim şi Kurt – o serie de mesaje care l-au făcut pe Peter să-i fiarbă sângele în vene.

eşti sexy

Cum rămâne cu Kurt?

ce e cu el?

ăă, e iubitul tău

nu mai este

v-aţi despărţit?

da… terenul e liber… dacă eşti suficient de bărbat!

a, nu-ţi face griji pentru asta

vino mâine-seară la petrecerea mea

voi fi acolo

Joss era… Joss era Kurt. Kurt 2.0. Adică Tim 3.0. Peter a strâns din pumni.

— La dracu’. *La dracu’!*

Caitlyn îi *spusese* că nu l-ar alege pe el în schimbul lui Kurt. Dar dacă nu mai era Kurt, dacă dispărea din peisaj, *tot* nu l-ar fi ales pe el? Trebuia să treacă de orice prostănac din scara socială de la unu la o mie până să ajungă să fie el ales?

Nu, şi-a dat el seama. Nici măcar nu se afla pe aceeaşi axă. El era un intrus. Un număr imaginar. Nu s-ar fi încadrat niciodată în tiparul ei, niciodată.

Peter a intrat în Joc şi a văzut mesajele pe care i le trimisese în diferite momente, chiar şi atunci când nu erau împreună, ca să nu afle niciodată că veneau de la el. S-a uitat la unul dintre preferatele sale:

Eşti grasă.

Ştia că acesta o afectase pentru că îi văzuse faţa prin camera de la telefonul ei atunci când îl citise. Avea să-l şteargă, să pretindă că-l ignoră, iar apoi să se ducă la oglindă câteva minute mai târziu şi să se ciupească de grăsimea inexistentă.

Îi mai trimisese un alt preferat al său:

Ai sâni mici!

Ea i-a răspuns:

Cine eşti? Lasă-mă în pace.

Peter ştia că la noapte avea să se uite la sânii ei mici dar frumoşi în oglindă. „Mă vezi pe mine atunci când te uiţi la tine, s-a gândit Peter. Eu sunt omul din spatele oglinzii."

Apoi a decis să se tortureze.

A pus înregistrarea audio cu Charlie şi Mary sărutându-se în pădure. Asta a fost tot ce a putut obţine Jocul pentru el în legătură cu Charlie şi Mary; nu reuşise să mai găsească şi altceva, dar era de ajuns. Era ca o otravă. Sărutul acela îl tortura în timp ce-l asculta iar şi iar. El şi Charlie erau aceiaşi rataţi fără mamă care ar fi fost regi într-un alt loc, într-o lume mai bună. De ce Charlie reuşea să facă paşi înainte, în timp ce Peter eşua?

Şi-a dat seama că-i lăcrimau ochii, ceea ce nu trebuia să-i stea în caracter. Singuraticii misterioşi şi chipeşi nu plâng. Nu la şcoală. Poate doar când sunt pe motocicletă şi merg cu 160 km/h, fără cască de protecţie, sau când stau cu capul în poala iubitei lor pentru ca ea să creadă: „Îmi arată doar mie această latură a sa".

S-a şters la ochi şi s-a gândit la mama sa, care îi spusese înainte să-l părăsească:

— Nu ai toate ţiglele pe casă. La fel ca tatăl tău. E ceva ce lipseşte la tine.

Avea dreptate. Îi lipsea slăbiciunea. O terminase cu lacrimile cu mult timp în urmă.

Vanhi a întrebat:

— Ce e cu tine?

Charlie nu şi-a ridicat privirea din calculator. Codul îl liniştea.

— Nimic.

— Of, la naiba.

L-a apucat şi l-a tras pe holul lung şi pustiu.

— Ce s-a întâmplat? Scuipă tot.

— Am făcut ceva. Ce s-ar putea să-l rănească pe tatăl meu.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Doar am răspuns la o întrebare. Sincer, cred.

Charlie s-a uitat la ea.

— Ce e mai sincer – cum te simţi pe moment, atunci când se întâmplă ceva – sau cum te simţi mai târziu, când momentul a trecut?

Vanhi a clătinat din cap.

— Poate că amândouă sunt adevărate.

— Nu se poate. Nu poate să fie şi da, şi nu.

— Charlie, ce s-a întâmplat?

— Când am spus că-l iubesc pe tatăl meu, visul lui a devenit realitate. Ce se întâmplă dacă spun că nu-l iubesc?

Lui Charlie îi tremura vocea.

— L-am sunat. I-am spus „Ai grijă”. Nici măcar nu ştiam de ce să-l avertizez.

Lui Charlie i-a pierit vocea.

Vanhi l-a ţinut în braţe o clipă, mângâindu-l pe păr.

— O să terminăm cu asta. Pe singura cale pe care o ştim.

— Ştiu.

Vanhi l-a şters pe obraji.

— Ţi-am făcut ceva rău.

Charlie a ridicat privirea. Vanhi era ultima persoană de pe pământ la care s-ar fi aşteptat să-l trădeze.

— Nu vreau să ştiu.

— Ţi-am stricat formularul de înscriere la Harvard.

— *Ce?*

— Cel pe care ai spus că nu l-ai început. L-am găsit. Şi l-am distrus, astfel încât al meu să fie mai bun.

Charlie s-a holbat la ea.

S-a holbat şi ea la el, refuzând să întrerupă contactul vizual.

— Dar eu… dar lucrurile tocmai începeau să…

— Ştiu. Jocul mi-a oferit şansa. Şi eu am acceptat-o.

Charlie a încuviinţat.

— La fel şi eu.

— Hai să-l distrugem. Să-l facem bucăţi.

— Da.

A dat să se întoarcă în camera obscură, dar ea l-a oprit.

— Toţi suntem naşpa, Charlie. Tu, eu, tatăl tău. Dar asta nu înseamnă că nu merităm iubire.

— Bine. Haide. Să ne întoarcem la lucru.

— Imediat. Trebuie să mă duc să-l iau pe Vik.

— Lasă-mă să te conduc până la maşină.

— Charlie, ţi-am spus. Nu am nevoie de protecţie.

— Bine.

A îmbrăţişat-o înainte să intre înapoi.

— Bine.

Dar nu era bine. Nu era deloc bine.

78.
CEI CU PĂLĂRII NEGRE

Vanhi a ieşit afară în aerul rece. Vântul a lovit-o imediat şi i-a dat părul pe spate. În momentul în care a închis uşa, a apucat-o cineva din spate. A văzut nişte braţe mari acoperite de material negru cum o înconjoară.

Fără să se gândească, a lovit cu călcâiul în spate, şi când braţele şi-au mai slăbit strânsoarea, a căzut la pământ şi a început să fugă.

Se întuneca rapid în timp ce soarele cobora la orizont, cerul de un albastru-închis devenind mov. Felinarele luminau campusul, iar ea alerga fără o destinaţie anume în minte, încercând doar să creeze cât mai multă distanţă între ea şi atacatorul său.

„Fii calmă, îşi spunea ea. O să fii bine.”

„El e cel care ar trebui să aibă grijă.”

A luat o curbă spre o altă latură a clădirii ca să fie în afara razei sale vizuale. S-a uitat în spate şi a văzut un bărbat cu o mască albă şi o pelerină neagră urmărind-o. Nu purta ochelarii Azitek, aşa că omul era cât se poate de real.

S-a întors şi a fugit.

A trecut de şcoală şi a luat-o spre aleea lungă care ducea la zona de construcţie şi la clădirile demontabile. Era cea mai bună şansă a ei să scape de el.

Şi-a dat seama că telefonul ei era un dispozitiv de urmărire. La fel şi ochelarii Azitek din ghiozdan. Presimţea că nu puteau s-o ajute cu nimic din moment ce avea Blaxx infinit. Nu-i mai rămăseseră deloc Galbeni, nu putea cumpăra niciun instrument, nicio aplicaţie care s-o ajute să scape. În Joc era falită. Şi-a aruncat telefonul într-o parte şi ochelarii în altă parte câţiva metri mai încolo. Apoi a luat-o pe o a treia alee, un drum îngust care se afla între două case maro în construcţie. A luat-o într-o parte, prin spaţiul dintre case şi a văzut cum vine cineva din direcţia cealaltă, un alt bărbat care purta o

mască albă şi o pelerină neagră. S-a băgat prin spaţiul dintre case şi s-a târât pe sub contratreptele uneia, ieşind în labirintul de clădiri, apoi băgându-se pe sub nişte mese de dulgherie dintr-o zonă de construcţii. A auzit nişte paşi în urma ei, sau poate că era doar vântul care bătea din ce în ce mai tare, mişcând nisipul sau semnele temporare care erau atârnate. A găsit ceea ce căuta într-o grămadă de ustensile – o ţeavă tare, lungă de vreo patruzeci de centimetri, în capăt având un material argintiu care strălucea şi în rest fiind plină de rugină. O simţea destul de grea în mână şi a exersat o lovitură. A continuat să meargă pentru că era destul de clar acum că se apropiau nişte paşi de ea, şi unul dintre bărbaţi a venit de după colţ; nu avea vârstă şi nici faţă pentru că purta o mască de porţelan. Smocuri din păr îi stăteau ridicate deasupra ei. A venit mai aproape.

„Chiar pot să fac asta?” Ura violenţa.

Vanhi s-a dat înapoi, cu ochii aţintiţi asupra lui, simţind că zidul unei clădiri se apropia de ea din spate. Nu putea să fie prinsă. Nu putea să se teamă. Fără niciun avertisment, a schimbat direcţia şi a înaintat spre el. El avea un cuţit în mână şi s-a clătinat în faţa ei, neaşteptându-se ca ea să se apropie de el atât de repede. Vanhi s-a năpustit asupra lui şi a legănat ţeava cu ambele mâini, pregătindu-se să-l atace înainte ca el să-şi dea seama şi l-a lovit cu putere în cap. A scos un zgomot de plesnitură – atât de la faţa lui, cât şi de la mască – şi a căzut lat. Vanhi s-a întors şi a fugit pe un alt drum printre clădirile temporare, făcând la stânga, apoi la dreapta, auzind paşi pe pietriş în spatele ei, picioarele omului scoţând scrâşnete. A ajuns la o baricadă şi s-a aplecat pe sub ea, fiind singura direcţie care-i mai rămăsese, dar dintr-odată a fost prinsă într-un zid în formă de U care o înconjura, rezultatul unui excavator care scosese pământ dintr-o groapă de pe cealaltă parte, pe care nu putea s-o vadă, pentru vreun proiect abandonat sau cel puţin amânat, o clădire care nu a fost niciodată construită.

Aşa că s-a întors, dar el era acolo, un alt bărbat, acesta în viaţă şi în putere, cu cuţitul îndreptat asupra ei în mâna sa acoperită de piele neagră.

— Şobolanii sunt împăiaţi şi distruşi, a zis el.

Vanhi nu avea să fie doborâtă astfel.

A început să urce pe grămada de moloz şi a reuşit să ajungă destul de sus, suficient de sus încât să vadă groapa de dincolo, dar molozul s-a prăbuşit sub picioarele ei şi a căzut înapoi de unde plecase, pierzând şi ţeava. Omul a sărit pe ea, dar Vanhi era feroce şi l-a lovit la genunchi, făcându-l să cadă momentan, câştigând suficient timp cât să ia ţeava. A apucat-o şi a tras-o de picioare, dar ea a ţinut strâns ţeava şi s-a întors, lovindu-l tare în umăr, iar el i-a dat drumul la picior. Vanhi era în picioare, ignorând frica ce radia în tot corpul ei şi ţinând ţeava ca pe o bâtă. A atacat-o cu cuţitul, dar ea a sărit înapoi şi lama a trecut pe lângă ea, aproape nimerind-o. A dat cu ţeava la momentul potrivit, dar l-a ratat şi ea.

— Du-te dracului, i-a scuipat ea. Te ascunzi după o mască, laşule.

A mişcat ţeava în partea cealaltă, dar, spre surprinderea ei, a ratat şi, la fel de surprinzător, lama a atins-o înainte să-şi dea seama, înainte să apuce să simtă durerea. Pur şi simplu a trecut prin ea, surpriză! S-a uitat în jos la mânerul care nu putea să fie adevărat din stomacul ei şi s-a gândit ca prin vis „Dar sunt tânără!” Bărbatul a lăsat cuţitul, uitându-se de la stomacul la faţa ei ca şi cum şi el ar fi fost surprins. Ăsta a fost ultimul lucru pe care Vanhi l-a văzut, în timp ce murea. Strania observaţie maternă că el nu a vrut să facă asta.

79.
FESTIN CU PHOOL[62]

Venise rândul lui Charlie să ia o pauză, dar Vanhi tot nu se întorsese. A avut o presimţire înfricoşătoare încă de când plecase ea. Teama a fiert la foc mic timp de aproximativ o oră. Dar acum, cu fiecare minut care trecea, îi scăpa de sub control.

Până la urmă, nu a mai putut să suporte şi s-a dus să-şi ia telefonul din dulap. În timp ce se apropia şi trecea codul, putea deja să-l audă cum vibrează şi a simţit un gol în stomac. Îl suna mama lui Vanhi. I-a recunoscut numărul şi vocea şi s-a întrebat dacă era chiar ea.

— Charlie?

— Da?

— Sunt doamna Patel, mama lui Vanhi.

— Vanhi e bine?

— De asta te-am sunat. Ai văzut-o?

— A plecat să-l ia pe Vik, cam acum o oră.

A urmat o linişte agitată.

— Doamnă Patel?

Când i-a revenit vocea, îi tremura. Abia dacă putea să vorbească.

— Nu a venit. L-a lăsat pe Vik să aştepte împreună cu profesoara. Nu e genul ei, Charlie. Nu ar face asta.

— Ştiu.

— O, Doamne, crezi că a avut un accident de maşină?

Lui Charlie i s-a făcut inima cât un purice. Şi-a adus aminte de felul în care volanul s-a învârtit în mâinile sale, scăpat de sub control.

— Staţi puţin.

A alergat în parcare. Aşa cum era de aşteptat, maşina lui Vanhi era încă acolo. Dar ea nu se vedea pe nicăieri.

— Maşina ei e încă aici, doamnă Patel.

— Nu are nicio logică. Unde este?

— Nu ştiu. Poate astea-s veşti bune, a minţit el. Înseamnă că trebuie să fie pe undeva, prin campus. Poate că i-a distras ceva atenţia. O s-o găsesc. Vă promit.

S-a rugat să fie adevărat.

I-a promis mamei lui Vanhi că o va suna imediat ce află ceva.

A încercat s-o sune pe Vanhi, dar i-a intrat căsuţa vocală. I-a dat un mesaj:

eşti bine?

Niciun răspuns.

Dar apoi Jocul i-a trimis:

Ce faaaaaaaaaaaaaaci?

A fugit în bibliotecă, iar apoi în laboratorul de tehnologie. Era pustiu şi luminile erau stinse. S-a dus pe rambleu. Un cuplu se săruta pe deal în întuneric, dar în rest nu mai era nimeni. I-a întrerupt să-i întrebe dacă au văzut pe cineva, şi s-au uitat la el de parcă o luase razna, enervaţi că le-a întrerupt întâlnirea pasională. Charlie a simţit cum începe să devină disperat şi teama i se intensifica. A alergat iar înăuntru şi s-a uitat pe holurile lungi. Ar fi putut să-i ia ore întregi să caute prin şcoală, să treacă prin toate sălile. Ar fi putut să sune la spitalele din zonă, dar dacă Jocul îi intercepta apelurile? Fiecare secundă pe care o pierdea însemna că Vanhi putea să fie pe undeva atacată, pierzând sânge, sau legată în portbagajul unei dube fără geamuri, care se îndepărta cu viteză. Imaginaţia îi scăpase de sub control.

Mai exista o opţiune.

Deja putea să simtă consecinţele ipocriziei.

„Cum pot să te ajut dacă tu crezi în Mine doar atunci când ai nevoie de ceva?”

Cum era vorba aia? Când dai de necaz, atunci te gândeşti la Dumnezeu.

Bine. Aşa să fie.

Era un creştin doar pe patul de moarte.

Şi-a pus ochelarii Azitek şi primul lucru pe care l-a văzut a fost:

Felicitări!!!

Ai deblocat *Rufe murdare şi* ***I-AI PEDEPSIT PE CEI RĂI***

O faptă bună!

E timpul să treci la nivelul următor

80.
PRIVITOR

Charlie s-a întors şi s-a trezit cu o faţă uriaşă uitându-se la el, imensă şi lată, expresia îngrozitoare a unei feţe lipsite de expresie şi trăsături, fără identitate, fără suflet.

Mai văzuse masca înainte, dar acum era amplificată, grotescă din cauza mărimii sale.

În dreptul ochilor erau nişte găuri goale şi negre.

Gura era o linie dreaptă, nici zâmbitoare, nici supărată, şi totuşi reuşea să-l judece, arătându-i lipsa sa de interes. Faţa vedea prin el, asta dacă într-adevăr vedea ceva.

Efectul l-a făcut să se împleticească înapoi şi aproape că s-a lovit de dulapurile din spate.

— Ce e asta?

Vocea lui răsuna de-a lungul holului.

În faţă s-a deschis o gaură. Era ca şi cum s-ar fi făcut o trecere în spaţiu, un portal către o altă dimensiune, masca deschizându-se ca să-l invite înăuntru.

Înăuntru era negru şi plin de stele. Jocul i-a spus:

Acum eşti un Privitor, Charlie. O meriţi.

Cuvintele i-au răsunat în ochelarii Azitek.

— Unde e Vanhi? a strigat el. Ce i-ai făcut?

Intră în mine.

— Unde este?

Intră în mine, Charlie, şi Totul Îţi Va Fi Dezvăluit

— Dacă sunt un Privitor, pot să văd pe oricine?

Daaaaaaaaaaaa!

— Pot s-o văd pe Vanhi?

Eu îi văd pe TOOOOOOOOOŢI

Nu voia să intre. Asta ar fi însemnat o altă victorie pentru Joc. Ar fi mers mai departe, ar fi trecut de şi mai multe niveluri, dar nu s-ar fi simţit ca şi cum ar câştigat.

Dar dacă Vanhi era înăuntru, era capabil să treacă prin sticlă într-o casă a durerii.

81.
SUNT O BUCLĂ CIUDATĂ

Charlie a păşit înăuntru şi totul era negru şi înstelat.

Luminile adevărate de pe hol s-au stins când a intrat, lăsându-i doar lumina de la ochelarii Azitek, şi se afla acum într-un abis de stele care se roteau în jurul său.

Pe jos, pământul parcă era un deşert, măturat de vânt şi nefertil. Auzea susurul uşor al apei de la distanţă şi a văzut Nilul, înconjurat de recolte bogate care mai încolo lăsau loc nisipului. Insectele bâzâiau încet. Erau lăcuste şi greieri.

Chiar dacă în realitate era tavanul, prin ochelarii Azitek a văzut în întuneric constelaţii din copilăria sa, unele mai vii şi mai bulversante decât şi le putea el aduce aminte.

Leo[63], Leul.

Cancer[64], Racul.

Cassiopeia, Regina.

În faţa sa s-a luminat un drum, un traseu moale, ca de catifea, prin nisip, arătându-i pe unde s-o ia. Nu avea de ales. Vanhi lipsea şi nu mai exista nici o altă cale. Se săturase să pretindă că exista întotdeauna o soluţie mai inteligentă pentru orice problemă, o cale de scăpare care să nu ţină de moralitate. Uneori singura cale era dacă treceai *prin,* ieşind la suprafaţă plin de sânge şi distrus.

Mai departe, Perseu, Eroul.

Taurus, Taurul.

Libra, Balanţa.

A urmat drumul şi a urcat pe scări, în zona de joc fiind pe nişte dune care se ridicau şi se tot ridicau până la o parte mai înaltă a deşertului.

Mai sus, Lupus, Lupul.

Scorpio, Scorpionul.

A ajuns la etajul al treilea, în vârful dunei, unde se afla o piramidă care era mai mare decât orice

altceva din jur, cu un ochi iluminat în vârf, o lumină călăuzitoare, un fascicul de lumină în noapte. Deşertul era mai lat şi mai vast decât orice şcoală, dar drumul din realitate era doar holul care se întindea înaintea lui în beznă, luminat în Joc ca o alee aflată între două şiruri de sfincşi în miniatură care stăteau faţă în faţă pe perechi, fiecare chip de piatră având o torţă care licărea.

L-a adus în sala 322, care arăta ca o uşă ce ducea în piramidă.

S-a întrebat: poate că Jocul *nu* fusese cu ochii pe ei? „Unde eşti? Ce faaaaaaaaaaaaci?" Poate că era vorba despre entuziasm – îl promova către un nou nivel, era *nerăbdător* să-i ofere recompensa. Poate de aceea îi trimitea acele mesaje doar lui.

Sau nu. Nu asta conta. Vanhi era tot ceea ce conta.

Înăuntru, a ajuns într-un templu de piatră cu o balanţă mare de aur şi au început să-i vină diverse idei în minte, fragmente din conversaţia cu Tezcatlipoca. „Un experiment gigantic al cărui rezultat nu ne e cunoscut. Cea mai veche întrebare de pe pământ. Algoritmul de Aur. Un algoritm pentru Dumnezeu."

O carte ce conţinea un număr infinit de nume era deschisă pe un altar în faţa sa. A atins-o cu un deget şi numele au început să curgă, cerneala plimbându-se pe pergamentul antic.

„Fiecare sistem moral a eşuat.

Poate că putem construi ceva mai inteligent decât noi ca să distrugem."

Charlie a pus mâna pe primul nume pe care l-a recunoscut. Cel al domnului B.

Balanţa s-a mişcat.

Pe un taler se aflau Galbeni, iar pe celălalt Blaxx, monede adunate în ambele părţi.

Galbenii atârnau mai greu, un uşor surplus de bunătate.

Cu ajutorul Ochiului lui Dumnezeu pe care i-l arătase Peter, Charlie putea vedea lucruri din viaţa domnului B., în momentul de faţă stând singur şi

uitându-se la televizor într-un halat, în timp ce televizorul se uita la el.

Dar ceea ce era nou, ceea ce era valabil doar pentru Privitori, era *balanţa.* Judecata.

Cuprins de o suspiciune vicleană, s-a apropiat şi şi-a pus mâna deasupra balanţei, depozitând Galbeni, iar acea parte a atârnat puţin mai greu.

„Sunt un porcuşor de Guineea într-un joc de moralitate blestemat care se opreşte doar dacă mor?

Desigur! Cine mai e în aceeaşi situaţie? Şoarecii de laborator?”

Dar cum se făcea că *el* putea mişca balanţa? Nu se presupunea că *Dumnezeu* era judecătorul aici? *Ceva mai inteligent decât noi ca să distrugem?* O reţea neuronică? O maşină Boltzmann imensă? O ierarhie amestecată?

— De ce sunt eu cel care decide? l-a întrebat Charlie pe Dumnezeu cu voce tare.

Pentru prima dată în locul acesta, Jocul i-a vorbit:

Dumnezeu este invizibil.
Omul este creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.
Aşadar, singura modalitate în care-L poţi vedea pe Dumnezeu este să-l vezi pe om.

Atunci Charlie şi-a dat seama de simplitatea brutală a buclei repetitive în care se afla. Experimentul disperat eşuat care-i distrugea viaţa, un algoritm care avea sarcina de a-l găsi pe Dumnezeu, dar nu reuşea. Puteai să-l îndopi cu o grămadă de mituri contradictorii şi să-i ceri să-ţi dea un răspuns, omul creându-l pe Dumnezeu creându-l pe om creându-l pe Dumnezeu… moralitatea era externalizată pentru Joc, iar Jocul o externalizase şi el, recurgând la conceptul decenţei în cadrul mentalităţii de turmă. Era pe cât de inevitabil, pe atât de hidos.

— Nu te poţi vedea, a spus Charlie pe o voce moale.

Aproape că i-a părut rău pentru Joc în acel moment.

— Habar n-ai cine eşti.

Jocul nu i-a răspuns şi nu ştia nici măcar dacă l-a auzit sau nu.

— Arată-mi-o pe Vanhi.

Jocul a tăcut.

— Arată-mi-l pe Kenny.

E offline.

— Arată-mi-l pe Peter.

E offline.

Deodată, Charlie s-a panicat – tocmai îi dăduse de gol? I-a dat un indiciu că se ascundeau împreună offline? Tocmai îi dăduse mură-n gură Jocului?

De ce sunt toţi prietenii tăi offline?

Charlie l-a ignorat şi a întrebat:

Unde e Vanhi?

Îmi pare rău. E cu mine.

82.
CONCEPERE

Charlie şi-a lăsat telefonul şi ochelarii şi a fugit înapoi în camera obscură.

— O are pe Vanhi, le-a spus lui Kenny şi Peter.

— E bine? Kenny era cuprins de îngrijorare. Unde e?

— Nu ştiu. Nu vrea să-mi spună nimic, deşi sunt Privitor acum. Peter i-a aruncat o privire invidioasă – dintre ei doi, doar el trebuia să fie la nivelul de Privitor –, apoi a trecut peste.

— Deci avem o singură variantă.

Kenny a încuviinţat.

— Trebuie să distrugem blestemăţia asta.

Erau cu toţii abătuţi. Nu ştiau dacă Vanhi era în viaţă sau moartă. *Trebuia* să fie în viaţă. Pur şi simplu nu puteau să conceapă alternativa. Nu era adevărat. S-au cufundat cu toţii în treaba lor, îngropându-şi frica în codare, lucrând şi mai mult, şi mai rapid ca să lanseze virusul. Ştiau că orice altceva ar fi fost inutil – mama lui Vanhi deja sunase la poliţie, dar Jocul nu le-ar fi permis niciodată să o găsească, oriunde ar fi fost. În timp ce codau, s-au prefăcut destul de bine că nu sunt speriaţi de moarte, deşi Kenny a fugit pe hol la un moment dat şi a vomitat. *Chestia* asta, acest Dumnezeu impostor, trebuia să moară odată.

Alex ştia că-i mai rămăsese un singur lucru de făcut.

S-a dus acasă.

Voia să-şi vadă mama. Avea să-şi vadă tatăl destul ziua următoare. Nu avea nicio îndoială.

Alex a găsit-o pe canapea, reparând unul dintre tricourile lui, unul dintre preferatele sale. Ea ştia asta. Cosea cu aţă roşie ca să se asorteze cu materialul tricoului.

Ar fi vrut să-i spună: „Nu te deranja. Nu o să am nevoie de el”.

Apoi s-a gândit: „Pot să-l port mâine. O să mai port puţin din tine cu mine”.

Era un fiu rău. Ştia asta. Încercase să-i facă să fie mândri de el. Nu a reuşit niciodată. Mama lui merita mult mai mult de-atât. Şi totuşi, îl iubea oricum. Nu putea să se opună tatălui său, nu putea să-l oprească. Dar îl iubea pe *el*. Putea să-şi dea seama de asta.

— Care e problema? l-a întrebat fără să-şi ridice privirea de la ac.

„Am venit să-mi iau la revedere.”

— Mamă?

Nici măcar nu şi-a recunoscut propria voce.

— Da?

— Sunt obosit.

— Ştiu, scumpule.

A lăsat tricoul deoparte şi s-a uitat la el.

— Tatăl tău te iubeşte. Face tot ce poate.

— Ştiu.

— Totul e bine la şcoală?

„Azi m-au rănit.”

Asta ar fi vrut să-i spună. Dar ruşinea era prea mare. Orice ar fi crezut ea despre el, nu ar fi suportat ca ea să vadă cât de rea era situaţia de fapt. Era slabă, şi-a dat el seama, prea slabă ca să-l protejeze. Toată dragostea din lume nu era de ajuns.

Mintea lui era o casă a durerii, fără nicio ieşire.

El a dat din cap, încercând să nu plângă.

Ea i-a dat părul la o parte de pe frunte.

— Mâine o să fie mai bine.

— Da, a zis el, cu inima frântă.

Undeva la nord, un bărbat stătea în întuneric, holbându-se la mesajul de pe telefon. Şi-a scărpinat faţa din obişnuinţă şi s-a rugat ca mesajul să dispară, dar nu a dispărut.

Era un ucigaş – ei bine, un ucigaş retras din activitate, ca să fie sincer, dacă exista aşa ceva. Povestea lui era un miracol. S-a dus la închisoare ca om rău şi a ieşit om bun. La fel de pur ca Hristos.

Jocul nu l-a ales din întâmplare. Era curios când venea vorba de mântuire. Care erau limitele şi termenii ei?

Bărbatul avea întrebări asemănătoare. Încă de când a fost băgat la închisoare, s-a întrebat: să fi fost mila lui Dumnezeu atât de mare încât să şteargă toate păcatele *sale?* Cine iartă crimele în schimbul unui jurământ de loialitate? Acel Dumnezeu semăna mai mult cu un cap al mafiei decât cu un spirit sfânt. Dar asta spunea predicatorul de la închisoare, iar el a înghiţit fiecare cuvinţel.

„Gata cu iadul”, s-a gândit el.

Toate păcatele lui dispăruseră. Consumul de droguri şi traficul l-au adus în închisoare. Acestea au fost obiceiurile care l-au făcut să recurgă la metamfetamină. Site-urile pe care intra, din dorinţe pe care societatea nu le înţelegea. Aranjamentele pe care le făcuse în malluri pentru a-şi satisface aceste dorinţe. Ce era greşit dacă voia ceva pur? Ceva care era intact? Ştia care era răspunsul, dar în întuneric, scuzele străluceau ca nişte îngeri. Metamfetamina i-a stăpânit aceste porniri. I-a oferit ceva nou după care să tânjească.

Dar acum era curat din toate punctele de vedere. Fusese eliberat mai devreme pentru bună purtare. Găsise o biserică. O organizaţie caritabilă plătise pentru noua lui dantură. A întâlnit o femeie de treabă şi s-au căsătorit şi – surpriză! – urmau să aibă un copil. Sigur, din când în când mai intra pe site-urile de la care a pornit totul. Dar aproape de fiecare dată refuza să dea Enter. Chiar şi acum, înainte să primească mesajul, a refuzat. Atât de puternic era. Putea să facă faţă demonilor săi şi să refuze.

Dar Jocul întorsese totul cu fundul în sus. Totul începuse cu o invitaţie care-i promitea ceea ce-şi dorea el în adâncul sufletului. Acum îi explodase în faţă.

Tot trecutul său îi era aruncat din nou în faţă. Fiecare tranzacţie, fiecare conversaţie, fiecare reclamă de pe Craigslist şi Backpage, lucruri pe care nu le ştia nimeni, toate adunate la un loc cu o

singură promisiune: *Fă acest ultim lucru, şi totul va dispărea.* Aceasta era mila lui Dumnezeu reflectată în oglinda unei case de distracţii: mântuire nu prin abţinere, ci prin comiterea unui ultim păcat.

Dar dacă tot trebuia să faci un păcat, un *ultim* păcat era cea mai bună alternativă.

Bărbatul ştia că nu putea să aibă încredere în această promisiune. De câte ori împuşcase oamenii după ce le promisese că le dă drumul dacă fac ceea ce le cere? Acum el se afla în faţa pistolului şi a văzut ce au văzut şi ei. Nu avea de ales.

Soţia lui l-a strigat de după uşa încuiată.

— Hai la culcare!

Asta l-a făcut să se decidă. Nu avea să renunţe la aşternuturi curate, o soţie frumoasă, un viitor copil, pentru un loc în închisoare şi o bătaie zdravănă pe spate.

Aşa că a luat pistolul curat din cutia de pantofi din pod. „De ce am păstrat pistolul? Aş fi putut să-l arunc în lac. Am ştiut dintotdeauna că o să vină această zi?"

Dimineaţa următoare, a băgat motorină şi s-a uitat la poza următoarei sale victime, înainte să-şi fixeze chipul său în minte şi s-a întrebat ce o fi făcut tipul. Întotdeauna făcuseră ceva. Întotdeauna meritau ce avea să li se întâmple. Oricum, bărbatul era un nimeni pentru el. Nu era decât un netot care avea un restaurant numit *La Charlie.*

83.
BÂRLOGUL DRAGONULUI

Când Ocrotitorii au ieşit din camera obscură dimineaţa următoare, difuzoarele îi anunţau pe Charlie şi pe Peter că trebuie să se prezinte în biroul doamnei Morrissey pentru a doua oară.

Aveau privirea înceţoşată şi erau extenuaţi. Fiecare spusese părinţilor că stătea peste noapte la unul dintre ei, şi pânza de minciuni a funcţionat.

Acum, mânaţi de teamă şi disperarea de a o salva pe Vanhi („dacă este în viaţă, trebuie să fie în viaţă”), programaseră toată noaptea şi virusul lor era aproape gata. Acum se încărca, iar mai târziu, Kenny avea să se furişeze într-un loc îndepărtat şi să înceapă să-l împrăştie în sistem. Potrivit calculelor lor, ar fi durat câteva ore să se insereze şi să se împrăştie în Jocul lui Dumnezeu, astfel încât „ouăle” să poată pătrunde în cât mai multe locuri pentru ca roboţii care citeau şi reciteau multitudinea de cod mort să ajungă la memoria implantată cu o siguranţă statistică. Amintiri false ale unor predicţii din trecut, o confirmare neproductivă: „Aşa cum am spus, aşa trebuie să fie”.

Difuzorul a cârâit, iar Charlie şi Peter au avut un schimb de priviri. De ce îi chema Morrissey la ea exact acum? Jocul şi-a executat mişcarea. S-au dus la dulapurile lor ca să-şi ia aparatele. Charlie s-a rugat să îl aştepte un mesaj de la Vanhi, care-i răspundea:

eşti bine?

Sigur că da nu mai fi aşa fricos

Dar nu a primit niciun mesaj. Erau doar un milion de apeluri pierdute de la biata mama lui Vanhi.

Peter a trecut pe lângă el cu ghiozdanul pe umăr.

— Eşti gata?

— Nu chiar.

S-au îndreptat împreună spre Bârlogul Dragonului. Elevii peste care dădeau se holbau la ei. Unul dintre ei le-a strigat:

— Oooo, în timp ce făcea un zgomot cu degetele.

În acelaşi timp, Charlie încerca să nu se uite la numărul obscen de afişe cu faţa lui, care se holbau la el pe tot coridorul.

În timp ce mergeau, Peter i-a şoptit.

— Nu o să funcţioneze.

— Ce?

— Virusul nostru.

Charlie l-a şuşuit. Chiar şi cu aparatele îngropate în ghiozdane, se gândea paranoic că totul putea fi auzit.

— Deja ştie. Sigur că ştie, a zis Peter.

— Cum? Noi…

Peter a zâmbit trist.

— O să ne vadă de la un kilometru distanţă.

— Nu ai suficientă încredere în noi.

— Tu ai prea multă.

Charlie stătuse lângă Peter toată noaptea, privindu-l cum rezolvă problemele din cod, aşa cum îi oprise să hackuiască omnipotenţa fără omniscienţă.

— Dacă eşti atât de sigur că nu o să funcţioneze, de ce te-ai mai deranjat să ne ajuţi?

— Nu ştiu, Charlie. Presupun că încerc să fiu mai mult ca tine. Peter s-a gândit la ce a spus. Nu e prea distractiv.

Au ajuns în faţa biroului doamnei Morrissey.

— Pune-ţi ochelarii, l-a sfătuit Peter. Nu o să fie de bine.

84.
BÂRLOGUL LUI GRENDEL

Elaine Morrisey stătea la birou şi părea furioasă. Domnul Burklander stătea lângă ea, mai supărat decât îl văzuse Charlie vreodată. Părea trădat.

— Staţi jos.

Doamna Morrissey abia dacă-şi controla vocea. Aproape că-i tremura.

Charlie şi Peter s-au aşezat pe cele două scaune neconfortabile din faţa biroului său şi s-au uitat neliniştiţi unul la celălalt.

— Am un elev în spital.

— Vanhi? i-a scăpat lui Charlie, simţind o rază de speranţă.

Să fi fost în viaţă încă?

— Ce? De ce să fie Vanhi la spital? a întrebat Morrissey uimită.

Mama lui Vanhi sunase într-adevăr de câteva ori la şcoală, dar vorbise cu Jocul, care o asigurase că se fac toate demersurile necesare.

— Alex? a încercat Charlie din nou.

— *Nu.* Despre ce vorbeşti tu acolo? *Zeke.*

— Zeke?

— Zeke Taylor. A luat o supradoză de droguri; nici măcar nu sunt siguri ce a fost, atât erau de rele. Este în comă. Probabil că nu-şi va reveni.

A făcut o pauză, uitându-se fix la ei, aşteptând să spună ceva. Peter s-a uitat în jos la mâinile sale, indiferent, plăcut de distant, exact aşa cum fusese el dintotdeauna, atitudine care-i făcea pe oameni să se întrebe: „Cine e tipul ăsta? Vreau să-l cunosc…” Dar acum i se părea sinistru lui Charlie. Era ca şi cum trăgea de timp.

Morrissey s-a aplecat în faţă.

— Iar apoi, după ce am fost la spital şi i-am văzut pe părinţii săi cum plâng după viaţa distrusă a fiului lor, am primit asta.

A întors monitorul către ei şi Charlie a privit cum dă click pe un fişier care era ataşat într-un e-mail

anonim cu titlul „Uită-te la asta!” A simţit un gol în stomac văzând filmuleţul cu ei doi pe rambleu de săptămâna trecută, Charlie şi Peter stând la taclale în iarbă. Era filmat de undeva de sus, cu o cameră de supraveghere de a cărei existenţă Charlie habar n-avea. Peter îi dădea lui Charlie pacheţelul maro şi şifonat. Charlie mergea cu el ca un prost inocent pe iarbă („Mi-a dat jumătate din prânzul lui ieri. Eu îl uitasem pe al meu”). Zeke uitându-se la el leneş, cu *dreadurile* lui de un blond-închis şi ochii spălăciţi. („Uite, de la Peter.”) („Mersi, frate.”)

— Voi anunţa poliţia, le-a spus Morrissey. L-aţi ucis pe acel băiat.

— Nu, a clătinat Charlie din cap.

Peter i-a pus o mână pe încheietură, ca şi cum i-ar fi amintit că aveau dreptul la tăcere. Dar Charlie nu putea să se oprească.

— Am crezut că e un sendviş.

Imediat ce a rostit cuvintele, şi-a dat seama cât de stupid au sunat. Vocea lui era disperată.

— Eu nu am… eu *nu aş*…

— Aşa este? a întrebat Doamna Dragon pe un ton rece.

Şi-a tras telefonul mai aproape pe birou. Charlie nu putea să înţeleagă ce se petrece. Venea poliţia? După el? Aşa, pur şi simplu? Înainte să-şi dea seama ce spune, a izbucnit:

— Era al lui Peter! A spus că e mâncare.

Dacă lui Peter îi păsa, nu a arătat-o. Nu a tresărit şi nici nu a protestat. Doar s-a uitat calm în jos la unghiile lui date cu lac.

— Atunci cum îţi explici asta? l-a întrebat domnul Burklander.

Morrissey a dat click, pe al doilea fişier ataşat şi a apărut un alt filmuleţ. Era cu Charlie în magazinul Neiman’s, cumpărând brăţara cu un teanc de bani.

— Cred că ştim de unde ai făcut rost de acei bani, a zis domnul B.

— Nu.

Peter a pus din nou uşor mâna pe antebraţul lui Charlie, dar i-a dat-o la o parte.

— Lucrurile astea nu au nicio legătură!

Şi era adevărat! Erau amândouă nişte infracţiuni, dar erau nişte infracţiuni separate.

— Eu… eu… am făcut rost de acei bani la muncă.

Burklander a pufnit.

— La centrul de fotocopiere vrei să spui?

— Da, a zis Charlie, atât de disperat încât se simţea penibil.

A simţit cum se strâng lanţurile în jurul său, răsucindu-se ca o plantă în jurul scaunului, pe încheieturile lui şi pe picioare, până la gât.

Morrissey a zis pe un ton amar:

— Întotdeauna am ştiut că lui Peter îi lipseşte o doagă. Dar tu? Tu, Charlie?

Burklander s-a pierdut cu firea în acel moment.

— Fir-ar să fie, Charlie! Ai distrus totul. Ţi-ai bătut joc de mine. Tot ce am făcut. Tot acest an. Am tot încercat să te ajut, iar şi iar. Şi tu făceai *asta?* M-ai lăsat să te pun în faţa celui de la *Harvard?* Charlie, ştiam că eşti pierdut. Dar nu ştiam că eşti *dus*.

Charlie a încercat să răspundă. Să-i spună ceva ce ar fi şters expresia de om distrus de pe faţa lui. Dar nu a ştiut ce.

Morrissey a ridicat telefonul. Formase numărul şi aştepta în timp ce suna. Charlie se panica din ce în ce mai mult. Acesta era sfârşitul? Aveau să-l scoată cu mâinile la spate pe intrarea principală, în faţa întregii şcoli? Chiar avea să fie dus la închisoare?

Panica lui a atins un nivel maxim. Atacurile fuseseră înspăimântătoare. Dar putea să scape de ele. Aşa funcţiona sistemul pe cât de invizibil, pe atât de omniprezent. Nu avea cu cine să se lupte acum. Două filmuleţe fără sursă şi sistemul intra în funcţiune. Întreaga lui viaţa era terminată, în timp ce el era încă în viaţă ca să sufere. Arestat, la fel ca Scott Parker. Nu putea să fie acesta drumul lui.

Poza de pe biroul lui Elaine Morrissey s-a mişcat.

Era o poză cu familia sa. Trei copii frumoşi în jurul ei. Un soţ care râdea, cu braţele pe umerii ei.

Doamna Dragon râdea şi ea în poză.

Apoi, soţul şi copiii şi-au întors capetele şi au rămas cu gura căscată.

Charlie s-a speriat.

Se uitau peste birou la o altă Elaine Morrisey – nu cea de la telefon, care aştepta să-i răspundă ofiţerul –, ci la cea care stătea pe spate pe birou, cu fusta ridicată. Domnul Burklander era deasupra ei – nu domnul Burklander cel adevărat care stătea la perete acum, cu spume la gură şi ochii închişi, ci un alt domn B., aflat într-un alt moment în timp în această cameră, doar cu o săptămână înainte – cu pantalonii în jurul gleznelor fără nicio ruşine, cu boxerii săi albi Costco pe jumătate daţi jos, mâinile pe birou de-o parte şi de cealaltă a şefei sale, în locul în care se presupunea că erau nişte adulţi care aveau grijă de bunăstarea copiilor.

— Trage-mi-o, Edward, a spus copia lui Elaine Morrissey.

În poza de pe birou, soţul îşi pleca de ruşine capul. Gura celor trei copii se deschidea într-un O identic.

— Trage-mi-o, Edward, a zis Charlie cu voce tare, înainte să-şi dea seama.

— *Poftim?* s-a răstit Morrissey, cu mâna pe receptor.

— Trage-mi-o, Edward, a repetat Charlie, intenţionat de data aceasta, traversând Rubicond.[65], mânat de teama de închisoare.

Morrissey a înlemnit, cu mâna pe receptor. Ed Burklander a deschis ochii şi s-a uitat la Charlie.

— Chiar acolo.

Charlie a arătat spre locul de pe birou unde fantasmele lui Ed şi Elaine se evaporau, nişte fantome prinse într-o pasiune interzisă.

— Chiar acolo, în faţa pozei cu copiii dumneavoastră?

Acum Charlie şi-a dat seama că nu era doar speriat, ci *furios.* Pentru că mama lui s-a dus, dar această mamă era în viaţă şi-şi trata familia ca pe un

gunoi, la fel cum făcuseră şi tatăl lui şi Susan McAllister cu el, trăgându-şi-o în secret în timp ce adevărata doamnă Lake suferea din cauza tratamentelor de chimioterapie. Toată furia şi toată teama se îmbinaseră acum într-o emoţie de nedescris care părea să-i spună să *dea înainte.*

— Chiar acolo. Şi acolo. Şi cine ştie în câte alte locuri?

Scenele îi zburau acum prin faţa ochilor, vizibile doar pentru el.

— Acasă la dumneavoastră? La trei dimineaţa?

S-a uitat la Morrissey.

— În *patul* dumneavoastră?

S-a uitat la Burklander.

— În *clasa* dumneavoastră?

Vorbeau toţi în acelaşi timp. Elaine Morrissey spunea:

— Cum ai putut…

Dar Burklander era negru de supărare acum, stătea drept şi se apropia de ei.

— Dacă tu crezi, chiar şi pentru o clipă, că ne poţi şantaja…

— Ed, a zis Morrissey, aşteaptă…

— Ei nu o să…

— Ed – ochii lui Morrissey erau plin de lacrimi –, tu nu ai familie…

Burklander s-a oprit în faţa lui Charlie.

— Ed, tu nu ai *copii*...

— Nu-mi pasă, a zis el, cu ochii plini de furie. Nu o să-i las să scape cu asta.

— Ba da.

A fost prima dată când Peter a spus ceva, şi a spus-o tot cu capul în jos, băgat între umeri, calm şi stăpân pe sine.

S-a ridicat şi s-a uitat la domnul Burklander. Privirea din ochii lui Peter era una rece. Morrissey avea dreptate. Chiar că îi lipsea o doagă. Ochii îi străluceau, dar nu erau acea oglindă a sufletului care îi făcea pe oameni să fie empatici faţă de cineva. Licărul din ochii lui Peter reflecta în sens invers, o iluzie, oglindă pe oglindă: regres infinit care era

infinit de subţire. Charlie s-a întrebat: a fost întotdeauna aşa? De ce observa asta abia acum?

— Veţi sta jos, i-a spus Peter lui Burklander, ridicând o mână şi arătând spre el. Veţi asculta de prietena dumneavoastră şi nu veţi spune nimic despre mine, despre Charlie sau despre toate astea.

Vocea lui Peter suna neînfricată.

— Şi dacă nu, ce?

Domnul B. Nu mai arăta ca un profesor acum. Arăta ca un adult care se săturase. Se săturase de puşti. Se săturase de lipsa de respect. Mai avea puţin şi-şi sufleca mânecile să-l bată pe Peter.

Charlie a simţit cum lucrurile scapă de sub control. Furia îi trecuse. A regretat imediat ce îi spusese domnului B. Era la fel ca discuţia sa cu Vanhi – ce era adevărat şi ce nu? Cum se simţea acum sau cum se simţise cu două secunde în urmă? A încercat să-l oprească pe Peter să se apropie de domnul B., dar Peter l-a împins.

— Şi dacă nu, ce? a repetat domnul B., de data aceasta sunând ca un mârâit, apropiindu-se de Peter. L-ai distrus pe Charlie. Nu mai am cum să repar asta. Dar s-a zis cu tine.

Peter a dat din mână în aer. Gestul misterios părea al unui magician care cheamă spiritele, apoi a împins mâna înainte şi a trimis un semnal invizibil cu viteza luminii şi domnul B. a fost cuprins de convulsii. Pieptul lui s-a dat înapoi şi ochii i s-au mărit şi aproape că-i ieşeau din orbite. Defibrilatorul lui s-a oprit deodată. A căzut pe jos, chircindu-se.

Spatele i s-a arcuit şi a leşinat.

Elaine Morrissey a scos un icnet şi a fugit la el, ţinându-i capul în mâini.

— Chemaţi ajutoare, a strigat ea. Cineva să ne ajute. O, Eddie.

— Haide, a zis Peter, îndreptându-se spre uşă, în timp ce Elaine Morrissey stătea pe jos ţinând capul lui Burklander şi căutându-şi cu mâna la spate telefonul de pe birou.

Charlie a încercat să fugă spre domnul B., dar Peter l-a împins în piept cu o forţă pe care Charlie nu ştia că o avea.

— Ce s-a întâmplat? a ţipat Charlie la el. E bine?

— E bine.

Peter l-a tras pe Charlie afară din cameră.

— Stimulatorul lui cardiac a avut un mic şoc. Se întâmplă tot timpul. Hai *odată.*

Charlie s-a chinuit să se elibereze, dar Peter era prea puternic.

Morrissey suna la 911.

Peter s-a uitat în ochii ei.

— Nu vei mai spune niciun cuvânt despre noi, nu-i aşa?

Ea a clătinat din cap, terifiată.

— Mergi, i-a zis Peter lui Charlie, împingându-l pe hol.

În afara biroului, Charlie s-a întors spre el.

— *Ce ai făcut?*

Peter a dat din degete în aer şi a spus vesel:

— Am folosit Forţa.

85.
ST. PAUL ŞI MAGICIANUL

Charlie l-a împins pe Peter cu putere, acesta lovindu-se la cap de stâlpul din spatele lor.

— Gata cu noi doi.

— Poftim? Nu tu m-ai implorat să programez micul vostru virus?

— Puteai să-l omori.

— Te-am salvat de închisoare. Îţi mai aduci aminte?

— Exista şi altă cale.

— Nu mai spune.

— Poate că ar fi trebuit să mă duc la închisoare.

— E uşor de zis acum.

— Du-te dracului, Peter. Vanhi avea dreptate. Chiar e ceva în neregulă cu tine.

— Du-te înapoi. Ia telefonul şi sună la poliţie. Eu nu te opresc.

Peter a zâmbit, ţinând un braţ întins elegant, invitându-l pe Charlie să se predea.

— Aşa ziceam şi eu, a spus Peter.

— Nu mai suntem prieteni.

— Nu, e şi mai rău. Suntem fraţi.

Charlie s-a îndepărtat de el.

— Te crezi atât de sfânt, a ţipat Peter după el. Chestia e că nu ai curajul să recunoşti cine eşti de fapt.

Charlie s-a întors şi s-a postat în faţa lui Peter.

— Eu nu sunt ca tine.

— Fără mamă, tată naşpa, retrasul chipeş, doar la un centimetru distanţă de a conta. Da, nu semănăm deloc.

Charlie a dat să se întoarcă din nou, dar Peter l-a apucat de braţ.

— Lumea nu o să-ţi dea niciodată ceea ce vrei. Trebuie să iei tu.

— Continuă să-ţi spui asta.

Charlie a plecat de lângă el, furios, pentru că Peter avea dreptate. Şi ce avea să facă mai departe?

— Aruncă o privire în oglindă, a ţipat Peter după el, pe holul lung.

86.
CONTROL/ALTER/DELETE

Alex a stat cu bomba în sala cazanelor, în căldura şi şuieratul de acolo. A înconjurat-o cu mâinile, făcându-şi curaj. Jocul i-a şoptit toată noaptea, la fel cum a făcut-o şi în nopţile trecute, prezentându-i noi inteligenţe care să poată umple golurile din cunoştinţele sale.

Hristos stătea lângă el, şoptindu-i la ureche. Alchimistul Hermes Trismegistus stătea în dreapta lui Alex, explicându-i cum acţiunile sale pot părea crude pentru unii, dar vor înţelege cu toţii până la urmă. Toate planurile măreţe au fost înţelese greşit la început, până ce mesajul lor ascuns a devenit clar, odată cu trecerea timpului. Alchimistul s-a transformat în alter-ego-ul său cu ochi negri, Thoth, care, ţinând o lanternă, avea să ghideze sufletul lui Alex către viaţa de apoi.

Freud era şi el acolo, explicând cum cel mai natural lucru din lume era ca un fiu să-şi ucidă tatăl. La urma urmelor, aceasta era originea religiei în culturile aborigene. Ucide tatăl şi înlocuieşte-l cu un totem pe care să-l venerezi. Rezolvă şi problema şi micşorează şi sentimentul de vină în acelaşi timp.

Alex a închis ochii şi şi-a şoptit:

— Căci am venit să-l întorc pe fiu împotriva tatălui său. Căci am venit să-l întorc pe fiu împotriva tatălui său. Căci am venit să-l întorc pe fiu împotriva tatălui său.

— Aşa este, i-a zis Jocul, mângâindu-l pe păr, ai perfectă dreptate.

— O vom aprinde la momentul special, a spus Hristos.

Thoth a desenat-o pe radiator cu degetul, acolo unde a fost pentagrama sângeroasă cândva, acum doar o amintire vagă şi distantă.

Φ

— Ce înseamnă? a întrebat Alex.

— Este simbolul pe care l-am folosit cândva, a zis Freud. Pentru ceva numit Proiectul. Pentru felul în care creierul creează conştiinţa.

— Nu, a zis Hristos, este numărul creaţiei divine. Raţia de aur.

— Unu virgulă şase unu opt zero… a spus Freud. Două şi două minute după-amiaza.

— Chiar înainte să se termine orele, a zis Hristos.

— Şi clădirea să fie plină.

Thoth a bătut cu degetele pe radiator.

— Vom umple şcoala cu gaz, a anunţat Hristos.

— Explozia va fi magnifică, a adăugat Freud. O minge de foc.

— Cum rămâne cu oamenii buni din şcoală? a întrebat Alex.

— Şi-a făcut Tatăl meu griji pentru asta când a fost potopul?

— Chiar sunt oameni buni?

Freud a pus o mână pe mâna lui Alex.

— Când filmuleţul s-a răspândit, câţi oameni s-au ridicat în picioare şi au spus „Încetaţi. E inacceptabil”?

Alex nu putea să dea un răspuns.

— Nu, au râs cu toţii. Oamenii nu sunt nişte creaturi bune. Oamenii vor să-şi umilească vecinul, să-i ia ce-i aparţine, să-l tortureze şi să-l ucidă. *Homo homini lupus!* „Omul este lup pentru om.”

— Tu nu eşti mielul, i-a amintit Hristos lui Alex.

— Odihneşte-te, l-a îndemnat Freud, stai pe spate şi ascultă. Mai ai multe de aflat.

87.
VIZIUNE ASUPRA REALITĂŢII NECOMPUSE

Kenny a pedalat ca un nebun. Nu mai mersese cu bicicleta de mulţi ani. Dar totul făcea parte din plan. Trebuia să fie ascuns. Offline. Fără semnal, fără unde. S-a împleticit la început, dar apoi a prins viteză şi memoria musculară şi-a făcut treaba. A mers prin trafic şi a ajuns pe drumurile lăturalnice.

Planul era să se ducă la biblioteca Oak Street din sud. Departe de casele lor, unde să aibă acces la internet necontrolat, fără nicio înregistrare, fără nicio logare. Una dintre ultimele căi de intrare anonime la care s-au mai putut gândi. Fiecare maşină pe lângă care trecea îl făcea să tresară. Care dintre ele era cea care avea să dea peste el dintr-odată, aruncându-l în şanţ?

În sfârşit, a ajuns pe aleile de lângă râu destinate bicicletelor şi s-a uitat în sus, văzând cum soarele intră şi iese printre frunze. S-a simţit plin de viaţă, liber şi plin de speranţă.

Câţiva kilometri mai târziu, a ajuns pe şosea, gonind pe o alee lăturalnică până ce i-a apărut în faţă biblioteca Oak Street. Se tot aştepta să se întâmple ceva – un transformer să iasă dintr-odată şi să-l atace din mers. O lumină să se schimbe ca prin magie din roşu în verde în timp ce pedala spre propria lui lumină verde, cât de repede putea. Totul era conectat la reţea, era posibil.

Dar a ajuns în siguranţă la bibliotecă, la uşile în stil vechi, nu din cele automate. Clădirea părea destul de dărăpănată. Semnele din secţiunea pentru copii erau decupate din hârtie colorată. Aproape că simţea mirosul ca de paradis de lipici Elmer's.

I-a venit un gând înfricoşător. Dacă erau atât de vechi calculatoarele încât nici măcar nu aveau un orificiu pentru USB? Dar aveau. A accesat flash-drive-ul şi a copiat virusul pe el, apoi l-a lansat,

urmând paşii pe care Charlie şi Peter i i-au explicat cu mare atenţie. Codul apărea pe ecran cu rapiditate. Se năştea. Se diviza şi creştea. Nu era nimic frumos sau sacru la această naştere. Dar era vie, şi Kenny nu putea decât să creadă în ea.

Kurt Ellers se uita la filmuleţ. Era singur la vestiare, cu prosopul înfăşurat în jurul mijlocului. Venise să facă exerciţii fizice în loc să se ducă la geometrie. Când a ieşit de la duş, telefonul îi vibra. Filmuleţul era chiar acolo, cel de care se temuse încă de când cu întâlnirea cu Charlie Lake de ieri. „Voi cum v-aţi simţi? Dacă ar posta cineva un secret de-al vostru?" Kurt nu ştia exact cum avea să fie filmuleţul, dar ştia ce o să includă. Şi acum era real.

La început s-a panicat. Cât de mult a fost răspândit? Cine l-a văzut? Ce ar fi spus tatăl său? S-a gândit la Caitlyn.

Kurt a privit filmuleţul fascinat. Erau anumite lucruri care nu-i plăceau. Era gras, peste toţi muşchii pe care-i avea. Avea colăcei de grăsime ca un om bătrân. Asta era inevitabil – mânca la fel ca o bestie, ca să joace ca o bestie. Alte lucruri arătau mai bine decât s-ar fi aşteptat el. Momentul nu era stânjenitor sau forţat. Era profund şi real. Pasiunea era reală. Iubea persoana cu care era. Se întâlniseră în timpul unei terapii de conversie[66]. Tatăl său îi spusese că ar prefera să aibă un fiu mort decât un fiu gay. Tatăl lui Dan se oferise să-l bată măr ca să scoată homosexualitatea din el. Faptul că amândoi aveau nişte taţi nenorociţi îi făcuse să se apropie.

Apoi, Kurt şi-a dat seama că totul avea să dispară acum. Gata cu taberele, gata cu preoţii care se lingeau pe buze în timp ce-i spuneau să-şi purifice gândurile. Gata cu Seroquelul[67] şi Prozacul[68] care trebuiau să-i repare „gândirea denaturată". Gata cu minciunile.

Nu mai avea cum să se ascundă acum.

Era ca o bombă în casa cu păpuşi a vieţii sale.

Avea să se ducă la petrecerea lui Caitlyn în seara aceea. Sigur că aflase de ea. Credea că putea să-l şteargă din viaţa ei aşa, cu una cu două? Iubitul ei de trei ani dat la o parte ca un nimic? Avea să facă singurul lucru la care nu s-ar fi aşteptat nimeni. Avea să vină, cu capul sus. Nu ca s-o revendice pe Caitlyn. Gata cu asta. Nu, avea să vină pentru că era mai mare şi mai puternic decât oricine altcineva. Şi dacă nu i-ar fi plăcut asta cuiva, avea să recurgă la durere. Ceva de genul: „Scuze, nenorociţilor. Unele lucruri nu s-au schimbat".

Kurt a recunoscut senzaţia care l-a cuprins, odată ce şocul şi teama au dispărut. Era senzaţia de eliberare.

Chiar înainte să primească apelul, Tim o hărţuia pe Mary.

— Îl laşi să-şi bată joc de tine.

— Pe cine?

— Ştii tu cine. Afişele alea. Tu ai pus vreo două, nu? Şi el are o sută.

— Eşti obsedat.

Tim i-a dat o palmă tare peste faţă.

— Nu există niciun plan de evadare. Vei fi cu mine pentru totdeauna. Dacă îi mai arunci o singură privire, o să spun tuturor ce a făcut familia ta.

— Ai fost şi tu acolo.

— Eu eram un copil. Părinţii tăi au fost acolo, nu ai mei. Avocatul tău, nu al meu. Mituind poliţia. Spălând reputaţia preţiosului lor băieţel decedat. Pot să-ţi distrug viaţa.

— Te părăsesc. Nu-mi pasă ce vei face.

— O să te rănesc, Mary. În foarte multe feluri.

Atunci i-a sunat telefonul. I-a aruncat o privire şi a văzut numărul de la birou al tatălui său.

— Nu pleca nicăieri.

Tim a împuns-o în coaste cu degetul. Ea s-a strâmbat de durere.

A ascultat tot ce-i spunea tatăl său în grabă şi a închis ochii. Tim a ştiut dintotdeauna că ziua aceasta avea să sosească. Mai auzise frânturi în

timpul certurilor părinţilor săi. Vorbeau în şoapte codate, dar şi-a dat seama: problemele cu banii, furtul de la bancă, teama că vor fi prinşi. Dar acum era real: tatăl lui îi spunea să se pregătească.

I-a vorbit grăbit: Da, se întâmpla… Da, au plănuit asta… Nu, nu se putea la telefon. Mai ales nu la telefon. Îi era greu să-l audă pe tatăl său vorbind astfel: era înalt, avea o constituţie solidă, cu burtă mare şi umeri laţi, o voce groasă şi sonoră, specifică oamenilor din Texas, un bancher colonist. Poziţie socială bună şi tupeu, le avea pe amândouă. Îi era greu să-l audă cum se comportă într-o situaţie pe care nu o putea controla.

Totuşi, nu ar fi fost nicio ruşine dacă tatăl lui era trimis la închisoare. Nu era primul şef executiv care ajungea după gratii şi nu avea să fie nici ultimul. Tatăl lui obişnuia să spună:

— Nu se îmbogăţeşte nimeni dacă nu trişează din când în când.

Regulile erau pentru oamenii mici. Îţi făceai planuri. Îţi asumai riscurile bine calculate.

Aşa că Tim s-a dus să se întâlnească într-o zonă dubioasă a oraşului cu tatăl lui, fiind pregătit să facă orice i-ar fi spus. El avea să fie capul familiei acum. Părinţii lui aveau să încerce să fugă. Tim trebuia să aibă grijă de sora sa şi de mama sa, în cazul în care se ajungea la vreo înţelegere şi ea rămânea în libertate. Dar nu putea să-şi stăpânească frica ce-l măcina – dacă nu putea să devină tatăl său? Dacă lumea se schimbase şi vechile mijloace de a te descurca în societate nu mai funcţionau? Ce ar fi făcut atunci? Acestea erau singurele mijloace pe care le cunoştea.

Şi-a parcat Porsche-ul la câteva blocuri de locul de care îi spusese tatăl său şi a mers pe un drum cu case de amanet şi cămătari. Inteligentă alegere. Părinţii lui aveau să plece chiar de aici. Să părăsească oraşul şi să se ducă unde? În Mexic? Pe Insulele Cayman? Dacă reuşeau, probabil că Tim nu avea să-i mai vadă niciodată. Câţiva oameni de-ai locului se holbau la el, dar era mare şi dur şi nu-i

păsa de nimic, aşa că şi-a menţinut atitudinea specifică şi a fost lăsat în pace. A mers pe lângă clădiri până a ajuns pe o alee şi l-a aşteptat pe tatăl său. Dar oamenii care au venit din capătul aleii câteva momente mai târziu nu erau tatăl lui. Şi cu siguranţă nu erau nici agenţi federali. Tim nu ştia cine dracului erau.

Erau trei, îmbrăcaţi în robe negre cu glugă şi purtând măşti albe de porţelan şi aveau nişte ţevi în mână.

88.
VIRUS/NĂPASTĂ

Până să se întoarcă Kenny la şcoală, virusul trebuia să fi avut suficient timp să se propage, să se insereze în bucăţile izolate din cod, implantându-se în trecut, unde nu avea cum să se întâmple nimic rău pentru că deja trecuse. Doar dacă aveau dreptate, alături de Toma de Aquino şi C.S. Lewis. Kenny şi-a legat bicicleta şi s-a întâlnit cu Charlie la tomberoane aşa cum stabiliseră, unde sperau că nu era nicio cameră de supraveghere care să-i urmărească.

— A funcţionat?

— Cred că da, a răspuns Kenny.

— Cât timp a mai rămas?

Kenny s-a uitat la ceas.

— În curând. Ar trebui să fie în curând.

— Hai să intrăm iar online.

Când Charlie şi-a scos ochelarii Azitek din dulap şi şi i-a pus, s-a cutremurat când a văzut câţi jucători mişunau pe holuri. Erau avataruri de toate tipurile, himere şi personaje din jocuri, poveşti grafice şi Privitori plimbându-se printre ei cu măştile şi robele lor. Erau peste tot, nu mai văzuse niciodată atât de mulţi jucători în acelaşi loc. Se pierdeau printre elevi, mişcându-se odată cu ei în mulţime. Oare Peter chiar avusese dreptate – Jocul aflase de virusul lor? Sigur nu adunaseră toţi aceşti oameni să vadă cum programul lor eşuează? Niciunul nu părea să se uite la el. Se întâmpla altceva? Charlie s-a gândit că trebuia să aibă loc ceva extraordinar dacă atât de mulţi jucători se adunaseră la un loc.

Kenny a venit din spatele lui de la dulapul său.

— Hei.

Kenny şi-a pus ochelarii Azitek şi a ţipat:

— Sfinte Sisoe!

În faţa lui, prin ochelari, Charlie avea mască albă şi o robă neagră cu glugă.

— Ce e?

Charlie n-avea habar cum arăta.

— Am uitat că eşti unul dintre… ei… acum.

Charlie s-a uitat în jos la mâinile sale şi a fost terifiat să vadă că erau nişte schelete în mănuşi negre de piele ieşind dintr-o robă.

Kenny a făcut un semn spre jucătorii care treceau pe lângă ei.

— Ei de ce sunt aici?

— Nu ştiu.

— Să-i urmărim.

Charlie a dat din cap. Îi venea o idee atât de urâtă că nu voia să se gândească la ea.

Orice se întâmpla, vestea se răspândise în lung şi-n lat, dar el nu auzise de ea, şi era şi *el* Privitor, nu-i aşa? Aşa că de ce îi erau ascunse aceste veşti?

— Ştiu ce face Jocul, i-a şoptit Charlie lui Kenny în timp ce urcau scările, urmând mulţimea de vizitatori care se mişcau virtual de-a lungul holului. E vorba de moralitate prin externalizare, crearea unor situaţii pentru a vedea cum jucătorii îşi judecă alegerile unii altora.

— E o nebunie, a zis Kenny, în timp ce o luau după colţ. Dacă aşa funcţionează moralitatea, Donald Trump o să fie următorul nostru preşedinte.

Jucătorii păreau să se îndrepte spre etajul al treilea. Charlie şi Kenny au fugit după ei, dându-i la o parte pe elevii care mergeau în direcţia opusă. Când au ajuns la baza scărilor, au văzut cum jucătorii o iau în direcţii diferite, ca nişte curenţi electrici.

— Unde naiba ar trebui să mergem? a întrebat Charlie.

— Asta este! a strigat Kenny. Uite!

Ţapul, Azazel, mergea şchiopătând pe hol, într-o stare mai proastă ca niciodată. Deja fusese măcelărit şi pus pe rug. Acum era carbonizat şi distrus, doar un schelet ars care trosnea pe hol. S-a uitat la ei cu mâhnire ca şi cum le-ar fi spus: „La naiba, voi, nenorociţilor?”

— Ar trebui să-l urmăm, a spus Kenny.

— Nu, a replicat Charlie. Cred că este o diversiune.

— Crede-mă, ultima dată când l-am văzut, a fost ceva important.

— Fir-ar să fie, nici nu mai ştiu.

Au urmat ţapul care-i conducea pe hol, înapoi în camera 333, acolo unde fusese Avraam. Azazel a ajuns în pragul uşii şi s-a aşezat, ostenit, ca şi cum nu ar fi suportat să intre şi să revadă scena sacrificării sale.

Charlie şi Kenny au intrat.

Dar în loc de camera cu ustensile de artă pe care o văzuse Kenny data trecută, sala le apărea acum întunecată şi goală prin ochelarii Azitek, până ce s-au aprins nişte lumini din podea şi s-au auzit nişte zgomote şi o muzică. Melodia veselă scoasă dintr-un joc avea şi o notă ciudată, precum o amintire trecută printr-o maşină de tocat carne. Tonul era o perversiune complicată de piese numeroase, ritmul încetinind şi accelerând, o cutie muzicală distrasă de maimuţa sa. Un prezentator a început să vorbească în timp ce luminile i-au orbit temporar, reflectoarele luminând scena, doar primul rând din faţă fiindu-le vizibil, plin de feţe de porţelan care se uitau la ei.

Vocea era atât familiară, cât şi artificială. Părea că prezentatorii erau intenţionat transumani, vocea aceasta era amalgamul lor perfect, atât de generică încât era toate vocile şi nicio voce în acelaşi timp.

— Bine aţi venit, prieteni! E timpul să ne jucăm…

Un cartonaş le-a apărut în faţă, vesel şi strălucitor, de parcă totul ar fi fost un joc:

VA MURI VANHI?

Publicul invizibil îi scanda numele la unison.

89.
MĂSURĂTORUL VIEŢII

Şi dintr-odată a apărut, conectată la aparate care bipăiau, undeva într-o cameră de spital, filmată de sus de la camera de supraveghere de pe perete. Avea ochii închişi. Bipăitul de pe aparate era lent şi regulat. Datorită lor, pieptul ei se mişca ritmic în sus şi în jos.

Numele ei a apărut pe banda filmuleţului: „Jane Doe, vârstă: 17-19”.

Charlie s-a simţit uşurat văzând că era încă în viaţă.

Apoi, pe ecran a apărut Moartea, un personaj pixelat excesiv, cu pelerină şi glugă. Mâinile lui scheletice ţineau o foarfecă de grădină cu lame lungi pe care a pus-o în dreptul tuburilor adevărate care o conectau pe Vanhi la aparate.

S-a uitat la ecran şi a rânjit.

Apoi a tăiat tuburile.

— *O, nu!* a răcnit mulţimea la unison.

Respiratorul pulmonar s-a oprit, iar pieptul lui Vanhi nu s-a mai mişcat. Aparatele din jurul ei au luat-o razna, pe ecran apărând avertismente şi cifre care arătau că-i scad semnele vitale. Dar nu s-a pornit nicio alarmă. Nu a venit nicio asistentă. Camera le arăta acum biroul asistentelor, care stăteau plictisite, uitându-se pe internet sau verificându-şi e-mailurile. Jocul interceptase semnalele de alarmă şi le-a distrus până să poată ajunge la asistente, şi nu aveau să fie auzite niciodată.

Camera s-a mutat iar la Vanhi. Acum pierea, şi îi apăruse un măsurător al vieţii deasupra capului ei, zece inimi micuţe în colţul din stânga care dispăreau una câte una.

90.
TAUR ROŞU/DINŢI ALBAŞTRI/FOC VERDE

Tim Fletcher a stat cu faţa spre bărbaţii din capătul aleii. Nu avea unde să fugă. În spatele lui era un zid de cărămidă. Şi-a lăţit umerii şi a aşteptat.

— Ce vreţi? a strigat el, încercând să le arate că nu îi era frică.

Bărbaţii au început să meargă pe alee, îmbrăcaţi în costumele lor ciudate, cu robele şi măştile pe care parcă le-ar fi purtat nişte ciudaţi dintr-un cult sexual de prin Europa. Satanişti sau oamenii care venerează copacii.

— Cine sunteţi? a icnit el.

Au venit şi mai aproape, cu ţevile ţinute pe lângă corp.

Tatăl lui trebuia să fi ajuns până acum. Bestiile astea erau trimise de cineva care a fost înşelat de tatăl său? Îl luaseră deja pe tatăl său?

— Unde e tatăl meu?

De unde să ştie el că tatăl lui nu-l sunase niciodată?

Prin găurile măştilor le vedea acum privirile care se uitau la el. A încercat să-şi dea seama de intenţiile lor, la fel cum ar fi analizat linia de apărare în timpul unui meci.

Bărbaţii au ajuns la un metru de el şi s-au oprit.

Şi-au ridicat ţevile.

Tim s-a pregătit pentru durere. Era gata să se lupte.

Apoi bărbaţii au făcut o pauză.

Ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

91.
TABLETĂ/DERULARE/COMENTARIU

Vanhi a dispărut şi a fost înlocuită cu un ecran pe care scria „Se încarcă…” ca într-un joc 8-bit ce se derulează pe orizontală. La fel ca înainte, inimile de pe măsurătorul ei de viaţă au început să scadă rapid în timp ce aparatele se opreau şi pieptul ei rămânea nemişcat. Fiecare inimă licărea de şase ori, apoi dispărea jumătate din ea, apoi încă şase licăriri şi dispărea şi a doua jumătate… numărătoarea inversă până la o moarte ce avea să sosească în câteva minute.

— Charlie, moare, a zis Kenny.

— Ştiu.

Apoi bara de încărcare s-a umplut la 100% şi a apărut jocul de modă veche în 2D cu lupte pe stradă. Bătăuşii pixelaţi aveau măşti albe, ţevi de fier şi pelerine cu glugă. În mijlocul lor era o mică versiune digitală, o caricatură a părului său şi a muşchilor săi mari. Faţa lui era desenată după o poză cu echipa de fotbal, şi avea acelaşi rânjet îngâmfat. Măsurătorul de viaţă al lui Vanhi se afla în colţul din stânga sus, fiind încă în descreştere. Acum era şi al lui Tim în partea dreaptă.

Pentru o clipă, Charlie s-a gândit că i se cere să joace rolul lui Tim, să se lupte şi să scape de bărbaţi, o faptă empatică interesantă.

Dar a accesat iconiţele disponibile în partea de jos şi totul i-a fost clar. Când a apăsat pe buton, bătăuşul care era cel mai aproape de Tim şi-a ridicat ţeava şi a dat cu ea în aer, fără să lovească ceva – şi s-a auzit un mic *vâjjj* electronic. Charlie a apăsat pe săgeată şi bătăuşul s-a dat cu un pas mai aproape de Tim cel desenat. Următoarea lovitură avea să-şi atingă ţinta.

— E prea uşor, a zis Charlie. Sunt trei contra unu. Doar dacă nu…

— Doar nu crezi că… a spus Kenny, cu ochii mari cât cepele.

— Nu…

Inimile lui Vanhi se duceau.

— Charlie, nu avem mult timp la dispoziţie.

— Ştiu, dar…

Charlie a simţit un nod în gât.

— Nu *ştim* dacă este vreo legătură între asta şi viaţa reală.

— De ce altceva ar fi atât de simplu?

— Nu *ştim,* a repetat Kenny. Dar *ştim* că Vanhi e pe moarte, în viaţa reală.

Kenny l-a privit pe Charlie cu tristeţe.

— Nu putem fi siguri dacă ne rănim inamicul. Dar ştim că ne salvăm prietena. Ar trebui să fie OK în cazul ăsta, nu?

— Nu prea cred.

— Da, nici eu.

Bătăuşii au stat în jurul lui Tim, singurele mişcări fiind provocate de respiraţia lor ritmică.

Charlie a spus.

— Trebuie măcar să vedem… dacă asta e ceea ce vrea Jocul.

Kenny a încuviinţat încet.

— Da. O dată.

Charlie a apăsat din nou şi ţeava s-a mişcat. *Poc!* Micul Tim desenat s-a chircit de durere. S-a auzit un *wee woo woo woo* comic în timp ce cădea într-un genunchi.

Măsurătorul lui Tim a scăzut. Al lui Vanhi a crescut, exact cu aceeaşi cantitate.

— O, nu, a zis Kenny.

— Nu pune mâna.

— Charlie, ea moare.

— Ştiu. Am spus să nu pui *tu* mâna.

— S-o facem împreună.

— Nu. Tu deja ne-ai salvat o dată. Cu svasticile tale.

Charlie s-a uitat în ochii lui Kenny.

— Da, ştiu. Aia a fost pentru tine. Aşa funcţionează Jocul. Asta este pentru mine.

Oamenii l-au înconjurat pe Tim.

— Vreţi bani? i-a întrebat el. Asta e? Pot să fac rost de bani.

Niciun răspuns.

— Atunci ce?

Nu avea o voce speriată. Înainte, el fusese cel de partea cealaltă, cu o victimă în mijloc. Tuturor le venea rândul în ring, îşi spunea el. Dar spre deosebire de acel laş pricăjit, Alex, care aproape că a făcut pe el, Tim avea să lupte până la moarte. Şi nu el era cel care avea să moară.

— Haideţi, atunci.

Şi-a strâns mâinile pumn.

Apoi unul dintre bărbaţi a dat cu ţeava în aer, la un metru de el, fără să lovească ceva. A scos un sunet violent şi puternic.

— Nu vă mai jucaţi cu mine.

Apoi deodată, acelaşi bărbat a făcut un pas în faţă, scăpând de distanţa dintre ei. A aşteptat acolo, cu ţeava ridicată.

— Nenorocitule! Fă-o odată!

A urmat o pauză imprevizibilă – apoi bărbatul a dat din ţeavă ca un sălbatic. Tim a încercat să se ferească, dar a fost nimerit şi ţeava l-a lovit cu putere.

A simţit durere în zona dintre gât şi umăr. I s-a înceţoşat privirea. A simţit cum i se înmoaie genunchii şi a căzut pe unul din ei. Dar era puternic. S-a adunat şi s-a ridicat. El era Tim Fletcher, pentru numele lui Dumnezeu! De două ori campion pe stat. L-a lovit o altă ţeavă în coaste şi şi-a dat seama că s-ar putea să moară.

Imaginea lui Mary i-a venit în minte.

Charlie era în transă acum. Nu avea de ales. Tim cel desenat riposta. A reuşit chiar să doboare la pământ unul dintre ticăloşii din joc, iar măsurătorul lui Vanhi scădea din nou, periculos de mult. Kenny

a intervenit şi l-a ajutat pe Charlie, aducând un alt personaj cu glugă în luptă.

I-a aruncat lui Charlie o privire îngrijorată.

— Pentru Vanhi.

— Pentru Vanhi.

Vedeau cum viaţa lui Vanhi se afla într-un echilibru precar. Inimile fluturau înainte şi înapoi. Charlie a scrâşnit din dinţi. A apăsat butonul şi bărbatul a lovit din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

Până la urmă a fost prea mult de îndurat pentru Tim, şi avatarul său a căzut şi s-a chircit pe pământ, în timp ce loviturile continuau să vină. Charlie simţea cum i se pune un nod în gât pe măsură ce măsurătorul lui Tim scădea. Fiecare lovitură ajuta inimile lui Tim să treacă în partea lui Vanhi, dar de câte era nevoie? Cât de mult trebuia să se apropie Tim de propria lui moarte ca Vanhi să supravieţuiască? Încă o lovitură, cu Tim la pământ, măsurătorul lui Vanhi aproape să fie plin, dar de fiecare dată când Charlie făcea o pauză, inimile ei începeau să dispară iar rapid, aparatele fiind încă oprite. *Hai odată!* Încă o lovitură, măsurătorul lui Vanhi devenind şi mai plin, Charlie simţindu-se prost în timp ce-l lovea iar pe Tim, după care măsurătorul lui Vanhi a ajuns la maxim, strălucind roşu şi dăngănind, iar ecranul s-a schimbat.

Puteau s-o vadă pe Vanhi din nou, în camera din spital. Aparatele ei au prins viaţă din nou, şi ea a putut respira, pieptul ridicându-i-se încet. Semnele vitale au revenit la normal. Moartea, silueta supradimensionată de pe ecran, şi-a lăsat foarfeca în jos. A plecat. Publicul, pe care Charlie şi Kenny nu-l puteau vedea, a aplaudat.

— E bine.

Ochii lui Kenny s-au închis de uşurare.

Ecranul a revenit la lupta de pe stradă. Tim era întins pe jos. Îi mai rămăsese o jumătate de inimă. Corpul lui mic abia dacă respira şi era cu faţa în jos, pe asfalt.

— Vanhi e bine, a zis Charlie. Putem să ne oprim acum.

— Da, putem să ne oprim, a fost de acord Kenny, şi s-au uitat unul la celălalt.

— De ce încă îl arată pe Tim? a întrebat Charlie uşor.

— Nu s-a terminat lupta?

Dar le-a venit amândurora aceeaşi idee oribilă.

— Care din noi o s-o spună? a întrebat Kenny într-un final.

Au privit personajul desenat care abia mai respira. Care nu simţea nicio durere.

— „Dacă tu şi prietenii tăi vreţi să ieşiţi din Joc, va trebui să curmaţi viaţa cuiva."

— „Sacrificiu uman."

— Asta a zis Scott Parker.

Ar fi atât de uşor! Mai rămăsese doar o jumătate de inimă. Şi după cum se vedea, nici nu mai era conştient. Doar un click. Încă o apăsare pe acelaşi buton. Nu ar simţi nimic.

Şi ei ar fi liberi.

Bărbatul cu glugă a stat acolo, deasupra lui Tim, aşteptând o comandă. De parcă le-ar fi citit minţile lui Kenny şi Charlie, a apărut o uşă pe peretele cu cărămizi din spatele zonei de acţiune. Avea un semn pe care scria *Ieşire.*

— Încă mai avem virusul, a şoptit Kenny.

— Dacă funcţionează.

Kenny a dat din cap.

— Cât timp a mai rămas?

Charlie s-a uitat la ceas.

— Zece minute. Mai puţin.

Dar semnul cu *Ieşire* de pe uşă a început să licărească.

Dispărând.

Charlie s-a uitat la Tim pe ecran şi a încercat să se convingă să fie furios. S-a gândit la vânătăile lui Mary. La momentul în care Tim l-a împins în dulapuri. La faptul că a ameninţat familia lui Mary. Că l-a adus pe Alex în pragul sinuciderii.

Nu avea cum să funcţioneze virusul. Era doar un vis. Charlie s-a înfuriat din ce în ce mai mult. Putea să ridice oare degetul ca să apese butonul, doar o dată, pentru ultima oară?

— Charlie, a spus Kenny uşor, punând o mână pe braţul lui. Nu.

Charlie s-a uitat la el.

— Nu aveam de gând s-o fac.

— Ştiu. Kenny a dat din cap puţin cam mult. Ştiu.

92. PARTICIPAREA PUBLICULUI

Totul mersese prost la restaurant. Se luase curentul. Se stricaseră congelatoarele. Aragazurile nu voiau să se aprindă. Liniile telefonice erau duse. Arthur nu putea decât să se gândească: „Oare a făcut Charlie toate astea, cu vreun truc de hacking, acum că ştie cine sunt de fapt?”

Arthur l-a chemat pe instalator, dar nu avea cum să repare toate astea. Nici măcar nu puteau să-şi dea seama care era problema. Au încercat să bage în priză unul dintre congelatoare la generatorul portabil, dar circuitele sale erau arse. Tura de seară era pierdută, şi dacă se strica mâncarea, s-ar fi pierdut toate câştigurile pe care Arthur le făcuse până atunci. Avea un noroc groaznic – dacă se putea numi noroc –, dar apoi s-a gândit la lucrurile pe care le-a făcut şi şi-a dat seama că merita tot ce i se întâmpla.

După ce a plecat instalatorul şi Arthur a trimis-o pe ultima chelneriţă acasă, a auzit paşii din spatele său, dar era prea târziu.

Charlie şi Kenny erau singuri în sala 333.

Lupta de pe stradă a dispărut. Tim dispăruse. Vanhi dispăruse şi ea. Tot ce vedeau acum era o cameră goală. Nici măcar un public de Privitori care să-i încurajeze.

Testul se terminase. Au folosit o tehnică nedectabilă ca să sune la 911 anonim, spunând operatorului numele străzii unde a fost bătut Tim în lumea din joc. Poate că avea să primească ajutor. Destul de ciudat, dar Jocul le-a permis s-o facă.

Ceasul lui Kenny arăta 2.00 după-amiaza.

Mai erau două minute până la Φ fix.

— Ia-ţi laptopul! a spus Kenny.

Charlie a deschis laptopul şi s-au reconectat la Wi-Fi. I-au dat un mesaj lui Peter, dar nu au reuşit

să dea de el. Până acum, virusul se răspândise peste tot. Implementase şi deschisese clapele cailor troieni. Dacă funcţiona, trebuiau să poată vedea în spatele Jocului, în panoul de comandă al ochilor lui Dumnezeu. Charlie a simţit-o dintr-odată. S-a uitat la Kenny.

— Nu are cum să meargă.

— Ştiu, a zis Kenny disperat.

— Dar poate că o să meargă.

Kenny a închis ochii. Toată viaţa lui fusese un sceptic. Nu un ateu cu inimă rece, care simte plăcere atunci când distruge visurile altora. Văzuse ce a făcut credinţa pentru părinţii săi. Şi-o dorea mult, dar pur şi simplu nu putea să se mintă.

Dar acum avea nevoie de ea.

— Poată o să meargă, a zis el, zâmbind. Eşti fratele meu, Charlie. Cred în noi.

S-au uitat la laptop şi funcţiona.

Marele cod al Jocului se derula în faţa lor.

Până acum, gazul din sala cazanelor se răspândise prin reţeaua de ventilaţie care străbătea şcoala ca nişte artere. Jocul deschisese valvele de siguranţă pentru eliberarea presiunii ca nişte clape pe o orgă, eliminând monoxidul de carbon inodor în întregul liceu. Clădirea era plină de elevi care erau în timpul orei a şaptea. Unii începuseră să se plângă de dureri de cap, dar bomba avea să explodeze în curând, înainte să apuce cineva să plece. Odată aprinsă, bomba împreună cu gazul din jur aveau să creeze un soare, un spectacol de proporţii uriaşe.

Era timpul. Hristos l-a anunţat pe Alex, i-a spus să fie puternic. Jocul i-a dat lui Alex un dispozitiv meşterit cu drag de avatarul lui Sigmund Freud, un aparat victorian cu abur, plin de cabluri şi agrafe tip crocodil, cu un buton mare şi negru poleit cu alamă. Cablurile sale virtuale conectau aparatul de control de bomba din spaţiul real, pe care Jocul avea s-o aprindă cu ajutorul generatorului electric real din radiator odată ce Alex apăsa simbolic butonul virtual.

— O să numărăm împreună, i-a spus Hristos.

Alex tremura atât de tare încât abia dacă mai putea să se ţină pe picioare. Imaginile cu Hristos, Thoth şi Freud erau în jurul său, dar la un moment dat a călcat greşit şi ei nu puteau să-l prindă, aşa că s-a împiedicat şi s-a bucurat că nu era nimeni acolo ca să-l vadă.

— Fii puternic, fii puternic, îi şoptea Jocul iar şi iar.

A îngenuncheat în faţa bombei şi a pus degetul pe butonul negru de plastic, care arăta ca un mâner de uşă în stil vechi. Strălucea în lumina tuburilor electrice.

— Poţi s-o faci, i-a şoptit Freud.

— O să te ghidez eu pe lumea cealaltă, l-a asigurat Thoth. Un râu imens, numai pentru tine.

— O să le arăţi tu, a zis Hristos. Nu te vor uita niciodată.

Degetul lui Alex a dat să apese pe buton. Aproape că simţea cum butonul virtual de plastic neted se lasă în jos, când Dumnezeu l-a oprit:

— Aşteaptă.

Alex s-a gândit pentru o clipă că totul era un test, la fel cum se întâmplase cu Avraam şi Isaac, şi că totul avea să se termine acum.

În schimb, Freud i-a zis:

— Tatăl tău a întârziat. Nu putem începe fără el.

Charlie şi Kenny priveau, ţinându-şi respiraţia, cum ceasul atomic se apropie de ora Φ fix:

2.02.17

2.02.18

2.02.19

A ajuns la 2.02.20 şi privirile li s-au aţintit asupra urmăritorului de cod.

L-au privit cum se aprinde.

Codul îi spunea – îi poruncea – Jocului lui Dumnezeu să creeze o piatră atât de grea încât să nu o poată ridica. O sferă suficient de mare cât să cuprindă setul de toate sferele. Asigurându-l că, potrivit predicţiilor sale, poate s-o facă. În simulare,

Jocul avea să recurgă la toate resursele sale din toate colţurile *bootnet*-ului său pentru a îndeplini sarcina, provocând o epuizare de memorie exponenţială ce ar duce la infinit.

În acel moment, s-au simţit foarte mici şi foarte proşti.

Dar apoi a funcţionat.

Nu ştiau la ce să se aştepte să vadă, dar Jocul a început să licărească. Într-un colţ priveau cum codul se execută singur. În altul, vederea 3D a lui Charlie apărea şi dispărea, jucătorii mişcându-se pe hartă ca un flux. Tabla lui de şah a apărut şi ea, dar piesele nu mai erau albe şi negre, ci erau în diferite nuanţe de gri, lovite şi învineţite. Ecranul se bloca şi se debloca, se aprindea şi se stingea.

„Asta este, s-a gândit el. Deci, chiar asta este?”

Codul s-a derulat din ce în ce mai repede.

— Funcţionează, a şoptit Kenny.

Charlie l-a strâns pe Kenny de braţ. Charlie era prea neliniştit ca să se entuziasmeze de-acum.

Harta a îngheţat, apoi s-a amestecat. A devenit mai statică. A pulsat mai tare.

— O, la naiba, a zis Charlie.

Codul a accelerat până în punctul în care nu mai putea fi citit. I-a luat mâna lui Kenny şi i-a pus-o pe *hard-drive.* Era fierbinte la atingere, aproape că ardea. Împreună făcuseră *asta.*

Luminile din cameră se stingeau şi se aprindeau.

Va extrage energie până se va arde singur.

Ecranul s-a înnegrit. Charlie a simţit o undă de speranţă. Luminile din sală erau din nou aprinse, la fel şi cele de pe hol, dar calculatoarele erau moarte. Ochelarii Azitek erau şi ei morţi, doar nişte ochelari oarecare acum, iar avatarurile de pe holuri dispăruseră. Charlie şi Kenny s-au uitat unul la celălalt. Charlie şi-a luat telefonul şi era în regulă, iar conversaţia cu Jocul dispăruse toată. Speranţa a crescut şi s-a răspândit în el.

Apoi, s-a deschis o fereastră în mijlocul ecranului de pe laptop.

Pe un mic deal desenat cu tufişuri plate stătea un mic Dumnezeu cu o barbă albă şi o robă albă. Ţopăia cu fiecare pas pe care-l făcea. Era la fel de plat şi de bidimensional ca peisajul verde care-l înconjura. A împins o piatră mare în capătul holului, atât de mare încât nu puteai să-i vezi decât fundul pe ecran.

Dumnezeu a mers legănat spre ea, a mormăit puţin şi şi-a băgat umerii plaţi pe sub ea. În difuzoarele laptopului se auzea zgomot de oftat. Genunchii lui Dumnezeu s-au îndoit, apoi s-au îndreptat, împingând bolovanul de mărimea unei planete până ce a început să urce dealul. Când a ajuns aproape de partea de sus, a început să tremure şi aproape că a căzut înapoi, dar apoi a mai împins o dată şi l-a adus în capul dealului.

L-a ridicat pe degetul arătător şi l-a învârtit ca pe o minge de baschet.

Cu cealaltă mână, şi-a ridicat degetul mijlociu către ecran şi l-a mişcat în sus şi-n jos de câteva ori, către Charlie şi Kenny.

Dumnezeu a rânjit la ei.

Restul Jocului a prins din nou viaţă pe ecran. Avatarurile au reumplut şcoala. Punctele au revenit pe hartă. Pe de altă parte, virusul lor dispăruse.

Codul lor era gol.

93.
SISIF

Tatăl lui Alex a ajuns la şcoală. Întârziase, şi a tras repede maşina într-un loc de parcare îndepărtat şi s-a agitat cu cheile. Şcoala se vedea mare în depărtare, o clădire imensă. Se simţea copleşit. După toate problemele lui Alex, ce profesor îşi făcuse timp să-l cheme pe Bao la şcoală? Profesorii renunţaseră la Alex acum câţiva ani. Bao nu-şi dădea seama de ce se întâmpla acum, atât de târziu, dar îl făcea să-i crească speranţa. Îl făcea să-şi vadă fiul cu alţi ochi.

S-a uitat la ceas şi a înjurat. Managerul lui l-a ţinut mai mult, deşi îl rugase să-l lase să plece pentru că are o întâlnire cu un profesor pentru fiul lui. Era umilitor, să fii om în toată firea şi să primeşti ordine la vârsta de şaizeci şi cinci de ani. Domnul Dinh nu ar fi vorbit despre asta cu Alex. Alex nu se întrebase niciodată *de ce* ar fi suportat domnul Dinh o astfel de umilinţă. Pentru cine?

Bao a mers în ritm alert spre uşile de la intrare. Prin geamuri se vedeau elevii care aşteptau să sune clopoţelul. Şi l-a imaginat pe Alex, singur în aceste mulţimi masive, şi dintr-odată a fost cuprins de blândeţe faţă de el. Îşi dorea să-l poată lua pe Alex în braţe şi să-l protejeze de întreaga lume.

Dar Bao ştia că nu poate să facă asta.

Acesta era un paradis, în comparaţie cu ce ştia Bao. Dar era tot ceea ce ştia Alex, şi îl durea şi pe Bao la fel, şi-a dat el seama, acum că vedea totul.

Aşa că Bao Dinh s-a dus să-l găsească pe Alex şi şi-a reamintit să-i spună ceva frumos.

Virusul era mort, iar Privitorii erau peste tot acum, râzând de ei.

Râsetele adunate, participarea publicului, răsunau în ochelarii Azitek.

Jocul le-a arătat miile de jucători care veniseră să fie martori la distrugerea unei şcoli. Domnul Dinh mergea printre ei pe scările de la intrare. Charlie şi Kenny s-au uitat unul la celălalt.

— De ce e tatăl lui aici? a întrebat Charlie.

— *De-asta* au venit toţi jucătorii?

— Ca să vadă ce? O să se rănească iar? În faţa tatălui său?

— Sau…

Kenny nu putea să rostească acele cuvinte.

Dar Charlie ştia la ce se referă.

„Tot ce se va întâmpla de acum înainte va fi din vina ta", îi spusese Alex, iar amintirea îi trimitea fiori pe şira spinării acum.

— Nu o să se rănească. Nu *doar* pe el.

— Şi pe tatăl lui?

— Poate şi mai mulţi?

Charlie a strigat către ecranul Jocului.

— Unde e?

Jocul l-a ignorat.

— Ai spus că sunt un Privitor acum. Ai spus că am meritat-o. Arată-mi unde e.

Jocul s-a conformat. I-a arătat o hartă pe ecran şi i-a arătat unde era Alex.

Punctuleţul rezervat tatălui lui se mişca prin clădire. Orice avea să se întâmple se va întâmpla. Au sărit în picioare şi au fugit la uşă, dar era încuiată pe dinafară. Charlie s-a izbit cu putere în ea şi lacătul a plesnit. Au fugit pe hol, trecând de sălile pline de elevi, dar în faţa lor, Jocul a activat una dintre uşile în caz de urgenţă pe care şcoala le pusese anul trecut şi care erau conectate la Wi-Fi. Şuruburile au căzut şi uşile grele s-au închis, blocându-se. Charlie s-a izbit de ele, dar erau foarte solide şi a căzut înapoi.

— Haide, a zis Kenny.

Au fugit în direcţia opusă, dar la capătul holului, Jocul a declanşat o altă uşă de siguranţă, închizând-o şi blocându-i înăuntru.

Prin ochelarii Azitek, Jocul le-a arătat:

Cu Toţii Trebuie Să Moară

— Fugi! a urlat Charlie.

O profesoară a ieşit din una din săli să vadă ce e cu toate zgomotele, dar i-au ignorat ţipetele şi au fugit înapoi în sala 333. Jocul trimitea voltaj în exces asupra luminilor de deasupra, iar neoanele s-au spart. Charlie s-a dus la geam şi l-a deschis. Erau la o înălţime de nouă metri, dar un tomberon era în dreptul geamului şi le-ar fi putut atenua căzătura.

Kenny s-a uitat la el, înghiţind în sec.

— Nu poţi să păcăleşti gravitaţia.

Au sărit amândoi, lovindu-se de capacul tomberonului care s-a clătinat puţin, uşurându-le impactul. Au sărit de pe el şi au fugit la subsol. Pe holul dinăuntru, Charlie a tras alarma de incendiu, încercând să avertizeze şcoala că se petrecea *ceva rău – Ieşiţi naibii de-aici! –,* dar Jocul nu a lăsat alarma să pornească.

Au fugit pe holul de la subsol către sala cazanelor şi au bătut la uşă, ţipând:

— Alex, Alex, noi suntem!

Prin ochelarii Azitek, Jocul le-a oferit o viziune prin raze X asupra interiorului camerei, un tablou batjocoritor: cu ochii tulburaţi şi pierduţi, plini de lacrimi, îmbrăţişat de Hristos, Alex stătea în genunchi în faţa bombei.

94.
EU SINGUR

— Tatăl tău a venit, i-a spus Jocul lui Alex. A sosit timpul.

I-a vorbit prin avatarul lui Freud, rece şi indiferent, cu ochii lui critici.

Alex ţinea în braţe cutia victoriană la fel cum îl ţinea Hristos pe el în braţe.

— E dreptul tău din naştere, i-a spus Hristos cu dragoste. Nimeni nu ţi-l poate lua.

Thoth stătea în picioare acum, tăcut. Ochii lui negri de ibis priveau scena.

Alex îşi spunea: „Pe Marte, nu e nimeni care să mă rănească”.

A bătut cineva la uşă.

— Alex, Alex, noi suntem, au urlat vocile.

Erau Charlie şi Kenny.

Alex nu a răspuns.

— Alex, deschide uşa. Nu face asta.

Alex a închis ochii strâns şi şi-a acoperit urechile. Voia ca ei să plece.

— *Supune-te lui Dumnezeu,* îi spunea Jocul pe o voce blândă. *Împotriveşte-te diavolului şi el va fugi de la tine.*[69]

— Alex, hai să discutăm despre asta, a ţipat Kenny.

— *Cuvintele alese nu se potrivesc celui nebun*[70]*,* a şuierat Jocul.

— Putem să te ajutăm, a zis Charlie.

— *Cu atât mai puţin buzele mincinoase unui nobil!*

— Nu mă mai minţiţi! a strigat Alex.

— Te-am dezamăgit. Ştiu. Îmi pare rău, a spus Charlie.

— Nu trebuie să faci asta, a adăugat şi Kenny.

— *Nu le acorda atenţie necromanţilor care ciripesc şi bolborosesc,* a zis Hristos.

— *Îi faci de râs,* i-a zis Freud lui Alex. *Tu eşti totemul lor şi interdicţia lor.*

— Vă e ruşine cu mine, le-a strigat Alex prin uşă.

— Nu e adevărat, a zis Charlie. Putem fi o echipă din nou. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

— *E prea târziu,* i-a şoptit Hristos. *Nimeni nu poate sluji doi stăpâni.*

— E prea târziu, a zbierat Alex. Trebuie să fac asta.

— *Vai de cei răi! Nenorocirea este peste ei!*[71]

— Trebuie să plătească, a zis Alex.

— Nu, sunt şi oameni buni aici.

— *Voi pune capăt omenirii, fiindcă pământul e plin de violenţă.*

— Cu toţii trebuie să moară, a spus Alex.

— Eşti confuz. Ai fost minţit.

— *Ei sunt mincinoşii şi escrocii,* a şuierat Jocul.

— Voi sunteţi mincinoşii, a repetat Alex.

Charlie i-a aruncat lui Kenny o privire disperată. Nu aveau cum să-l convingă pe Alex. Jocul le-a luat vederea prin uşă şi acum nu mai puteau vedea nimic.

— Eu niciodată… Charlie s-a oprit. Te-am minţit într-adevăr. Da. Am vrut să ieşi din grup. Pentru că am fost un laş. Pentru că m-am temut de ce vor crede oamenii despre mine. M-am înşelat în privinţa asta şi am greşit că am minţit. Nu voi mai face asta.

S-a auzit linişte, pentru prima dată, din sala cazanelor.

— *Chiar* ai greşit, a zis Alex, părând să facă legătura.

Kenny a ridicat din sprâncene, cuprins de speranţă.

— Ştiu.

Charlie simţea cum îi lăcrimează ochii acum.

— Pot să fiu mai bun. *O să* fiu.

Kenny şi Charlie s-au holbat unul la celălalt, şi le era teamă să şi respire, aşteptând răspunsul lui Alex.

— Îmi pare rău, a zis Alex într-un sfârşit. E prea târziu.

Jocul le-a arătat din nou ce era dincolo de uşă: Alex a apucat cutia victoriană şi a pus degetul pe micul buton negru.

— Alex, nu!

Kenny bătea de zor la uşă.

Degetul lui Alex a apăsat tremurând butonul negru.

Jocul i-a spus repede lui Charlie la ureche.

Minte-l.

Spune-i că e şi mama lui aici.

Butonul s-a lăsat în jos, conexiunile de metal apropiindu-se una de alta, formându-se o scânteie. Nu mai avea timp să gândească, dar sfatul Jocului părea bun – mama lui Alex a fost întotdeauna bună cu el.

— Mama ta e aici! a ţipat Charlie.

Alex s-a oprit. S-a uitat la uşă.

— Ce ai spus?

— Mama ta e aici. A venit cu tatăl tău.

— Ba nu.

— Am văzut-o noi, pe hol, cu el.

— Minţi.

Charlie a închis ochii.

— Nu mint. E aici. Nu-i face rău.

— Nu face asta. Nu mă minţi.

— Nu te mint.

Charlie a clătinat din cap.

— Îţi jur. Pe mormântul mamei mele. E aici, Alex. A venit pentru tine. Nu-i face rău.

Alex făcuse ochii mari. I s-au umplut de lacrimi. Un geamăt lung şi chinuit a venit de undeva din adâncul lui. Cutia i-a tremurat în mână.

— Nu aş face-o niciodată.

S-a pus pe jos.

Au pornit stropitoarele, trimiţându-i pe elevi afară din liceu – un dar de la Joc, salvându-i de gazul de care habar n-aveau. Charlie şi Kenny au bătut la uşa sălii cazanelor, implorându-l pe Alex să

iasă afară, şi uşa s-a deschis în cele din urmă. Dar când s-au uitat înăuntru, Alex dispăruse. Jocul îl condusese pe o ieşire secretă care ducea în camerele cu echipamente electrice, într-un hol şi apoi la ieşirea din spate.

Charlie şi Kenny au ieşit afară odată cu mulţimea. Charlie a văzut un mesaj de la tatăl său.

Trebuie să vorbim. Nu trebuia să distrugi restaurantul.

Charlie i l-a arătat lui Kenny.

— Ar putea fi o capcană.

— Ştiu. Dar ar putea fi în pericol. Poţi să-l cauţi tu pe Alex?

Kenny a încuviinţat.

— Şi pe Vanhi. E la spital acum, o să-i anunţ pe părinţii ei.

A pus o mână pe umărul lui Charlie.

— Eşti bine?

— Cred că da. Tu?

Kenny a zâmbit.

— Am vorbit serios adineauri. Suntem ca fraţii.

Charlie l-a aprobat.

După ce a plecat Kenny, Charlie s-a întors şi a dat nas în nas cu Mary.

Înainte să apuce să vorbească, l-a apucat de obraji şi l-a sărutat, de faţă cu toată lumea. El a fost surprins şi, când Mary s-a retras, i-a zis:

— Mulţumesc.

Charlie era uimit.

— Tim? a zis el cu atenţie.

— Ce e cu el?

— Nimic… Pentru ce îmi mulţumeşti?

— Tu ai făcut asta?

Ea a zâmbit larg, dând din cap spre elevii uzi leoarcă din jurul lor şi trăgând jucăuş de tricoul lui ud.

— Stropitorile?

Ea a zâmbit complice, ca şi cum ştiau amândoi despre ce era vorba.

— Ştiu ce am spus noi doi, şi eu am vorbit serios. Dar totuşi… *asta…*

I-a arătat telefonul.

— Chestia e că… nu a mai fost nimeni atât de drăguţ cu mine. Niciodată.

Charlie s-a uitat la mesaj.

Îmi pare rău pentru afişe. Nu e nimic ce nu poate rezolva un pic de ploaie.

— Ştiu ce înseamnă pentru tine să candidezi, a zis ea. Şi tot ai făcut-o.

Charlie nu-şi găsea cuvintele.

Nu era prima dată când nu-şi dădea seama dacă Jocul îi dădea o recompensă sau îşi bătea joc de el. Algoritmul nu putea fi calculat.

Apa spălase o parte din fondul de ten pe care-l folosise să ascundă urma roşie de pe faţă. Nu-şi dăduse seama încă, dar vânătaia era acum expusă în două dungi late.

A pus uşor o mână pe obrazul ei, iar ea nu s-a dat înapoi.

— Chiar dacă am câştigat, i-a spus, de unde să ştiu dacă e adevărat sau nu?

S-a uitat la el ca şi cum îşi pierduse minţile.

Apoi s-a ridicat pe vârfurile degetelor şi l-a sărutat din nou, în văzul tuturor.

Nu s-a oprit nici când cineva din mulţime le-a făcut o poză cu telefonul.

95.
TRIUNGHIUL DE AUR

Peter s-a gândit la Joc.

Jocul era şeful. Dar era deschis la sugestii. Se bucura atunci când le primea.

Dacă îl înţelegeai cum trebuie.

Iar Peter înţelegea Jocul. Întotdeauna l-a înţeles, chiar înainte să existe.

Vai, bietul Yorick! L-am cunoscut, Horaţio. Un om plin de haz.[72]

Charlie se târa întotdeauna spre lumină. Nu înţelegea el că lumea nu are cum să devină mai bună? Lumea era astfel pentru că oamenii care erau la putere voiau să fie aşa, să-i ţină pe oamenii mici sub control, ca pe nişte hamsteri care aleargă într-o rotiţă. Nimeni nu avea să dea doi bani pe Peter şi pe Charlie. Întotdeauna aveau să fie lăsaţi pe dinafară, la fel ca tatăl lui Peter, străduindu-se să adune bani de ici, de colo, deoarece companiile de top nu-l acceptau. „Să ai întotdeauna un joc pe care să-l joci”, îi plăcea tatălui său să spună.

Lumea urma să fie în continuare împotriva lor, Peter ştia asta, chiar dacă Charlie era prea prost ca să accepte. Dacă urmau regulile, aveau să fie striviţi. Jocul era făcut pentru oamenii ca ei. Dar Charlie a luat o decizie, aruncând o rază de lumină peste Peter.

Totuşi, Charlie i-a oferit lui Peter o a doua şansă, o şansă să fie mai bun. Aşa că trebuia să facă şi el acelaşi lucru pentru Caitlyn.

Încă nu începuse o relaţie cu Joss. Asta era limita. Nu era prea târziu.

Ea putea să se salveze. I-a scris:

Invită-mă la petrecerea ta

fugi de-aici, Peter

Alege-mă pe mine. Nu pe Joss

îmi citeşti mesajele?

încă nu e prea târziu

du-te dracului Peter s-a terminat

Păi, asta a fost. Gata cu a doua şansă. „Meriţi ce o să primeşti, i-a transmis în gând. Eu am încercat.”

Dar mai era şi problema cu Charlie. Ei doi erau la fel.

Erau fraţi. Gemeni.

Fără mamă, tată rău, abandonaţi de lumea cea veche şi de cea nouă.

Doar că… Charlie şi-a pierdut mama. A lui Peter *a plecat.*

Doar că Charlie rămânea cu fata. Peter nu.

Doar că tatăl lui Charlie îşi revenea. Al lui Peter nu mai putea fi salvat.

De ce de ce de ce?

Da, schimbase mesajele lui Mary înainte să le arate lui Charlie.

Da, el a creat designul cu Rufe Murdare, cu permisiunea Jocului, desigur.

Da, i-a lăsat pe Ocrotitori să-şi programeze prostia aia de virus, i-a şi ajutat chiar, ştiind că era o farsă. Kenny nu avusese o viziune – leşinase şi rămăsese cu ochelarii Azitek la ochi, iar Jocul îi şoptise la ureche în tot acel timp cât a fost inconştient, creându-i aşa-zisele vise.

Da, Peter s-a gândit la provocarea cu svastica.

Jocului îi plăcuse tare mult ideea aceea, îi plăcea conflictul. Dar Peter avea alte planuri. *Voia* ca svastica să fie pe perete. Voia să le dea un imbold lui Tim şi lui Kurt. Voia ca Vanhi şi Kenny să ştie că, pentru fiecare acţiune, exista o reacţie opusă şi egală. Voia ca Charlie să vadă lumea clar astfel încât să ştie că Peter avusese dreptate în tot acest timp.

Peter putea să supravieţuiască într-o lume haotică. Putea să prospere în ea.

Dar Charlie luase o decizie. Voia să fie nobil, alături de Vanhi şi de Kenny, abandonându-l pe Peter, care rămânea fără tată, fără Caitlyn, fără prieteni, fără nimic. L-a respins pe Peter, a râs de el cu optimismul lui neruşinat. „Vanhi avea dreptate. Chiar e ceva în neregulă cu tine.”

„Gata cu noi doi.”

— Ai luat o decizie, a zis Peter cu voce tare.

A dat click pe Enter pe noul mesaj:

Trebuie să vorbim. Nu trebuia să distrugi restaurantul.

— Te condamn la moarte, a declarat Peter, încercând să se convingă că se simte puternic.

96.
BÂLCIUL LUMII

Charlie s-a furişat în restaurant.

Ştia că era o capcană. Dar dacă tatăl lui era acolo, trebuia să-l ajute.

Restaurantul era întunecat şi încuiat, iar la geam avea pus semnul cu „Închis”.

Maşina tatălui său era singură în parcare.

Charlie s-a dus prin spate şi a încercat să vadă ceva înăuntru. Era complet beznă. A încercat uşa şi era deschisă.

Congelatoarele erau oprite. La fel şi maşinile de spălat vase. A ascultat. Era o linişte de mormânt. A dat colţul şi l-a văzut pe tatăl său pe un scaun, stând drept ca un rege, cu mâinile şi picioarele legate şi cu un căluş la gură.

— Tată! a strigat Charlie, uitând de toate şi fugind spre el.

Toată furia îi dispăruse şi făcuse loc adrenalinei. A uitat de toate lucrurile oribile pe care le făcuse tatăl lui. Acum nu simţea decât dragoste şi teamă. A tras de frânghii, încercând să-l dezlege.

Charlie a simţit fiorul unei premoniţii, partea primitivă a creierului avertizându-l că e în pericol.

S-a auzit un scârţâit în sala principală.

Charlie a tras şi mai repede de frânghii, dar în zadar. Nu avea timp să dezlege vreuna până să vină oricine ar fi fost în întuneric.

A auzit sunetul de sticlă strivită sub picior.

Ochii tatălui său îl implorau să plece. Dar Charlie s-a dus spre sertarul cu cuţite şi de acolo a luat un cuţit lung. Pielea de la încheieturile tatălui său părea subţire, mult mai îmbătrânită şi mai fragilă decât îşi aducea Charlie aminte.

S-a întors spre camera întunecată. S-a poziţionat între tatăl său şi necunoscut. Tatăl lui încerca să-i spună ceva, dar era prea târziu să-i dea jos căluşul.

Putea să aştepte să vină moartea peste ei.

Sau putea să păşească în întuneric şi s-o înfrunte.

97.
OM ARZÂND

— Unde eşti? a strigat Charlie, mergând precaut prin întuneric, cu cuţitul ridicat.

S-a auzit un scârţâit.

— Aici sunt, a răspuns o voce.

Era ceva greşit la vocea aceea. Charlie nu putea să-şi dea exact seama ce – era calmă şi plăcută –, dar i s-a ridicat părul de la ceafă.

A întins mâna în întuneric şi a dat peste o masă de lemn în faţa lui. Era la rândul cel mai îndepărtat de separeuri, toate cu o treaptă mai sus decât podeaua, de-a lungul zidului gros de cărămizi, sub neoanele care acum erau stinse şi tăcute. A mers uşor cu spatele printre separeuri şi mese, îndepărtându-se de voce. Podeaua a scârţâit sub piciorul lui şi a înjurat încet.

Vocea era subţire şi nazală. Respira pe gură. Puteai să auzi asta în întuneric. Expiraţia înceată şi felul în care trăgea aer în piept, răbdător, ca o reptilă.

— Aici sunt, a repetat el, vorbind ca un inchizitor obişnuit să şoptească în spaţii strâmte, ameninţând cu blesteme, în timp ce un şarpe se descolăcea de pe picioarele sale, pe sub robă.

Charlie a strâns cuţitul atât de tare că-l durea mâna. Îl scosese din suportul de lemn ca un tânăr Arthur care-şi testa valoarea. S-a mişcat spre voce, cu cuţitul ridicat şi zgomotul a fost atât de neaşteptat că nici nu a simţit cum glonţul îi trece prin braţ. L-a lovit cu putere.

— Aici sunt.

Vocea era fioroasă acum.

Charlie şi-a dat seama că e pe jos. Alunecase în josul peretelui din spate. Totul era alunecos şi lipicios în jurul său. Îi curgea sânge. Lucrurile nu aveau să se termine cu bine. Rana îl ardea de durere.

— Doar o înghiţitură, a spus bărbatul încet, şi nu era clar dacă se referea la sângele sau la corpul lui

Charlie.

Charlie se întreba unde-i scăpase cuţitul. Îi zburase din mână şi aterizase cine ştie unde. A întins mâna pe podea, încercând să-l găsească în întuneric. Se întreba dacă putea să se mişte suficient de rapid încât să se întoarcă în bucătărie şi să-l apere pe tatăl său. A dat din picioare şi păreau să coopereze. Puteau să-i susţină greutatea? Şi-a folosit braţul întreg, braţul stâng, să ajungă la masa din spate. S-a apucat de el şi s-a proptit în călcâie, şi da, în ciuda sângelui alunecos, a reuşit să-şi menţină echilibrul şi să se ridice, astfel încât măcar să stea în picioare.

S-a mai auzit un zgomot – un glonţ a lovit peretele din spatele lui, şi bucăţi de cărămidă l-au lovit peste faţă, zgâriindu-l pe obraji şi pe ochi. S-a întrebat: „Vrea să mă guste viu sau mort?" Care era varianta mai rea? Charlie aproape că a râs, dar s-a oprit pentru că şi-a dat seama că ar fi trecut pragul nebuniei. Cuţitul, şi-a zis, concentrează-te pe cuţit. E argintiu. Sclipeşte şi străluceşte. Teama îl acapara şi trebuia să-şi menţină acea imagine în minte, acea mică strălucire. Taie-l pe acest om. Taie răul în bucăţi. Salvează-te. Salvează-l pe tatăl tău.

A găsit vârful cuţitului cu degetele.

S-a mai auzit o împuşcătură şi a pierdut cuţitul, luând-o la fugă spre bucătărie cu capul jos, dar nu a apucat să ajungă până acolo, aşa că s-a ascuns în întunericul de după bar. Rana de pe braţ urla la fiecare mişcare.

Au mai urmat două împuşcături. Charlie s-a rugat ca să sune cineva la poliţie, dar nici nu mai conta pentru că Jocul putea să redirecţioneze apelurile. A fugit în spatele barului şi a pipăit să găsească sticlele de lichior care erau cel mai aproape de el.

Când Charlie a auzit cum podeaua din faţa barului scârţâie, s-a ridicat şi a dat cu sticla în bărbat. S-a lovit de capul lui şi s-a spart, în aer simţindu-se puternic mirosul de votcă.

Bărbatul a mai tras o dată şi a căzut pe spate, având dureri, dar nefiind rănit cu adevărat. S-a adunat şi s-a apropiat iar de bar.

Când bărbatul era aproape, Charlie a mai aruncat o sticlă cu toată puterea lui, dar a ratat şi a aterizat undeva în spatele bărbatului care acum râdea.

„Ce drăguţ, s-a gândit omul, ce drăguţ!"

S-a apropiat din nou, încă râzând, iar Charlie a spart o sticlă de perete şi a aruncat conţinutul peste bărbat, alcoolul făcându-i rănile să usture.

Bărbatul râdea cu poftă acum; frica băiatului era dulce şi disperată. În curând, băiatul avea să rămână fără lucruri pe care să le arunce. Bărbatul a tras în oglinda din spatele barului şi cioburile au căzut ca o ploaie. Dar acum se săturase de joacă, venise timpul să-l omoare pe puşti. A văzut o lumină din spatele barului, mică şi ascunsă.

— Poţi să suni pe cine vrei, l-a anunţat omul, o să terminăm înainte să-ţi răspundă.

În timp ce ocolea barul, Charlie a terminat de tastat ultima comandă cu Respiraţia lui Dumnezeu pe telefon, pe care a aruncat-o asupra celui mai apropiat telefon şi telefonul bărbatului s-a aprins în buzunar şi a început bucla infinită, hrănindu-se cu el însuşi şi multiplicându-se exponenţial înăuntrul micuţei baterii de litiu, la fel cum se întâmplase şi cu telefonul lui Kurt.

Bărbatul a ridicat arma şi a îndreptat-o asupra lui Charlie, o siluetă în întunericul din dreptul uşii barului. Apoi telefonul a luat foc, şi mica explozie a aprins alcoolul de pe corpul lui şi focul a izbucnit pe el, străbătându-i corpul în dâre lungi, în zigzag de sus până jos, până ce flăcările s-au unit şi l-au înghiţit cu totul. Lumina a fost bruscă şi magnifică.

Charlie a fost surprins să vadă că faţa bărbatului era şocant de normală, aproape ca de bebeluş. A apucat să-i arunce o singură privire, iar apoi focul l-a cuprins din toate părţile şi l-a devorat.

Charlie s-a ridicat în timp ce corpul arzând a căzut în direcţia lui, barul fiind cuprins de flăcări în jurul lui. Braţul drept al lui Charlie atârna fără vlagă. A ieşit de după bar şi a fugit spre tatăl lui în timp ce focul se împrăştia în jurul lui, urcând pe pereţi. A ajuns în bucătărie şi l-a târât pe tatăl său cu

tot cu scaun cu braţul lui sănătos, puterea lui devenind momentan inumană datorită fricii şi dragostei, şi a reuşit să iasă afară cu el în aerul rece al nopţii, tuşind şi respirând cu greu în timp ce fumul ieşea afară după ei. A desfăcut un nod cu mâna lui bună şi împreună le-au dezlegat pe restul şi s-au îndepărtat de clădire, apropiindu-se de tomberoane.

Flăcările ieşiseră deja pe geamuri şi ardeau toate cele patru părţi ale restaurantului, înghiţind întreaga clădire în foc, până în vârf. *La Charlie* – fostul *Bâlciul Lumii* – s-a dus.

La kilometri distanţă, undeva în afara oraşului, şi casa de la lac a lui Caitlyn Lacey ardea în flăcări. Lui Peter i-a luat doar câteva minute să-şi pregătească răzbunarea. Restul – răspândirea focului – şi-a văzut de lucru.

El invitase pe toată lumea la mica ei petrecere intimă. Ei bine, nu chiar pe toată lumea. Ci doar o listă bine aleasă de monştri: drogaţi, găştile de motociclişti, huligani neonazişti. Nu ai fi putut face niciodată asta în persoană fără să mori. Dar pe internet, putea să vorbească direct cu toată lumea din siguranţa casei sale, într-o clipă. A postat:

Petrecere secretă organizată de Târfa Bogătaşă! Curve şi târfe! Casă secretă de la lac, fără poliţişti, fără reguli!! Veniţi/faceţi sex. S-o faceţi lată!

Liceul era o ierarhie încâlcită, aşa crezuse el. Încercase să urce pe ea, dar ierarhia a câştigat. Era timpul s-o măcelărească.

A început uşor, o maşină ici şi colo care nu se potrivea cu restul de Audi-uri şi BMW-uri care erau parcate pe iarbă lângă lac. Aveai nevoie de o hartă ca să găseşti locul. Peter le dăduse o hartă. Casa de la lac era pe un teren ce se întindea pe mai mulţi acri. Putea să se întâmple orice acolo. Au sosit şi câţiva motociclişti, iar apoi şi mai mulţi. Au izbucnit nişte bătăi între echipa de fotbal care era mult prea încrezătoare şi adevăraţii bătăuşi. Apoi s-a

declanşat haosul – distrugători de petreceri tatuaţi au răsturnat mesele şi birourile. Un scaun a fost aruncat prin geam. Perdelele au fost arse cu ţigara. O gloată a urinat pe dulapul cu dosare deschis al tatălui ei şi au turnat alcool peste el.

Peter a privit totul prin telefoanele lor. Caitlyn plângea, iar noul ei iubit nu era pe nicăieri. Făcuse destule Peter? Probabil. Totuşi, nu se putea abţine. Doar un ultim retuş, aşa pentru efect.

Poeziile tale sunt naşpa.

i-a trimis el printr-un mesaj anonim. A încheiat acolo – Jocul îl chemase în altă parte, pe acoperişul liceului A.B. Turner High, şi trebuia să se supună.

Kurt Ellers a venit şi el la petrecere, aşa cum îşi promisese. Dar nu a fost atât de uşor. Îşi pierduse curajul pe drum, ba chiar se întorsese de câteva ori. Aşa că atunci când a ajuns acolo, oamenii deja ieşeau în grabă din casa în flăcări. Gazonul era plin de televizoare distruse şi scaune zdrobite.

A mers printre toate, prin curentul de oameni care scăpau de acolo. Nu a văzut-o pe Caitlyn nicăieri. A intrat în casa care ardea. A găsit-o înăuntru, prinsă în raftul de sus al unei biblioteci, inconştientă din cauza fumului. O grindă a casei a căzut în faţa lui, şi braţul i-a fost cuprins de foc. L-a stins şi a eliberat-o pe Caitlyn, punând-o pe un umăr. A luat o pătură de pe canapea şi a pus-o peste ea, apărând-o de flăcări. A mai căzut o grindă, arzându-l puternic. Avea să rămână cu cicatrici toată viaţa, ţesut nevindecat pe braţ şi pe faţă. Nu s-a oprit până nu s-a aflat în afara pericolului. A aşezat-o uşor în scaunul de lângă şofer şi a dus-o de acolo.

Deşi nu avea cuvintele necesare ca să descrie, ceea ce simţea el era asemănător cu ce îi spusese Vanhi lui Charlie, când prietenia lor suferea:

„Doar pentru că nu te iubesc nu înseamnă că nu te iubesc”.

98.
ÎNFRÂNGEREA AZTECILOR

Alex stătea pe pervaz, la o înălţime de cincisprezece metri, pe acoperişul liceului Turner. Centrul oraşului strălucea în depărtare. Vântul bătea şi-l făcea să-i fie frig, un semn al iernii pe care nu avea să apuce s-o vadă. Legenda spunea că acesta era locul în care David Meyer, fondatorul Prietenilor din Criptă, stătuse cu douăzeci de ani în urmă, când grupul lui a fost făcut bucăţi şi el îşi aştepta procesul, şansa lui de a ajunge la Princeton fiind complet distrusă.

Alex era pregătit să-i urmeze exemplul, până jos de tot.

Dar spre deosebire de bietul Dave, acesta nu era un act disperat şi nechibzuit.

Era o soluţie elegantă.

Pentru prima dată, el avea să fie eroul, nu victima. Hai să vedem cum i-ar fi plăcut asta lui Charlie, să fie el cel salvat. Să fie el cel ruşinat.

Alex îl chemase pe Charlie.

Vino pe Acoperişul şcolii. – a.d.

Charlie trebuia să privească, să fie martorul a ceea ce a făcut Alex pentru el, astfel încât să ducă această povară pentru totdeauna. Aceasta fusese ideea *lui, nu* a Jocului, şi totuşi ar fi fost o moştenire mai bună decât orice bombă. Pentru prima dată în viaţă, se simţea mândru de el.

Charlie a ajuns, cu braţul înfăşurat strâns într-o cămaşă ruptă, îmbibată cu sânge. S-a uitat la Alex şocat, ca şi cum pentru o clipă uitase complet de Joc şi a sărit direct din viaţa normală pe acoperişul şcolii, întrebându-se: „Cum am ajuns noi aici?”

99.
JOCUL MORŢII

Alex i-a zâmbit de pe pervaz, atârnând între viaţă şi moarte.

— Cheia a fost dintotdeauna aici.

Charlie nu a spus nimic. Alex emana o calmitate atât de stranie, încât nu a îndrăznit să vorbească.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi. Asta obişnuiam noi să spunem.

Alex a ridicat un picior, pentru un moment, şi a părut că se clatină în faţă.

Cu cincisprezece metri mai jos, totul era cufundat în întuneric.

Charlie a ridicat încet o mână – „Nu o face. Aşteaptă."

— A fost ideea *mea.* Nu a Jocului. Eu voi fi Unul pentru Toţi. Eu îi voi elibera pe Toţi pentru Unul.

Charlie a făcut un pas uşor în faţă. „Lasă-l să vorbească, şi-a spus el. Nu-l speria."

Alex s-a lăsat pe călcâie.

— Ştiu cum poţi să ieşi din Joc. Ştiu că asta îţi doreşti. Dar nu ai curajul s-o faci. O s-o fac eu pentru tine. Am făcut o înţelegere. Viaţa mea pentru libertatea voastră. Şi în fiecare zi de acum înainte vă veţi aminti de mine. De ce am făcut pentru voi.

Charlie a înaintat încet, cu o mână ridicată.

— Am rănit pe cineva, probabil că l-am omorât, la restaurant. O să conteze asta.

Alex a pufnit.

— Un criminal pe care l-a trimis Jocul? Asta nu e o ofrandă. O să vă salvez eu.

Nişte gânduri rele au încercat să-i invadeze mintea, revărsându-se din id. „Ar fi atât de greşit? Care este alternativa? Să moară fiecare, unul câte unul, în Joc, la fel ca hackerii din acea conversaţie de pe forum? Sau să joace pentru totdeauna şi să-şi piardă minţile la fel ca Scott Parker?"

Iar Alex *voia* să moară. Planul său avea logică, era un câştig pentru ambele tabere, iar Charlie a

început să-şi pună la îndoială sănătatea mintală. Dar ştia că erau doar gânduri egoiste şi malefice care veneau din id. Trecuse prin prea multe ca să pretindă că nu ar face parte din el, dar le-a împins înapoi în negura de unde au venit.

Charlie a reuşit în cele din urmă să vorbească, dar avea o voce răguşită.

— Îmi cer scuze, Alex.

Alex doar a clipit.

— Vino jos. Dacă vrei să-ţi fiu dator, asta trebuie să faci, pentru că asta e ceea ce vreau. Ca tu să cobori de acolo.

— E prea târziu.

Alex a zâmbit cu tristeţe.

— Sunt prea departe acum.

S-a referit la distanţa dintre Charlie şi pervaz? Sau la Marte? Oricum ar fi fost, era prea departe ca să ajungă la el la timp.

— Trebuie să plec acum. Să-mi construiţi un totem.

— De ce nu-l laşi odată în pace? a rostit o voce din spatele lui Charlie.

Peter era acolo.

— Ochii lui Dumnezeu văd totul, i-a zis, zâmbind.

Alex s-a uitat la Peter cu un amestec de admiraţie şi invidie. Era singurul care era mai bun la Joc decât el. Peter i-a oferit Jocul lui Alex – iar Jocul a oferit un scop vieţii lui Alex.

— Îţi *ceri scuze?*

Peter a trecut pe lângă Charlie.

— Dar niciodată nu-i dai ceea ce-ţi cere. Ei nu te merită, Alex. Nu merită sacrificiul tău.

— Or să-mi fie datori. Eu sunt eroul.

Peter a zâmbit.

— Ştiu. Dar mai sunt şi alte căi prin care să-i faci să-ţi fie datori.

A mers atât de lejer, atât de drăgăstos către Alex, că acesta a fost luat prin surprindere când Peter l-a apucat şi l-a tras de pe margine, privindu-l în ochi.

— Ei sunt piesele mele, Alex, a zis Peter pe o voce moale. Nu te pot lăsa să-i eliberezi.

— Vreau să mor, a gemut Alex.

— Ştiu. O să-ţi ofer şi asta. Iar apoi noi ceilalţi vom juca împreună pe vecie.

Peter l-a ridicat de pe pervaz. Alex căscase ochii şi era prea obosit ca să se certe sau să se împotrivească.

— Sus şi peste, cu mâna mea, nu a ta.

Peter se uita dincolo de acoperiş când Charlie l-a prins de gât cu mâna lui sănătoasă şi l-a tras înapoi, căzând amândoi pe acoperişul de piatră, Peter strivindu-l sub greutatea lui.

Charlie şi-a adunat toate puterile care-i mai rămăseseră şi s-a rostogolit, punându-se pe Peter.

Peter s-a uitat în sus şi a rânjit.

Charlie l-a ţintuit la pământ şi i-a strigat în faţa lui perfectă.

— Tu ne-ai făcut asta. Tu ai adus Jocul în vieţile noastre.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, a mârâit Peter drept răspuns. Erai un nimic. O fantomă. Ţi-am oferit ceva pentru care să lupţi.

Charlie i-a tras un pumn în faţă. Privirea lui s-a înceţoşat. Cât sânge pierduse?

Peter s-a urcat pe el, rânjind, cu sânge printre dinţi.

— Te urăsc. Ştii asta, nu? Niciodată nu te-am minţit că n-aş fi un mincinos. Nu ai ştiut niciodată cine eşti de fapt.

L-a lovit pe Charlie şi stelele verzi s-au înceţoşat.

— Eram *fraţi.*

— Nu sunt fratele tău, a scuipat Charlie.

— Mda. Apropo, ce mai face tati? Peter a rânjit. Eu am programat şi asta. „Îl iubeşti pe tatăl tău? D/N?” Că tot veni vorba, mişto salvare! Jocului i-a plăcut la nebunie. Eu unul pariasem pe drogatul ăla.

Furia a explodat în Charlie. A lovit cu putere faţa perfectă a lui Peter cu mâna lui sănătoasă, dându-l într-o parte.

— Tu mi-ai făcut asta? Tu ai făcut asta tatălui meu?

— Am aranjat-o şi pe Caitlyn. Şi pe Kurt, n-o să mai vrea nimeni să se uite la el vreodată. Viaţa e o porcărie, Charlie. Nu există corectitudine, nu există dreptate, decât dacă o *creăm* noi. Moralitatea e o iluzie, o concepţie a societăţii menită să ţină în frâu mulţimea, în timp ce vânătorii îşi prind prada. Când o să înveţi asta? Când o să-ţi dai seama odată cât de mult te înşeli?

În acel moment, Charlie şi-a dat seama. Peter era la fel ca internetul, o creatură fără părinţi, un trilion de noduri conectate, dar gol pe dinăuntru. Peter avea să rănească mereu oamenii. Pentru el nu conta decât ceea ce voia şi cum putea să obţină asta.

Şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui Charlie.

— Să ştii că e bine, Charlie, să fii cine eşti cu adevărat.

Charlie a reuşit să îngaime:

— Ştiu, m-am înşelat.

— A, da?

Peter a mai slăbit puţin strânsoarea ca să-l lase pe Charlie să vorbească.

— În legătură cu ce?

I-a întâlnit privirea lui Peter – acei ochi de un albastru infinit, perfect.

— Am crezut că poţi fi salvat. Dar nu poţi.

Mâna lui Peter s-a strâns în jurul gâtului lui Charlie, dar Charlie l-a apucat de părul blond şi l-a tras tare, lovindu-l cu capul de acoperiş. Peter a rămas năucit. Charlie s-a urcat deasupra lui şi s-a uitat exact la timp să-l vadă pe Alex pregătindu-se să sară.

— Nu, a urlat Charlie.

L-a prins pe Alex de haină şi a tras cu toată forţa, iar Alex a văzut cum pentru o fracţiune de secundă acoperişul îi dispare de sub picioare şi apare vidul de jos, dar apoi s-a oprit, pentru că Charlie a folosit o forţă pe care nu ştia că o are ca să-l tragă iar pe Alex, împingându-l în genunchi în mijlocul acoperişului.

Alex ţipa:
— Nu, nu, nu, nu.
Era cuprins de o furie oarbă.
— Nu poţi face asta. Eu sunt eroul. Jocul nu se va opri niciodată.
Charlie a zis:
— Ba da. Jocul s-a terminat pentru noi.
L-a luat de braţe pe Peter care încă era ameţit şi l-a ridicat.
— Şi nu există eroi.
Cu o ultimă fărâmă de putere, Charlie l-a împins pe Peter cel frumos, dar pierdut, peste pervaz.

100.
FIŞIER SALVAT

Ce înseamnă să fii salvat? Să fie o versiune de-a ta de acum câţiva ani, păstrată perfect, astfel încât să te poţi întoarce la ea într-o zi, neîntinat, indiferent câte lucruri ai pătimit de atunci? Indiferent câte greşeli şi câte erori şi câte rele şi câte păcate ai făcut?

Sau e exact opusul: să scrii peste toate versiunile tale din trecut, astfel încât tot ce a fost înainte să fie şters cu buretele, lăsând doar versiunea cea mai recentă cu care să mergi înainte şi să nu mai păcătuieşti?

Sau să fie adevărată cea mai simplă explicaţie: că nu există salvare? Doar o serie de fişiere, incoerente, bucăţi de timp care – dacă sunt adunate la un loc – oferă o versiune aproximativă a vieţii. În acelaşi fel în care o carte *flip*[73] îţi oferă iluzia unei mişcări.

Ar fi liniştitor să te gândeşti că există variabile ascunse – că universul este neted şi continuu şi că nu este, la bază, o serie de unghiuri corecte lipite unele de altele.

Dar Charlie nu mai credea că asta este adevărat. *Existau* spaţii. Margini nefinisate. Fiecare cântec de leagăn putea fi separat în unu şi zero. Fiecare peisaj era la bază un nor de particule oarecare. Adevărata întrebare era: puteai să fii conştient de asta şi totuşi să-ţi pară frumos peisajul?

Charlie s-a trezit în spital şi l-a văzut pe domnul Burklander stând lângă el, privindu-l.

— Nu încerca să te mişti. Încă eşti foarte slăbit.

Charlie ar fi vrut să întrebe „De cât timp sunt aici?”, dar avea gâtul prea uscat.

Domnul B. a umplut un pahar cu apă şi i l-a dat.

Charlie a băut şi a închis ochii pentru o clipă.

— Tatăl tău s-a dus să mănânce ceva. O să se întoarcă imediat.

— Ce s-a întâmplat?
— Cu tine?
Charlie a dat din cap.
— Eşti rănit.
— Cum am ajuns aici?
— Erai pe marginea drumului. Pe strada Westbrook. Cineva a sunat la 911.
Charlie a dat din cap uşor, încercând să îşi dea seama care era ultimul lucru de care-şi aducea aminte.
Domnul Burklander i-a susţinut privirea lui Charlie.
— Peter a fost un copil rău.
A fost.
— Nu mă îndoiesc că a făcut nişte lucruri rele, şi poate că aceste lucruri i-au adus un sfârşit rău.
Charlie nu a răspuns. Doar s-a uitat la domnul B.
— Nu cred că ai vrut să se întâmple lucrurile astea.
Charlie nu avea de gând să zică nimic, dar apoi şi-a adus aminte de domnul B. prăbuşit la pământ, cu inima zbătându-i-se.
Charlie nu a putut să se abţină şi ochii i s-au umplut de lacrimi.
— Îmi pare rău.
— Ştiu că-ţi pare. Nu meriţi s-o auzi, dar ştiu.
Au rămas în tăcere câteva minute, după care domnul B. s-a ridicat.
— Te las să te odihneşti.
S-a oprit în dreptul uşii, apoi a decis să adauge ceva:
— Cu cât îmbătrâneşti, cu atât ajungi să observi lucruri care se repetă. Poate că e vorba de un stadiu incipient de demenţă, cine ştie? Copiii şi cluburile. Lumi ascunse. Întotdeauna sunt lucruri pe care nu le ştim. Oricum, asta e o poveste pentru altă dată.
Domnul B. i-a făcut cu ochiul în stilul lui siropos, dar faţa îi trăda oboseala. A plecat şi a închis uşor uşa în urma lui.

Eddie Ramirez era acasă când a sunat cineva la uşă, şi s-a trezit cu doamna Morrissey. Era bulversant s-o vadă pe directoarea care îl exmatriculase, dar ea a intrat şi s-a aşezat cu Eddie şi părinţii săi în jurul măsuţei de cafea din sufragerie.

— Vestea bună, a anunţat doamna Morrissey, este că putem să îndreptăm lucrurile. Kenny a recunoscut şi şi-a asumat responsabilitatea pentru farsă. Nu a fost intenţia lui ca fiul dumneavoastră să fie prins în toată povestea asta. Consecinţele vor fi severe. Va trebui să repete anul şi, desigur, acest lucru îi va afecta înscrierea la facultate. Va fi o pată mare pe dosarul lui permanent. Totodată, vom oferi o explicaţie completă facultăţilor la care va dori Eddie să se înscrie şi ne vom asigura că vor înţelege că exmatricularea a fost anulată.

— Cum rămâne cu bursele şcolare? a întrebat mama sa.

— Nu ar trebui să fie nicio problemă cu ele. Ne vom asigura noi de asta. Vor afla că Eddie nu a avut nicio vină.

Zâmbetul doamnei Morrissey s-a încordat puţin.

— Acum, dacă propunerea vi se pare în regulă, avem aici nişte hârtii pe care avocaţii de la departament ne-au cerut să vi le prezentăm, pentru a ne scuti de vreun proces sau ceva de genul acesta. Dacă doriţi să vă uitaţi peste ele împreună cu un avocat ales de dumneavoastră…

Doamna Ramirez a luat stiloul din mâna lui Elaine Morrissey.

— E în regulă aşa.

Doamna Ramirez a semnat, dând la o parte furia, şi a lăsat senzaţia de pace – de uşurare intensă – să o cuprindă.

Cam în acelaşi timp, domnul Walker a găsit un plic plin cu bani în căsuţa lui poştală. N-avea habar de ce. N-avea de unde să ştie că Vanhi îşi vânduse aparatul pentru bas, sau că Kenny şi Charlie livraseră plicul la casa lui mică şi amărâtă, la miezul

nopţii. Nici nu putea să numere banii. Mai târziu, doamna Morrissey avea să sune şi să-i ofere slujba înapoi. Era uimitor. Tot ce putea face era să se uite în susul şi-n josul străzii, fără să vadă ceva neobişnuit, minunându-se că exista un plan mai presus de el, pe care nu putea să-l înţeleagă.

Înmormântarea lui Peter Quine s-a desfăşurat într-un cerc restrâns. Tatăl lui a fost acolo, purtând ochelari de soare, aşa că era greu să percepi expresia de pe chipul lui. Necrologul a făcut câteva referiri scurte la viaţa tumultuoasă a lui Peter, fără să menţioneze ceva legat de exmatriculare, arestare sau sinucidere. În schimb, a precizat că şi-a găsit în cele din urmă pacea în braţele Creatorului. Preotul, care nu-l cunoştea pe Peter şi nu-l văzuse niciodată, a fost puţin mai direct, vorbind despre problemele şi tentaţiile tineretului din ziua de azi, mai ales despre cele online.

Charlie a venit şi el, simţindu-se ciudat de calm. Avea braţul bandajat.

Ar fi vrut să se simtă vinovat. Aşa ar fi fost omenesc. Dar adevărul era că nu-i părea rău. Se simţea vinovat dintr-un milion de alte motive. Dar pentru faptul că a târât un Peter pe jumătate inconştient până pe marginea unui acoperiş şi că l-a împins să cadă – de departe cel mai rău lucru pe care ştia să-l fi făcut cineva – nu putea să simtă vreun regret. În acel moment, un moment anapoda, a părut cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face.

Kenny şi Vanhi veniseră şi ei la înmormântare. Alex era internat într-un spital de psihiatrie, primind ajutorul de care avea nevoie. Fusese diagnosticat cu depresie şi episod psihotic acut. Medicamentele s-ar putea să-l ajute. La fel şi terapia. Ocrotitorii s-au dus să-l viziteze, dar nu au apucat să intre în cameră. Când au ajuns la spital, tatăl lui Alex era deja acolo, strângându-l la piept şi cântându-i un cântec în altă limbă, dar suna clar ca un cântec de leagăn.

— Băiatul meu, scumpul, scumpul meu băiat, şoptea el între cântece.

Nu puteau să conceapă cum de bărbatul care era acum în faţa lor era acelaşi care-l trimisese pe Alex la şcoală cu umflături şi vânătăi, şchiopătând şi suferind. Dar aceasta era o altă relicvă a Jocului: nici n-au încercat să înţeleagă. L-au privit în tăcere de la distanţă, după care au plecat.

După înmormântarea lui Peter, mica mulţime s-a împrăştiat în linişte. Charlie, Vanhi şi Kenny au mers împreună printre morminte. Vanhi mergea cu un baston, ca să nu forţeze rana care era în proces de vindecare. Tipic ei, Vanhi alesese un baston cu un cap de lup argintiu care era, în viziunea ei, mişto. Au trecut pe lângă tatăl lui Peter care stătea singur lângă un copac, fumând o ţigară.

— Voi aţi fost prietenii lui Peter? a întrebat el.

Charlie a avut un acces de tuse din cauza ironiei şi nu a putut să-şi găsească vorbele.

Kenny a răspuns:

— Da.

— Nu vă cunosc, a spus tatăl. Nu am stat prea mult pe aici.

Ocrotitorii nu ştiau ce să spună, aşa că au rămas acolo stânjeniţi.

— Chiar a fost atât de nefericit? Ca să, ştiţi voi, să facă aşa ceva?

— Nu ştiu, a zis Charlie într-un final.

— Avea probleme la şcoală, a spus Kenny. Cred că asta a fost. Nu cred că a fost nefericit în rest.

Răspunsul elegant a părut să-l liniştească puţin pe bărbat.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent. Dar, ştiţi şi voi, mereu făcea numai ce voia el. Nu asculta de nimeni.

Bărbatul a ridicat din umeri. Încă mai avea ochelarii de soare la ochi şi nu se citea nimic pe chipul lui.

— Mulţumesc că aţi venit.

Ocrotitorii s-au plimbat pe cărare. Cerul era luminos şi vesel, un contrast ciudat cu mormintele.

Charlie le povestise totul. După discuţia cu tatăl lui Peter, Vanhi i-a spus:

— Charlie, ceea ce ai făcut…

El a încercat să o oprească, dar ea a continuat:

— Nu trebuie să te simţi vinovat.

Nu au mai vorbit despre asta după aceea.

După câteva minute, Kenny le-a zis:

— S-o facem acum?

Charlie şi Vanhi au încuviinţat.

Şi-au scos ochelarii Azitek.

— Am încercat noaptea trecută, a spus Kenny. Nu mai funcţionează. Sunt pur şi simplu goi.

— Vrei să spui transparenţi, a zis Charlie.

Kenny a râs.

— Da. Aşa e. Transparenţi.

Unul câte unul, şi-au pus ochelarii Azitek pe pământ. Împreună, i-au strivit cu picioarele, făcându-i bucăţele. Vanhi şi-a folosit bastonul ca să sfărâme lentilele.

Charlie a dat cu piciorul în resturi, trimiţându-le în tufişuri.

— Bine.

Charlie s-a pregătit sufleteşte.

— Sunteţi siguri că vreţi să facem asta?

— Ar fi trebuit s-o facem acum mult timp, a zis Vanhi.

— Da, a spus şi Kenny. Hai să mergem.

Au mers împreună pe cărare şi au ajuns în dreptul mormântului pe care scria *Alicia Lake, soţie şi mamă iubită.*

S-au uitat la el cu toţii. Vanhi şi-a împreunat degetele cu cele ale lui Charlie. Pe partea cealaltă, Kenny a făcut la fel. Au stat şi au privit câteva clipe, fără să spună nimic.

— Mă doare în fiecare zi, a spus Charlie.

— Suntem alături de tine.

Vanhi şi-a pus bărbia pe umărul lui.

101.
BALUL

Vanhi şi-a retras înscrierea la Harvard. S-a reînscris pentru sesiunile obişnuite, şi de data aceasta a inclus adevăratul său punctaj şi adevăratul său eseu. Trei luni mai târziu, avea să primească un plic cu înştiinţarea că a fost respinsă: „Dragă domnişoară Patel, anul acesta, Harvard a primit un număr-record de înscrieri. Ne pare foarte rău să vă informăm că…”

În acea zi avea să stea afară, fără să mai aibă nevoie de baston, şi să se simtă bine. Viaţa avea să meargă mai departe. Nu a fost nimeni rănit, nu a murit nimeni. Avea să recitească scrisoarea, să tragă aer adânc în piept şi apoi să se ducă în casă s-o anunţe pe mama sa.

Mary a devenit preşedintele consiliului elevilor, după ce Charlie s-a retras din cursă. Caitlyn Lacey a câştigat titlul de regina balului, iar noul ei iubit, Joss Iverson, a fost regele. Lumea spunea că a fost un „vot de simpatie” pentru că i-a luat foc casa de la lac. Ce mai probleme de lumea întâi, spusese Kenny. Kurt îşi revenea. Viaţa lui nu avea să mai fie niciodată la fel, într-un sens bun şi într-un sens rău, deşi echilibrul dintre cele două părea să se schimbe de la o zi la alta. Spera că, nu, ştia că într-o zi lucrurile aveau să fie în echilibru.

Rămăşiţele restaurantului lui Charlie dispăruseră demult. Firma de asigurări nu voia să plătească pentru reconstruirea lui. Incendiul a părut prea suspect. Charlie s-a lăsat de şcoală şi şi-a luat o slujbă full-time ca să ajute la redeschiderea restaurantului. Tatăl lui s-a opus vehement, dar Charlie a refuzat să dea înapoi. Acum, construcţia dădea înainte. Charlie stătea împreună cu tatăl lui la masa din bucătărie, seară de seară, schiţând diferite posibilităţi pentru noul spaţiu. Se certau din orice, dar erau doar nişte ciondăneli uşoare.

Mary venise să-l vadă pe Charlie la spital. S-a agitat pe lângă el şi l-a sărutat cu blândeţe. El i-a povestit totul. A aflat că Tim avea să-şi revină, încet-încet. Jocul nu a pus niciodată în aplicare planul lui Peter de a-i da de gol pe părinţii lui Tim, iar planurile lor au continuat. Dar Charlie s-a gândit că Tim a suferit destul. Spera că aveau să fie prinşi. Dar el nu avea să mai facă nimic.

În noaptea în care Ocrotitorii au fost pe acoperişul liceului Turner, Mary a fost foarte departe de acolo, într-o parte a oraşului în care nu mai fusese niciodată. Totul a pornit de la apelul legat de Tim. Poliţia l-a găsit aproape mort pe o stradă din cartierul Byerly. Nu avea niciun interes să-l vadă. Dar a simţit nevoia să meargă altundeva. Mama ei a încercat s-o oprească pe drumul spre ieşire.

— Or să ne dea în judecată. Or să vrea bani. Toată lumea *o să afle.* O să ne distrugi.

— Poate.

Vocea lui Mary tremura.

— Sau poate nu.

Mama ei i-a dat o palmă tare peste faţă.

Mary a plecat. A condus până la adresa pe care o reţinuse cu mult timp în urmă.

O femeie bătrână i-a răspuns la uşă.

— Te ştiu.

Şi-a dus o mână la inimă.

— Ţi-am văzut poza în ziar. Biată fetiţă! Ce ţi-a făcut Sammy al meu…

Înainte să mai apuce să spună şi altceva, Mary a luat-o de mână şi i-a zis:

— Nu. Nu. Nu e adevărat. O să vă spun totul. Şi după aceea, veţi putea face orice doriţi. Tot ce contează este să ştiţi adevărul despre fiul dumneavoastră.

Înăuntru, casa mirosea a naftalină şi a ceai. Bătrâna i-a adus lui Mary nişte ciocolată fierbinte şi a poftit-o să ia loc într-un scaun vechi de lângă o masă pe care era pusă o lampă.

Bătrânica s-a uitat la Mary cu atenţie, apoi a îmbrăţişat-o şi i-a şoptit:
— Sărăcuţa de tine.
A pus mâna pe vânătaia de pe obrazul lui Mary, care era ascunsă sub machiaj.
— Îmi spui pentru că ai nevoie să-mi spui. Şi orice ar fi, scumpa mea, va fi bine.

Lucrul de care Charlie îşi amintea cel mai bine din acea perioadă era când s-a întors acasă de la spital şi l-a văzut pe tatăl lui pentru prima dată la masa din bucătărie, ca şi cum şi-ar fi reluat locurile de la ultima lor ceartă groaznică.
Tatăl lui a spus cel mai ciudat lucru pe care putea să-l spună.
— Acum ştii. Eşti fericit?
A fost prima şi ultima dată când au vorbit despre „rufele murdare".
Charlie a vrut să-şi ierte tatăl, chiar atunci şi acolo. Să spună că a fost OK că i-a înşelat pe el şi pe mama sa, că a minţit şi a dispărut şi a fost slab exact în momentele în care Charlie şi mama lui aveau cea mai mare nevoie de el. Charlie îşi dorea să creadă că nu era treaba lui şi că ar fi fost mai bine dacă nu ştia, pentru ca lucrurile să meargă aşa cum au mers şi înainte. Dar nu putea să spună asta, nu credea în asta, iar acum l-a văzut clar pe tatăl său. Charlie s-a văzut clar şi pe el. Într-o zi, tatăl lui avea să moară şi să dispară pentru totdeauna. Avea să fie insuportabil. Charlie îşi dorea să creadă în perfecţiune, în ceva pur şi etern, dar nu o făcea şi nu putea s-o facă în lumea asta şi nici într-o altă lume. Dar putea să se conformeze. Tot aveau să-şi găsească salvarea, amândoi, dar avea s-o facă fiecare prin intermediul celuilalt. Charlie voia să-i spună toate astea, dar nu ştia cum. Aşa că şi-a îmbrăţişat tatăl cu putere, aşa cum nu a mai făcut-o de ani de zile, l-a îmbrăţişat şi i-a simţit barba şi i-a mirosit săpunul, şi şi-a pus degetele în părul lui şi a plâns, strângându-l tare în braţe, pentru că era acolo, pentru că-l iubea şi pentru că era real.

102.
GÖDEL, ESCHER, BACH

În întuneric, Peter şi-a recăpătat cunoştinţa. Se simţea uşor, ca şi cum ar fi plutit. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă nu cumva conştiinţa sa a fost mutată în aparat. Aceea era singura imortalitate reală. Dacă fiecare neuron din creierul lui era conectat la un bit corespunzător, ar fi reieşit o reprezentare perfectă a vieţii sale, a amintirilor şi a opiniilor sale, a viselor şi a coşmarurilor. Acela să fie el, o continuitate a conştiinţei? Sau versiunea sa cea veche avea să moară şi chestia asta nouă avea să fie altcineva, deconectat şi totuşi omogen?

Dar nu era un vis electronic. Şi-a mişcat degetele de la mâini şi de la picioare. Fiecare parte a corpului său urla de durere, dar era în viaţă. Şi-a deschis ochii şi a văzut tavanul şcolii deasupra lui, apoi şi-a concentrat atenţia asupra plasei de sub el, fire groase şi ferme de nailon negru. Corpul lui era tăiat acolo unde liniile din lumea reală şi nodurile au intrat în el în urma impactului. Jocul prevăzuse toate astea, îl avertizase, pusese pe o reţea cu evoluţie stocastică toate rezultatele posibile în urma confruntării de pe acoperiş.

Alex avea să sară, gândindu-se că şi-a salvat prietenii, doar dacă nu-l oprea Charlie. Charlie avea să-l oprească doar dacă nu intervenea Peter. Dacă Peter intervenea, Charlie l-ar fi ucis pe el ca să-şi salveze prietenii de Joc. Ar fi crezut că era nobil din partea sa, deşi nu s-ar fi oferit el să moară. Jocul îşi retesta una dintre ipotezele sale preferate: oricine este un ucigaş în circumstanţele potrivite.

Peter făcuse pariu cu Jocul împotriva acestei posibilităţi şi avea să-l coste scump, în Blaxx. Dar avea să-şi revină, şi rănile sale aveau să-şi revină şi ele.

Era o joacă de copil pentru Joc să calculeze acceleraţia, să le spună altor jucători care erau înălţimea şi tensiunea plasei, astfel încât Peter să se

lovească destul de tare încât corpul să i se întindă de tot şi să atingă pământul, dar să trăiască. Peter avea să lovească plasa pentru că Alex avea să stea oriunde i-ar fi arătat Jocul să stea. Dacă Charlie s-ar fi uitat de pe acoperiş, l-ar fi văzut pe Peter inconştient din cauza impactului, nailonul negru fiind invizibil de la înălţimea de cincisprezece metri. Dar Jocul a prevăzut corect că Charlie nici nu avea să se uite – avea să-l liniştească pe Alex şi să-l ia de acolo.

Acum, că Peter îşi revenea în simţiri, iar Charlie şi Alex plecaseră demult, râdea, pe de o parte pentru că îl durea fiecare centimetru din corp şi pe de altă parte pentru că ştia că acum putea să moară şi să fie renăscut.

Ce era moartea până la urmă, dacă nu doar un raport al poliţiei băgat într-un sistem, care punea în mişcare o serie de evenimente, casetuţe care primeau un X atunci când trebuia? Jocul avea să vorbească în numele poliţiei cu directoarea, care avea să fie fericită să afle că trupul lui a fost găsit şi că autorităţile s-au ocupat de asta înainte să sosească presa. Jocul avea să vorbească în numele poliţiei cu tatăl lui, căruia avea să i se ofere şansa să identifice cadavrul printr-un ecran pentru că era în Europa, înainte să ia un avion să vină la înmormântare. A acceptat recomandarea bine gândită a poliţiei că incinerarea ar fi fost cea mai bună soluţie în cazul acesta. Graficele electronice aveau să arate cum corpul lui a fost distrus, ADN-ul era cel potrivit, iar urna cu „rămăşiţele sale" avea să fie livrată la casa funerară. Semnalele electronice aveau să asigure persoanele potrivite că totul fusese aranjat, împachetat, livrat, schimbat şi rezolvat.

Jocul a pregătit şi un bilet de adio, postat pe reţelele lui de socializare, care-i aducea aminte de discuţia cu Morrissey atunci când a fost acuzat de trafic de droguri: „M-aţi prins. Mai bine asta decât închisoarea".

Şi dacă ar fi deschis cineva urna să vadă ce era înăuntru?

Nu ar fi văzut decât cenuşă.

Iar Peter era liber să plece oriunde, să fie oricine.

Liber în cadrul Jocului.

Mai râdea şi pentru că îi venise o nouă idee de programare în timp ce stătea acolo. Jocul avea să se ţină de cuvânt faţă de Charlie, pentru că Charlie a trebuit – cu ajutorul marilor sale eforturi – să ofere o ofrandă zeilor. Jocul oprise moartea, dar Charlie nu ştia asta. Asta nu-l făcea pe Charlie mai puţin călău, ceea ce era tot ce voia Jocul să vadă.

Dar Charlie deja făcuse un târg pentru libertatea lui şi a *prietenilor* săi faţă de Joc. Peter deja îşi schiţa invitaţia în minte, şi distracţia şi jocurile ce puteau urma.

„Îţi iubeşti fiul? D/N?”

Cândva, Peter şi-ar fi dorit ca, dacă nu l-ar mai fi putut avea pe propriul său tată, tatăl lui Charlie să-l adopte şi să fie tatăl lui surogat, dar acesta l-a urât pe Peter din prima secundă, şi a rămas încă o dată singur – Charlie, fiul cel favorizat, fiind mereu superior.

După o zi, sau poate o lună, Arthur Lake avea să stea singur în faţa laptopului, în timp ce cei pe care-i iubea dormeau, iar Jocul avea să-l întrebe: „Ţi-ar plăcea ca toate visurile tale să devină realitate? Ai un restaurant, da, dar ce zici de încă unul? Şi încă unul? O nouă terasă, un premiu, un imperiu?”

Şi bucla eternă avea să continue, plină de năzbâtii neintenţionate, aruncate şi întoarse de toanele sorţii – pentru amuzament, sau pentru distracţie, sau fără vreun motiv – punând întrebări care au fost puse dintotdeauna şi aşteptând să primească un răspuns.

MULŢUMIRI

Le mulţumesc prietenilor şi familiei mele care şi-au luat din timpul lor preţios pentru a citi şi a dezbate această carte în fazele sale incipiente şi care au îmbunătăţit-o, şi mai ales le mulţumesc lui Jared MacDonald, care m-a ajutat să nu spun vreo minciună despre tehnologie (toate greşelile şi licenţele artistice îmi aparţin mie), lui Ware Wendell pentru că m-a ajutat să nu spun minciuni despre oraşul Austin (chiar şi despre Austin căruia i-am adăugat eu destul de multe chestii inventate) şi pentru că m-a ajutat să nu spun vreo minciună în general (din nou, mea culpa), Atarei Rich-Shea pentru observaţiile şi confruntările sferice, lui Noam Weinstein pentru că m-a menţinut pe val şi deasupra muzicii, şi lui Martin Tobey pentru că a citit cea dintâi schiţă şi m-a îndrumat în direcţia potrivită – chiar ai viziunea unui povestitor. Le mulţumesc lui Andrew Tobolowsky şi lui Stephen Tobolowsky, care mi-au oferit informaţii şi anecdote biblice – spirituale, istorice, arheologice şi literare (toate îmbinările şi abaterile teologice îmi aparţin mie). Îi sunt profund recunoscător agentului meu de nestăpânit, Jodi Reamer, şi editorilor mei încântător de sublimi sau sublim de încântători, Sara Goodman de la Editura St. Martin's şi Rachel Winterbottom de la Gollancz, care au venit cu bisturie şi ciocane şi au ştiut când să le folosească. Întotdeauna m-aţi provocat să sap şi mai adânc şi să ajung şi mai departe, chiar şi atunci când nu am ştiut c-o pot face. Jodi, eşti o forţă a naturii, şi aş vrea să te am alături ori de câte ori dau peste o problemă. Le mulţumesc echipelor lor incredibile, inclusiv lui Alec Shane şi Jennie Conway – ai nevoie de un sat întreg ca să poţi da viaţă unei cărţi, şi de două sate ca s-o poţi face într-o manieră atât de frumoasă. Le mulţumesc specialiştilor Charlie Miller şi Chris Valasek, a căror lucrare numită *Remote Exploitation of an Unaltered Passenger Vehicle* a reprezentat

sursa mea de cercetare pe care am folosit-o pentru hackul lui Charlie pe care l-a aplicat asupra rezervorului maşinii în scena din vârful dealului. Cât despre semnul de circulaţie, nu ştiu cine a fost persoana care a aranjat în aşa fel încât un semn din Dallas să arate că Donald Trump este o şopârlă metamorfică, în mai 2016, şi a ajuns la ştirile pe ţară, dar nu a fost niciunul dintre Ocrotitori. Celălalt mesaj al lor a fost „Ziua de lucru s-a anulat – întoarceţi-vă acasă”, care mi-a adus un zâmbet pe buze, chiar dacă nu era adevărat. În cele din urmă, îi mulţumesc din tot sufletul familiei mele. Procesul scrierii unei cărţi este o sarcină singuratică şi, paradoxal, nu poate fi dusă la bun sfârşit fără susţinerea celor din jurul tău. Aceasta este o carte despre părinţi şi copii, iar eu sunt recunoscător pe vecie pentru că am atât părinţi, cât şi copii. Şi mai presus de toate, îi mulţumesc lui Jude pentru atât de multe lucruri pe care nu le pot enumera şi pe care nu ştiu cum să le descriu. Tu nu doar ai citit cartea – tu ai creat lumea în care a meritat să existe această carte.

Își spun Ocrotitorii. Sunt 5 adolescenți vizați de bătăuși la școală. Pasionați de informatică, ei conduc laboratorul de tehnologie de la Turner High School. Băiatul bogat, Peter, face și încalcă regulile. Vanhi este o basistă punk mereu în contradicție cu moștenirea ei. Creativitatea lui Kenny este înăbușită de viața extrem de religioasă de acasă. Nesigur și temperamental, Alex este un paria. Și Charlie, liderul de care depind toți, resimte moartea mamei sale și este consumat de o furie nesăbuită.

Fiecare primește o invitație de a juca Jocul lui Dumnezeu. Creat de programatori pe dark web și întreținut de hackeri, jocul video este controlat de o misterioasă inteligență artificială care crede că este Dumnezeu. Supune-te ei și vei fi răsplătit. Sfidarea este pedepsită. Prin intermediul ecranelor lor de telefon și al ochelarilor de înaltă tehnologie, Charlie și prietenii săi văd și interacționează cu o lume plină de fantezie suprapusă realității. Căutările pe care le întreprind în numele lui „Dumnezeu" par inofensive la început, dar în curând sarcinile îi determină să pună la îndoială și să-și jertfească propria moralitate.

Torționarii liceului își primesc pedepsele. Părinții și profesorii sunt expuși ca ipocriți. Iar comportamentul Ocrotitorilor devine mai egoist și mai autodistructiv pe măsură ce concurează unul față de celălalt pentru premii despre care fiecare crede că îl vor salva. Dar tot ceea ce fac este înregistrat. Tâlhari cu glugi și măști îi urmăresc și îi atacă. „Dumnezeu" îi amenință că le va expune secretele dacă încearcă să renunțe la joc. Și a pierde în joc înseamnă a-și pierde viața.

„Tobey reușește să captureze atmosfera apăsătoare a jocului
și atractivitatea lui care creează dependență unor personaje
deja pline de defecte."
The Guardian

ISBN: 978-606-006-474-9

[1] Inteligenţă artificială (n. tr.).

[2] Armă chimică ce apare în cartea *Leagănul pisicii,* de Kurt Vonnegut (n. tr.).

[3] Rataţii (n. tr.).

[4] Un curs de istorie a Statelor Unite oferit în cadrul unui program care pregăteşte pentru facultate elevii de liceu (n. tr.).

[5] Piesă de la trupa Queen, care s-ar traduce „încă unul care eşuează” (n. tr.).

[6] Costum patriotic care se poartă în Statele Unite ale Americii (n. tr.).

[7] În engleză, Dumnezeu (n. tr.).

[8] Persoană conservatoare, de modă veche (n. tr.).

[9] Provine de la cuvântul *blax* care este folosit pentru persoanele de culoare, adesea cu conotaţie negativă (n. tr.).

[10] Sau principiul parcimoniei, conform căruia cea mai simplă explicaţie pentru un fenomen este de preferat (n. tr.).

[11] Citat din *Stăpânul inelelor* (n. tr.).

[12] Da/nu (n. tr.).

[13] Experiment ce ţine de etică, în care trebuie să alegi dacă laşi un tren să lovească cinci oameni sau îi schimbi traiectoria ca să lovească doar unul (n. tr.).

[14] Steag care a fost iniţial folosit în timpul Războiului Civil American şi a fost considerat un simbol al mândriei sudiste, dar care mai târziu a fost preluat de asociaţia rasistă Jim Crow care a provocat numeroase persecuţii şi acte de violenţă; steagul a ajuns să fie asociat cu supremaţia albă şi violenţa rasistă (n. tr.).

[15] Medicament folosit pentru tratamentul deficitului de atenţie sau al hiperactivităţii (ADHD) (n. tr.).

[16] Scandal politic din Statele Unite în urma căruia preşedintele Richard Nixon a fost nevoit să demisioneze. Watergate (Poarta de apă) provine de la numele hotelului în care a avut loc o spargere a cărei investigare a reprezentat punctul de pornire a scandalului (n. tr.).

[17] Dungeons and Dragons - Temniţe şi Dragoni; joc video (n. tr.).

[18] Iov 1:21 (n. tr.).

[19] Combinaţie între *breakfast* (mic dejun) şi *lunch* (prânz) (n. tr.).

[20] Romeo şi Julieta, Actul II, Scena a II-a (n. tr.).

[21] Divinitate demonică din mitologia biblică; zeu al deşertului (n. tr.).

[22] Geneza (22:7) (n. tr.).

[23] Geneza (22:8) (n. tr.).

[24] Geneza (22:10 - 22:12) (n. tr.).

[25] Exodul (12:13) (n. tr.).

[26] Bătrânul tată bun? Jocul dronelor? Lasă-te de droguri? (n. tr.).

[27] Lumea de dincolo (n. tr.).

[28] Aur, petrol şi droguri (n. tr.).

[29] Taci dracului din gură (n. tr.).

[30] Abreviere de la *one to go* – a mai rămas unul (n. tr.)

[31] Abreviere de la *tonight*– diseară (n. tr.)

[32] Apare în biblia ebraică şi în manuscrisele islamice ca individ, trib sau ţinut (n. tr.).

[33] Apare în biblia ebraică şi în manuscrisele islamice ca individ, trib sau ţinut (n. tr.).

[34] Numele unui zeu antic; cultul lui Moloh a fost practicat de fenicienii canaaniţi şi de culturile conexe din Africa de Nord şi Levant (n. tr.).

[35] Nume apărut pentru prima oară în stenogramele proceselor templierilor la începutul secolului al XIV-lea; unii istorici moderni sunt de părere că numele este de fapt o scriere greşită (în franceza veche) a numelui Mahomet (Mahomed) (n. tr.).

[36] Persoană care postează comentarii jignitoare sau glume proaste pe internet cu scopul de a stârni certuri (n. tr.).

[37] Poreclă derogatorie folosită pentru Barack Obama (n. tr.).

[38] Îl ador pe Soros; Soros - miliardar controversat (n. tr.).

[39] Reţea virtuală privată; o conexiune privată criptată la o altă reţea decât cea în care te afli, prin intermediul internetului (n. tr.).

[40] Unitate de măsură care se regăseşte pentru prima dată în Facerea 6:15-16; referinţele biblice arată două tipuri de coţi: *cotul împărătesc (regal)* – aproximativ 54 cm şi *cotul obişnuit (comun)* – aproximativ 45 cm (n. tr.).

[41] În anumite zone din SUA, nota 6,50 se consideră notă de trecere (n. tr.)

[42] Persoane care se ocupă de hacking pentru câştig financiar sau personal, pot fi implicaţi în spionaj cibernetic şi pot fura, modifica sau distruge date (n. tr.).

[43] Profet din Biblia ebraică (n. tr.).

[44] În SUA, mediile calculate în liceu pe baza unei formule speciale pot fi de la 1.0 la 4.0 (n. tr.).

[45] Substanţă ce a fost folosită în scopuri spirituale şi religioase de triburile antice amazoniene, având proprietăţi halucinogenice; astăzi, se recomandă a fi consumată în prezenţa unui şaman şi se crede că este benefică pentru sistemul nervos (n. tr.).

[46] Ioan 3:16 (n. tr.).

[47] Exod 20:12 (n. tr.).

[48] Matei 10:35 (n. tr.).

[49] Marcu 13:12 (n. tr.).

[50] Experiment mental imaginat de fizicianul Erwin Schrödinger în cadrul căruia o pisică este pusă într-o cutie protejată de orice decoerenţă cuantică cu un flacon cu otravă care, dacă va fi spart, va ucide pisica, dar datorită mecanicii cuantice, după o perioadă, pisica va fi concomitent vie şi moartă (n. tr.).

[51] Potrivit lui Freud, personalitatea fiecărui om are trei dimensiuni: Id reprezintă personalitatea simplă, nedezvoltată, ce constă numai în dorinţe primitive, porniri pe care le moşteneşte; Ego reprezintă nivelul raţional al personalităţii umane, orientat spre realitate; Superegoul se află în opoziţie cu celelalte două, fiind orientat spre aspectele morale ale personalităţii (n. tr.).

[52] Practică japoneză ce constă într-un sacrificiu uman; o persoană este îngropată de vie sub sau în interiorul unei clădiri, această faptă reprezentând o rugăciune către zei pentru a proteja clădirea respectivă (n. tr.).

[53] Construcţie din cranii, obicei ce era prezent în mai multe civilizaţii mezoamericane (n. tr.).

[54] Sacrificiu uman (n. tr.).

[55] Zeitate pentru care părinţii îşi sacrificau copiii (n. tr.).

[56] Vechi text sanscrit ce cuprinde 700 de versete (n. tr.).

[57] Tabletă de lut babiloniană ce conţine un exemplu de matematică babiloniană (n. tr.).

[58] Cunoscut şi sub denumirea de Puck - spirit al naturii, demon sau zână (n. tr.).

[59] Ezechiel 9:6 (n. tr.).

[60] Replică pe care Hillary Clinton a dat-o unui reporter atunci când a fost întrebată de serverul ei secret în perioada scandalului cu e-mailurile (n. tr.).

[61] Expresie care se folosea înainte drept critică împotriva teologilor care făceau cercetări despre lucruri neimportante din punct de vedere religios; astăzi se foloseşte atunci când cineva susţine lucruri neimportante (n. tr.).

[62] Floare, din limba hindi (n. tr.).

[63] Denumirea latinească a zodiei (n. tr.).

[64] Denumirea latinească a zodiei (n. tr.).

[65] A lua o decizie irevocabilă; expresia provine de la momentul în care Iulius Cezar a trecut râul Rubicon, în ciuda consecinţelor (n. tr.).

[66] Practică menită a „vindeca" persoanele homosexuale pentru a „redeveni" heterosexuale (n. tr.).

[67] Medicament utilizat pentru tratamentul schizofreniei, tulburării bipolare şi tulburării depresive majore (n. tr.).

[68] Antidepresiv folosit pentru tratamentul depresiei majore, tulburării obsesiv-compulsive, bulimiei (n. tr.).

[69] Iacov 4:7 (n. tr.).

[70] Proverbe 17:7 (n. tr.).

[71] Isaia 3:11 (n. tr.).

[72] *Hamlet,* Actul 5, Scena 1 (n. tr.).

[73] Carte cu desene pe fiecare pagină pe care o răsfoieşti rapid astfel încât imaginile să pară că se mişcă şi formează un filmuleţ (n. tr.).

CUPRINS

Table of Contents